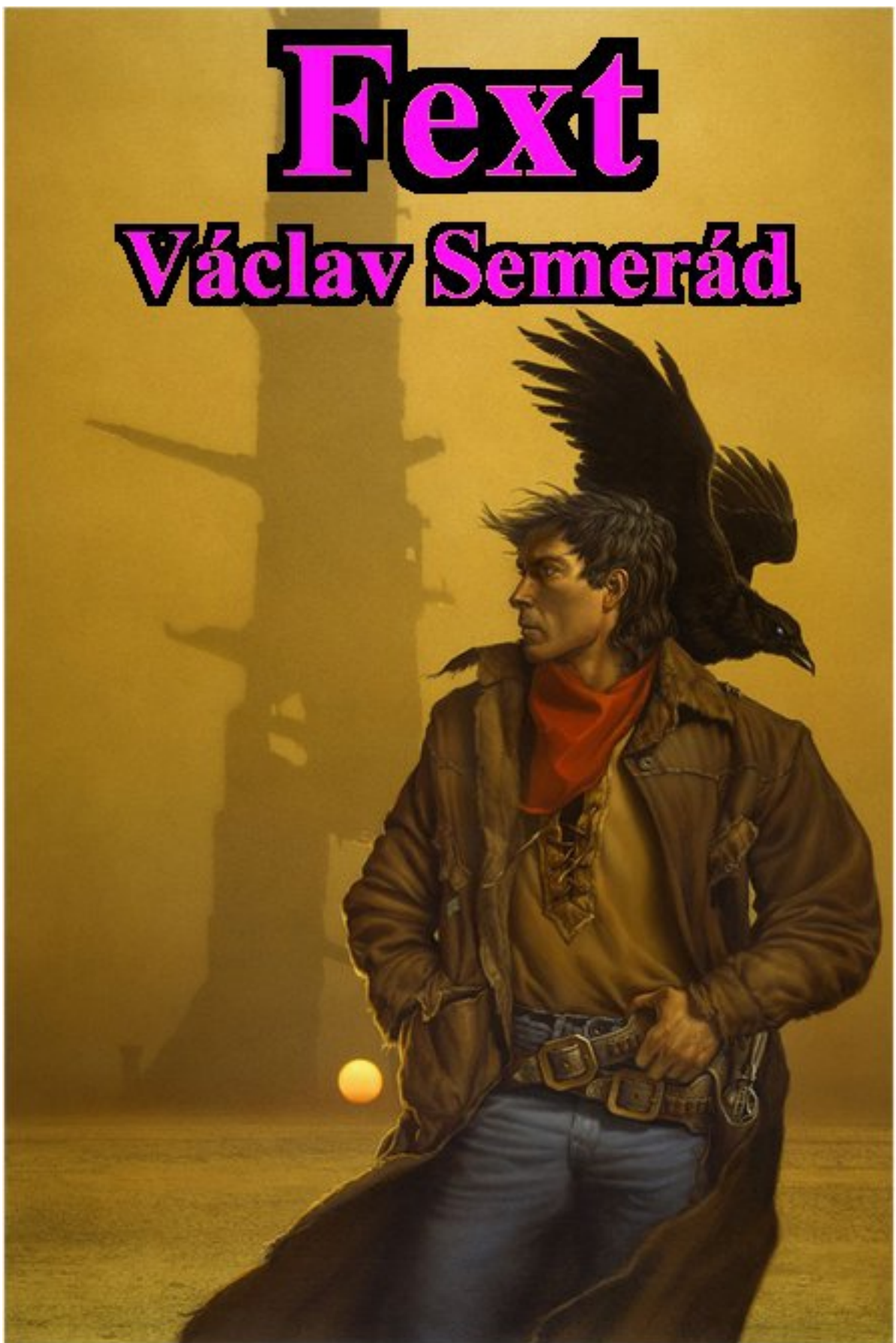

Fext

Václav Semerád

AUTOBUS

FEXT

stín z temnot

ing. Václav Semerád

© 1996 Václav Semerád
Veškeré připomínky jsou vítány:

vsemerad@volny.cz

Vrahové

Sundala jsem nohu s plynu a plnou vahou sešlápla brzdu a spojku.

Brzdy zakvůliely, auto se na mokrém asfaltu dostalo do smyku a i když vzápětí jako zázrakem vyrovnalo, uvědomila jsem si, že to nezvládnou.

Začala jsem ječet strachem.

„Uhni, slyšíš? Zmiz, pitomečku!“

Nebála jsem se o sebe, ale o chlapa, co ležel napříč silnice. Spatřila jsem ho na poslední chvíli za zatáčkou, byl div, že jsem si ho všimla. V černé bundě a kalhotách byl na mokrém asfaltu neviditelný a v okamžiku, kdy ho olízly reflektory, bylo na účinné brzdění pozdě. Řítila jsem se přímo na něho, chtěla jsem se mu vyhnout, silnice byla široká dost, ale sotva jsem nepatrně pohnula volantem, už jsem zase cítila, že se dostávám do smyku.

Naštěstí chlap v poslední vteřince vyskočil a jako kočka odlétl stranou do příkopu. Neležel tam bezvládně, jak jsem se v první chvíli domnívala. To ho zachránilo. Nijak jsem si ale neoddechla a dál usilovně drtila pedál brzdy, ačkoli auto dávno nehybně stálo se zhasnutým motorem na pokraji mokré asfaltky.

Pomyšlení, že jsem málem přejela člověka, mnou pořádně zamávalo. Abych se rozjela a klidně pokračovala v cestě, na to jsem neměla pomyšlení. Zuby mi drkotaly, brada se mi klepala, nedokázala bych řídit.

Ještě jsem se nevzpamatovala z jednoho šoku a ocitla jsem se v dalším. Náhle mi někdo velikou silou udeřil do okénka vedle mé hlavy. Rozsypalo se na tisíce drobných skleněných kostiček a když jsem vyděšeně otočila tím směrem hlavu, spatřila jsem, že se dívám – přímo do velikého černého ústí nějaké zbraně. Pistole, ale připadala mi jako menší kanón.

„Vylez!“ štěkl na mě nepříjemný hlas. Patřil sotva pětadvacetiletému, ale krajně nesympatickému mladíkovi. Nejen protože mi mířil pistolí přímo mezi oči, ani pro jeho ostrý, skřípavý hlas. Co mě přimrazilo nejvíc, byl bezcitný pohled jeho očí a cynický úšklebek.

Na odpor jsem ani nepomyslela, ostatně by byl už předem marný. Když na člověka z téhle blízkosti zeje centimetrový černý otvor hlavně, málokdo má odvalu podniknout cokoli, co mu majitel zbraně výslovně nenařídí. Jako ve snu jsem rozepnula bezpečnostní pás, otevřela dveře, otočila se a chystala se vystoupit.

„Nech ji tam sedět, Jóží,“ ozvalo se ale v té chvíli z druhé strany. Současně jsem zaslechla kovové cvaknutí a cítila, jak kdosi trhnutím otevřel dveře na druhé straně. Podle familiárního tónu to musel být společník prvního pistolníka, ale nemohla jsem se tam podívat, nemohla jsem odtrhnout oči s pistole, která mi mířila mezi oči. Dívala jsem se na ni jako zhypnotizovaná myšička do očí přibližující se jedovaté kobry.

„Co s ní budeme dělat, vole?“ vyštěkl první mladík, oslovený jako Jóží. Přitom ani na okamžik neodklonil pistolí.

„Vezmeme ji s sebou,“ opáčil jeho kumpán. „Jednak to určitě uřídí líp než my dva dohromady – nezapomeň, tohle určitě nemá automatickou spojku – a druhak, proveze nás kontrolami. My bysme byli moc nápadní.“

„Radši bych ji odpráskl,“ zavrčel mladík.

„Šlíš?“ vybuchl druhý. „Víš, jak daleko by to bylo v takovém tichu slyšet? Neboj se, nebude nebezpečná. A taky – škoda munice.“

„Tak ji podříznu!“

„A pojedeme v zakrváceném autě, nenápadný jako papoušek v tělocvičně.“

„Sem tak blbej? Nejdřív ji vytáhnu z toho auta, ne?“

„Na to je dycinky dost času, tady by ji hned našli. Pojede s náma a basta!“

„A co když bude křičet?“

„Když jí budeš držet devítku u hlavičky, nepípne ani kdyby seděla na ježkovi.“

„No jak myslíš. Sedej zpátky, buchto!“ nařídil mi Józí nevrle.

Ten druhý měl pravdu, nepípla bych, ani kdybych seděla na ježkovi. Poslušně jsem zastrčila nohy do auta. Pak teprve jsem otočila na okamžik hlavu k tomu druhému. Skoro bych mu byla vděčná, zachránil mi asi život, ale hned jsem pochopila, že to od něho není tak moc záslužné. Otevřel si dveře, poklekl jedním kolenem na sedadlo vedle mě – a držel mě v šachu druhou pistolí, stejně velikou a stejně hroživou.

„Nezdržuj, Józí,“ napomenul netrpělivě kumpána.

„To mám sedět vzadu?“

„Tři se dopředu nevejdeme.“

„To se mi nelíbí,“ oponoval první.

„Budeš hlídat povětrí za námi. Já si беру na starost, abysme nevjeli do průseru.“

„A co ta holka?“ Mínil zřejmě mě.

„Klídek, dvě devítky ji stačí umravnit.“

Józí oběhl auto a nasedl dozadu. Jeho kamarád se nacpal dovnitř stejnými dveřmi a pořádně jimi práskl, až jsem se na okamžik lekla, že vypadnou ze závěsů. Trabant po rodičích už měl ledacos za sebou, byl div, že vůbec držel pohromadě.

„Tak jedeme, ne?“ pobídl mě chlápek vedle mě.

„K.. kam?“ vyjekla jsem.

„O to se nestarej, buchto,“ odsekl zezadu Józí.

„Rovně dopředu,“ přidal lakonicky druhý.

Jen bezděčně jsem zapnula bezpečnostní pás a pokusila se třesoucí se rukou otočit klíčky. Motor naskočil, ale já jsem byla jako zdřevěnělá. Nemohla jsem zařadit jedničku a nakonec jsem se rozjela parádními přiskoky – jako v autoškole.

„Takhle bych to určitě uměl taky,“ odplivl si znechuceně Józí za mými zády. Ani jsem se nemusela ohlížet, věděla jsem, že na mě pořád míří.

„Na jejím místě bys byl taky tak posranej,“ odfrkl si ten vedle mě shovívavě.

Přeřadila jsem na dvojku, pak na trojku a za chvíli jsme už jeli osmdesátkou. Víc jsem nezrychlovala.

„To ti to rychleji nejede?“ otázal se chlápek, co seděl vedle mě.

„Co bys chtěl od Traboše,“ zavrčel za mnou Józí.

„N...ne... nechci se vybourat,“ namítla jsem. V takovém rozrušení bych vlastně ani neměla řídit, ale ti dva by na to určitě nebrali ohled.

„Jen se nám tu neposer,“ ozvalo se zezadu. „Poslyš, Žorži, děsně sem fouká.“

„Tak si přeseď naproti,“ odsekl na to můj spolujezdec. „Tvoje blbost, okno jsi jí vymlátit nemusel.“

„Jo, a frnkla by nám,“ vrčel Józí, když si za jízdy přeseďoval na pravé sedadlo. Spatřila jsem ho na okamžik, kdy mi zakrýval zpětné zrcátko.

Před námi se objevily první domky spící vesnice.

„Kdyby nás chtěl někdo zastavit, dáš plný plyn a pojedeš jako o závod, rozumíš?“ ubezpečoval mě chlápek vedle mě. Sám se celý přikrčil v sedadle, aby si při letmém pohledu zvenčí každý myslel, že jsem v autě sama.

„Jestli zastavíš policajtům, vystřelím ti mozek z hlavy, to si piš,“ dodal sveřepě Józí za mnou. „Umíš si, ty káčo, představit, co dovede pistole devítka, když tě střelím ho hlavy? Víš ty vůbec něco o těchhle hračkách?“

Ujistila jsem ho, že tomu vůbec nerozumím.

„Devítka ti neudělá jen díru do hlavy, jako menší ráže. Po ráně z devítky ti pukne lebka a mozek se z ní rozletí do všech stran, dokonce i očima,“ ubezpečoval mě.

Otřásla jsem se hrůzou. Příšerné pomyšlení.

Nikdy by mě ani nenapadlo, že to uvidím na vlastní oči...

Policajti naštěstí ve vesnici nebyli.

Projeli jsme kolem nic netušících spících domků a pokračovali alejí silných stromů.

„Na příští křižovatce zahneme doleva,“ oznamoval chlápek vedle mě, sotva se za vesnicí narovnal.

Zpomalila jsem. Neznala jsem to tu natolik, abych věděla, jak to bude vypadat za příští křižovatkou. Vždycky jsem tudy jezdila rychle, ale jela jsem pořád po hlavní silnici, neměla jsem důvod odbočovat ani zpomalovat.

„Tady,“ ukázal mi Žorž pistolí na úzkou cestu. Vedla do lesa, byla asfaltovaná, ale potkat tady autobus, měla bych určitě problémy. Opatrně jsem na ni odbočila.

„Neboj se, já to tu dobře znám,“ ujišťoval mě Žorž. Možná to nebylo určeno mně, spíš společníkovi. Buď jak buď, jela jsem pomaleji. Silnička se klikatila jako užovka, měla jsem co dělat, abych v některé prudké zatáčce nevylétěla do černé strže vlevo, nebo nevrázila do strmého svahu vpravo. Kam vlastně jedeme? uvažovala jsem zoufale. Před námi čněly nepříliš vysoké hory, kde jsem v životě nebyla, ačkoliv jsem podél nich často jezdila. Co jsou vlastně zač, ti dva? Podle toho, jak se skrývali před policií, šlo o zločince, možná o vězně na útěku. Až teď jsem si uvědomila, že oba mají na sobě jen nevzhledné tmavošedé mundúry, jako vězeňské. Těžko jsem od nich mohla čekat slitování, to jediné se mi zdálo jisté.

Pomalou, ale přece jsme vyjeli až na hřebeny. Cesta se tu napojovala na jinou, jen o málo širší. Žorž mi pokynul opět vlevo a já ho beze slova poslechla, i když mi to už neukazoval svou zbraní. Odložil ji dokonce na přední desku, ale já jsem pořád cítila, jak na mě zezadu míří druhá těžká pistole.

Tady nahoře les nebyl. Jeli jsme po pláni, která se na obou stranách svažovala dolů. Vyšel úplněk a v jeho světle byl okolní svět ponurý jako na hřbitově. Morbidní dojem

podtrhávala řídká mlha, z níž vystupovaly osamělé balvany, roztroušené kolem. Budily dojem náhrobků. Přistihla jsem se, jak mi cvakají zuby. Byla mi zima, skutečné horké léto bylo teprve přede dveřmi a rozbitým okénkem se do auta stále valila studená mlha, ale uvědomovala jsem si moc dobře, že to je hlavně strachem.

V pětadvaceti se obvykle člověku umírat nechce.

Přiblížili jsme se k další křižovatce. Silnice se tady v oblouku napojovala na širší, ale Žorž mi mlčky ukázal na další úzkou cestu, která tu opět odbočovala doleva a mířila do hustého lesa.

Odbočila jsem na ni a opět zpomalila. Ale nezdálo se, že by proti nám něco mohlo vyjet. Reflektory olizovaly husté řady kmenů po obou stranách a převislé větve nad silnicí. Pařáty stromů se po nás natahovaly a hrozily nám.

„Za chvíli jsme v suchu,“ ujistil Žorž svého společníka.

„Jen aby,“ vyštěkl Józí zezadu.

„Neměj obavy, odpočinem si jako v bavlnce,“ opáčil Žorž. „Už jsem ti přece říkal, že to tady znám jako svý boty.“

„A co budeme dělat s ní?“ ozval se po chvílce Józí.

„Už jsem neměl ženskou ani nepamatuju,“ protáhl se Žorž požitkářsky. „Ta buchta přitom vypadá... docela k nakousnutí.“

Došlo mi, že mluví o mně a tím víc jsem se roztrásla.

„No dobře, byl to tvůj nápad,“ souhlasil velice ochotně Józí. „Ale ňák nevidím, co s ní potom? Přece ji nebudeme v noci hlídat? Spát pod jednou střechou s mrtvolou se mi taky moc nechce.“

„Neměj péči a nech to na mně,“ utrousil spokojeně Žorž.

Les přerušila rozsáhlejší mýtina. Stálo tu cosi jako stodola, nepřiliš velká dřevěná bouda bez oken. Žorž mě navedl přímo k ní a už zase namířenou pistolí mi přikázal zastavit. S bušícím srdcem jsem ho poslechla.

„Vylez ven a otevři,“ otočil se Žorž dozadu.

„Chceš zajet dovnitř?“ dovtípl se Józí. „Seš si jistej, že nás tu nikdo nenačapá?“

„Samolitr,“ ujistil ho. „Tady nás zaručeně nenajdou ani helikoptérou. Nebo chceš jet dál? Varuju tě, další takový místo nebude pěkných pár desítek kilometrů a všude tam na nás čekají. Vyspíme se tady a vyrazíme večer, to budeme mít šanci nepozorovaně zmizet. Kromě toho by nás tu mohli hledat naši. Fotr o týhle skrejši ví a může nás vytáhnout z bryndy.“

Józí se dveřmi kolem komplice smýkl jako had, práskl jimi a ve světle reflektorů došel pomalu ke zvětšelym dřevěným vratům boudy. Bez problémů je otevřel. Nebyla zamčena, ani neměla zámek. Dovnitř by se auto vešlo, i když možná těsně.

„Tak jedem,“ pobídl mě Žorž.

Neměla jsem jiné východisko než poslechnout je na slovo. Vyskočit a dát se na útěk by bylo stejné, jako vrhnout se po hlavě do propasti. Mlha kolem nás nebyla dost hustá, spíš to byl lehký opar. Světlo úplňku bylo dost silné, aby mě viděli na dálku. Měla jsem na sobě světlý kostýmek, byla bych proti tmavému lesu dobře osvětlený terč. Neuběhla bych ani pět metrů a zastřelili by mě. Pochopila jsem, co mě čeká, až zajedu do kůlny, ti dva hovořili bez obalu. Zoufale jsem uvažovala, co dělat, ale nic mě nenapadlo. Dokořán otevřená vrata byla široká, nemohla bych předstírat, že se do nich netrefím.

Zařadila jsem jedničku a pomalu vjela dovnitř.

„Vypni motor, ale světla nezhasínej,“ poručil mi Žorž. „A dej sem klíčky.“

Motor poslušně umkl. Podala jsem klíčky spolucestujícímu a poplašeně jsem se na něho přitom dívala. Usmíval se trochu, ale i tak mi jezdil mráz po zádech.

„Vybijí se baterky,“ pípla jsem tiše.

„Tobě ještě záleží na baterkách?“ zeptal se mě klidně, ale přitom mrazivě.

Neodpověděla jsem mu.

„Bude to tu skoro jako v hotelu,“ halasil zvenku Józí. „Dobře jsi to vybral. Sena je tu dost, budeme si hovět v suchu a na měkkým.“

„Konečná, vystupovat!“ rýpl mě Žorž pistolí do ramena.

Józí prudce otevřel dveře na mé straně, popadl mě hrubě za loket a chtěl mě rychle vytáhnout z auta, jenže pásy mě zadržely a vrátily zpátky na sedadlo.

„Ty se budeš vzpouzet?“ rozčertil se Józí.

„Neblbni, vole, dyť je přikšírovaná,“ zastal se mě Žorž, ale nebylo to z rytířské galantnosti. Rozepnul mi pásy, vystrčil mě ven a sám rychle vystoupil za mnou.

Józí mě trhnutím postavil na nohy, ale vzápětí mnou prudce smýkl, až jsem upadla naznak na velkou hromadu sena. Nenatloukla jsem si, ale přesto jsem leknutím vykřikla.

„Budeš mlčet?“ namířil na mě Józí svou obrovskou pistolí. Viděla jsem s konečnou platností, že je zle. On se nebude rozpakovat a zastřelí mě. Ztuhla jsem jak špalek a ani jsem se nepokoušela zvednout.

„Tak moment,“ ozval se Žorž. Stál teď vedle svého kumpána a mířili na mě oba.

„Byl to můj nápad,“ pokračoval Žorž. „To znamená, že mám nárok jako první.“

„Copak ti to beru?“ utrl se Józí.

„Tak jdi zavřít vrata,“ požadoval Žorž.

Józí zabručel, otočil se a zmizel ve tmě. Pomalu jsem se postavila. Reflektory auta nedávaly moc světla, zvláště když se odráželo od tmavohnědé prkenné stěny. Stála jsem tak, že na mě bylo dobře vidět, což byla další nevýhoda. V tichu jsem slyšela zaskřípění zrezivělých závěsů a typické bouchnutí dřevěných vrat.

„Neslyšela jsi?“ ušklíbl se Žorž. „Jsmo na místě, postýlka je připravena. Můžeš se začít svlíkat. Nejprve malá kulturní vložka – striptýz.“

Vtipné se mi to nezdálo, ale jemu ano. Alespoň podle toho, jak se tomu sám zachechtal.

„Ne...ne...nechte mě... prosím...“ vyhrkla jsem zoufale.

Obměkčilo by to snad kameny, ale ne tyhle dva.

„Mám ti pomoci?“ křikl na mě Žorž. Jeho hlas ztvrdl jako kus křemene. Aniž by na mě přestal mířit, natáhl se a volnou rukou mě popadl za kabátek kostýmu. Trhl za něj tak neurvale, až mě to otočilo. Ozvalo se zapraskání látky, knoflíky odlétly kamsi do sena, kabátek zůstal Žoržovi v ruce. Strhl mi jej jediným pohybem. Ale nevrhl se na mě, jak jsem už najisto očekávala. Kabátek jen odhodil stranou a opět na mě významně pozvedl svou obrovskou pistoli.

„Nerozuměla jsi? Šaty dolů! Nebudeme tě přece svlíkat! Hezky pěkně sama, jsi na to dost velká! A pohni sebou, nemám chuť čekat!“

V té chvíli do světla vkročil i Józí. Nedržel už v ruce pistoli, ale věděla jsem, že ji má u sebe. Připadalo mi, že se na mě dívá mlsně jako krajta na králíčka. Zbledla jsem ještě víc než dosud. Bylo mi jasné, že nemám na vybranou. Ničemu nezabráním. Každý odpor by skončil tím, že bych tu zůstala ležet v kaluži krve. Možná se mě i potom budou chtít zbavit jako nepohodlného svědka, ale nebudu-li se jim teď vzpírat, třeba mě nechají naživu, utěšovala jsem se. Třeba mě ještě budou potřebovat jako řidičku.

Třesoucími prsty jsem si začala před nimi pomalu rozepínat halenku. S potěšením se na mě dívali, opravdu jako na striptýzu. Nespěchala jsem, ale to, co se mnou zamýšleli, jsem mohla oddálit nanejvýš o pár minut.

Poslední knoflíček povolil. Pomalu jsem vytáhla ruku z rukávu, potom z druhého.

„Naval to sem!“ nařídil mi Žorž.

Váhavě jsem mu halenku podala.

Vytrhl mi ji, zmačkal a rozbitým okénkem mrštil do auta.

„Myslíš, že ji napadne utíkat?“ ušklíbl se vítězně na svého kumpána. „Když jí teď zabavíme šaty a nebude mít na sobě ani nit, bude nakonec ráda, když přečká dnešní noc někde v koutku na seně. Tam jí bude aspoň trochu teplo, když už je venku zima, že bys psa nevyhnal. Zkurvené léto!“

To se ovšem zmýlil. Okamžitě jsem si umínila utéci, i kdybych měla utíkat černou nocí kdovíkolik kilometrů nahá. Jenže o tom se dá uvažovat, až usnou. A do té doby...

„Tak pokračuj,“ vybídl mě posměšně Józí. „Na co čekáš? Hudbu tu nemáme, ani pískat ti k tomu nebudu.“

Zaváhala jsem. Svlékáním jsem je zdržovat nemohla. Byla jsem na lehkou, počítala jsem s tím, že v autě bude teplo. Co teď? Podprsenku, nebo radši sukni?

„Co se stydíš?“ přidal se Žorž. „Nikdo tu přece není, nikdo to neuvidí.“

„No, netvrdil bych to tak jistě,“ ozvalo se v té chvíli ze tmy stranou od auta.

Do světla reflektorů vstoupil chlap, nasvícený odspodu, jako bývají démoni ve filmech. Měl zrzavý plnovous, na hlavě vysoký černý klobouk, na sobě dlouhý černý plášť – víc jsem z něho neviděla. Vypadal tajemně a trochu hrozivě. Byl to přízrak nebo člověk? Kde se tu vzal, vždyť Józí vrata právě zavřel? Ledaže – by tu byl už dříve.

„Nechte tu dívčí na pokoji, hoši,“ nabádal je skoro dobrácky. „Gentleman se snad k dámě chová jinak. A zabalte ty bouchačky.“

„Máš smůlu, kámo,“ namířil na něho Józí pistoli. „Nesnášíme kazatele. Můžeš se ještě pomodlit, jestli po tom toužíš, ale na víc ti času nezbývá.“

Neznámý nehnul brvou, ačkoliv bylo jasné, že s holýma rukama nemá proti dvěma ozbrojeným gangsterům šanci. Utéci neměl kam, zavřená vrata byla za nimi. Byl v rohu kůlny v pasti, ale pořád dělal, jakoby o nic nešlo.

„Raději si mě dobře prohlédněte,“ zašklebil se, jako kdyby mu Józí nabízel balíček cigaret a nedržel v ruce smrtící zbraň. „Určitě jste nikdy v životě nepotkali *fexta*. Můžete to chápat jako nezaslouženou čest, neříkám každému na setkání, co jsem zač.“

„Fráter nebo mnich, seru ti na to,“ odsekl posměšně Józí.

„Fext,“ opravil ho neznámý klidně. „Kdybys věděl, co to znamená, nešermoval bys mi tou hračkou před očima. Mohla by vystřelit.“

„Uhodl’s,“ zašklebil se Józí. „Přesně to mám v úmyslu! S potěšením ti nasypu do hlavy olovo, i kdybys byl sám papež.“

„Tak střílej, frajírku,“ usmál se neznámý. „Měl bych tě upozornit, že u *fexta* jako jsem já neplatí fyzikální zákony jako u ostatních lidí. Například úhel dopadu se rovná mínus úhlu odrazu a ne plus. Ale tomu ty asi nerozumíš, že? Tvoje škoda.“

Tedy, myslet na matematiku ve chvíli, kdy je člověk v moci takových gaunerů, to chce hodně pevné nervy.

„Co nám to plkáš o zákonech?“ rozesmál se Józí. „Přeskočilo ti strachy? Já na zákony odjakživa seru!“

„Neměl bys. Já jen aby sis v pekle nestěžoval, že jsem tě nevaroval. Pro mě za mě, střel si! Nač vlastně čekáš? Mám na tebe vytáhnout svoji bouchačku? Mám taky jednu! Sice je už trochu postarší, ale střílí docela přesně!“

Pomalu, jako ve zpomaleném filmu, sáhl do hluboké kapsy svého černého pláště. Až jsem o něho zatrnula obavami. V ruce se mu zaleskl kov, ale tím hlemýždím tempem nemohl přece překvapit dva zkušené zločince! Vážně mu nedošlo, že jde o život? Ačkoliv byl sám proti dvěma a oba na něho mířili, předem jim prozradil, že má zbraň – to se dalo chápat leda jako sebevražda. Jako pistolník proti nim prostě neměl šanci. Museli by být padlí na hlavu, kdyby ještě váhali.

„Táhni do pekla, blboune nejapnej, a pozdravuj tam Lucifera!“ řekl nenávistně Józí.

V těsné kúlňě se blýsklo a zahřměla ohlušující rána.

Spatřila jsem, jak se na prsou neznámého v černém kabátě rázem objevila veliká díra s roztrepenými okraji, tam, kde má člověk srdce. Józí vypálil rovnou od boku, ale na dva metry se nemohl minout. Chlap sebou trhl, ale k mému nesmírnému údivu zůstal stát, zatímco Józí zařval bolestí, upustil pistoli, chytil se za břicho a neskutečně pomalu se zhroutil na udusanou hlínu kúlňy.

Žorž se po kamarádovi nechápavě ohlédl, ale hned se vzpamatoval. Pozdvihl pistoli do výšky svých očí a krátce, ale pečlivě na usmívajícího se neznámého zamířil.

Nočním tichem zaburácel druhý výstřel.

Chlap v černém plášti sebou podruhé trhl, ale opět zůstal stát.

Zato Žoržova hlava doslova vybuchla a krev se z ní rozstříkla na všechny strany. Così horkého, mazlavého mi vlétlo do obličeje. Okamžitě jsem si to setřela, ale pak jsem se rychle podívala na svou ruku. Na prstech se mi běhalo cosi promíseného s jasně červenou krví.

Došlo mi, že to je – lidský mozek.

Dřevěná kúlňa se se mnou zatočila jako ve víru a já jsem se pomalu složila naznak do suchého, šustícího sena.

Fext

Probrala jsem se pleskáním po tvářích. Asi jsem vzdychla, protože mi někdo nadzvedl hlavu a přistrčil k ústům nějakou láhev.

Nenapadlo mě včas, co to může být. Napila jsem se pěkně zhluboka, jako kdyby to byla voda. To jsem si dala! Tekutina v té láhvi měla určitě blíž k čistému lihu. Chvíli jsem lapala po vzduchu, v očích mi stály slzy, ale vzkřísilo mě to rychle a dokonale.

„Už je vám líp?“ uslyšela jsem konejšivý mužský hlas.

„Jo,“ odušila jsem lakonicky, sotva popadajíc dech.

Rozkašlala jsem se. Skláněl se ke mně zrzavý vousáč v černém plášti. Ten, co se prve nebál těch vrahů. Jednou rukou mě jemně podpíral, v druhé držel placatou láhev.

„Neposadíte se?“ optal se mě.

„A... a... ano, děkuji,“ souhlasila jsem mezi kašlem.

Pomohl mi posadit se. Placatou láhev uzavřel šroubovacím uzávěrem a strčil zpátky do kapsy svého pláště. Poplašeně jsem se rozhlížela kolem. Nacházeli jsme se pořád v neútné dřevěné kůlně, pod námi šustilo suché seno – a stranou na podlaze z udusané hlíny ležela – dvě těla bez známek života.

„Panebože, oni jsou mrtví?“ vyjekla jsem zděšeně.

„Dokonale,“ souhlasil se mnou klidně. „Jeden zhebnul na fleku, roztrhlo mu to hlavu, ten druhý se ještě chvilku trápil, ale brzy budou studení oba.“

„Vy jste je – zabil?“ vyčetla jsem mu prudce.

„Zabili se sami,“ namítl klidně. „Byli to banditi. Stříleli jen oni, já ne. A to jsem je včas varoval, že střílet na fexta je sebevražda, nevzpomínáte si?“

Ukázal mi díru v kabátu – v místech, kde mívá každý normální člověk srdce.

„Zastřelili by mě bez mrknutí oka, kdybych nebyl, co jsem. Takže mi nevadí, že tu chladnou! A nelitujte je ani vy, na vás se taky chystali. Neobléknete se raději?“

Uvědomila jsem si, že mám nahoře jen podprsenku a zakryla se aspoň rukou. Bylo to prázdné gesto, vždyť jsem tak byla celou dobu, co mě křísil. Chlápek se otočil k autu, hrábl dovnitř a podával mi mou pomačkanou halenku. Pak se rytířsky odvrátil, abych se oblékla. Taky to bylo jen gesto, ale milé. Vypadal jako loupežník, ale choval se jako džentlmen.

Chvatně jsem vklouzla do rukávů a ačkoliv se mi pořádně třásly ruce, rychle jsem zapínala knoflíčky.

„Kdože to jste?“ obrátila jsem se zvědavě na neznámého.

„Říkají mi od pradávna Jíra, Jíra Stříbrný. Pocházím ze vsi nedaleko od Žlutic,“ pochopil mou otázku jinak, než jsem ji dávala.

„Martina Kodětová,“ představila jsem se mu, jak mi velela slušnost.

„Máte moc hezké jméno. Jednu Martičku jsem kdysi znal, ale to už je moc dávno.“

Dopnula jsem poslední knoflíček. Halenka byla zmačkaná, ale o to vůbec nešlo.

„Můžete se otočit. Ale – co jste prve říkal, že jste?“ upřesnila jsem svou předchozí otázku, aby se na ni nezapomnělo.

Pomalu se otočil a trochu se zamračil.

„No, vězte Martičko, já jsem opravdový, skutečný *fext*.“

„To mi nic neříká.“

„Vy jste to slovo také neslyšela?“ usmál se trochu trpce. „Jak bych vám to řekl... To jsou takové podivné příšery, chodí po světě a nemohou umřít.“

„Jak to – nemohou umřít?“

„Jednoduše, podívejte se,“ ušklíbl se. Pomalu vytáhl z kapsy svého černého pláště dlouhou starodávnou pistoli se zašlou dřevěnou pažbou, obrátil ji proti své hlavě a než jsem stačila zareagovat, stiskl kohoutek.

Zahřmělo to a okamžitě jsme se ocitli v oblaku dýmu. Štípal do očí, bylo v něm zřejmě hodně síry. Naštěstí rychle stoupal vzhůru a já jsem nevěřícíma očima vykuleně civěla na neznámého. Stál vedle mě s klidným úsměvem ve tváři a nevypadalo to, že by se mu něco přihodilo.

„Proboha, co to děláte?“ vyjekla jsem.

„Já jen, abyste mi to uvěřila,“ omlouval se. „Prostě – když na sebe vystřelím, nic se mi nestane. Když mě střelí někdo jiný, neuškodí mi, ale zabije sám sebe. Podívejte!“

Prohlížela jsem si jako fascinovaná jeho kabát. Díra od kulky, kam se strefil Józsi, měla ožehlé okraje, ještě se z nich trochu kouřilo. Procházela nejen kabátem, ale i skrz košili. Ať jsem tomu věřila nebo ne, tělo pod ní bylo nepoškozené. Nikde žádná krvavá rána. Žorž mu mířil na hlavu, tam se žádná viditelná stopa nezachovala. Stejně jako po té poslední ráně, kterou se střelil sám.

„Jak to?“ vytřeštila jsem oči.

„Odrážejí se ode mě kulky. Kdysi dávno mě zkoumal jeden fyzikus a velice se tomu divil. Tvrdil pořád něco o porušování přírodních zákonů. Pochytil jsem od něho, že nejen odrážím kulky, ale ke všemu neobvykle. Úhel odrazu má být prý stejný jako úhel dopadu, ale u mě tomu tak není. Nevím. Zákonům přírodním ani lidským zas tolik nerozumím. Kule se ale ode mě odrážejí jako na potvoru zpátky, odkud byly vystřelené, takže když na mě někdo vystřelí, nespáchá vraždu, ale sebevraždu. Jako ti dva.“

„Ale to přece není možné!“ namítla jsem zděšeně.

„Na mně je toho nezvyklého víc,“ mávl rukou. „Div je už to, že vůbec žiju, ale to by bylo dlouhé povídání. Poslyšte, Martičko, jak jsem pochopil, nejste tady zrovna dobrovolně. Na vašem místě bych odsud co nejrychleji upaloval. Tenhle kočár bez koní patří vám, nebo těm lapkům?“

„Mně,“ přikývla jsem.

Dva kroky od mrtvého Žorže ležely na hliněné podlaze klíčky od mého auta. Blýskly se mi do očí, jako by mě také vyzývaly k útěku.

„Chcete-li, svezu vás, kam si budete přát!“ vyhrkla jsem.

Napadlo mě jen to, v té chvíli bych mu svou vděčnost nedovedla jinak prokázat.

„Já to sice nutně nepotřebuju, ale chcete-li, doprovodím vás. Toulají se tu v noci divní chlapíci, ještě by vám mohl některý ublížit.“

Ani mě nenapadlo, že se to hodí i na něho. Zaplat'pámbu, že se v těchto nehostinných horách potuloval právě on.

„Kdybyste mi otevřel vrata,“ požádala jsem ho nesměle.

Vstal a zmizel ve tmě. Shýbla jsem se pro klíčky, zapadla rychle do auta a nervózně nastartovala. Motor okamžitě naskočil, vždyť byl ještě horký. Celé moje dobrodružství v této kůlně netrvalo déle než deset minut – ale na ty určitě do smrti nezapomenu!

Jakmile jsem ve zpětném zrcátku zpozorovala, že se vrata otevřela, vycouvala jsem do měsíčního světla. Reflektory na seně olízly zapomenutý kabátek od kostýmku, ale ani za nic bych se tam nevrátila.

Ani kdyby mi v té chvíli někdo řekl, že ten kabátek bude někoho stát život...

„Nastupte si,“ vybidla jsem Jíru a otevřela mu druhé dveře. Chvilku mu trvalo, než se naskládal dovnitř, v nasedání do auta asi neměl praxi. Jakmile zavřel dveře, otočila jsem auto na cestu a za okamžik jsme už jeli lesem. Zapomněla jsem se ho zeptat, kde bydlí – ale on se stejně nabízel, že doprovodí domů mě.

„Nejezdíte často, že?“ otázala jsem se ho. Chtěla jsem, aby se nějak projevoval, trochu mě znervózňovalo jeho mlčení.

„Po pravdě řečeno, nejezdím,“ souhlasil. „Nemám tyhle moderní vynálezy rád.“

„Nevypadáte zrovna na stařešinu,“ usmála jsem se na něho.

„Vy se tak vyznáte! Schválně hádejte, kolik mi je let?“

„Já nevím, to bude těžké – s takovými vousy se to špatně odhaduje – ale řekla bych, že je vám něco mezi třicítkou a padesátkou.“

Přesněji bych si to netroufala určit a raději jsem použila hodně širokého rozmezí, vousy člověka změni k nevíře. Netušila jsem, že v jeho případě to dost široké není.

„Vidíte,“ usmál se. „Málem byste to uhodla. Tedy – když k tomu přidáte ještě tři sta let a nějaký drobný...“

„Tři sta let?“ vydechla jsem. „To si snad děláte legraci, to přece není možné!“

„To říká každý,“ povzdychl si. „Asi bych to říkal taky, kdybych si nebyl zatraceně jistý, že žiju. Víím, je to neuvěřitelné. Jako to odrážení kulí. Nevidět to na vlastní oči, nevěřila byste mi ani slovo.“

To měl pravdu. Jenže věk přes tři sta let by byl ještě víc proti zdravému rozumu, takže jsem tomu odmítala uvěřit z hloubi duše, z principu.

Tři sta padesát let!

„To byste skoro mohl pamatovat... Bílou horu!“ vyhrkla jsem.

„Taky že ji pamatuju,“ opáčil. „Tu bitvu jsem na vlastní oči neviděl, byl jsem tenkrát malý kluk, sotva třinácte jar, ale pamatuji se moc dobře, co bylo potom. Dneska se tomu říká Třicetiletá válka a spousta lidí ani neví, že něco takového bylo – a řeknu vám, bylo to pěkné svinstvo! Ačkoliv obě světové války taky nebyly žádněj med... ale v Čechách byla Třicetiletá válka horší než obě světové dohromady.“

„To byste se musel narodit – někdy kolem roku tisíc šest set sedm.“ spočetla jsem si.

„Přesně tak. Prý v létě. Jak říkám, pamatuju na tu dobu, ale nejen na ni. Já už toho v životě prožil...“

„Pamatujete Bílou horu,“ opakovala jsem si udiveně spíš jen tak pro sebe. „To byste měl určitě o čem vyprávět!“

„To bych mohl,“ souhlasil. „Ale nebylo by to moc veselé povídání. Za Třicetileté to nebyl žádný med. Skrývali jsme se v lese, ale všichni z naší rodiny jeden po druhém umřeli. Hlady, na zranění v šarvátkce s vojáky, anebo na morovou ránu. Z celé rodiny jsem zůstal sám. Ale – oni by tak jako tak dávno umřeli, smrt je lidský úděl.“

„Ale – co vy?“

„Na strašidlo vypadám zachovale, ne?“ usmál se trochu trpce, ale pak už pokračoval klidnějším tónem: „Nestěžuju si. Potkal mě zkrátka jiný osud než většinu lidí. Je to zvláštní, vědět, že vám nikdo nemůže ublížit, i kdyby sebevíc chtěl. Napadlo mě už, že by to mohla být i nevýhoda. Kdybych chtěl sám sejít se světa, dalo by mi to asi hodně práce. Kulky se ode mě odrážejí, ve vodě se neutopím, ani šibenice mě neděsí... Roku sedmnáct set třicet jsem za hladomoru v Čechách čtvrt roku nejedl. Hlady jsem už sotva lezl, když mě v lese zaskočila smečka také tak hladových vlků. Byl jsem příšerně slabý, nedokázal jsem už ani vylézt na strom. Pustili se do mě, roztrhali na mě šaty, ale zuby jim po mé kůži jen neškodně klouzaly. Příjemné to ale rozhodně nebylo. Nevěděl jsem si rady a ze vzteku jsem je začal kousat také. Dva jsem zakousl, než ostatní utekli. Aspoň jsem se po dlouhé době pořádně najedl. Nevadilo mi, že měli maso jako houžev a jedl jsem je syrové... Popral jsem se i s medvědem, ale Míša byl silnější než vlci, na poslední chvíli se mi vyškubl a utekl – včas pochopil, že by to mohlo dopadnout jinak než čekal...“

„To myslíte – vážně?“ podívala jsem se na něho vyděšeně.

„Vybouráte se!“ vrátil mě zpátky do reality. „Dávejte pozor na cestu! Spadnout tady do strže, nic by se mi nestalo, ale vás by byla škoda.“

Srovnala jsem směr, ale nedalo se tvrdit, že bych byla klidnější.

„To muselo být – strašné. S těmi vlky...“

„To tedy bylo. Ale Třicetiletá válka byla horší. Jednak jsem v ní přišel o příbuzné do kloví kolikátého kolena, ale především, pak už jsem se trochu vyznal – a věděl jsem, že jsem *fext*, kterému nic neuškodí.“

„Když vám nevadily střelné zbraně, nezkoušeli vás zabít jinak?“

„To se ví, že zkoušeli. Věšeli mě, tuším třikrát. Poprvé jsem si myslel, že je se mnou ámen. Kdo nevisel na šibenici, nedovede si to představit. Zajali nás Francouzi, chytili mě do smyčky provazu a než jsem se nadál, byl jsem v poutech. Hodně jsme jich ale předtím pobili a jejich velitel se rozhodl všechny nás pro výstrahu pověsit. Přišel jsem na řadu, když už na stromě viselo šest kamarádů. Ještě sebou škubali, no, nebyl to zrovna povzbuzující pohled. Přistavili žebřík, vytáhli mě nahoru a žebřík podtrhli. Visel jsem za krk a dusil se, bylo to příšerné. Začal jsem vidět bíle a už jsem myslel, že to je konec – jenže jsem se pozvolna přestával dusit a uvědomil jsem si, že to sice není příjemné, ale dá se to vydržet. Mrtvého jsem už jenom hrál, oni si mě přestali všimnout a věšeli další. Když odešli, vyprostil jsem se z pout. To nebylo těžké, svázali mě jen halabala. Nikdo jiný nemá čas, aby se vyprostil, když ho věší. Šikovný kat přitom strhne člověku vaz, ale i když ne, každý se začne rychle dusit a vždycky jde jen o pár okamžiků. U mě to bylo jiné. Počkal jsem, až odpochovali, pak jsem se začal všelijak napínat, až jsem si uvolnil ruce. Vytáhl jsem se po oprátce nahoru a sešplhal se stromu. To už byli všichni ostatní viselci v Pánu. Od té doby jsem se toho nebál, ale nic se nemá přehánět. Při posledním věšení kat škulbl provazem, aby mi zlomil vaz. Luplo mi v krku pořádně, byl jsem nějakou dobu bez ducha, jenže po pár hodinách jsem se přece probral. Rozhodně jsem po takovém zážitku vícekrát netoužil. Říká se, že si člověk zvykne i na šibenici, ale to tvrdí jen ti, co na ní sami nikdy neviseli. Jak říkám, vůbec není oč stát.“

„To snad ani nemůže být pravda,“ vyklouzlo mi.

Přijížděli jsme už k mému domovu. Bydlela jsem na konci vesnice, ležící na hlavní silnici. Jak jsme se přibližovali, maně jsem zvolňovala.

„Je to pravda, ale nevím, proč tomu tak je. Klidně vám to předvedu, kdybyste měla zájem. Máte doma kus provazu?“

„Proboha ne! Nechci to vidět!“

„Nemusíte mít obavy,“ ujišťoval mě. „Nejsem samovrah, nic se mi nestane. Jako když se sám střelím do hlavy. Byla by to jen... taková pouťová atrakce...“

„Takže ani šibenice... A jinak?“

„Fexta jen tak nezabijete. Šavle se od nás odráží nebo kloužou jako po nejtvrdším křemenu, píky a bodné zbraně taktéž. Nejhorší je oheň. Fextové byli dříve známější než dnes. O mně to věděli nejen moji kamarádi, ale bohužel i ti druzí. Prajzům jsme tenkrát zle zatápěli, proto na nás – a zejména na mě – připravili v jedné chalupě léčku. Vrhlo se jich na mě šest najednou a svázali mě jako balík. Také ostatní pochytali živé. Přivázali nás pak v sednici k trámu a chalupu zapálili. To se ví, řvali jsme hrůzou jako prasata na jatkách, ale bylo nám to houby platné. Všem vzplály vlasy, na kůži rychle naskakovaly puchýře. Ostatní v těch plamenech brzy přestali křičet, upekli se. Oheň pálil jako čert, víc než kořalka v ráně, ale když přehořely provazy, měl jsem ještě sílu vyběhnout ven. No, povídám vyběhnout, spíš jsem se vypotácel po čtyřech. Nekoukal jsem ani, že lezu přímo proti Prajzům. Šaty jsem měl v jednom plameni, vypadal jsem jako hořící vích. Vyděsilo je to ale příšerně. Někteří na mě začali střílet, zapomněli v té chvíli, jaká je to pitomost. Jejich smůla. Naštěstí

stál na návsi rybník. Ze zoufalství jsem tam skočil, ačkoliv jsem neuměl plavat a nevěděl jsem, jak je tam hluboko. Až později jsem zjistil, že se ani ve vodě nemám čeho bát, ale venkovské rybníčky nebývají hluboké, bylo mi tam jen po krk, doplácal jsem se zpátky ke břehu a zůstal naživu, zatímco Prajzové vyděšeně prchali do všech světa stran. Celý rok jsem pak vypadal odporně, kamarádi mi neřekli jinak než Smrt'ák. Žádný div, kdo na mě jen koutkem oka pohlédl, spatřil příšeru s vyceněnými odkrytými zuby, spálenou černou tvář a bez nosu, křížoval se hrůzou. Kdo mohl, uhnul mi s cesty. I z toho jsem se ale vylízal, zatímco ostatní v té chalupě shořeli na prach.“

Podívala jsem se na něho. Nos ovšem měl a tváře taky, to by ho mělo usvědčovat ze lži. Kdybych neviděla to předtím.

„Neuvěřitelné,“ vydechla jsem.

„To říká každý,“ povzdychl si.

Pomaloučku jsem zabrzdila před chalupou, kde jsem bydlela.

„Jsem tady doma,“ řekla jsem. „Slíbila jsem, že vás odvezu domů, ale zapomněla jsem se zeptat, kde vlastně bydlíte?“

„Já?“ zatvářil se trochu pobaveně. „To jste první, koho něco takového zajímá. Ale když to chcete vědět, do dneška jsem bydlel v tamté kůlně. Teď tam leží dvě mrtvolky a jen co je najdou, bude se tam rojit plno policajtů, radši se tam nevrátím, najdu si něco jiného. Nenechal jsem tam nic, co by mi chybělo, všechno své nosím s sebou, jak kdysi říkával jeden řecký filosof, tuším Diogénes.“

„Vy nemáte domov?“ podívala jsem se na něho udiveně.

„Nemám,“ pokrčil rameny. „Za domov mám celé Čechy. Měl jsem kdysi domek, chtěl jsem jednu dobu žít *normálně* jako jiní, ale o všechno jsem přišel. V tomhle světě se pro nás fexy klidné místo nenajde už hodně dlouho.“

Nebyla to úplná pravda, například Lorelai si žila jako zpěvačka poměrně slušně... ale ani ona to neměla jednoduché...

„A kam chcete jít?“

„O mě se nestarejte, vždycky se někde uchytím,“ mávl rukou. „V Čechách znám spoustu málo známých jeskyní, kde se dá v nejhrošším přebývat. Jedna taková není daleko, ale je příliš vlhká. Mám raději sušší a teplejší bydlení, naštěstí se pro mě nějaká kůlna vždycky najde.“

Dívala jsem se na něho jako na zjevení. Pravda, vypadal jako bezdomovec, ale že by vážně bydlel v kůlně? Jeho chování džentlmena se s jeho oblečením neshodovalo. Ačkoliv... Přežil Třicetiletou válku, opakovala jsem si znovu pro sebe, je to strašidlo... ale nemohla jsem tomu pořád uvěřit.

„Víte co? Pojd'te bydlet ke mně!“ vyhrkla jsem. „Aspoň na čas! Zachránil jste mi život, nenechám vás přece bydlet v nějaké jeskyni.“

Samozřejmě jsem věděla, že to nebude jen tak. Pozvat si do chalupy cizího chlapa bylo jistě trochu odvážné, obzvláště něco tak podivného, jako byl právě on. Teď zas vypadal překvapeně on, nevěřicně na mě koukal a neměl se k odpovědi.

„Myslím to vážně,“ ujist'ovala jsem ho. „Ustelu vám v komoře, vospíte se jako ve vatě. Beztak jsem si zvykla spát za pecí, je tam docela útulně.“

„Tedy – vážně bych od vás nečekal, že si domů přitáhnete úplně cizího chlapa,“ vrtěl nechápavě hlavou. „Pro děvče jako vy se to nehodí. A co rodiče? Nejsou doma, že? Nebudou mít ale řeči, až se vrátí?“

„Nevrátí se. Zemřeli při železničním neštěstí,“ povzdychla jsem si. „Od té doby jsem sama. A vy už pro mě cizí nejste, vždyť jste mi ukázal, že se umíte chovat jako džentlmen. V tamté kůlně jsem byla bezbranná a nezneužil jste toho.“

„No jo, ale snad se nesluší... To ani nemohu...“ upejpal se.

Že bych ho opravdu tak vyvedla z míry?

„Poslyšte, Jíro,“ podívala jsem se mu do očí. „Přece vám nenabízím nic, co byste nemohl přijmout. Jeskyně je vám milejší? Dobrá, můžete se přece kdykoli sebrat a jít, ale snad neuděláte nic špatného, když mou nabídkou nepohrdnete. Dlužím vám za život a nabízím vám jen ubytování, to je přece maličkost.“

Chvíli přemýšlel.

„To od vás nemohu chtít,“ zpěchoval se. „Uznávám, pomohl jsem vám. Pro mě to ale byla maličkost. To neznamená, že toho obratem ruky zneužiju, na to nemám právo. Neměla byste dávat všanc pověst a sdílet střechu s tak podivnou existencí. Je vám jasné, že si chcete do baráku nakvartýrovat tuláka, otrapu – a taky strašidlo? Opravdu máte takovou odvahu?“

„Tulák a otrapa – to snad není těžké změnit. Pomohu vám, chcete?“

„To vážně nejde,“ vrtěl hlavou.

„Ani když vás poprosím?“

„Neproste, to by tak ještě scházelo. Dobrá, já to přijmu. Ale jen na jeden nocleh.“

„Proč ne na týden?“

„Vyčítal bych si to... Přece vám nezkazím pověst!“

Zřejmě mu to bylo proti srsti. Nebo nechtěl být na nikom závislý. Zнала jsem pár takových lidí, co by radši spali na sněhu, než by byli někomu na obtíž. Potají jsem si jich vážila, ale nikdy jsem se s nimi nesblížila. To bych musela žít jako oni – a to bych přece jen nedokázala.

Napadlo mě ale něco geniálního.

„Co kdybychom se dohodli jinak?“ navrhla jsem mu. „Budete u mě jako nájemník, když už ne jako host. Místo peněz mi budete prodávat příběhy ze svého života. Přiznám se, vaše povídání mě zaujalo. Kdybyste dovolil, nahrála bych si to, nebo aspoň zapsala. Už to, co jste mi povídal teď v autě, stojí za to.“

„Což o to,“ usmál se, „já bych mohl povídat celý týden.“

„Platí!“ napřáhla jsem rychle ruku, aby neměl čas si to rozmyslet.

„Dobrá, budiž po vašem,“ stiskl mi ji.

„Říkáte – strašidlo? Máte docela normálně teplou dlaň. Ruka strašidla by byla jistě studenější,“ usmála jsem se.

Vyskočila jsem radostně z auta a otevřela vrata stodoly. Jíra také vystoupil, čekal na mě venku. Zavřela jsem stodolu a zpod trámu vylovila klíč. Odemkla jsem dveře a rozsvítila na chodbě. Letmo jsem mrkla na nástěnné hodiny. Byla půlnoc, hodina duchů. Neměla bych se divit, kdyby teď na mě Jíra vycenil obrovské špičáky a šel mi po krku.

„Dáte si něco k večeři?“ navrhla jsem mu.

„Mám něco s sebou,“ upejpal se, ale když vytáhl z kapsy uválenou a připálenou placku očividně vlastní výroby, otevřela jsem ledničku a vytáhla balíček párků koupený na zítřek.

„Máte rád uzeniny?“ zeptala jsem se ho pro jistotu. „Já je nezbožňuji, ale je už noc a nechce se mi tak pozdě vařit.“

„Stačil by mi i suchý chleba,“ řekl.

„Nabídnout hostu suchý chleba? No, někdy se to dělá, ale mě by pak hanba přímo fackovala,“ zavrtěla jsem hlavou. „Dost na tom, že momentálně nemám nic lepšího.“

Dovedla jsem ho do své starodávné kuchyně a nabídla mu židli. Původní nábytek po rodičích byl starší než oni, jen na židle jsem přidělala polštářky, aby se mi měkčeji sedělo. Za chvíli plápolal v kamnech oheň a na kovových plátech se v hrnci na roštu hřály párky. Pak jsem odběhla do komory pohlédnout postel. Trochu jsem tam musela uklidit, komoru

jsem totiž používala jako skladiště, ale během minuty jsem byla zpátky. Párky už byly ohřáté, postavila jsem na stůl dva talíře, příbory a na misce chléb.

Ještě jsem podala hořčici a zasedli jsme proti sobě. Ale oba jsme jedli... tak nějak bez chuti. Až teď jsem si ho mohla pořádně prohlédnout, ale ani v silnějším světle elektrické lampy na něm nebylo nic mimořádného, nepočítám-li nazrzlý plnovous a vlasy. Pravda, měl docela bystré oči a přiměřený nos, ale kvůli vousům jsem neviděla jeho tvář. Vousy každého chlapa změnil do uniformního vzhledu. Napadlo mě, jak by asi vypadal, kdyby se oholil?

Pak jsem si náhle uvědomila, že je na něm přece jen něco zvláštního, jen to neměl napsané na tváři. Podle vlastních slov byl strašidlo. Žil přes tři sta let. Nevěřila bych mu to, bylo to absurdní a považovala bych to za plané vychloubání, kdybych na vlastní oči neviděla, jak v jeho případě cosi neznámého očividně porušilo přírodní zákony, které jsem až dosud považovala za neotřesitelné.

Proboha, nestačilo by to k zbláznění?

Dva chlapi na něho z bezprostřední blízkosti vypálili po vražedné ráně z obrovské pistole. Správně měl být na místě mrtvý – a místo toho **NĚCO** naopak zabilo tamty dva. Není normální, aby se od někoho kulky odrážely – a navíc zpět, odkud byly vystřeleny!

Nezdálo se mi to nakonec?

Prostřelená díra na jeho kabátě neúprosně říkala, že ne.

Ani štítivý pocit mazlavé hmoty, vlastně lidského mozku, na mé ruce ještě nezmizel.

Trochu jsem se zachvěla. Neměl nakonec pravdu? Není ode mě příliš odvážné sdílet střechu s něčím tak podivným?

Ale hned jsem zase pohodila vzdorně hlavou. Zachoval se ke mně jako džentlmen i v situaci, které zneužít mohl. Že to neudělal, dávalo mi jakousi záruku, že se ho ani do budoucna nemusím obávat.

„Umíte se docela otáčet,“ promluvil po chvilce.

„Maličkost,“ mávla jsem rukou.

„Co vlastně děláte tak sama?“ zeptal se mě.

„To neuhodnete,“ usmála jsem se. „Jsem ve zdejší vesnici učitelkou.“

„Ale jak to, že jezdíte po světě autem? Učitelé vždycky seděli ve škole a netoulali se.“

„Zajímavé, že?“ usmála jsem se. „Jezdím do města za kulturou. Na vesnici máme jednu hospodu a kdo neseď tam, sedí doma u televize. Televize mi nestačí a hospodské řeči mě nebaví. Zvykla jsem si zajet si občas do města do divadla nebo do kina.“

„Dříve na vesnici kantoři ochotnické divadlo provozovali, nejezdili na panské.“

„Kantoři snad,“ podotkla jsem. „Také jsem to tady jednou zkusila. Dětem by se to líbilo, ale rodiče neměli pochopení. Sehráli jsme dvě představení před poloprázdným sálem a zaplatili z toho nájem. Bonbony pro herce jsem už kupovala za své.“

„To bude asi tím, že kantor má větší váhu než kantorka. Já se v poslední době ani nestačím divit, jak ženy dělají, co bylo kdysi mužskou záležitostí. Lidé také nebývali tak do sebe uzavření, jako jsou dnes. Dřív se více scházeli, aspoň na vesnicích.“

„Doba se mění,“ shrnula jsem s úsměvem.

„Doba se mění – lidé zůstávají stejní,“ povzdychl si Jíra. „Ačkoliv – dřív na sebe byli horší. Dnes se aspoň většina lidí nechová jako zvěř. Ale vlků a hyen je mezi námi pořád dost a dost, tady se lidstvo pořád moc nelepší.“

„Neměl byste to vidět tak černě,“ namítla jsem mu na to.

„Černě?“ opáčil. „Před necelou hodinou jste na dvě takové hyeny narazila!“

„Ach – promiňte, máte pravdu,“ zarazila jsem se a zvažněla.

Měl naprostou pravdu! Dvě hyeny tam teď ležely ztuhlé ve vlastní krvi... Díky Jírovi jsem z jejich drápů na poslední chvíli vyklouzla, ale bez něho...

„Víte, hyeny vždycky loví jako vlci, ve smečkách. To platí i pro hyeny lidského rodu,“ mudroval Jíra, aniž bych tušila... jak ořesnou pravdu právě řekl.

„A co děláte vy, že jsem tak smělá?“ zeptala jsem se ho.

„Nic pořádného,“ odtušil. „Žádné práce se ale nebojím a živobytí sháním poctivě. V sezóně dělám v lese, ale nemám nic trvalého.“

„Proč ne?“

„Protože se dnes všude požadují nějaké papíry, legitimace, vysvědčení – a co mám já? To se ví, zkoušel jsem vyžebrot si na úřadě doklady. První, na co se mě ptali, bylo datum narození. Já to přece přesně nevím, pamatuji jen, jak jsem byl starý, když začala Třicetiletá. To mi bylo třináct, rok bych ještě dohromady dal, od rodičů vím, že jsem se narodil v létě, ale cožpak vím, kterého dne to bylo? Tenkrát jsem to vědět nepotřeboval a dnes už to nezjistím, je to příliš dávno. Na faře to jistě kdysi zapsané bylo, ale kde je těm zápisům konec? Víte, kolik válek se už přes ně přehnal? A kdybych to nakrásně věděl na den přesně, kdo mi to uvěří?“

„To je pravda,“ řekla jsem. „Taky bych vám to nevěřila, kdybych sama neviděla to s těmi kulkami.“

„No vidíte,“ pokračoval. „Tak to pokračovalo dál. Ptali se mě: Kde bydlíte? Řekněte sama, mohu přiznat, že bydlím střídavě v jeskyních nebo v kůlnách?“

„To je také trochu nešťastné,“ přikývla jsem. „Ale to by se dalo změnit. Přihlásím vás k sobě jako podnájemníka a až se ode mě budete stěhovat, budete mít v pořádku bydliště a máte aspoň na čem stavět.“

„Jste hodná dívčí, ale to by nebylo trvalé řešení,“ posteskl si. „Možná na dvacet, možná na padesát let. Ale myslíte, že si nikdo nevšimne, že je mi víc než ostatním? Jednoho dne na to ouřadové přijdou. Naposledy za Marie Terezie. Měl jsem tenkrát chaloupku v Jižních Čechách, žil jsem si spokojeně. Pak za mnou přišli drábové a odvedli mě před soud, že prý jsem vrah. Hájil jsem se, že jsem přece nezamordoval ani kuře, ale oni, že je domek zapsaný na Jíru Stříbrného – a kam jsem ho zakopal? Tvrdil jsem jim, to jsem přece já! A oni, abych si nedělal z ouřadu blázný, Jíra Stříbrný měl domek zapsaný už před třiceti lety, já musím být podvodník a samozřejmě i jeho vrah. Ještě že si toho prý sousedé všimli! Zavřeli mě tedy. Ani nevím, kdo mě udal, to víte, závistivců bývalo v téhle zemi vždycky dost. Dotyčný je ostatně už dávno po smrti, proč bych po tom pátral? Když se žádná mrtvola nenašla, z vězení mě pustili, ale už jsem se neměl kam vrátit, z chalupy mi zbylo spáleniště. Někdo mi posadil na krov červeného kohouta a sousedé se mnou ke vši smůle nemluvili, že jsem kriminálník. Sebral jsem se tedy a šel jinam. Od té doby nemám domov.“

„A jak to tedy děláte?“ zajímala jsem se.

„Všude po mně papíry nechtějí,“ pokrčil rameny. „Najmou si mě na krátkou dobu, vydělám si nějaké peníze, uložím a z toho žiju. Naštěstí nekradu – ačkoliv byly doby...“

„Já po vás žádné papíry nechci,“ řekla jsem rozhodně. „Mluví za vás, co jste pro mě udělal. A jestli chcete, pokusím se vám pomoci. Myslím to vážně.“

„Už jsem říkal, že jste hodná dívčí. To dá rozum, učitelka. Kantoři vždycky bývali mírnější a upřímnější, než většina lidí kolem nich. Asi to k tomu povolání patří. Ale těžko si dovedete představit, co to znamená ouřad. Zavedli to Habsburkové a nic se na tom od těch dob nezměnilo.“

Slíbila jsem mu, že o tom budu přemýšlet. Pak jsem ho provedla po chalupě, aby se seznámil s příslušenstvím. Ani se nedivil, že mám ve staré chalupě zavedenou vodovodní

přípojku a docela slušnou koupelničku – zřejmě už si na takové noviny zvykl. Nakonec jsem ho zavedla do komory.

„Budete spát tady,“ řekla jsem. „Já si ustelu v sednici za pecí, ale slibte mi, že mi ráno neutečete. Slíbil jste mi už ostatně nějaké to povídání.“

Usmál se.

„Nestrachujte se, já své sliby plním,“ ujistil mě.

Ale přece jen jsem se v kuchyni zamkla. Jistota je zkrátka jistota. No, pravda, byl to na první dojem džentlmen, ale přece jen drsnějšího rázu.

Dlouho jsem pak ale nemohla usnout. Hodina duchů skončila a nic pozoruhodného se nestalo. Jíra zřejmě nebyl tím pravým strašidlem.

To byl ale den! Vypadalo to příliš neskutečně, něco takového by mě nenapadlo ani ve snu. Moje vědecky založené myšlení to odmítalo uznat, ačkoliv jsem jednu z těch divných věcí viděla na vlastní oči.

Ať byl Jíra starý tři sta let, nebo jen třicet, v jednom mě přesvědčil. Odrazily se od něho tři kulky. Jak – to nevím. Ale viděla jsem to. Kdyby to měl být nějaký kouzelnický trik, pak by musel být setsakra dobře připravený. Chtěla bych vidět Davida Copperfielda, jak vymýšlí něco tak přesvědčivého ve chvíli, kdy by na něho mířily dvě obrovské pistole!

Ba ne, tohle nebyl trik. Ty dva to bezesporu zabilo. Ale co tedy? Můj materialistický názor na svět to odmítal chápat, jenže – ono se to stalo! Vlastním očím věřit musím!

V chalupě bylo ticho jako v nočním lese. Nic se nehnulo, takže jsem nakonec přece usnula, jako by mě do vody hodili.

Vzpomínky strašidla

Ráno jsem vstala o něco dřív než jindy, ale při vaření snídaně jsem zaslechla z komory nějaké zvuky – Jíra už byl také vzhůru. Hned jsem ho pozvala do kuchyně.

„Tak brzy jdete do školy?“ podivil se.

„Nejdu,“ usmála jsem se. „Za prvé je sobota, za druhé jsou prázdniny.“

„Mohla jste si přispat,“ řekl na to bezelstně.

„Po tom včerejšku?“ opáčila jsem s povzdechem.

Jen pokrčil rameny – neměl co dodat. Taky dobře. Nepatřil zřejmě k lidem, kteří musí mít za všech okolností poslední slovo.

„V noci jsem o vás hodně přemýšlela,“ začala jsem při snídani. „Vašeho povídání by byla škoda jen pro mě. Měla bych o vás napsat knížku. Historické příběhy jsou dnes žádané a váš by byl dokonce autentický.“

„Tomu nerozumím,“ pokrčil rameny Jíra. „Vyprávět bych mohl, ale psát... Umím číst i psát, ale abych po psaní nějak toužil, to už se říci nedá.“

„To nechte na mně,“ ubezpečovala jsem ho. „Technická stránka bude moje starost. Samozřejmě to budu psát já, aby to bylo správně podle dnešního pravopisu a tak.“

„Nebude to ale snadné,“ namítal. „Kdo vám to ale uvěří?“

„Možná víc lidí, než si myslíte,“ ujistila jsem ho. „Zrovna teď jsou v módě příběhy plné magie, čarodějnické knihy a tak. Lidé jim sice nevěří, ale rádi je čtou. Pomáhají jim odpoutat se od současného uspěchaného světa.“

„No, když říkáte...“

„A pak bych měla ještě jeden návrh,“ pokračovala jsem. „Máte pravdu, neměla bych vás vydávat za nájemníka, před lidmi z vesnice by to nevypadalo dobře. Mezi námi tomu tak bude, ale co kdybych sousedům tvrdila, že jste můj vzdálený příbuzný? Třeba z matčiny strany, tátovo příbuzenstvo tu všichni znají.“

„Budiž, nechci vám přinášet těžkosti. Celý život se před úřady vydávám za něco, čím nejsem. Pravda, příbuzní se navštěvují, ale nebývá zvykem, aby návštěva trvala celý týden. Jak víte, ryba a host třetí den smrdí.“

„Na tohle přísloví zapomeňte,“ mávla jsem rukou. „Mohla bych tvrdit, že jste můj prastrýc... nebo raději strýc, nevypadáte tak staře. Třeba vám shořela chalupa a musíte u mě zůstat déle. Nikdy vám chalupa nevyhořela?“

„To ano – ale naposledy za Marie Terezie,“ přikývl nesouhlasně. „Už jsem vám říkal, jak mi sousedi posadili kohouta na střechu...“

„Nevadí. Zrnko pravdy v tom je a datum nemusíme uvádět.“

„Dobrá. Vynasnažím se chovat tak, abych vám překážel co nejmíň,“ přivolil.

Začala jsem s přípravou na oběd. Postavila jsem na kamna a přinesla brambory.

„Pomůžu vám,“ nabízel se.

Nebyla jsem proti. Jíra se vyzbrojil vlastním velkým nožem a začal loupat brambory. Docela mu to šlo a tak jsem se sama věnovala dalším přípravám.

„Na vesnici se při takové jednoduché práci většinou povídalo,“ začal sám od sebe. „Říkáte, že chcete nějaké vyprávění. Od čeho bych měl ale začít? Nejlépe od začátku. Od těch dob, kdy mi bylo nejlépe v životě.“

„Moment,“ přerušila jsem práci.

Přinesla jsem kazeták s čistou kazetou, postavila na polici a zapnula nahrávání.

„Ty vaše moderní vynálezy...“ mávl rukou, ale neměl nic proti, zvláště když viděl, jak se na jeho vyprávění těším.

Těšila jsem se. A právem!

„Od dob, kdy jsem byl malé děcko, uplynulo strašně moc vody,“ povzdychl si. „Své dětství si pamatuji jen mlhavě. Naše rodina měla osm dětí, většina bratrů i sester byla starší než já. Jen Anežka byla mladší, asi o čtyři roky, přesněji to nevím.“

Na chvíli se odmlčel. Vzpomínal.

„Jak jste žili?“ zeptala jsem se ho tiše.

„Nevím sice, jak se na to budete dívat dnes, ale nám se tenkrát zdálo, že si žijeme slušně. Měli jsme poctivou střechu nad hlavou, dvě kravky, kozy, králíky, slepice a dokonce hejno husí. Patřil nám kus pole, louka u potoka. Rodiče a starší bratři museli robotovat na panském, ale i tak nás bylo na práci dost. Vaření obstarávala Manča, Čeněk s Jitkou už dokázali orat. Já jsem se staral o husy a o Anežku, dokud byla malá. Naši mi na ni opatřili košík s dřevěnými kolečky, brával jsem si ji s sebou. Pasení husí bylo vlastně zábavné, když si na to vzpomínám. Patřila k tomu i Anežka a já jsem se cítil jako zodpovědný mladý muž.“

„Jak malá byla?“

„Nevím. Zpočátku ležela v košíku, později se naučila lézt po čtyřech a pak i chodit.“

„A to jste si s ní věděl rady, když jste byl sotva o pár let starší?“

„Jinak to nešlo,“ mávl rukou. „Tenkrát bylo na vesnicích běžné, že se o děti starali nejbližší sourozenci. Hlídaní dětí bylo snadnější než pasení husí. Anežka nikdy nezaběhla do cizího pole, kdežto husy jsem musel střežit jako ostrůž.“

„A nebyla často v mokřem?“

„Nikdy si to nenechala dlouho líbit, brečela, dokud ji někdo nepřevinul. Když pak povyroستla a začala sama chodit, přestala dostávat plínky a bylo to. Tenkrát se na to tak nekoukalo. Kluk dostal kalhoty až když se nepočůrával, do té doby chodil v sukýnkách. Když Anežka začala chodit, bylo to horší. Musel jsem dbát na to, aby mi nepadla do potoka. Jednou mi tam přece spadla a já pak dostal na kalhoty, co se do mě vešlo.“

„Za to, že se mohla utopit?“

„To snad ne, ten potok byl mělký, že by se v něm neutopilo ani štěně, ale mohla se nachladnout. Já jsem to tenkrát chtěl zatajit, oblékl jsem jí svou košili a zatím jsem její šatičky usušil, ale ona se u večeře prořekla.“

„A když povyroستla ještě víc?“

„Převzala ode mě husy a byla na to velice pyšná. Já jsem také povýšil – ke kozám. Také jsem byl jaksepatří hrdý, pasení koz byly obtížnější a nebezpečnější. Husy mohou jen syčet a štípat. Troufnou si jen na malé děti, kdežto kozy... Pamatuji se, kolikrát mě jedna z nich trkla, až jsem vletěl do potoka. Miluna, ta koza, se pokaždé klidně pásala, ale přitom číhala, kdy k ní budu zády. Pak se rozeběhla a drc... Potom se spokojeně otočila a zase se klidně pásala. No, já jsem brzy přišel na to, co s ní mám udělat. Jednou se také rozeběhla, ale já byl ve střehu a uskočil jsem, Miluna se nestačila zastavit a v okamžení byla v potoce místo mě. Ta potvora mi ale nedopřála vychutnat vítězství. Jen se otřepala a dělala, jako by právě dostala chuť na vodní kvítí a skočila tam sama a schválně. Do večera to opakovala ještě dvakrát a nakonec mě do té vody dostala.“

„Měl jste si dávat větší pozor...“

„Vy jste nikdy nepásala, že?“ obrátil se na mě s úsměvem.

„Ne,“ přiznala jsem.

„To byste věděla, že k pasení nepotřebujete trvalou pozornost. Jen se musíte umět odtrhnout od zábavy a očima přeletět svěřence, zda netropí nepatřičnosti. Husy stejně jako kozy měly přednější zájem – co nejvíce se napást, protože dobře věděly, že až je zaženeme do chlívků, nedostanou už ani hrst žrádla.“

„A co v zimě?“

„Když nebyla pastva, dostávaly seno, ale s tím jsme museli šetřit, aby vystačilo na celou zimu. Proč myslíte, že měla každá chalupa větší stodolu, než bylo bydlení pro lidi? Mít dostatek zásob na zimu bylo nezbytnou podmínkou přežití. Dneska lidé dělají ze stodol garáže pro železné kočáry, ze stájí obývací pokoje a říkají tomu chalupaření. To je do nebe volající nesmysl. Tenkrát by každý takový hejsek v první zimě splakal nad výdělkem. Nevystačil by se senem a nezbylo by mu nic než dát na porážku drůbež, krávy a nakonec i kozy. A byl by rád, kdyby zachránil holou kůži.“

„A co když byla neúroda?“

„I to se stávalo,“ kývl. „Ještě horší bylo, když vyhořela chalupa. Střechy ze slámy se nedaly hasit, ačkoliv býval právě proto na každé návsi rybníček. Když byla střecha v plamenech, lidé se jen snažili vynosit, co se vynosit dalo. Sousedé pomáhali, pokud nehasili své vlastní střechy. Košile byla vždycky bližší než kabát, jiskry létaly po celém okolí, kdo v takové chvíli střechu nepoléval, měl ji brzy v plamenech také a to každý dobře věděl. Když chalupa vyhořela do základů a oheň uhasl, sousedé obvykle pomohli. Když to postihlo všechny, bylo hůře, ale i pak se to muselo nějak přečkat.“

„Také jste to zažil?“

„Zažil jsem Třicetiletou válku,“ povzdychl si tiše. „Ta byla horší než požár jedné chalupy. Žoldáci nebrali na místní lidi ohled, pobrali co se jim zalíbilo, chalupy zapálili a kdo vyvázl životem, mohl mluvit o štěstí. Ale co naplat, připravit sedláky v té době o vše co měli bylo skoro totéž, jako je rovnou pobít.“

„Jak to bylo s vámi?“ ztišila jsem i já hlas.

„Jak říkám, bitvy na Bílé Hoře jsme ani nevšimli. Odehrála se daleko, nikdo nám o ní zprávu nepřinesl a když se to tak vezme, nás se netýkala. Že v Praze nějaké pány popravili? Kdo ze sedláků o tom věděl? Ledaže patřil pod popravené, pak dostal brzy novou vrchnost. Že v Evropě zuří válka, dozvěděli jsme se až na jaře příštího roku. Pak to ale stálo za to. Pamatuji se, jak do vsi doběhl bez dechu chasník ze sousední vesnice, aby nás varoval před vojskem. U nich prý vrazili vojáci do vsi nečekaně. Zabíjeli drůbež a vyváděli dobytek, jiní se zajímali o ženy a dívky. Pár sedláků se jim postavilo na odpor, chtěli ochránit ženy a děti, ale vidlemi, sekerami ani kosami se pikenýrům a mušketýrům nemohli rovnat, nemluvě o šavlích kyrysarů. Odpor netrval dlouho. Žoldáci vyvlekli na náves pár mrtvol, několik sedláků hned pro výstrahu pověsili na okolní stromy a pak už si poroučeli jako nějaká vrchnost.“

„A co vy?“

„Takové zprávy se vždycky braly vážně,“ přikývl. „Zvláště když se za lesem zvedl oblak černého dýmu na znamení, že sousední vesnice hoří. Všichni chvatně vyváděli ze stájí dobytek, zapřahali do vozů a nakládali nejnnutnější věci. Otec rozhodl vzít peřiny, nějaké nádoby, zásoby mouky a především píci pro dobytek. Byl toho plný vůz. Ostatní jsme schovali jak se dalo. Nikdo si nedělal iluze, že bychom se s něčím shledali, pokud vojsko skutečně do vsi vtrhne. Jako nejmladší jsem dostal za úkol pobít drůbež. Anežka mi ji nosila a brečela, když jsem sekal hlavy jejím husím miláčkům. Pak jsme domovy opustili. Všichni mířili do blízkého lesa, kde se naše rodina od ostatních oddělila. Táta znal ve skalách pěknou jeskyni, kde jsme našli bezpečnější úkryt než jen tak v lese.“

„A ten mladík, co vás varoval?“

„Měl v naší vsi děvče a připojil se k její rodině. Více jsem nikoho z nich nespátřili. Až mnohem později jsme zjistili, že je vojáci v lese objevili a povraždili.“

Jíra přestal vyprávět a podal mi hrnec čistě oloupaných brambor. Postavila jsem je na plotnu pak jsem otočila na opačnou stranu kazetu. Podle návodu měl můj kazeták nahrávací

automatiku, doufala jsem, že záznam bude srozumitelný, ale kdyby se nahrávka nepodařila, musela bych všechno zapsat z paměti.

Posadili jsme se proti sobě ke starodávnému stolu a Jíra pokračoval:

„Dostali jsme se v pořádku do skal a zastavili povoz před vchodem jeskyně. Otec s bratry se zapotili, než prorazili cestu křovím, ale otec tvrdil, že to bude výborné, alespoň nás tu nebude nikdo hledat. Nikomu nebylo do žertu. Máma a holky brečely, co s námi bude, nikdo je neutěšoval. Vypřáhli jsme kravky a odvedli je do jeskyně. Kromě nich a zásob tam moc místa nezbyvalo, ale otec pořád tvrdil, že je to naše jediná spása. Jako vždy měl pravdu. Dokud jsme měli krávy a později aspoň kozy, měli jsme mléko a netrpěli jsme hladem.“

„A ostatní lidé z vesnice?“

„Jak říkám, neměli štěstí,“ povzdychl si. „V jeskyni jsme pochopitelně nemohli zůstat věčně jako sysli. Asi tak po třech dnech se nejstarší bratr Josef nabídl, že se vrátí do vsi a podívá se, zda by se nedalo zachránit něco z toho, co jsme tam nechali. Otec mu to dovolil pod podmínkou, že půjdou dva a jeden bude vartovat. Oba bratři si vzali každý krosnu a k večeru se vydali na cestu. Vrátili se před půlnocí. Oddychli jsme si, ale ne moc. Bratři stvrdili, že vesnice lehla popelem, nikde nikdo nezůstal, jen na návsi na veliké lípě visel starý dobrák Mikeš. Odmítl vesnici opustit, řka že je příliš starý, než by si ho vojáci všímali. Ukázalo se, že se kus provazu pro něho našel a někomu stál i za námahu s věšením...“

„A co bylo dál?“

„Bratři přinesli dvě krosny obilí, které vojáci přehlédli. To bylo naše štěstí. Obilí se tenkrát ukládalo do sýpek, ale někteří sedláci měli v zemi jámy na přebytky, zaházené hlínou. Takové skrýše byly nenápadné, zejména když byly vykopány do svahu, i otec měl jednu. Následující dny jsme strávili přenášením obilí v krosnách k jeskyni. Nosili je starší bratři, my mladší jsme s otcem kopali. Pamatuji se, jak se otec rozčílil, když bratři navrhli vzít obilí od sousedů. Tvrdil, že zlodějem se nestane, i kdyby měl hladý pojit...“

„A jak jste v té jeskyni žili?“

„Zpočátku dobře, nepočítám-li strach o život. Ohniště bylo vzadu v jeskyni, oheň nebyl zvenčí vidět. Byla tam ve skále úzká trhlina, kam se kouř vtahoval. Stoupal pak ze země mezi kamením až nahoře na kopci, tam už neměl nikdo důvod chodit. Ve skále při tom vznikla přirozená udirna. Dali jsme tam udit nejprve drůbeží maso, později hovězí a kozí. Rozdělávali jsme oheň až po setmění, aby nás kouř neprozradil. Kravky ani kozy jsme na pastvu nevyháněli, ale přinášeli jsme jim trávu v krosnách. Bylo to snadné, ale otec pouštěl na výpravy jen nejstarší, Josefa a Matouše, aby jeden druhého hlídal. Nesměli brát trávu z blízkého okolí, aby na nás neupozorňovaly vyžaté stopy. Matku ani sestry nepouštěl z jeskyně vůbec. Nebylo to pohodlné, ale umožňovalo nám to přežít. Otec tvrdil, že až vojska odtáhnou, vrátíme se domů a budeme děkovat Bohu, že nás zachoval. Netušil, že to potrvá tak dlouho... Třicet let! Rok jsme skutečně přečkali, i dva, ale – třicet let byla příliš dlouhá doba...“

„Chudáci,“ politovala jsem je tiše. Ačkoliv jsem věděla, že kromě Jíry jsou všichni z té rodiny už několik set let po smrti, bylo mi jich líto.

„Přečkali jsme v jeskyni zimu,“ pokračoval Jíra. „V zimě jsme pro trávu nechodili a otec musel porazit jednu z našich krav, pro obě bychom neměli pící. Právě tak jsme až na jednu porazili i kozy. Mléka jsme pak měli právě na přežití, ubývala nám však rychle mouka a museli jsme mlít zrní. Otec doufal, že se na jaře vrátíme do vsi a staral se, aby nám zbylo obilí na setí. Důvěřoval v Boha a začal spolu s bratry kácet stromy a otesávat je na trámy, jak tvrdil, na novou chalupu. Já jsem proto dostal povinnost chodit za nimi a zahlazovat ve sněhu zrádné stopy.“

„A co bylo na jaře?“

„Otec s bratry začali nejprve chodit na travu pro krávu a kozu. Pak jednoho dne zapřáhli kravku do pluhu a vydali se orat na naše pole.“

„Měli jste pluh?“ podivila jsem se.

„Otec jej ke konci zimy vytesal a sroubil ze dřeva,“ vysvětloval mi. „Nebyl to ten železný pluh s kovovými koňmi, jaké dnes ořou pole, jen jednoduchý hák, na ten stačila i naše jediná kravka. Zapřáhli ji a vydali se na pole. Orali dlouho, než všechno obdělali. Potom zaseli obilí a pole uvláčeli, aby zrní nesezobali ptáci.“

„A co vesnice?“

„Nikdy už se nevzpamatovala,“ odvětil Jíra chmurně. „Dnes je tam les a tam, kde jsem si jako dítě hrával se svou sestřičkou Anežkou, rostou houštiny ostružin. Není ani znát, že tam kdysi žili lidé. Mohu vám ukázat kde stála. Občas se tam vracím a nosím na bývalý hřbitov kytky. Nic už nikomu nepřipomíná, že nepříliš hluboko pod zemí leží kosti lidí.“

„Chalupu jste už nepostavili?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Otec s bratry položili sotva první trámy. Krajem opět táhla početná vojska, ani rozumět jim nebylo, z jaké byli dálky. Zpozorovali jsme je naštěstí dřív než oni nás, zavřeli jsme se v jeskyni a třáslí se tam, dokud vojáci bloumali krajem. Byli i v naší vsi a z rozmaru rozmetali všechno, co tam otec s bratry postavili. Naštěstí nejevili zájem prohledávat okolní lesy a odtáhli.“

Poslouchala jsem jako putička, skoro jsem nedýchala. A Jíra pokračoval.

„Odtáhli jedni, přiharcovali další. To se pak opakovalo mnohokrát. Na stavbu chalupy pak nebylo ani pomyslení. Netušili jsme, že tohle potrvá celých třicet let...“

Jíra se na chvíli odmlčel. Vyměnila jsem zatím kazetu.

„Bratr Josef přinesl z rozvalin kovárny použitelnou kosu a nechal si ji proti odporu otce. Tvrdil, že si ji vypůjčil a že ji vrátí, jakmile se kovář ve vsi opět objeví, ačkoliv bylo zřejmé, že se kovář ani nikdo jiný nevrátí. Objevili jsme v lese hodně lidských kostí, dodnes nevím, komu patřily. Nejspíš to byly kosti sousedů, ale přísahat bych se na to neodvážil.“

„A co vy?“

„Přečkali jsme v jeskyni léto a další zimu, horší než první. V létě jsme ale sklidili méně obilí než obvykle, ačkoliv jsme toho roku neodváděli desátky. Něco za nás zřejmě sklidili hladoví nešťastníci, potulující se krajem. Otec říkal, že jsou na tom ještě hůř než my, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že nám nezbyvaly zásoby na přežití další zimy. Jediné, čeho jsme měli dostatek, bylo seno pro dobytek. Trávy bylo v létě dost, pilně jsme ji sušili kde to šlo. Naneštěstí jeskyně nedosahovala velikosti stodoly a s obilím to bylo ještě horší. Otec oddělil stranou, co považoval za nutné pro setí, a nedovolil na to sáhnout. Ale i pak nám obilí ubývalo příliš rychle. Začali jsme mouku nastavovat rozdrcenou kůrou stromů. Po takových plackách jsme neměli hlad, ale příliš brzy jsme byli zesláblí. Uzené maso bylo pryč, toužebně jsme očekávali jaro. Paběrkovali jsme na polích sousedů, ale výsledek byl nevalný a někdy nestál ani za námahu.“

„Té zimy zemřela nejmenší a nejslabší Anežka. Chytila horkost a do týdne jsme ji pochovali. Dovedli jsme ji na hřbitov, aby měla aspoň po smrti klid v posvěcené půdě.“

„To muselo být strašné,“ otřásla jsem se.

„To nebylo nic proti tomu, co nás čekalo,“ řekl Jíra. „Naši jeskyni objevila pětice zbloudilých vojáků. Kdoví který čerchmant je k nám přivál, v lese těžko mohli získat něco k jídlu. Když vtrhli do jeskyně, vrhli jsme se na ně, jak nám otec přikázal. V první chvíli jsme získali jakousi výhodu, v jeskyni byla tma a oni se nestačili rozkoukat. Dva z nich klesli k zemi, jeden s hlavou rozpolcenou sekerou, druhého probodl vidlemi bratr Josef. Jejich smrtelné výkřiky ale varovaly zbývající. Jeden naslepo vypálil z pistole do tmy

a z jeskyně se ozvalo zoufalé bučení postřelené krávy. Plamen vojáka osvětlil a Josef ho zasáhl vidlemi, ale venku byli další. Pochopili, že v jeskyni ukrýváme krávu a takové kořisti se nemínili vzdát. Začali střílet a oblehli nás. Do večera na nás vypálili postupně aspoň dvacet ran a když se zevnitř nic neozývalo, dodali si odvahy a zaútočili šturmem. Otec zkraje jednoho vyřídil sekerou, ale druhý ho šavlí probodl, dříve než ho bratři skolili. Zvítězili jsme, ale to vítězství bylo příliš draze zaplacené. Otec byl vážně zraněn a horší bylo, že jsme museli porazit naši poslední kravku.“

„Zvířete snad nebyla taková škoda,“ namítla jsem příkře.

„Ztráta krávy pro nás znamenala smrt,“ odušil na to vážně Jíra. „Otec by se snad uzdravil, kdyby měl klid a dost jídla. Byla ale tuhá zima a venku nebylo k snědku vůbec nic. Zbývala nám poslední koza, ale její mléko nemohlo tolik lidí uživit. Pohřbili jsme otce a krátce po něm ho následovala i matka. Po tátově smrti skoro nejedla, obětovala se za nás, abychom to přežili aspoň my. Josef a Matouš se pokoušeli lovit lesní zvěř. Bylo to nebezpečné, lov byl sedlákům zakázán pod trestem šibenice, ale hlad byl silnější než strach. Potíž byla, že to neuměli. Občas přinesli vránu, leckdy i zajíce, ale rozhodně to nestačilo a navíc se bratr Josef při jednom lovu smrtelně zranil. Ve vichřici na něho spadl vyvrácený strom. Tak jsme přišli o nejsilnějšího chlapa z rodiny. Dočkali jsme se jara, ale nedokázali jsme toho roku obdělat a zasít ani polovic pole, ačkoliv jsme se celé noci pilně oháněli motykami. Neměli jsme dost obilí na setí, úroda byla rok od roku slabší a navíc nám pole plenila divoká zvěř, zejména divočáci. Jednoho jsme překvapili, obklíčili a skolili, takže jsme na nějakou dobu měli maso, ale bylo to pořád málo. Chyběla nám i sůl a nakonec na nás přikvačila horká nemoc. Nemocní leželi a slábli, starali jsme se o ně jen já a sestra Manča. Bratři Matouš a Lukáš se zvolna uzdravili, ale koncem léta jsme pochovali sestřičku Jitku a bratra Čeňka. Byli příliš slabí a zimu nepřežili. To už jsme zůstali jen čtyři.“

Poslouchala jsem ho se zatajeným dechem. Tragédie nešťastné rodiny, postupně umírající ve válce, mě naplňovala smutkem. Nic na tom neubíralo, že se všichni změnili v prach už před dávnými staletími. Jistě na mě zapůsobilo, že jsem to hrozné vyprávění poslouchala z úst někoho, kdo byl posledním dnům zoufalé rodiny osobně přítomný, to utrpení s nimi sdílel a ke všem měl velmi blízký vztah.

„Uprostřed zimy v lednu léta Páně šestnáct set dvacet tři se bratři dohodli, že jeden z nich odejde do světa, aby se pokusil zjistit, zda není někde lépe než u nás. Los padl na Lukáše. Manča mu upekla bochník a pak jsme ho s pláčem vyprovodili. Slavně nám přísahal, že se k nám do jarních prací vrátí, ať už ve světě dopadne jakkoliv.“

„Vrátil se?“ zeptala jsem se rychle.

„Nikdy jsme ho už nespátřili,“ zavrtěl hlavou smutně. „Být naživu, jistě by se vrátil. Putování houštinami tenkrát nebylo žádným výletem. Kdo nešťastnou náhodou spadl do strmé rokle, bez pomoci tam zahynul. Člověka mohla napadnout divá zvěř, ale spíš cestou potkal zlé lidi. Ani nevím, ve které části světa našel hrob a zdalipak měl aspoň po smrti klid jako ostatní.“

V tom povzdechu byla čirá beznaděj, jen trochu zmírněná růžencem let, které od té doby uplynuly. Jíra vypadal jako drsný chlap, ale uvnitř byl citlivější než jsem mohla čekat. Slzy se k němu nehodily, ale vůbec jsem se jim nedivila.

Netušila jsem, že Jíra navzdory závoji staletí Lukášův osud zjistí. Neuvěřitelných událostí se brzy semlelo tolik, že by vydaly ne na jednu, ale hned na několik knih.

Jistá role v tom měla čekat i na mě...

„A vy, co jste zůstali?“ pobízela jsem Jíru, aby pokračoval.

„Zimu jsme přežili tři. Matouš, Manča a já. Naučili jsme se klást oka na zajíce, pasti na veverky a podobnou drobnou lesní zvěř. Měli jsme neumělý luk se šípy, při troše štěstí jsme občas zastřelili vránu. V jeskyni jsme měli zbraně po vojácích, kteří nás přepadli, ale použít jsme mohli jen šavle a dýky, s palnými zbraněmi jsme neuměli zacházet. Netušili jsme jak se nabíjejí, ostatně jsme do nich neměli prach. Na jaře jsme přišli o poslední kozu, ale byla vyhublá, mnoho masa na ní nebylo. A ke všemu se v kraji objevovali stále noví a noví vojáci, před nimiž jsme se ukrývali. Ale jakmile trochu slezl sníh, opět jsme se motykami pustili do obdělávání pole.“

„Houževnatost jste měli obdivuhodnou.“

„Tenkrát jsme ještě mysleli selsky,“ povzdychl si. „Tak to ostatně vypadalo po celé Evropě. Sedláci museli dít nejen na sebe a své panstvo, ale na všechna ohromná vojska. Vojáci se živili tím, co kde pobrali – a kde jinde mohli brát než u sedláků? Často pro ně měli jako jedinou odměnu kus provazu nebo ránu šavlí. Jako všichni páni, měli vojáci za své přirozené právo oběsit kohokoliv, kdo se jim znelíbil. Žádná selská rodina ale nemohla dávat více, než co by jinak odváděla vrchnosti. Když vojáci sebrali všechno a ještě zapálili stavení, nemuseli ani sedláky věšet, ti brzy umřeli hladu. Tak to bylo tou dobou všude. To byla Třicetiletá válka, děvenko. Než skončila, spousta vesnic zarostla lesem a býlim, že se nedalo zjistit, kde se původně nacházela.“

Až teď jsem si všimla, že kazet'ák stojí. Jírovo povídání bylo tak zajímavé, že jsem přeslechla cvaknutí. Bylo mi ale jasné, že nezapomenu ani slovo. Natolik jsem se vžila do příběhu rodiny Stříbrných, ze které zůstal jakousi záhadou jediný její člen.

„Víš, Martino, častokrát jsem si říkal, zda mi otec, matka i sourozenci nepředali část svých ztracených životů,“ řekl smutně. „Já vím, byl to zoufalý nápad. Tak tomu jistě není, ale přece jen – všichni odešli s tohoto světa příliš brzy...“

Jakkoli bylo Jírovo vyprávění zajímavé, přerušili jsme je. Rozestavila jsem na stůl talíře. Rozuměla jsem samo sebou, že k ubytování patří i strava, ale Jíra naši smlouvu nepochopil a nutil mi za jídlo peníze. Měl jich kupodivu dost, nosil je v ošumělém koženém váčku a bankovky byly proto pomačkané a umaštěné.

„Já tyhle papírky moc nepotřebuji,“ vysvětloval mi. „Občas si je vydělám a pak mi vydrží dlouho. Neplatím nájem, desátky, ani moderní elektřinu. V jídle jsem skromný, stačí mi trocha mouky na placky nebo na polévku.“

„Za pití neutrácíte?“ zeptala jsem se.

„To by tak hrálo, abych platil i za vodu,“ otřásl se.

„Myslela jsem jiné nápoje, než vodu ze studánek.“

„No, tak pětkrát do roka si dám pivo, ale ne častěji.“

„Nechutná vám?“ podivila jsem se.

„Což o to, pivo bývá dobré, ale nechci si na ně zvykat, třeba by mi pak chybělo.“

„Donesu vám,“ nabídla jsem mu.

„Já bez toho vydržím,“ mávl rukou. „Když si chci udělat radost, koupím si plátek šunky. Ale tu už jsem letos měl.“

„Jednou za rok?“ vypadala jsem asi dost udiveně.

„Víte, já bych vlastně jíst ani nemusel,“ řekl omluvným tónem. „Vydržím bez jídla třeba celou zimu. Sice jsem pak slabý jako moucha, ale přežiju to. Příjemné to ale není a proto přece jen jím, dokonce si občas dopřeji něčeho dobrého.“

„V tom případě – dobrou chuť,“ ukázala jsem na talíře, odkud stoupala příjemná vůně polévky.

Černá smrt

Po obědě jsem nejprve v rychlosti opláchla nádobí a pak zapnula magnetofon. Všimla jsem si, jak si Jíra zvědavě prohlíží houpací křeslo po babičce a navrhla jsem mu, ať si v něm odpočine a zhoupne se. Přitom jsem si od něho vyžádala kabát a košili, že mu prostřílené díry aspoň provizorně zašiji.

Jíra se nejprve ostýchal, ale pak si přece jen dal říci a za chvíli se už klidně houpal. Křeslo příjemně vrzalo a v sednici zavládla pohoda.

„Ne že bych něco takového nikdy neviděl,“ omlouval se mi celkem zbytečně. „Ale seděl jsem v něčem takovém málokdy.“

„Jen si to vyzkoušejte,“ přála jsem mu.

Začala jsem sešívát a látat. Z desítky děr v jeho kabátě jen jedna byla od průstřelu, ale když jsem začala, vyspravila jsem je poctivě všechny. Při zašívání jsem přemýšlela, do čeho jsem se to dostala... Tady tou dírou proletěla kulka. Od člověka se odrazila a zabila střelce, opakovala jsem si v duchu. To přece není možné! Ale možné to je, když člověk, který by měl být dávno mrtvý – a vlastně už tři sta let – sedí tady přede mnou a houpe se bez rozpaků v mém starodávném houpacím křesle.

„Párkrát se mi poštěstilo bydlet v opravdu nóbl ubytování,“ vzpomínal zasněně. „Občas jsme s vojskem obsadili nějaké panské sídlo. Jak říkám, Češi prohráli Třicetiletou hned na začátku, většina zdejších panských sídel byla kořistí, ale málokterý vojevůdce dopustil, aby se vojáci dostali dál než do čeledníků. Každý si v duchu maloval, jak tu bude pánem a proto pochopitelně nedovolil, aby to vlastní vojáci zaneřádili a nedejbože vyplenili. Jen Švejdům na zdejších statcích nezáleželo, pokud se nedaly naložit na vozy a odvézt. Ale ti zase dbali na odstup. Důstojníci zabrali panskou část sídla a knechtům nechali nádvoří s čeledníky a stáje.“

„Jak jste se tedy dostal dál?“

„Byl jsem přece něco zvláštního, co se všude nevidí. Každé generálské návštěvě se chlubili, že mají ve vojsku fexta. Někdy jsem jim to musel předvést. Pochopitelně na mě nikdo nestřílel, každý tenkrát věděl, co by se stalo. Někdy jsem musel pro panskou zábavu střílet na sebe sám, přičemž návštěva předem pečlivě nabila pistole, aby se ujistila, že to není podvod – to se ví, našli by se chytráci, co by se rádi přiživili. Jindy jsem musel předvádět, jak holou rukou vezmu dobřela rozežhavenou podkovu a narovná ji. Víte, když je železo řádně rozpálené, změkne jako perník a dají se s ním dělat pravé divy.“

„To jsem jednou viděla na vlastní oči,“ vzpomínala jsem. „V cirkusu – nebo tak nějak... Dokonce se pamatuji, že nám to pak učitel ve fyzice vysvětloval. Může za to nějaká anomálie vody, kritická teplota, víc si z toho nepamatuji. Fyzika nebyla nikdy mou silnou stránkou.“

„Vtip je v tom, že žhavé železo může vzít do ruky kdekdo a nemusí být to co já. Hůř pálí vařící olej, co na nás někdy metali z městských hradeb. Pro mě bylo výhodné, že po produkci obvykle následovala panská žranice. Nikdo mě od ní nevyhazoval, když předtím viděl, jak ode mě odskakují kulky. Každý měl respekt.“

„Neudělali z vás časem důstojníka?“

„Pámbu chraň! Pro důstojníky jsem byl vždycky knecht bez lesku, neobvyklý jako dvouhlavé tele, ale aby mě považovali za sobě rovného, to by je ani v nejbujnějších snech nenapadlo. Jakže jste to říkala? Cirkus? Ano, tomu se to ještě tak podobalo. Už jste viděla, aby se po produkci někdo bavil – s klaunem?“

„Proč ne, když je ten klaun třeba moudřejší, než ředitel cirkusu?“

„Tenkrát se opravdu uvažovalo jinak,“ potřásl hlavou.

„A jak jste se vlastně stal vojákem?“

„To už není dlouhá historie,“ ujistil mě. „Skončili jsme naše povídání ve chvíli, kdy jsme s Matoušem obdělali pole a zaseli zrno. Konečně přišlo léto. Objevilo se však velké množství krys a pustily se do našich zásob. Zabíjeli jsme je nemilosrdně – a také jsme je jedli. Když se to vezme, když má člověk hlad, je pečená krysa stejná pochoutka jako králík. Aspoň částečně nám nahradily, oč nás svou žravostí připravily. Manča se zpočátku těch ošklivých hnědých potvor štitila, ale hlad byl silnější, jedla je taky.“

„Krysy, brr...“ otrásla jsem se.

„Kdyby jen krysy,“ povzdychl si. „Slýchal jsem o horších věcech, co všechno tehdy lidé jedli. My jsme k lidojedství nikdy neklesli, pochovali jsme jak se na křesťany sluší a patří i vojáky, co nás přepadli, ale jinde...“

„Já... já nevím,“ vzdychla jsem. „Teď mi to připadá hrozné, ale být ve stejné situaci, kdoví...“

„Jste rozumná dívka, Martino,“ obrátil se ke mně. „Jinému bych to do takových podrobností nevyprávěl, ale vy mě snad pochopíte lépe než sto jiných.“

„Díky za poklonu,“ sklonila jsem hlavu.

„Bohužel s kryсами souviselo horší neštěstí, které na nás koncem léta přikvačilo,“ pokračoval. „Krys najednou začalo houfně ubývat. V lese všude kolem jsme nacházeli jen jejich mrtvolky, a nejen krys, ale i ostatních lesních zvířat. Bylo nám to podezřelé – a naše zlé tušení se brzy splnilo. Mrtvolkám jsme se vyhýbali, ale osudu jsme neutekli. Manča ulehla ve velkých horečkách a na břicho a v podpaží se jí objevily fialové boule. Ošetřovali jsme ji jak jsme svedli, ale naše snažení bylo marné. Zemřela a s bratrem Matoušem jsme ji pochovali do posvěcené půdy na pustnouce hřbitov, mezi ostatní naše drahé. Zůstali jsme sami, ale ne nadlouho. Také Matouše zachvátila horečka a když se na něm objevily stejné fialové hlízy, bylo nám jasné, že je zle. Ošetřoval jsem ho, ačkoliv mě od sebe v horečkách odháněl. Pak vydechl naposledy a já jsem ho na trakaři odvezl na hřbitov. Přes noc zčernal a vypadal příšerně, moru se právem říkalo Černá smrt. Neudržované hroby na vesnickém hřbitově byly propadlé kromě čerstvého Mančina, kde ještě vadlo kvítí. Pohled na pustý, neudržovaný hřbitov je strašně skličující, ale ať byl hřbitov zarostlý, zdejší půda byla posvěcená, to pro nás bylo tehdy důležitější než jak se na to díváme dnes.“

„Vykopal jsem Matoušovi hrob a uložil ho vedle Manči. Bez rakve – na takový přepych sedláci často neměli ani v dobách hojnosti. Přemítal jsem o tom, kdo uloží mě, až přijde můj čas. Nebylo tady široko daleko nikoho, z vesnice jsem přežil jako poslední.“

„Příšerná historie.“

„Víte, Martino, za svůj dlouhý život jsem mrtvých viděl tisíce a většina skončila život násilnou smrtí. Vždycky mi ale bylo líto nevinných. Válka si vybírala oběti všude, ale něco jiného člověk cítí, když v bitvě zahyne kulkou voják, který sám střílí jiné a musí tedy počítat s odplatou, než když hladem umírá nevinné dítě.“

„To chápu. A co jste dělal potom?“

„Pak to najednou přestalo záviset na mé vůli,“ povzdychl si. „Přímo na hřbitově mě znenadání obstoupili chlapi ve špinavých vojenských mundurech. Namířili na mě pistole, ale já bych se jim nebránil, byl jsem v takovém rozpoložení, že mi na ničem nezáleželo. Svázali mě a odvedli s sebou. Byli to verbíři Albrechta z Valdštejna – a tak jsem se ocitl v jednom z nejznámějších vojsk Třicetileté války.“

„Utéci jste nemohl?“

„Možná ano, ale jak říkám, byl jsem už sám a zdálo se mi lhostejné, co se mnou bude. Celá naše rodina tou dobou odpočívala na hřbitůvku, sám už bych v jeskyni neobstál. Lesními plody se člověk neživí a poustevníci tenkrát nemávali dlouhý život. Možná bych

to vydržel přes léto, ale s příchodem zimy měli naději jen ti, kdo měli dostatečné zásoby. Možná bych ještě sklídl obilí na našich políčkách, ale jak říkám, úroda byla rok od roku slabší. Samotný člověk neměl velkou naději.“

„A tak z vás udělali vojáka...“

„Ano. Chytili mě a naverbovali do armády. Nebylo mi ani šestnáct let.“

„Takový mladý – a voják? Co si s vámi ve vojsku počali? Nebo byli všichni vojáci takové děti?“

„Pravda, na počátku vojny bylo starších vojáků dost, ale později brali do vojska čím dál tím mladší. Pro mě to byla zajímavá změna. Z robotování na panském jsem byl zvyklý poslouchat a povelů nebylo tolik, abych se je nenaučil. Dostal jsem uniformu z dobré látky, k níž patřily i vysoké pevné boty. Byl jsem z toho v první chvíli dokonce nadšený. Celý život jsem chodil bos – sedláci na boty obvykle neměli – ale i když jsem měl chodidla jako podešev, mimo ušlapané cesty jsem musel našlapovat opatrně. Teď jsem najednou mohl tryskem běhat i po kamení a nikdy už jsem si ani palec neobrazil.“

„Zato vás naučili zabíjet.“

„Samozřejmě, to k vojenskému stavu patřilo. Začínal jsem tedy od píky, dodnes se to tak říká. Povinností pikenýrů bylo chránit mušketýry před nájezdy nepřátelské jízdy. Když se to tak vezme, mušketýr byl vždycky po výstřelu bezbranný, ačkoliv měl pro případ nouze vlastní kord. Než nabíl, musel mít ruce volné – a to mu trvalo dlouho. Proto jsme tu byli my, pikenýři. Vytvořili jsme kolem našich mušketýrů naježený val a když opět nabíli, my jsme na povel ustoupili, abychom jim nestáli v ráně. V bitvě se to pořád opakovalo. Po výstřelu jsme postoupili vpřed, aby mušketýři byli za námi. Na povel jsme zaklekli a píky vzhůru. Na další povel jsme zacouvali zpátky do druhé řady a tak pořád dokola. Mezitím jiný důstojník vyřvával povely pro mušketýry a my jsme měli na pár okamžiků pohov. Málokdy jsme se dostali k tomu, abychom skutečně někoho nabodli. Jízda si zpravidla rozmyslela najet na naježenou hromadu kopí čelně. K útoku došlo až když nás zbylo na účinnou obranu málo. Byla by to nuda, jenže vojáci z té druhé strany pochopitelně neztráceli čas a stříleli ostošest. Tenkrát se v bitvách občas bojovalo i na meče, šavle či píky, ale pomalu už se přecházelo na zabíjení na dálku. Bitvy začala rozhodovat děla, muškety, později i lehčí pistole. Vidět, jako kolem padají kamarádi, bylo hrozně skličující. Nikdo nevěděl, kdy přiletí kulka ulitá právě pro něho. Jen mušketýři měli možnost oplácet těm druhým za smrt kamarádů. My pikenýři jsme byli čím dál tím méně platní.“

Na chvíli se odmlčel.

„Nenudím vás?“ zeptal se tiše.

„Vůbec ne,“ ujistila jsem ho. Ale po pravdě řečeno, podrobnosti vojenského života z doby Třicetileté války mě moc nezajímaly. Měl by asi více vyprávět o sobě, to by mě zajímalo víc. Najednou mě napadlo, že bych se neměla tak ostýchat a říci mu to. Jinak mi začne vykládat barvitě podrobnosti o bitvách a umírání vojáků – to by se mi rychle zvedl žaludek. Neměla jsem v oblíbě romány, libující si v krvavých hrůzách a zejména ne válečné. Tušila jsem, že si právě toho u Jíry užijí nejvíce, ale nechtělo se mi ho v tom podporovat.

„Bitvy snad nebyly pořád,“ začala jsem nesměle. „Co jste dělali, když jste nebyli přímo v bitvě? Já totiž vážně nemám ráda zabíjení lidí a krev...“

Neměla jsem to ráda, ale nedávno kvůli mně tekla. Nebo možná ne kvůli mně, stála jsem tam přece jen jako loutka, ale byla jsem u toho.

A to jsem ještě netušila, kolik další zbytečně prolité krve uvidím sama na vlastní oči...

„Víte Martino, umím slušně číst,“ vzdychl si Jíra. „V poslední době jsou knížky dostupnější než dříve a o Třicetileté jsem jich přečetl spoustu. Ale řeknu vám, málo jich tu hrůzu vystihuje. Skutečnosti se nejvíce přiblížily jen ty nejkrvavější příběhy. Jakmile opěvují

statečnost vojevůdců, hrdinství vojáků a když se tam nedej Bože objeví krásné ženy, nemá to s Třicetiletou válkou nic společného. Statečnost vojevůdců? Kde jsou ty časy, kdy král jel na svém koni v čele vojska do bitvy pro smrt nebo slávu? Kolik takových se v dějinách vyskytlo? Snad jen ti nejstarší panovníci; i o nich jsem toho hodně přečetl. Přemysl Otakar druhý, král železný a zlatý. Slepý král Jan, co volal, že toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal... Za poslední staletí se hlavy pomazané držely vzadu, v době válek pořádaly na svých skvostných hradech a zámcích bály a radovánky a vojska za ně vedli vojevůdci. A i ti bitvy pozorovali dalekohledem z nějakého dostatečně vzdáleného pahrbku a do ohně za sebe posílali knechty všech možných národů. Dnešní generálové už nic neriskují. Myslíte si, že aspoň ti knechti byli hrdinové? Pomněte, že útek z bitvy představoval jistější smrt než možnost, že je zasáhne nějaká kulka. Žádná armáda nemá jen přední linii, kde švarmlinie útočí na bodáky a krev teče proudem, ale také zadní voje. Shánějí jídlo, olovo a prach pro muže, píci pro koně – ale také nemilosrdně věší a střílejí zběhy. Právě ti vzadu jsou ve většině armád příčinou hrdinství těch vpředu. Málokdo kromě sadistů jde do války nadšeně, tenkrát jako dnes. Ještě když brání vlast – což znamená, že chce někoho chránit víc než sebe. Před takovými smekám, ale těch je v každé válce jako šafránu. Většina válek se vede pro kořist, což předpokládá raději co nejmenší riziko, slabšího protivníka a bohatou kořist. Loupežníky pohrdám, stejně jako těmi, co si chtějí beztrestně užít zabíjení a týrání. Kde jinde se vrahové beztrestně vyřádí, než v armádách? Pominu náboženské fanatiky, kteří očekávají odměnu po smrti, ačkoliv jich v některých armádách a dobách bývá dost – a kdo nám zbývá? Většinu armád světa tvoří nedobrovolně naverbovaní mladíci, kteří by do války nikdy nešli, ale nemají jiné východisko. Mají jedinou naději – že právě jejich strana bitvu vyhraje a oni tím pádem přežijí.“

„Snad mohou být i jiné, lepší pohnutky...“

„Jiné samozřejmě ano, ale lepší? Martino, každá válka je větší či menší svinstvo. Po každé válce bývají odsouzeni jen poražení – a nikdy vítězové. Navíc se velice často stává, že nejsou souzeni ti, co mají všechno na svědomí, ale jen menší lumpové. Podle mě by měl být každý, kdo válku zahájí nebo vyprovokuje, pro výstrahu pověšen za krk a pomalu, rozumějte, pěkně pomalu vytažen na šibenici. Žádná milosrdná rychlá smrt! A ještě by mu měly být před popravou na kousky rozdrčené ruce, nohy a všechna žebra. A pěkně veřejně, aby to viděl každý a nikoho dalšího to už nenapadlo.“

Podívala jsem se na něho udiveně a snad jsem se trochu otfásla. Neřekla bych do něho, že by to byl takový kruťas.

„Rozumějte mi, jde o to, aby už nikdo nikoho nenutil zabíjet lidi. Zabíjení je zločin, i když je to na rozkaz. A vydat rozkaz k zabíjení je absolutně největší zlo, ať ten rozkaz vydá gangster nebo velevážený a uctíváný president.“

„A to říkáte vy? Vždyť jste také zabíjel.“

„Ano, zabíjel,“ přikývl. „Však jsem si za to prožil muka výčitek svědomí – a to jsem nemohl za žádnou válku, kterých jsem se zúčastnil. A navíc jsem na lidi střílel jen zpočátku, pak stačilo, že druzí stříleli na mě. A v tom je, jestli to nepocítíte, dost podstatný rozdíl.“

„Přece jste fext...“

„Ano, ale každého včas varuji, když to stihnu. Nikdy nevytáhnu zbraň jako první. Kdybych měl tady na tom místě spočítat, kolik lidí jsem úmyslně zabil, nebylo by jich tolik, co si možná myslíte. Navíc jsem se za ta léta naučil, že se nesmím dát naverbovat do kdejaké armády. Proto jsem poslední světovou válku strávil jako dost jiných Čechů mezi Angličany v písečných dunách u Tobruku.“

„A kde jste byl v První světové válce?“

„Té jsem se vyhnul. Rakousko mi k srdci nepřirostlo a dát se dobrovolně k opačné straně znamenalo střílet do Čechů – a to jsem nechtěl. Za Rakousy jsem naposledy bojoval u Hradce Králového, kde jsme to na celé čáře prohráli, ale dal jsem se k nim jen proto, že jejich protivníkem bylo Prusko a Prajzové byli ještě horší sběh. V První světové jsem prostě využil toho, že mě neměli na žádném seznamu.“

„Proč jste se tedy v té druhé dal k Angličanům?“

„Protože jsem pochopil, děvenko zlatá, že Německo v čele s fýrerem je strašlivou hrozbou nejen nás Čechů, ale celé civilizace. Kdybych zůstal v Čechách a škodil jim, mstili by se zbaběle na nevinných, jak to ostatně po atentátu na Heydricha dělali. Odcestoval jsem proto – nejprve do Francie, pak do Anglie. V Anglii jsem nebyl nic platný, tam potřebovali letce a námořníky. Na éroplán si netroufnu a k námořníkům se mi nechtělo, Češi jsou přece jen suchozemci. Námořní bitvy se dnes vedou na dálku kanóny, torpédy nebo letecky, ani to není pro mě. Schopnosti fexta jsem mohl uplatnit jen u pěchoty. Proto jsem se přihlásil do Afriky proti Rommelovi.“

„Věděli Angličané, že jste fext?“

„Nikdy jsem jim to neřekl, ale určitě si to domysleli,“ zamračil se. „V lásce je taky moc nemám. Ti, se kterými jsem se setkal v Anglii, byli nesmírně zdvořilí a uměli ocenit, že pro ně Češi nasazují krky, ale nesměl bych vědět, že nás předtím se svým pověstným klidem hodili přes palubu. Dal jsem se k nim jen protože bojovali proti Hitlerovi, ten byl horší zlo. Potkat tytéž Angličany v koloniích nebyl pro cizince žádný med – a to už vůbec nemluvím o tom, jak se chovali k domorodcům. Když národ poroučí jinému, není to rovnocenný ani spravedlivý vztah. Nic jsem jim neřekl, ale ono se to nedalo dlouho přehlížet. Britští oficíři i v první linii dbali, abychom pořád vypadali jako ze škatulky, jako by na tom záležel osud britského impéria. Výstrojní náčelníci britské královské armády mě brzy široko daleko znali jako falešný groš. Nebylo divu. Málokdo přišel fasovat novou uniformu, když měl přes prsa šňůrku děr po kulometné dávce. Takové spíš pohřbivali. Já jsem občas chodil i s mundúrem úplně nadranc. Jednou pode mnou vybuchla velká protitanková mina, vyletěl jsem do výšky a dopadl padesát metrů stranou, uniforma byla na cucky, boty od střepin na nudličky a já ani škrábanec. Vidělo to moc lidí, přehlédli by to jen slepec, ale křížovali se i bezvěrci.“

„Takže jste svých vlastností proti Němcům využil?“

„Naplno,“ přisvědčil s gustem. „Germáni měli vždycky plnou hubu *Fátrlandu*, ale za vlast nikdy nebojovali, vždycky v tom byla kořist. Říkali nám *Krysy pouště*, ale báli se nás. A to jejich chorobné pohrdání všemi, kdo nebyli nordického původu... Víte, že se snažili vědecky dokázat, že Kristus byl modrooký světlovlasý árijec? To je přece tak nebetyčná pitomost, že jí mohli uvěřit jen Germáni. Já jsem ty naduté nadlidi nesnášel, byli mi svou věčnou nafoukaností protivní. I mě samozřejmě považovali za příslušníka méněcenné rasy a když jsme na sebe ze zákopů pokřikovali, tvrdil jsem jim, že dlouhé lebky jsou projev počínající degenerace. Nedávalo mi práci rozvzteklit je tak, že na mě začali ke své škodě střílet. Přiznávám, nebylo to ode mě férové. Vlastně už to, že jsem šel proti nim! V žádné válce se ale férově nehraje, to je trvale platné pravidlo. Jen si všimněte, jak se dnes Germáni chovají k ostatním lidem, ačkoliv si už dlouho hrají na bodré, žoviální strejce. Kolik z nich už zase vyznává ten pitomý hákenkraj!“

„Vy byste šel proti nim i dnes?“

„Kdyby začali mluvit o nárocích na to, co patří jiným, určitě. Naštěstí oni poznali, že hrubou silou nic nezmohou a nakonec dostanou co proto, ale ta nafoukanost v některých zůstala. Možná v menší části. Bohužel je ji pořád dost vidět.“

„A který národ máte rád, kromě Čechů?“

„Nemám rád ani Čechy,“ odvětil vážně.

„Proboha, proč? Vždyť jste snad sám Čech!“ nechápala jsem ho.

„Od Bílé hory jsou Češi národem, který si svůj trpký osud plně zaslouhuje. Češi jsou smutný národ. Nejvíce Čechů zabitých za Druhé světové války nemá na svědomí zvláště Germánů, ale udavačství jiných Čechů. Pochopte, nepovažují za špatné, když lidé pomáhají policii chytat zločince. Když národ s policií nespolupracuje, jako Italové, podporuje Mafii. Oznámit na policii zločin a třeba i ukázat pachatele není udavačství. Lumpárna je vymyslet si udání na nevinného a udávat zločiny, které v podstatě ani zločinem nejsou. A právě v tom byli už za Rakouska Češi proslulí. Za Heydrichiády bylo jednoduché jít na Gestapo a udat souseda, že schvaloval atentát! S atentátem totiž souhlasil každý. Později jsem se dočetl, že z hlediska vyššího principu mravního není vražda na tyranu zločinem, to je i podle mě pravda. Popravovali Germáni, ale bez českých a hlavně bez sudetských udavačů by z tak obrovského množství lidí nezahubili ani setinu. Každý musel vědět, že trest smrti za odlišný názor je nehorázný justiční zločin a kdo toho zneužije, je vrah. Po válce měli s udavači naložit jako s esesáky od plynových komor v Osvětimi. Tehdy ale zavládlo z osvobození veliké nadšení a na archivy Gestapa se zapomnělo. Samo sebou, ti co tam měli záznamy, se k nim snažili dostat co nejdřív. Kdo by ale podezíral revoluční gardisty, že právě mezi nimi je spousta nejhorších kryš? Najednou bylo více partyzánů než předtím udavačů! K moci se dostali přátelé Stalina a s těmi, kdo proti Němcům bojovali, krutě zatočili. Koncentráky byly zase plné a popravovalo se po desítkách. Nebylo to tak poprvé ani naposledy. Nezlobte se na mě, Martino, ale Češi jako národ nejsou žádnou ozdobou světa.“

„Vy nemáte rád nikoho?“ opáčila jsem zklamaně.

„Ale mám – jenže se v tomhle ohledu nekoukám, jakou řečí kdo mluví a zda má či nemá modré oči. Spousta lidí je mi bytostně sympatických, ať hovoří česky, německy, anglicky či cikánsky. Mám rád lidi poctivé, kteří netouží po majetku svých bližních a nad nikoho se nevyvyšují. V každém období a v každé zemi, kde jsem byl, jsem našel aspoň pár přátel. Kočoval jsem s Cikány, kamarádil se s Maďary, dokonce i mezi Germány jsem míval přátele. Za Druhé světové jsem byl v Africe a kamarádil jsem se s Araby, ačkoliv jsem byl pro ně nevěřící cizinec. Arabové měli pádné důvody nevěřit Angličanům ani Germánům. Pro ně byli jedni jako druzí – stříleli se v jejich zemi bez ohledu na místní lidi, navíc bez důvodu, který by chápali. Nejraději by vyhnali oboje – bohužel pár pušek nestačilo proti tankům, kanonům a letadlům. Germáni tehdy na kraji oázy zaskočili arabskou rodinu a brzy postříleli všechny dospělé, zůstalo naživu jen pár dětí. Požádal jsem o dovolenou a dopravil je k jejich kmeni. Zprvu se na mě dívali nepřátelsky, ale když se všechno vysvětlilo, přijali mě do stanu jako hosta. Byl jsem pro ně posel špatných zpráv, zvěstovatel smrti jejich blízkých, ale děti o mně řekly pravdu a oni dovedli ocenit, že jsem se o ně staral lépe, než se od vetřelce dalo čekat. Slušných lidí je na světě dost. Ale bohužel právě ti bývají ovládnuti tou nejhorší sebrankou. To je asi tím, že dobří sami netouží nikoho usurpovat.“

„Vy jste jako voják nikoho neusurpoval?“

„Ale to se ví, že ano,“ pokrčil rameny. „Pochopte, vždyť i v tomto století považuje spousta lidí za přirozené zmocnit se cizího majetku, ať to omlouvá jak chce vznešeně. Postupně se omezuje okruh obětí, u nichž to ostatním nevádí. To je ale vše, nač se celá naše slavná civilizace zatím zmohla.“

„Jak to myslíte?“

„Jednoduše. V době Třicetileté války se považovalo za přirozené a spravedlivé pobrat sedlákům úrodu, ačkoliv každý věděl, že je tím odsouzen k smrti. Vojáci nepovažovali za zločin zapálit usedlost, případně je rovnou pověsit. To už dnes neplatí, ale něco z toho pořád v lidech zůstává. Tak je možné, aby se národy okrádaly a považovaly to za záslužné. Vezměte si *spravedlivé* boje za svobodu. Mám na to svůj názor, jiný než ty oficiální. Nikdy

nedejte na halasně vytrubované ideály! Komu jde skutečně o svobodu, nepoužívá násilí proti nevinným, to je první moje hledisko. A rázem jsou z většiny *udatných bojovníků za svobodu* sprostí vrahové. Už v Bibli stojí psáno, až podle činů poznáte je. Upřímně řečeno tak můžete posuzovat i většinu potentátů a jen málo jich obстоjí se ctí.“

„To je opravdu zajímavé, něco na tom asi bude,“ přiznala jsem. „Také se mi přičí, když někdo zdůrazňuje jakási odvěká či svatá práva, aby se něčeho zmocnil. To se ale nemám starat, aby mi zloděj vrátil, co ukradne?“

„Starej se, jen tím nesmíš omlouvat horší křivdu, než se stala tobě. Ve středověku se zlodějům sekaly ruce, což se tenkrát považovalo za spravedlivé. Zloději tím zabránili krást, ale on se pak nemohl žít ani poctivě.“

„Máte zajímavé názory,“ přiznala jsem mu. „Skoro jako byste nebyl vojákem.“

„Milá Martino, na mém místě... Pravda, byl jsem profesionální zabiják, ale přece jen... Není žádná sláva zabíjet lidi a bezbranné zvlášť. V dějinách oslavují vojevůdce, ale spíš by je měli uvádět jako odstrašující příklady. Ostatní fextové mají podobné mínění, kdyby vás to zajímalo. Během Druhé světové války se žádný z německých fextů nedal do Wehrmachtu. Dokonce ani Albert, který mi v životě provedl spoustu podrazů. Nemyslete si, nemám rád ani některé fexty. Nicméně souhlasím, že není zrádcem národa, kdo odmítne účastnit se loupeživé války. Darebák je naopak ten, kdo ji vyvolá a způsobí strádání nevinných lidí, vlastních i cizích. Němečtí fextové odešli za hranice Velkoněmecké říše a celou válku žili mimo. My ostatní jsme to ocenili, já jsem při té příležitosti dokonce odpustil i Albertovi, i když šel z Rajchu jako poslední. Nejděle mu totiž trvalo, než si uvědomil hrůzu, jakou vyvolávají *náci*. Nakonec to pochopil, přeplaval na rybářské loďce do Anglie a celou válku potom prožil v zajateckém táboře.“

„Vy jste ani Němce nezabíjel rád, že ne?“

„Jak to můžete vědět?“ podíval se na mě tázavě. „Snad by se to tak dalo říct. Nikdy jsem nezabíjel s radostí, jako mnoho jiných. Když někdo v bitvě usiloval o můj život, nic jsem si nevyčítal, on by se také nerozpakoval zabít mě. Od těch dob, co jsem fextem, zabíjím hlavně ty, kdo na mě sami vystřelí. Není přece vražda, když jim vrátím jejich vlastní kuli, zejména když to nezávisí na mé vůli. Dá se to pochopit jako sebevražda. Kdo se do mě strefí, zemře. Určitě se mnou souhlasíte, že je víc viny na něm, já tu kuli ostatně zastavit neumím.“

„Máte také pistoli,“ připomněla jsem mu.

„To mám,“ připustil. „Křesadloovou. Občas z ní vystřelím, ale vždycky jen proti sobě a dávám si dobrý pozor, aby ani odražená kule nikomu neublížila. A nestřílím z ní každý den. Musím si do ní pracně odlévat kule i vyrábět střelný prach. Jak sama vidíte, je to jen taková cirkusová atrakce. Sám jsem tou pistolí nezabil jediného člověka – a to ji mám přes dvě stě let! Snad jste si v té kůlně všimla, jak to opravdu bylo? Myslíte si, že bych nestačil vystřelit první? Mohl jsem zmáčknot spoušť v kapse a jeden z těch dvou by padl mrtev dřív než by si uvědomil, že držím zbraň. Proč jsem jim tu pistoli ukazoval – a ke všemu tak pomalu? Povím vám to. Vytahuju ji, když proti mně stojí ozbrojený lotr. Občas se najdou slušnější lupiči, kteří zbraněmi jen vyhrožují, ale střílet vlastně nechtějí. Dávám jim tím poslední šanci. Když se na poslední chvíli zarazí a pokusí se urovnat to jinak, zůstanou naživu. Už jsem to zažil a dokonce ne jednou, i když jsou to výjimky. Kdo na mě vystřelí, střelí vždycky jako první – a taky jediný. V té kůlně jsem věděl, že mě ti dva chtějí zabít. Bylo na nich vidět, že jsou to vrazi a nebudou se rozpakovat střílet. Ale snad si vzpomenete, že jsem je včas varoval. Přinejmenším věděli, že jsem fext. Takže si tu poslední šanci promarnili sami.“

„Jestli je to pravda...“

„Přisáhám! Vy jste to neslyšela?“

„Slyšela a věřím vám,“ ujistila jsem ho. „Na tu kůlnu v životě nezapomenu. Ale nedovedu si představit, jak byste nestřílel třeba u toho Tobruku...“

„Máte pravdu,“ mávl rukou. „Tam jsem měl anglický stengun, ale náboje jsem dával kamarádům, když jim docházely. Rozumějte, se zásobováním to vypadalo všelijak a kdo se ocitl bez munice, byl bezbranný jako jehně u řezníka. Samozřejmě až na mě, já jediný jsem využíval municí nepřátel. No, také jsem si tam vystřelil a pár Germánů osobně poslal do pekla, ale zasluhovali si to, věřte mi. Například když stříleli do dětí. Víte, i mezi nimi byli takoví, co vraždit nechtěli. Už od Třicetileté války jsem nezabil jediného zajatce. Držím se zásady nehnout prstem proti tomu, kdo už nechce zabíjet a vzdává se.“

„To je u mě jenom plus pro vás,“ ocenila jsem to.

„Také pro vás, Martino,“ zašeptal potichu, sotva jsem to zaslechla.

Ďáblovo znamení

Tu noc jsem se ani nezamkla. Začala jsem tomu na první pohled drsnému chlapovi víc věřit. Jako bych ho neznala druhý den, ale nejméně rok, ne-li od malička. Večer jsem mu půjčila domácí oblečení, schovávané jako památku po tátovi. Zpočátku se upejpal, pak si dal říci a k mému překvapení přijal i nabízené holení. Když se oholil, vypadal zachovale, ani padesát bych mu nehádala. Na okamžik mě napadly pochybnosti, zda je mu opravdu přes tři sta padesát, ale v jeho případě mi nezbývalo než mu věřit.

K večeri se mnou zasedl úplně jiný člověk. Poznala jsem už v životě spoustu lidí. Přicházeli za mnou do školy v obavách o zdárný vývoj svých ratolestí, ale málokdo z těch vážených rodičů měl tak jemné chování, jako Jíra Stříbrný.

Nejenže nepůsobil dojmem hrubiána, on dokonce mluvil lépe, než většina lidí ve vsi. Pravda, v jeho slovní zásobě se tu a tam objevilo zastaralé slovo, ale mluvil téměř spisovnou moderní češtinou. Jako učitelka jsem si toho samozřejmě všimla a musela to ocenit. Z češtiny by měl u mě jedničku.

„Umím několik jazyků,“ přikývl, když jsem se ho na to ptala. „Rusky, německy, francouzsky, anglicky a turecky, trochu hůř italsky, maďarsky, polsky a cikánsky. Za svého pobytu v Africe jsem pochytil arabštinu a pár místních nářečí. Ještě jsem asi nezapomněl staročeštinu, starofrancouzštinu, pár starodávných nářečí dolnoněmeckých, kupodivu i starou švédštinu, ale s těmi bych se dnes už nedomluvil.“

„Zkoušel jste to?“

„To se ví,“ přikývl. „Stačí zajet si do Prahy, tam bývá všelikého pronároda dost. Ale jak říkám, když na někoho spustím po starodávnou, rozumějí mi sotva každé páté slovo. Možná byste na mě také koukala nechápavě, kdybych na vás spustil staročesky. Víte, já si mohu i v dnešní době číst Dalimilovu kroniku bez moderního překladu.“

„To je možné,“ přikývla jsem roztržitě. „Čím to je, že žijete tak dlouho a všechno si pamatujete? Co to ve vás je?“

„To kdybych věděl...“ povzdychl si.

„A jak jste vlastně přišel k těm nezvyklým a nechci říkat zázračným vlastnostem?“

„Kdybyste si přečetla některou z pověstí, které o nás mezi lidmi kolovaly, věděla byste o mně víc. Ale byly tam i pusté výmysly a něco lidé zapsali špatně, ba naopak.“

„Jak vlastně víte, co o vás lidé psali?“

„Umím přece číst,“ připomněl mi. „Kromě toho dnes na vesnicích najdete spoustu veřejných knihoven. Bez legitimace mi knihu nikdy nepůjčili, ale na vesnicích bývají jako knihovnice hodné paní a dovolily mi číst si knížky na místě, bez půjčování. Mnoho knih jsem tak přečetl. Až byste se divila.“

„A co tam bylo o vás napsáno?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Správně to, že se od fexta odráží kule z palných zbraní a většinou zabije toho, kdo na něho vystřelí,“ rozhovořil se Jíra. „Byly tam ale i pusté smyšlenky. Třeba že fext se tak už narodí, nebo že tím způsobem pyká za nějakou hroznou vinu, touží po smrti, ale nemůže zemřít. To není pravda. Vím moc dobře, kdy jsem se stal fextem, necítím vinu ani prokletí a netoužím po smrti. Cítím se dobře a ještě lépe by mi bylo, kdyby mi lidé nedělali občas těžkosti. Naopak si myslím, že mezi fexty nemají místo zločinci, o žádném takovém alespoň nevím. V některých pověstech uvádějí, že fexta zastřelíte stříbrnou kulí, jiné doporučují střilet něčím, čím se normálně nestřelí, třeba knoflíkem. Nedokážu spočítat, kolik knoflíků jsem po sobě vystřelil, ale mohu směle potvrdit, že se odrážejí stejně jako pravé kule, olovené jako stříbrné. Někteří páni mi do pistole nabíjeli velké hřeby a já je odrážel proti silné fošně, kam se zpravidla zarazily až po hlavu. Bylo to velice efektní.“

„Zajímavé... a přece vás něco od ostatních lidí odlišuje,“ trvala jsem na svém.

„O odlišnosti není sporu,“ zavrtěl hlavou. „ale nemám ani potuchy, co všechno za tím vězí. Nechápu to už přes tři sta let.“

„Takže jste jednoho dne zčistajasna poznal, že vám nikdo neublíží,“ pokusila jsem se shrnout všechno, co jsem se dosud dověděla. „Jen nevíte, proč tomu tak je.“

„Ne tak úplně,“ přerušil mě. „Své vlastnosti jsem poznával postupně, často za tím bylo i překvapení, ale nemohu tvrdit, že jsem se to dozvěděl zčistajasna, bez viditelné příčiny. Dodnes pořádně nevím, jak to vlastně funguje, ale pravou příčinu jsem znal od samého začátku.“

„Co to bylo?“

„Setkání s ďáblíky,“ odušil klidně, ale s vážnou tváří. Trochu to ze mě vyrazilo dech.

„S ďáblíky?“ opakovala jsem po něm nedůvěřivě, když se neměl k vysvětlování.

„Ano. Byli takoví malí, asi jako pětileté děti. Kožišky měli barvy červeného vína, oči jako dva ohnivé uhlíky – a kromě toho měli ocásky.“

„A rohy na hlavě?“

„Zajímavé,“ usmál se trochu křečovitě Jíra. „Přesně tohle napadne každého, komu jsem se až dosud svěřil. Na to vám odpovím, že nevím, ale spíš ne, než ano. Měli na hlavách pod kapucemi přilby podobné starogermánským, ale bez rohů. Bůh ví, co měli pod nimi, nikdy v životě jsem je bez nich neviděl. Viděl jsem je vlastně jen jednou a krátce a je k podivu, co všechno si o nich pamatují.“

„Jak jste se s nimi setkal? Povídejte!“ dychtila jsem.

„Bylo to nedaleko odtud v horách, během přesunu mezi bitvami. Po té poslední nás zbývala nevelká hrstka. Pochodovali jsme tenkrát hustým lesem a vycházeli jsme právě na jeho okraj, když dal setník náhle povel připravit se k palbě. V takové chvíli se neuvažuje, ale jedná. První řada zaklekla, další si postavila muškety do stojanů a my ostatní jsme se bez dalších povelů rozvinuli do stran. Když jsme ale zpozorovali, co je před námi, málem jsme se rozprchli jako hejno vrabců před kočkou.“

Napadlo mě, aby se otrlí vojáci před něčím v hrůze rozprchli, to asi stálo za to!

„Před námi na lesní mýtině na obrovském placatém kamenu kutili cosi záhadného čtyři ďáblíci, jak jsem vám je před chvílí popisoval. Nevšímalí si nás a možná bychom vycouvali, jenže dřív než jsme se mohli dát na úprk, setník na nás zahulákal, abychom stříleli. A pak se ozvala hromová salva.“

„Zastřelili jste je?“

„Ani jednoho,“ zavrtěl hlavou. „Byli to fexti, kdo na ně vypálil, padl mrtev. Já jsem tenkrát spoušť nestiskl, ani nevím proč. Asi mi příliš připomínali malé děti, bylo mi jich líto – v každém případě mě to zachránilo. Když se dým rozplynul, leželi kolem všichni mrtví. Zůstal jsem naživu jen já a setník, ale ten to přežil jen krátce. Namířil totiž na ďáblíky svou pistolí a vypálil, což se mu rovněž stalo osudným. Mám dojem, že si nás ďáblíci všimli až potom. Najednou se mi udělalo mdlo a když jsem se probudil, bylo všechno pryč, ďáblíci i mrtví kamarádi. Ležel jsem tam bez muškety i vojenského šatu, oblečený do ďábelského oděvu, té zvláštní rudohnědé kožešiny, barvou podobné medvědí, ale jemnější a především – jiné. Strašlivě jiné!“

„Co to bylo za tvory?“

„To kdybych věděl,“ povzdychl si. „Já jim říkám ďáblíci. Každý, komu jsem se svěřil, mě ujišťoval, že to byly bytosti zlé. Zejména faráři si tím byli jistí. Když jsem si to ale rozebíral v hlavě bez zaujetí a vášně, vlastně mi ani neublížili. Kdoví co to doopravdy bylo.“

„Nemohli to být mimozemšťané? Víte, takové bytosti z vesmíru?“ nadhodila jsem, co mě okamžitě napadlo.

„Možné to je. Nemám v tom jistotu a hádat se nechci,“ kývl hlavou Jíra. „Dřív lidé víc věřili na rudohnědé d'ábly, vylézající úzkými komíny z pekla ke škodě lidem. Dnes je moderní věřit na zelené mužíčky, přilétající ve stříbřitých talířích. Co o nich víme? Nic. Zkuste mě pochopit. Co jsem byl tehdá? Otrhaný, špinavý voják královské švédské armády, nevzdělaný a nic nechápající. Pravda, uměl jsem číst, což nebylo v té době obvyklé, ale kromě Bible jsem žádnou knihu neviděl a ani v té Bibli jsem nebyl příliš sečtělý. Uměl jsem trochu psát, takže jsem se mohl na vojenské seznamy podepsat vlastním jménem, ale za mizerný žold jsem pomáhal cizákům rozkrádat vlastní zemi a ožebračovat sedláky, ačkoliv jsem byl nedávno jedním z nich. Tenkrát jsem se nedíval po obloze, jestli někde neuvidím zářící talíř. V nebi měli být andělé a s těmi bych se zaživa setkat neměl – kdo by měl zájem o takového otrapu? D'áblíci by o mě zájem mít mohli, to bych pochopil. Zvláště když lezli z kamenů.“

„Z kamenů?“

„To jsem si nechával až na konec, abyste se proti mě nezatvrdila,“ řekl smířlivým, skoro prosebným tónem.

„Vždyť víte, že mám pro vás pochopení,“ ohradila jsem se proti jeho nedůvěře.

„Teď už to vím,“ přikývl. „Ani nevíte, kolik lidí ode mě uteklo, když se dozvěděli to co vy. Dnešní doba je lepší než starodávné časy. D'áblové z pekla prostě představovali zlo a slušelo se držet se od nich dál. Mužíčci z blyštivých talířů mohou být přitom horší než d'áblové. Nemusí dodržovat pravidla **Věčné Spravedlnosti**, mohou ubližovat komukoliv. Před zlotřilými Ufóny se ani spravedlivý člověk nemůže cítit bezpečný, ale může to být i naopak, z vesmíru k nám mohou létat andělé bez křídel ve stříbřitých kombinézách. Paní učitelko, kdybyste tušila, co knih jsem o tom přečetl, ani byste mi to nevěřila. Doufal jsem, že v nich najdu náznak svého osudu. Marně. Ať už d'áblíci pocházeli z Pekla, z Marsu nebo z mlhoviny v Andromedě, skutečnost mi je pořád nepochopitelná jako před třemi sty lety. Ať tady měli na práci cokoliv, zmizeli a víc o nich nevím.“

„Ale jak je možné, že se nám po nich nic nezachovalo?“ přemítala jsem. „Ufóni tady v Čechách, navíc nepříliš dávno, to by byla přece senzace! Kdyby nám zanechali nějaké památky, nějaké stavby, nebo aspoň legendy.“

„Zanechali,“ odušil temně Jíra. Až jsem se zachvěla, jak náhle zvažněl. „Já jsem přece taková památka, nemyslíte? Ale to není všechno. Mohl bych vám ukázat něco, co by vás rázem přesvědčilo. Kdybych ovšem věděl, co to je a jaký to má smysl.“

„Nějaká stavba?“

„No, stavba to není. Jen veliká věc. Dokonce bych řekl, že je to živé, ale kdoví, co to opravdu je.“

„Kde to je?“ přemohla mě zvědavost.

„Chcete tu věc vidět? Vážně?“ podíval se na mě tázavě.

„A – víte že ano?“ vyhrkla jsem.

„Jestli chcete, zavedu vás k tomu,“ řekl opatrně. „Není to daleko. Tedy – kdybyste k tomu použila váš kočár.“

„Jak daleko?“

„Odhadem třicet kilometrů, tak to měříte v dnešní době. V mílich o něco méně.“

„Mohli bychom vyrazit třeba hned?“ navrhla jsem poněkud ztřeštěně.

„Nebojíte se?“

„Myslíte, že tam budou ti d'áblíci?“

„Vyloučit to úplně nemohu, ale divil bych se tomu,“ pokrčil rameny. „Řekl bych, že tam nebudou, od Třicetileté války jsem je nespatriil.“

„Tak pojedeme, ne?“

Venku se začalo smrákat, ale třicet kilometrů nebylo pro mého obstarožního trabanta daleko. Podle mého odhadu bychom se do jedenácti večer vrátili. Jíra chvíli přemýšlel, ale pak se zřejmě rozhodl kout železo dokud je žhavé.

„Dobrá, pojedme!“ vybídl mě a vstal od stolu.

Napadlo mě, že přijdu o jeden večer vyprávění, ale zvědavost byla silnější. Jestli Jíra nelže, máme v Čechách něco nevídaného – památku po kosmických návštěvnicích! Rychle jsem vyskočila a naházela špinavé nádobí do dřezu, že je umyji po návratu.

Netušila jsem, kolik plísně zatím na talířích vyroste, ale to bylo ještě to nejmenší.

Následující události odpovídaly mému ztřeštěnému rozhodnutí i Jírově opatrnosti. Ani jsme se na to zvláště neoblékali. Bylo léto, konečně nastala pravá vedra a za chvíli bychom měli být nazpátky. Pozhasínala jsem světla, zamkla chalupu, klíč ledabyle hodila za trám a vycouvala s autem ze stodoly. Jíra ke mně přisedl a rozjeli jsme se. V tom horku nám nevadilo ani rozbité okno na mé straně – poslední památku na gaunera Józího.

„Kterým směrem?“ zeptala jsem se Jíry lakonicky.

„Na západ,“ odušil stejně úsporně.

Vyrazili jsme do noci. Za necelých dvacet minut jsme byli na úpatí hor, kde jsem nedávno prožila ošklivý zážitek, ale setkala se s Jírou. Naštěstí jsme tentokrát jeli jinou cestou a brzy jsme s autem šplhali točitými serpentínami na náhorní pláň.

„Tady vlevo do lesa – silnice tam nevede, snad projedete po téhle lesní cestě,“ ukázal Jíra na cestu, která se skoro ztrácela pod hustými korunami stromů.

Vjela jsem do lesa. Na okamžik mě napadlo, že jedním příliš neopatrně. Sama v noci a v hustém lese s cizím chlapem... Ale co, Jíra by mi určitě neublížil!

Cesta brzy skončila na malé mýtině.

„Teď je to pár minut pěšky,“ ujistil mě.

Vystoupili jsme a pečlivě jsem zamkla auto, ačkoliv to vzhledem k vytloučenému oknu byl nesmysl. Tiše jsem následovala Jíru. Neměli jsme baterku ani jiné světlo, ale měsíc svítil dost, abychom se nepřerazili o kořen či balvan. Tady se nedalo projít jinak než pěšky. Na okamžik mě napadlo, že jsem absolutně neopatrná. Kdyby mě chtěl Jíra zabít, nemusel by pracně odklízet mrtvolu, tady by mě ani za pět let nikdo nenašel.

Otřásla jsem se, ale kráčela dál beze slova vedle něho.

„Tady to je,“ zastavil se Jíra a tiše mě vzal za rameno.

„Co?“ nechápala jsem.

„Tady před námi,“ ukazoval mi Jíra oválný pískovcový balvan velikosti autobusu, ležící přímo před námi a porostlý řídkým mechem. Nebylo na něm nic zajímavého. Z naší strany se o kámen opírala borovice a nějaké menší mlázi, na druhé straně stály další stromy.

Budou tu stát ještě pár minut...

„Pojďte za mnou,“ zašeptal Jíra.

Obešli jsme kámen ze tří čtvrtin. Vedle stálo několik stejně omšelých, ale menších balvanů. Jíra na jeden vyskočil a začal šplhat na vrchol toho velikého. Následovala jsem ho se vzrůstajícím neklidem. Proboha, co může být na tom starém balvanu, napadlo mě. Budou nahoře stopy po vesmírných návštěvnicích? Šplhala jsem ale Jírovi v patách, jen jsem si říkala, že jsem si na to měla vzít džíny, sukně se na takové výlety nehodí. Jíra se nahoře otočil, podal mi ruku a pomohl mi nahoru. Odsud bylo dobře vidět, že kámen má kruhový půdorys o průměru šesti metrů. Dalo by se na něm pohodlně i tancovat. Byl to vlastně – obrovský kulatý kamenný pecen chleba.

„Co je tu tak pozoruhodného?“ zeptala jsem se Jíry.

„Podívejte se – vidíte tu zvláštní puklinu?“ ukazoval.

Nepříliš znatelná klikatá puklina tu opravdu byla. Vedla k mému údivu pravidelně; jakoby byla vyrytá do pískovce podle pravítka. Až když jsem ji přehlédla v nezřetelném měsíčním světle vcelku, spatřila jsem její skutečný tvar.

Tvar hákového kříže!

Trochu mě zamrazilo, ale jinak jsem byla zklamaná. To znamení bylo jistě umělé, ale z nedávné doby. Pokud bylo d'ábelské, patřilo d'áblům pozemským. Modrookým plavým nelidským bestiím, které dobyly Evropu a měly v plánu dobýt celý svět.

„Tohle že má být stopa po mimozemšťanech?“ obrátila jsem se na Jíru zklamaně a snad i přezíravě. „Vždyť to je docela obyčejný hákenkrajc, takové tu malovali Němci za poslední války po stovkách.“

„Germáni za to nemohou,“ odušil vážně. „Tenhle tu pamatuji od Třicetileté války. Jejich symbolika s tím nemá nic společného.“

„No, máte asi pravdu,“ připustila jsem smířlivěji. „Četla jsem, že Hitler si tohle znamení nevymyslel, ale převzal až odněkud z Indie.“

„Stopa po d'áblících není tahle puklinka, ale balvan jako takový,“ řekl Jíra tiše. „Vidíte tady tu díru? Ukážu vám, co ještě nikdo z lidí neviděl. Dokonce bych řekl, že o tom neví ani většina fextů. Nanejvýš dva – tři. Ani mezi sebou o tom raději moc nemluvíme.“

Uprostřed svastiky někdo vyvrtal do kamenu otvor, podle ohlazených okrajů už dávno. Nebyl veliký, stěží bych tam vstřčila malíček. Jíra se k němu pomalu sklonil a pak prudce do kamene foukl.

Balvan velikosti autobusu znenadání podél naznačeného hákového kříže pukl a prudce se rozevřel na čtyři díly. Jako škeble, květ nebo lidská dlaň, k ničemu jinému se to nedalo přirovnat. Jenže tak nestvůrně velikou škebli si stěží kdo dovede představit a už vůbec ne, jak rychle se to semlelo. Byl to jen okamžik. Jak jsme oba stáli na vrcholku, pevný kámen pod námi zmizel a my jsme se zřítily dovnitř. Zděšením jsem vykřikla. Skořápka se otevřela bleskově a téměř bezhlučně, tím víc vynikly zvuky, které se ozvaly v rychlém sledu po sobě. Praštění lámaného dřeva – mohutná borovice opřená původně o kámen se u samého kořene ulomila a její koruna odlétla stranou, stejně tak kmeny stromů na opačné straně.

Kámen byl vysoký dobré dva metry, ale padali jsme mnohem hlouběji, do více než šestimetrové černé hlubiny. Mnohem větší část podivného balvanu byla pod zemí, nahoru vyčníval jen kousek. Jako vršek ledovce.

Podobnost s podivným živočichem pokračovala tím, že uvnitř bylo cosi měkkého – a zřejmě živého. Jako ve skořápce mořských mlžů.

Dopadla jsem do kluzké hmoty a ta mě okamžitě zavinula tmavým, houževnatým příkrovem. Jíru jsem neslyšela, ale i můj křik to rychle zadusilo. Chtěla jsem se bránit, ale zdánlivě měkká hmota měla neuvěřitelnou sílu. Byla jsem rázem jako ve svěrací kazajce, nemohla jsem se ani pohnout.

Hromové kamenné zaklapnutí.

Poslední paprsky měsíčního světla zhasly. Skořápka se nad námi uzavřela a zůstali jsme nejméně čtyři metry pod zemí v tušově černé tmě pohlceni neznámým netvorem. Teď teprve mi došlo, že ten hákový kříž byly – netvorovy čelisti! Do očí mi vhrkly hořké slzy. Takhle mě podvedl! Jíra, kterého jsem považovala za drsného, ale férového chlapa!

Houževnaté vnitřnosti nás dokonale sevřely, nemohla jsem se nadechnout, ostatně brzy ani nebylo čeho. Zaplavila nás kyselá, palčivá kapalina a rychle vytlačila poslední zbytky vzduchu. Začaly mě pálit oči, pevně jsem je sevřela. Napadlo mě logicky, že to budou trávicí šťávy netvora, které nás teď rozpustí za živa. Pocítila jsem smrtelnou hrůzu a začala jsem se zoufale zmítat, ale brzy jsem to vzdala. Aniž bych chtěla, uvolnila jsem všechny svaly a hrůza se rychle začala měnit ve sladkou mdlobu.

Uvědomila jsem si, že tak reaguje většina pozemských živočichů, požíraných mnohem silnějšími dravci, proti nimž už nemají sebemenší naději na obranu...

Naději jsem neměla. Jen nakrátko jsem pocítila palčivou bolest od žíraviny, pak mi v očích vyskočilo světlo...

Přestala jsem vnímat...

Vyvrženci

Probouzela jsem se pomalu. Bylo mi příjemné teplo, ale odkudsi z podvědomí jsem cítila naléhavé nutkání vyskočit, rozběhnout se a utíkat, prchat, pádit o překot... jen jsem si nedokázala vybavit, kam a proč.

Ležela jsem naznak na měkkém, nic mě netlačilo, ale nebyla jsem v důvěrně známé posteli. Jen pomalu, po milimetrech jsem otevírala oči. Kolem byla tma, ale brzy jsem nad sebou rozeznala temné koruny borovic a až teď jsem začala vnímat konejšivé a uklidňující tiché šumění lesa.

Pomaloučku jsem se posadila.

„Jak je vám, paní učitelko?“ ozval se tichý hlas.

Náhle se mi před očima odvinuly poslední zážitky. Stojím s Jírou Stříbrným na vršku kamene. Puklina tvaru hákového kříže, praskot lámaných stromů, pod rozšiřující se trhlinou cosi bílého, očividně zuby obřího netvora a pak pohled dolů, do vlnících se rudohnědých vnitřností. Zaklapnutí šestimetrových kamenných čelistí... a tma...

„Neéé...“ vykřikla jsem v hrůze a zakryla si oči.

„Jen klid, už je to za námi,“ ujišťoval mě příjemný a klidný hlas Jíry. „Musíte se z toho trochu vzpamatovat, ale už je po všem, nic vám nehrozí.“

Teprve teď mě překvapila a trochu zaskočila okolní tma, vždyť ještě nedávno jasně svítil úplněk.

„Co je? Co se to s námi stalo?“ ptala jsem se zmateně.

„Byli jsme spolu v d'ábelském kameni,“ řekl nevzrušeně.

„Jak je to možné? A proč jsme teď tady?“

„Prostě nás zase vyplivl,“ oznamoval mi Jíra. „Asi jsme mu nechutnali. Nejspíš nás ani neměl v úmyslu sníst. Mě už takhle vyplivl vícekrát.“

Opět jsem si vzpomněla, jak nám mizela půda pod nohama a zaplavily nás kyselé šťávy... Nebo to bylo něco jiného, když nás to nerozpustilo?

„Vy jste to věděl? Věděl jste, co se stane?“ zaútočila jsem na něho.

„Věděl,“ přisvědčil vážně.

„Vy jste mě zákeřně podvedl!“ vmetla jsem mu to obvinění rovnou do tváře.

„To ne!“ zarazil mě. „Chtěla jste na vlastní oči spatřit památku na d'áblíky. Neříkal jsem vám, že se nám nahoře nic nestane.“

„Ale nevaroval jste mě, že ta věc... ten... ani nevím co to je... vždyť nás to oba málem sežralo!“

„Ne málem! Sežralo nás to doopravdy! Ale zas nás to vyplivlo. Chtěla jste to vidět na vlastní oči,“ opakoval zarputile. „Nemohl jsem vám přece říci: paní učitelko, pojdte se nechat sežrat! A navíc něčím, pro co nemám název v žádném jazyce. Řekněte mi upřímně, šla byste se mnou, kdybyste věděla, co se s námi stane? I kdybyste věděla, že nás to zase vyvrhne jako velryba Jonáše?“

„Určitě ne!“ vyhrkla jsem. „To byste mě sem nedostal!“

„Tak vidíte! Nebojte se, podle mě je to neškodné. Nevidíte, že jsem to podstoupil bez váhání spolu s vámi? Byli jsme tam spolu a neublížilo nám to v nejmenším. Ostatně soudím, že s biblickým Jonášem to mohlo být podobné, kdoví... Takovýchto balvanů je po světě více, Marianno se k tomu dostal kdesi na Sicílii. Jak říkám, nic se vám nestalo. Nemusíte se toho bát, když... když máte čisté svědomí. Nebylo to jistě příjemné, ale neublížilo vám to. Akorát... Akorát jste přišla o šaty. Ale já taky, takže jsme na tom stejně.“

V prvním okamžiku jsem se řádně vylekala. Napadlo mě, že tu ležím před cizím chlapem nahý. Okamžitě jsem se na sebe podívala. Naštěstí tomu tak nebylo. Byla jsem

oblečená, ale neměla jsem na sobě totéž, co před chvílí. Lidský oděv mi to rozhodně nepřipomínalo. V prvním okamžiku jsem si pomyslela, že mě někdo zašil do medvědí kůže, brzy jsem ale pochopila, že to nemůže být kožešina.

Nemělo to totiž chlupy.

Zblízka byla vidět jen změť divných, hustě propletených silných i slabších vláken. V učebnicích biologie bývá tak zobrazováno pletivo podhoubí, ale tohle bylo mnohem větší, jednotlivá vlákna se dala rozeznat i potmě a bez mikroskopu. Pohlédla jsem si na ruce, ale měla jsem je volné. Kožíšek končil asi tam, kam obvykle dosahují rukávy svetru – ostatně to svetr připomínalo. V odstínu barvy jsem si nebyla jistá, ve tmě kolem bylo všechno šedivé.

Podívala jsem se na Jíru. Seděl proti mě, opřený o velký balvan. Trhlo to se mnou, ale ten kámen byl nejspíš neškodný. V šeru jsem na Jírovi viděla, že podivná kožešina přechází plynule od hlavy k patám. Nezakryté byly jen obličej a ruce. Jestli to mám na sobě také, pak jsem určitě oblečená dost. Napadla mě podoba s neoprenovými obleky potápěčů, ale ty bývají hladké a navíc chyběly ploutve a dýchací přístroj.

„Co to vlastně máme na sobě?“ zeptala jsem se ho.

„Jak bych to řekl...“ zavrtěl se Jíra. „Nějaký oblek, co jiného? Víte, jak teď oba vypadáme? Přesně jako ti ďáblíci, jenže jsme větší.“

„Myslíte si, že to je opravdu jen oblek?“ strachovala jsem se. „Není to škodlivé?“

„Už jsem to zažil vícekrát a nikdy mi to neublížilo,“ ujišťoval mě rychle. „Když to mohli nosit ďáblíci, proč ne my? Ostatně si myslím, že je v tom člověku příjemně.“

„Ano, ale vy jste fekt, vám jen tak něco neublíží. A jak to, že si nepamatuji...“

„Nechcete se postavit? Pomohu vám.“ navrhl mi a vstal.

Zdalo se mi, že chce změnit téma rozhovoru, který začínal už – už přecházet v hádku. Naštěstí jsem netoužila pokračovat v konfrontačním tónu, zvláště když jsem vycítila, že je Jíra očividně ve vstřícné náladě a byl mi jedinou oporou před neznámem, které mě děsilo. Přijala jsem galantně podávanou ruku jako projev touhy po smíření.

Pomohl mi postavit se. Zjistila jsem přitom, že jsem celou dobu ležela na ostrém štěrku; ale nic mě netlačilo. Ďábelský oděv byl huňatý a leželo by se v něm pohodlně i na fakínském lůžku s hřebíky. V tom měl Jíra pravdu. Jako ostatně i v dalším.

„Dobře, ale co dál?“ zkusila jsem uvažovat. „Neměli bychom se vrátit domů?“

„Taky si myslím,“ souhlasil. „Tady nic víc nevykoumáme. Balvan se zavřel a dnes ani letos už se neotevře.“

„Jak to víte?“

„Mám to vyzkoušené,“ přiznal se. „Rozumějte, zajímalo mě na tom, co se dalo. Bylo docela lákavé zkoumat tu záhadu. Neznám v celém světě nic podivnějšího.“

„Jak dlouho o téhle věci víte?“

„Od samého začátku. Právě na tom balvanu jsem poprvé a naposledy uviděl ďáblíky. Podívejte se, tam u toho hustého křoví je ještě znát tvar cesty – samozřejmě vedla jinudy než dnes, jen mýtiny je tu pořád. Tam, co stojí ta mladá, pokřivená borovička, jsme tenkrát vyšli z lesa. Ďáblíci byli nahoře na balvanu. Tam před křovím jsme zaklekli...“

„...a vystřelili. A všichni byli mrtví...“

„Ano. Probral jsem se až tady, co teď ležíte vy. Bylo to pro mě horší než pro vás. Byl jsem najednou sám v cizím lese a nikdo mi nemohl poradit. Kdyby mi aspoň někdo řekl, jak to teď říkám já vám – neboj se, Jíro, všechno je v pořádku, nic se ti nestalo a nestane... Co já bych tenkrát dal za takovou podporu!“

„Díky,“ povzdychla jsem si.

Měl pravdu, ale přece jen jsem úplně klidná nebyla.

„Co budeme dělat teď?“

„Tady?“ pokrčil rameny. „Nic, pojedeme zpátky.“

Botky mi zmizely, ale kožešina obalovala i chodidla, takže jsem ani nevnímala ostré kamínky na zemi. Měla jsem pocit, že mám na nohou měkké kožené mokasíny, pohodlnější než ztracené botky.

Chtěla jsem se podívat na hodinky, ale byly pryč. Naštěstí byly obyčejné, levné. Pak jsem ale zjistila, že jsem přišla o zlaté náušnice po mamince, což mě trochu mrzelo. Byly z opravdového zlata, s modrými kamínky, ale co horšího, byly od maminky, dala mi je než zemřela. Vyčetla jsem to Jírovi, ale ten jen mávl rukou.

„Člověk má být vděčný pánubohu, když z nějaké mely vynese v pořádku holou kůži. Už jsem přišel o všechno tolikrát, že se to nedá spočítat. Naučilo mě to nelpět na pomíjivých pozemských statcích.“

Namítla jsem, že náušnice po mamince nejsou vzácnost pro ten kousíček zlata, ale jako památka, jakou nikdy více od mámy nedostanu.

„Břetislav z Pardubic byl takovými cingrlátky a tretkami ověšený kolem dokola,“ řekl nevzrušeně Jíra. „Měl plný krk řetízků, křížků, medailonů, amuletů proti uřknutí i proti kulím nepřátel, či co to všechno bylo. A pak ho pamatuji, ležel v krvavém blátě, v obličejí mezi očima díru skrz naskrz. Co mu byly platné amulety?“

Co jsem mu na to mohla odpovědět? Měl samozřejmě pravdu. Ne proto, že byl starší než já. Pokud jde o školní znalosti, určitě toho znal málo i ve srovnání s dvanáctiletými dětmi. Měl za sebou jiné školy, říká se jim škola života. Na tomto poli neměl sobě rovného široko daleko.

Ještě že jsem měla alespoň doklady v kabelce v autě! Mít je u sebe, měla bych teď jistě mnohem větší problémy.

Pomalu jsme došli k autu. Tam nás čekala další mrzutost. Vybitá baterie, ačkoliv jsem nechala svítit pouze parkovací světla. Žárovky už sotva slabě rudě žhnuly a když jsem zkusila otočit klíčkem, ozvalo se jenom slabé ťuknutí. Startér se ani nehnul.

„Myslím, že se automobily dají i roztlačit,“ radil mi Jíra.

Na to bych přišla také, ale znamenalo to dostat se přes padesát metrů stoupání. Jíra se nabídl, že mě tam odtlačí. Nebýt jeho, asi bych odtud odešla pěšky, ale ve dvou jsme lehké auto přes nevelký vršek dostali. Na povlovně klesající cestě jsme oba nasedli.

„Tamhle k té zatáčce dojedeme na volnoběh a od ní už se cesta svažuje víc. Tam už určitě nastartujete,“ ujišťoval mě Jíra optimisticky.

Technika možná nepatřila k jeho silným stránkám, ale pro tentokrát měl kupodivu pravdu. Když jsme se dostali přes terénní vlnu, auto se rozjelo, motor poslušně naskočil a pak už nezhasl, dokonce ani když jsem rozsvítila reflektory. Dál už jsme jeli v pohodě. Bylo mi sice jasné, že nesmím vypnout motor jinde, než nad nějakým dalším klesáním, jinak už nenastartujeme, ale potřebovali jsem se dostat nejkratší cestou domů a to bylo možné. Nic se nám nepostavilo do cesty a pozdě v noci jsme šťastně dorazili před moji chalupu. Jíra otevřel vrata a já jsem zajela do stodoly.

„Půjdeme spát, ne?“ navrhla jsem.

„Vám se chce?“ podivil se. „Já se cítím svěží jako kdybychom se právě probudili!“

„To nebyl spánek,“ zachmuřila jsem se. „Byli jsme kdovíjak dlouho bez sebe.“

„Ani netušíte, jakou máte pravdu,“ řekl dobrácky. „Já se teď ale cítím docela svěží a vy určitě také.“

„Zase máte pravdu, jenže já teď především toužím být co nejdřív doma. Řekla bych, že až uvnitř si oddechnu od napětí, co pořád cítím,“ trvala jsem na svém.

Jíra neprotestoval a následoval mě. Hned v předsíni jsem rozsvítila malé světélko a kriticky jsem se začala prohlížet v zrcadle, zavěšeném na stěně.

Ten podivuhodný oblek se opravdu podobal medvědí kůži. Barvou i huňatostí. Musela jsem se trochu usmát. Jak jsme tu stáli, podobali jsme se plyšovým medvědům. Až zblízka bylo vidět, že ten *kožich* nemá s přírodní kožešinou vůbec nic společného. Pérovalo to jinak a sedělo nám to jako šité na míru.

„Jak se to ale sundává?“ zajímala jsem se.

Tomuhle oblečku totiž cosi chybělo: zapínání, knoflíky, nebo zipy.

„Já jsem to vždycky rozřezával nožem,“ přiznal se Jíra. „Nejprve si ovšem musíte připravit něco jiného, protože jak tenhle *kožich* sundáte, už do něj víckrát nevlezete.“

„Proč?“ podivila jsem se.

„Protože se rozpadne na jednotlivá vlákna a už to nikdo nikdy nedá dohromady.“

„Jak je to možné?“ zajímala jsem se.

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Všecko, co tak či onak souvisí s *d'áblíky*, je tajemnější, než abych vám mohl zasvěceně vysvětlit oč jde. Sám víc nevím. Punktum.“

Mezitím jsem rozsvítla v sednici. Jíru jsem posadila ke stolu, sama jsem postavila vodu na kafe a chtěla jsem se dát do nádobí.

Co jsem komu udělala, pomyslela jsem si zoufale, jakmile jsem pohlédla do dřezu.

Večerní nádobí pokrývala vysoká vrstva plísně. A k tomu ten puch... Nezbyvalo mi ale nic jiného než se do toho pustit. Přitom jsem pořád myslela na podivný *kožich*, co jsem měla na sobě. Nebylo pochyby o tom, že jsem se v něm cítila velice příjemně.

„Co kdybych to opatrně rozstříhla v pase?“ uvažovala jsem nahlas očima praktické ženy. „Možná, že by z toho byly docela dobré kalhoty a snad i svetr.“

„Na to zapomeňte,“ ujistil mě. „Jakmile to úmyslně porušíte, okamžitě to přestane držet pohromadě. O trní se to neroztrhne, můžete se s tím prodírat nejhustším hložím, ale v okamžiku, kdy na to **sama a úmyslně** vezmete nůž, máte na sobě rázem kupu sušených nudlí. Postavíte se, všechno se sesype na zem a jste bosá – a nahá.“

„Pak to nemá cenu,“ pokrčila jsem rameny. „Škoda.“

„Netvrdil bych to tak jistě,“ oponoval mi Jíra. „Ten oblek má zajímavou vlastnost. Kdyby bylo něco podobného v módě, abyste se v tom necítila nápadná, mohla byste to nosit třeba půl roku i déle. Člověku je v tom příjemně, ať kolem zuří mráz, nebo žárem puká zem. Když v tom spadnete do vody mezi ledové kry, je to nepříjemné jen krátce; rychle se to na vás ohřeje a než vylezete ven, jste v teple. Ta voda na vás potom rychle uschne, i když se zahrabete do závěje. Žádný oděv lidskou rukou udělaný na sobě tak dlouho bez občasného vyprání nesnesete, tohle ano. Škoda, že to vypadá tak nápadně. V lese se v tom chodit nedá, mohli by vás omylem zastřelit jako medvěda.“

„Medvědi už přece v Čechách dávno nejsou,“ ujistila jsem ho. „Když někdo v lese spatří medvěda, napadne ho leda cirkus a odměna za nalezení zatoulaného zvířete.“

„Pravda,“ souhlasil Jíra. „Já už jsem zapomněl. Abyste věděla, já jsem v Čechách medvědy zažil. S jedním jsem zápasil, jiného vlastnoručně zastřelil. Bylo to uprostřed zimy léta Páně tisícího šesti stého čtyřicátého prvního. Medvědinu nám tenkrát záviděli ve všech okolních kumpaniích a ukradli nám aspoň naložené medvědí tlapy. I tak jsme si toho užili. Jedla jste medvědinu? Panečku, to je pochoutka, nevím co se jí vyrovná!“

„Ne, medvěda jsem nikdy nejedla. Ale poslyšte, jak byste to chtěl nosit půl roku, když se to nedá rozepnout? To snad je nutné – tedy, alespoň občas...“

„Není,“ prohlásil pevně a s jistotou. „Dokud máte na sobě tenhle *kožich*, nemusíte jíst. Stačí, když se občas napijete vody, ale ani to není nezbytné. Pijete spíš na udržení svěží chuti v puse. A právě tak, když nejíte ani nepijete, nepotřebujete ani to... vždyť víte co... Takže to nemusíte svlékat třebas půl roku. A cítíte se v tom pořád příjemně.“

„To přece není možné!“ zarazila jsem se. „Proboha, to už začíná zavánět černou magií! Aby člověk půl roku nejedl, ani nechodil na záchod?“

„Vždyť vám to říkám, tyhle věci nejsou obyčejné,“ trval na svém Jíra. „Všechno co pochází od ďáblíků je zvláštní. Můžete si to klidně sama vyzkoušet – záleží jen na vás.“

„Je to tak trochu zázrak, ale já to tedy vyzkouším,“ slíbila jsem mu odhodlaně. „Ale abych pak měla po ruce nějaké oblečení, ne? Když říkáte, že se to rozpadne naráz...“

„Přesně tak,“ souhlasil. „Jakmile do toho zajedete nožem nebo nůžkami, sesype se z vás všechno. Kdybyste si neměla co jiného obléknout, zůstanete nahá. Na to pozor.“

„A vy jste to měl někdy na sobě déle?“

„Vícekrát,“ přikývl. „Nejdéle v době od listopadu Léta Páně tisícího sedmistého pátého do října léta následujícího. Tenkrát byla v Čechách neúroda a hlad. Napadlo mě, jak jsem se cítil krásně, kdykoliv mě balvan vyplivl a měl jsem na sobě tenhle kožich.“

„Takže jste se dal sežrat – úmyslně?“ došlo mi.

„Jak říkám, je to neškodné,“ vrtěl hlavou nad mým zděšením. „Do ďábelských šatů jsem se nechal obléknout vícekrát. Vždycky jsem v pohodě strávil zimu a až na jaře jsem je sundal – někdy až po žních. Dodnes si pamatuji zimu toho nešťastného roku jako docela příjemnou, ačkoliv tenkrát moc lidí pomrzlo nebo zemřelo hladem.“

„Jak jste se potom cítil mezi ostatními vojáky?“ napadlo mě trochu škodolibě, jako bych ho přistihla na švestkách.

„Což si opravdu myslíte, že jsem byl vojákem pořád?“ podíval se na mě pobaveně. „Zaplat'pámbu, nebyla přece každým rokem vojna. A když nebyla vojna, nebylo třeba ani vojáků. Armády se rozpustily a každý si šel hledat obživu jinam. To se rozumí, pro pár tisícovek lancknechtů se vojenský chleba vždycky našel, bez vojska by každou zem roznesli sousedi na kopytech, ale v dobách míru nečítaly armády ani desátý díl vojenských počtů. Mě ohýbání hřbetu v mírové službě nelákalo, raději jsem si hledal místo jinde.“

Přestala jsem do něho rýpat. Tím spíš, že jsem se vztekala nad přišerně zaschlou špínou na nádobí. Hodiny na stěně ukazovaly půl páté ráno, venku začínalo svítat. Náš podivuhodný výlet trval skoro celou noc, ale to nevysvětlovalo tu plíseň. To snad nemůže být pravda, aby za těch pár hodin všechno tak zaschlo a ztuhlo, nebo se změnilo v kopečky huňaté zelené plísně! Pod kapajícím kohoutkem bylo všechno plesnivé, na suchu na to ani drátěnka nestačila. Před návštěvou jsem nesakrovala, jen jsem se nad tím potichu vztekala.

„Copak?“ vstal Jíra od stolu.

„Ale, to nechápu,“ zavrčela jsem. „Jak to tu mohlo za tu chvilku tak zplesnivět?“

„Chvilku?“ podíval se na mě udiveně. „No jo, vám to asi nedošlo... Zřejmě si myslíte, že jsme v tom kameni ďáblíků byli zakletí sotva pár hodin. Vlastně jsem vám to zapomněl říct. Byli jsme tam jako vždycky. Čtyři dny a tři hodiny.“

Talíř mi vypadl z ruky. Jen to křáplo, jak jsem se zděsila.

„Ježišmarjá! Čtyři dny? Takže – dnes není pondělí?“ vyjekla jsem.

„Jestli je to jako pokaždé, pak je pátek,“ ujišťoval mě, jako by se nechumelilo. „Vždycky to byly čtyři dny, ani o den méně, ani o den více. Proč by to mělo být jinak?“

„Proboha! Čtyři dni! No – ještě že jsou prázdniny,“ oddychla jsem si, ale hlava se mi točila dál. To by vysvětlovalo plíseň i vybitou baterii. Co ještě? Byly sice prázdniny, ale měla jsem už dávno dohodnuté nějaké schůzky. V hrozném spěchu jsem probírala paměti, co jsem zase prošvihla a co může mít nepříjemnou dohru. Snad to nebude tak zlé, utěšovala jsem se, na něco se vymluvím.

Panebože, došlo mi najednou, celé čtyři dny a noci uprostřed strašlivých vnitřností nějakého kosmického netvora! Ještě že jsem o sobě nevěděla! Proč nás to nevyplivlo hned jak nás to spolkló? Co to s námi ještě provádělo?

„Jíro,“ obrátila jsem se zoufale na jediného, kdo by mi mohl dát alespoň nějakou oporu. „Co se to s námi stalo? Jsme to vůbec ještě my?“

„Nebojte se, paní učitelko,“ došel ke mně a zlehka mě vzal za ramena. „Nedovolil bych si k vám nic, co by bylo jen trochu nebezpečné. Už jsem to prožil na vlastní kůži víckrát a nikdy mi to ani vlas na hlavě nezkrřivilo, naopak. Není to nebezpečné, je to jen – trochu nezvyklé.“

Objal mě. Bylo to spíš takové uklidňující otcovské objetí, bez vášně, ani jsem se mu nebránila a schoulila se do jeho náruče. Objímal mě nemotorně jako nějaký dobrák medvěd. Vzhledem k jeho oblečení se to k němu hodilo.

„Já... já nevím. Já mám z toho hrůzu,“ přiznala jsem schoulená v jeho náručí.

„Už je to za námi,“ ujišťoval mě. „Všechno bude jako dřív. Ráno se tomu jistě s chutí zasmějeme.“

Očividně se to snažil obrátit v žert, ale moc se mu to nedařilo.

Opravdu jsem cítila strach, takový těžko potlačitelný živočišný strach z neznáma.

„Poslyšte, Martinko, nemyslete, že si neumím představit, jak vám asi je,“ utěšoval mě. „Nebojte se, žádné překvapení podobného kalibru pro vás nemám. To je všechno, co jsem vám mohl ukázat. Ale musíte uznat, bylo to pozoruhodné a řekl bych, že jste dnes moudřejší než předtím. Přinejmenším mi věříte, že jsem si s těmi d'áblíky ani trochu nevymýšlel.“

„Já vám věřím, Jíro,“ podívala jsem se mu do obličeje.

Zdálo se mi – bůhvíproč – že je mladší. Byl by to vlastně docela příjemný člověk, jen kdyby nebyl takové... strašidlo...

Strašidlo a vagabund.

Ale jinak, jinak jsem proti němu neměla ani to nejmenší. Choval se jako vybraný džentlmen. Kdyby byl opravdu mladší... Kdo ví?...

„Tak už neplačte, prosím,“ začal mi dlaněmi otírat slzy.

„Já přece nebrečím, nejsem malá holčička,“ ohradila jsem se, jenomže v té chvíli mi jedna kapka stekla na rty a její slaná chuť mě usvědčila, že má pravdu zase on.

„Když je to takové...“ začala jsem popotahovat nosem.

„Já vím, nezvyklé,“ doplnil mě. „Ale víte, že jste první člověk, kterému jsem se svěřil úplně se vším?“

„Vážně?“ podívala jsem se na něho skrz slzy.

„Vážně. Přes tři sta let nosím to tajemství v sobě a dosud jsem nenašel spřízněnou duši, komu bych mohl vypovědět. Kdo není fextem, nechápe, co to obnáší. Až vám jsem uvěřil, že mi porozumíte aspoň natolik, abyste se ode mě neodvrátila.“

„A zkoušel jste to vůbec?“

„Několikrát,“ ujistil mě. „Ale řeknu vám, do dneška jsem nenašel nikoho, kdo není fextem a přitom by mě tak pozorně vyslechl jako vy. Každý se vyděsil dříve, než jsem se dostal k tomu nejzajímavějšímu, zejména k tomu velkému balvanu.“

„To si myslíte, že jsem bůhvíjak statečná?“ popotáhla jsem nosem.

„Jak se to vezme,“ povzdychl si. „Snažil jsem se získat pro to kamarády. Otrlí chlapi, co stáli jako svíčky v dešti kulí, ládovali muškety a stříleli bez ohledu na to, že kolem jiní padali k zemi a řvali bolestí, couvali zděšeně, jen se dozvěděli o d'áblících. Statečnost v boji je něco jiného, sama o sobě nestačí.“

„A ti další?“

„Nenajdete v Čechách někoho ochotného vyslechnout vás v něčem tak podivném. Myslel jsem, že o tajemných silách budou nejmíc vědět faráři, je to jejich profese. Nechtějte slyšet, jak jsem dopadl! Nařkli mě ze styků s peklem, jednou bych málem skončil na hranici jako čaroděj. V lepším případě to vzali jako zpovědní tajemství, ale nechtěli s tím nic mít.“

„To se nenašel nikdo, kdo by měl pochopení?“

„Počátkem minulého století jsem to nabídl jednomu vědátoru jako předmět zajímavého studia. Nejprve byl nadšený a pochvaloval si, že mě k němu do laboratoře poslalo samo nebe. Proměřoval, jak ode mě odskakují různé předměty. Nepoužíval na to střelných zbraní, v tom vzal vážně mé varování, které jsem mu pro jeho dobro nezapomněl dát. Postupně se ale jeho nadšení zmenšovalo. Tvrdil, že porušuji přírodní zákony a že to tak dál nepůjde. Když jsem myslel, že už je dosti obeznámen, dal jsem řeč o rudohnědých d'áblících. A co myslíte, že se stalo? Pan fyzikus se popadl za hlavu a prohlásil, že se mnou v tom případě zbytečně ztratil spoustu času. Rozumíte? On to odlišoval! Jakoby vedle sebe nezávisle existovaly dva různé světy. Jeden stroze vědecký, kde se dá všechno přesně změřit, zvážit a spočítat. A vedle toho svět magie, kouzel, tajemných sil, d'áblů a pekla, se kterým on nechtěl nic mít. Obávám se, že ten postoj přetrvává u mnoha lidí dodnes. Já ale žiji v obojím najednou a nezdá se mi, že to jsou dva různé světy. Kule z palných zbraní ode mě odskakují stejně, nevím sice podle jakých zákonů, ale nějaké zákonitosti to má. Myslím, že přírodní zákony neporušuji, spíš žiji v nějakém zastrčeném koutku, o kterém se moc neví. Když se ale vědátorům něco nehodí do teorií, většinou se strašně shodí, když to chtějí vyvrátit. Učení Francouzi kdysi tvrdili, že kameny v nebi nejsou, proto odtud padat nemohou. Ukázalo se, že kamenů je v nebi dost a padají častěji než se tušilo. Tak to bude i s mými zvláštnostmi.“

„Ale podivné to je, to nemůžete popřít.“

„Možná. Podívejte se, paní učitelko, co se stane, když hodíte do vody kámen?“

„No – asi se na hladině udělají kola, ne?“

„Souhlasím, ale co ten kámen?“

„Půjde ke dnu, to je přece jasné.“

„Vidíte – a když vám teď řeknu, že se ten kámen odrazí, dopadne na břeh a vůbec se pod vodu nedostane?“

„To není možné!“ vyhrkla jsem.

„Vidíte – a každý kluk od vody to vyzkouší tolikrát, že byste se divila. Mám na mysli házení žabek, kamínek které poskakují po hladině a mohou dokonce doskákat na protější břeh. Snad souhlasíte, že je něco takového možné. Kdybyste to v životě nikdy neviděla, rád vám to předvedu, budete-li chtít.“

„To přece znám. Ten kámen ale musíte hodit určitým způsobem, jinak se neodrazí a půjde ke dnu.“

„Vidíte! A teď mi řekněte, co víte o podmínkách, které musíte splnit, aby se od vašeho lidského těla odrážely proti původnímu směru kule? Nevíte o tom nic, že? Nic si z toho nedělejte, já taky ne, ale protože to funguje, nezbyvá než připustit, že pouze nevíme, co to způsobuje. To neznamená, že za tím nic nevězí. Já nevím nic o přírodních zákonech, které mi umožňují vzít do holé dlaně rozežhavenou podkovu, ale i to funguje, ať už to umím nebo neumím objasnit. S rozežhavenými předměty je to prý vědecky vysvětlené. Dobrá. Zbývá tedy zjistit, co vězí za schopnostmi fextů. Víím, že nás běhá po světě víc, ale každý se po dřívějších zkušenostech skrývá a dělá jakoby nic. Občas se scházíme, ale nikdo nemá čas na dlouhé výzkumy. A také je nás na to málo.“

„A vy byste chtěl, abych to vyzkoumala?“

„Proč? Vy přece nepatříte mezi vědátory, nemáte jejich znalosti ani laboratoře. Jste na tomhle světě proto, abyste naučila děti číst, psát a znát podobné základní věci. Jestli jsem to dobře pochopil, učíte jen takové menší školáky.“

„Tak proč jste mi to všechno svěřoval?“

„Předně jste to chtěla vědět vy. Já jsem vám slíbil pravdivě vypovědět svůj příběh. Nemyslím si, že právě vy to vykoumáte. Nemyslím ani, že bych to mohl vykoumat sám. Ale

nalákala jste mě na to, že můj příběh sepíšete a kdoví, možná se dostane do povolanějších rukou a časem to přece někdo rozlouskne.“

„Ale co s tímhle?“ ukázala jsem mu na kožešinu, která mě měkce obalovala.

„Přispěje to k vaší zkušenosti,“ pokrčil rameny. „Bude se vám lépe psát o něčem, co jste aspoň částečně zažila, než podle mého neumělého vyprávění. Opakuji, nic zlého se vám nestalo, nepočítáme-li ty čtyři ztracené dny, zmizelé šaty a pár drobností. Jiní lidé za takové poznání zaplatili vyšší daň. Kolikrát platili i životem.“

„Máte pravdu,“ připustila jsem a jemně jsem se vyvinula z jeho náruče. „Takže – naše původní dohoda pořád platí?“

„Zvykl jsem si plnit sliby, i kdyby to pro mě nebylo v dané chvíli výhodné,“ ujistil mě. „Tím spíše u vás, kde je výhoda spíše na mé straně.“

„Myslíte si, že jsem vás lacino ubytovala?“ usmála jsem se. „Nenechte se mýlit. Jestli ta slibovaná knížka vyjde, ještě dostanete doplaceno.“

„Ba ne,“ zavrtěl hlavou. „Výhodou pro mě není ubytování. Nešlo mi o to a nejde, to už víte. Důležité bylo, že jste mě navzdory d'áblíkům vyslechla. To bylo víc, než kdo dokázal. Teď máte zkušenost i s d'ábelským kamenem. Přiznám se, obdivuji vás.“

„Nemusíte,“ zrudla jsem. „Naši generaci vychovávali jinak než předchozí. Řekla bych, že byste dneska objevil spoustu jiných a vyslechli by vás tak jako já.“

„Snad máte pravdu. Víte o někom, kdo o půlnoci v černém lese zkoumá pozůstatky po d'áblech? Zvláště když ví, že se mnou není všechno v pořádku? Přiznám se, nedoufal jsem, že vás na takový výlet zlákám, ale když jste se nevzpírala, chtěl jsem vám ukázat všechno. Byla jste ze všech lidí jediná, kdo se mnou šel dobrovolně a necouvl ani nahore na tom balvanu. První po třech stech letech – a chcete mi tvrdit, že nejste žádná výjimka?“

„Hmm – nevím...“ zarazila jsem se. Pravda, chtělo to pěknou dávku ztřeštěnosti. Předchozí události i Jírov příběh mě navnadil a kromě toho jsem nevěděla, do čeho se ženu. Vědět všechno předem, možná bych ten výlet k balvanu za noci nepodnikla.

„Poslyšte, Martičko, nebyla byste proti tomu, abychom si tykali? Ne že bychom se znali nějak důvěrně, ale něco už jsme přece společně zažili. Nevím, zdali je možné, aby to nabízel chlap dámě, ale jsem zase o dost starší, tak to snad ode mě není příliš drzé. Jestli si myslíte, že je, vražte mi facku, já něco vydržím...“

A nastavil odhodlaně tvář.

„To nejde,“ řekla jsem s úsměvem. „Vy jste fext, kdybych vás plácla, otekla by mi pusa a vám by se beztak nic nestalo. Ani to od vás nebylo drzé a dokonce to tak má být. Tykání nabízí muž, ten přece unese odmítnutí spíš.“

A pak jsem mu na tu tvář dala pusou.

„Tak a ruku na to, Jíro, od teďka jenom Martina a žádná paní učitelka!“

„Děkuji, Martičko,“ usmíval se. „Doufám, že ostatní podmínky zůstávají mezi námi v platnosti.“

Přikývla jsem a on mi slíbil jednu starou baladu, že si ji má od nějakých trampů, ale hodí se prý na něho. Nerozpakoval se a začal ji hned zpívat.

Dnes netoulej se, hochu můj, tam venku není zdravý vzduch,
po nocích se tu toulá někde prapodivný duch....

Usmála jsem se, ale slzy už v tom nebyly. Aby někdo zpíval píseň sám na sebe... to chce trochu odvázanosti. Zejména když je to skutečně píseň - o strašidle.

Ten stín z temnot prý jako člověk jenom vypadá,
však kdo je to, to nikdo z nás neví,
nikdo netuší kde se vzal a kam se ubírá
ta prapodivná hříčka přírodní.

Probuzení

Navzdory Jírovu ujišťování, že v ďábelském oblečení není nutné ani jíst, ani pít, uvařila jsem nám oběma kafe. Do malých hrnečků a vlastně jen na chuť. Venku už svítalo, pili jsme kávu a bylo nám dobře. Setkání s ďábelskou přítomností se nezdálo tak příšerné. Teprve teď jsem mohla v klidu přemýšlet o ďábelském balvanu.

Co to je za záhadnou věc? Je to vůbec věc?

Představovala jsem si, že to je živočich. Pak ale jeho rozměry přesahují všechno, s čím jsem se dosud setkala. Žaludek měl v hloubce šesti, možná osmi metrů – kde by měl ocas – má-li nějaký? Jeho existence byla záhadou. Což může živý tvor vydržet celá staletí zahrabán v zemi tam, kam to položili ďáblíci – rozuměj mimozemšťané? Nebylo cosi ďábelského v tom nehybném staletém vyčkávání na kořist, kterou občas pohltní, ale po krátké či dlouhé době opět vyvrhne? Nechácala jsem to – ale plnilo mě to podivným neklidem.

Jsou čtyři dny krátká anebo dlouhá doba? Dalo by se to chápat obojím způsobem.

Ale proč to všechno udělalo? Jen aby si to pochutnalo na Jírově usmolené košili, kalhotách a botách, na mé sukni, botách, halence, podprsence, náušnicích a hodinkách? To bylo absurdní, nesmyslné. Navíc nám to jako náhradu za zkonsumované oblečení poskytlo jiné – s neznámými, nebojím se říci – zázračnými vlastnostmi! Jistě to nějaký smysl dává, ale jaký? Proč to trvalo čtyři dny? Nebylo s tím spojené i něco dalšího?

Zmizely mi náušnice, digitální hodinky i prstýnek, veškeré kovové předměty, které jsem u sebe měla. Že by byly výživné, o tom bych pochybovala. Proč zmizely?

Najednou mě něco napadlo. Přistoupila jsem k policiče na stěně a vytáhla zrcátko. Chvilí jsem se sama sobě dívala do úst – a trochu mi přebíhal mráz po zádech.

Zmizely nejen kovové předměty, které jsem měla na sobě. Vypařily se mi i plomby v zubech. Ale nezůstaly mi po nich ošklivé díry, jak mě napadlo, než jsem vzala do ruky zrcátko. Měla jsem zuby naprosto v pořádku. Ne vyspravené – zdravé. Malá ukázka mimozemského stomatologického umění. Buď jak buď, nevypadalo to, že záhady ďáblíků vyřešíme. Ačkoli měl Jíra na luštění přes tři století, nedostal se dál než ke konstatování, že tento případ nepatří do našeho světa. Což vlastně věděl od samého počátku.

Točila se mi hlava, ačkoliv jsem si uvědomovala, že při setkání s mimozemskými záhadami můžeme očekávat ještě všelijaká další překvapení.

„Co tam máš?“ zeptal se mě Jíra, když si konečně všiml, jak se prohlížím.

„Nebudeš mi to věřit, ale – spravilo mi to zuby,“ vyhrkla jsem.

„To je možné,“ přikývl. „Já jsem si tam nechal vylepšit obličej víckrát. Ani fext není nezranitelný; například nám může ublížit oheň. Vydržíme více než jiní lidé, ale když jsem tenkrát vyvázl z hořící chalupy, měl jsem spálené ruce i obličej. Vylízal jsem se, ale zůstaly mi na památku příšerné jizvy. Říkali mi Starý Smrťák, ale to už jsem ti říkal. Pak jsem jednoho dne přišel k balvanu. V Čechách bylo zle, neúroda a hladomor. Proti hladu jsem odolnější, ale tehdy jsem padal slabostí. Říkal jsem si, že v zázračném obleku přežiji nejhorší, než si najdu něco jiného. Strávil jsem v balvanu jako vždycky čtyři dny a když jsem vypadl ven, měl jsem na sobě nejen tenhle oblek, ale i hladký obličej – jako nějaká panenka. Když jsem pak potkal někoho ze svých známých, nikdo mě už nepoznal.“

„No – připadáš mi trochu mladší,“ přiznala jsem.

„To se ti nezdá,“ odušil vážně. „Vstupoval jsem do balvanu s přáním, abych omládl. Taková přání balvan plní. Řekl mi to Marianno, prý už to také použil.“

Zadívala jsem se na něho. Nejvíce omládl, když se oholil, ale - opravdu vypadal mladší. Nemohla bych mu už hádat padesát, vypadal málem jako můj spolužák.

„Takže další výhoda pocházející od ďáblíků,“ povzdychla jsem si. „Poslyš, není to podezřelé? Dává to samé výhody a nic za to nechce. Není v tom něco jiného?“

„Mluvíš jako farář,“ zamračil se trochu. „Ďábel nemá nad člověkem moc, dokud se mu člověk neupíše. Nemusí to být krví, podle mého stačí zlými činy. Já jsem se zlu neupsal. Ty ano? Ani já, ani ty jsme přece nic zlého nevykonali.“

„Já si bohužel nemyslím, že jde o tradiční ďábly, popisované v Bibli,“ řekla jsem přesvědčeně. „Tohle budou úplně jiné bytosti.“

„Proč bohužel?“

„Sám jsi přece tvrdil, že by se spravedlivý člověk mohl utěšovat, že na něho ďábel nemá právo. U mimozemšťanů ale taková jistota není. Neříkám to jen proto, že jsi mi to sám řekl. Určitě bych k takovému názoru dospěla sama.“

Na to jen mlčky pokrčil rameny.

Pak jsem se rozhodla odjet a dát si v servisu vyměnit rozbité okno. Obávala jsem se, že baterky nestačí motor roztočit, naštěstí jsme je noční jízdou trochu nabili. Ani Jíra nezůstal doma. Svezla jsem ho do městečka, chtěl si koupit jiné oblečení. Na rozdíl ode mě věděl, co se v osudném balvanu stane, takže si nechal v chalupě většinu svých věcí, hlavně plášť a váček s penězi, aby si nepotřeboval půjčovat. Já jsem měla peníze a důležité dokumenty v kabelce, takže mi v tom ohledu také škoda nevznikla.

Dojeli jsme do města brzy po ránu a já jsem nejprve dala auto do servisu. Ujistili mě, že si mohu za hodinku přijít, výměna skla je pro ně maličkost. Pak jsem šla s Jírou bloumat po městě a nakupovat. Vypadali jsme jako medvídci, lidé se za námi ohlíželi, ale každý si asi řekl, že to bude nějaká móda. Lidi dnes na sebe navléknou ledacos a to se nám hodilo.

Jíra si koupil kalhoty, košili, boty a pár drobností. Já jsem měla dostatečné zásoby garderoby doma, nic jsem proto nekupovala. Botky bych si nemohla vyzkoušet, odložila jsem proto jejich nákup na později. Ani na oběd jsme nešli. Jíra měl pravdu, neměli jsme hlad ani žízeň. Dali jsme si *jen na chuť* po zmrzlině a zamířili k servisu. Zaplatili jsme za opravu, převzali auto a vyrazili domů.

„Poslyš, Jíro, líbilo se mi, že nemáme hlad, ani chuť na jídlo,“ řekla jsem, když jsme svištěli po prázdné asfaltové cestě domů. „Jenže se na nás všichni dívali jako na blázny. Nedá se nic dělat, až začne škola, budu se muset změnit v přísnou paní učitelku a obléknout se normálně.“

„Třeba to oba sundáme ještě dříve,“ kývl Jíra. „Teď bych tě chtěl trochu podpořit, aby ses ujistila, že ten oblek poskytuje všechno, co jsem řekl. Až se o tom přesvědčíš, sundáme to oba. Není dobré budit pozornost. Ale teď si to pořádně užijeme.“

Večer jsem nám tedy udělala *čistě na chuť* malé kafičko a opět jsem se připravila na Jírovo vyprávění. Mohla jsem se lépe vcítit do jeho příběhů, od noční zkušenosti jsem se stala jeho spoluúčastnicí; tím více mě to zajímalo. Ani jsem si nedokázala představit, že jsem ještě před týdnem neměla o Jírovi ani potuchy. Teď jsme si dokonce tykali. Byl to příjemný člověk a ani to strašidlo by mi už nevadilo...

**Ten stín z temnot prý jako člověk jenom vypadá,
však kdo je to, to nikdo z nás neví.
Netuší nikdo kde se vzal a kam se ubírá
ta prapodivná hříčka přírodní.**

Začala jsem Jírovo vyprávění pozvolna přepisovat z kazet na počítač. Kazety jsem nepřemazávala, ale schovávala jsem si je na památku. Docela mi přišlo vhod, že jsme se díky ďábelským oblekům obešli bez jídla. Za ušetřené peníze jsem nakoupila další kazety.

Ještě jednodušší to bylo s počítačem. Kdysi jsem v bazaru sehnala staříčkový vyřazený stroj. Rozhodující bylo, že měl textový editor a dostatek místa na disku pro Jírovo vyprávění.

Jíru počítač trochu zaujal, ale pak mávl rukou, že je to pro něho příliš moderní.

„Poslyš, Jíro, to bys říkat neměl!“ podívala jsem se na něho vyčítavě. „Nejsi přece hloupý Honza, kterému stačí ležet za pecí. Snad je to na tebe moderní, ale uvědom si, doby Třicetileté války se nikdy nevrátí. Měl by ses více zajímat o vývoj civilizace.“

„Proč myslíš?“

„Podívej se,“ vysvětlovala jsem mu, „dnes už ani sedláci nejsou co bývali. Nejsou tak soběstační, potřebují naftu do traktorů, umělá hnojiva a spoustu dalších vymožeností civilizace, ale všimni si, pro kolik lidí dnes zajišťují chleba. To jste v dobách Třicetileté války nedokázali. Sedlák bez pořádného pluhu ani s účastí celé rodiny nevypěstoval tolik obilí, kolik se pěstuje dnes. Byl rád, že přežil zimu a na jaře měl co zasít. Panstvu odváděl kromě robotování jen desátky, to je mnohem méně, než rolníci odvádějí na daních dnes. Měl by ses rozhlédnout, co všechno se změnilo. Zůstaneš-li na úrovni jako v dobách Třicetileté, budeš osamělejší víc a víc. Vždyť ani armády nejsou co bývaly. Kdepak píky a muškety!“

„Zvládl jsem anglický stengun,“ zavrčel. „Moderní pušky jsou podle mě snazší než muškety. Hlavně se ládují samy. Nám to dříve trvalo strašně dlouho, dnes jenom zmáčkneš kohoutek a ra–ta–ta, už se to sype...“

„Samopaly jsou určeny i pro primitivy; vlastně především pro ně. Střílet dokáže i blbeček s inteligencí ledního medvěda. K těm by ses neměl hlásit. Určitě máš na víc.“

„A co mi tedy radíš? Nezapomeň, jsem starší než ty!“

„Starší neznamená chytřejší,“ odsekla jsem. „Podívej, uznávám, jsem proti tobě kotě. Ale umím řídit auto, využívám běžně elektriku a vyznám se i v počítači. To dnes dovedou i děti. Já musím ovládat další znalosti, abych mohla učit. Nevyznám se ve všem, v dnešní civilizaci se lidé specializují, všechno se ani zvládnout nedá. Ale bez základních znalostí dnes neobstojí nikdo. Kdo nic neumí, na toho zbývají jen jednodušší práce. Dnes se můžeš uživit jako nádeník, nebo jako žebrák, pokud se nedáš na zločince, což je ještě horší. Já vím, takových je hodně, ale nelíbí se mi, když někdo žije z milosti druhých.“

„Já se žívím poctivě,“ namítl na to uraženě. „Nekradu ani nežebrám. Peněz mám, jak sama víš, více než potřebuji.“

„To ti uznávám jako plus. Ale přece jen si myslím, že to nestačí. Já vím, ty moc nepotřebuješ, dokážeš žít v jeskyni a občas si přivyděláváš kácením stromů v lese, ale uznej sám – není to trochu málo?“

„Stačí mi to.“

„Zatím. Ale neměl by ses s tím spokojovat.“

„Proč myslíš? Myslíš, že člověk nemůže být šťastnější bez těch vymožeností?“

„Samozřejmě můžeš být naprosto šťastný i jako vandrák,“ pokrčila jsem rameny. „Proč ne? Jak šťastní jsou debílkové v ústavech pro mentálně zaostalé! Stačí jim tak málo ke štěstí! Rozuměj, jsem ráda, že se jim tam žije dobře, jsou to lidi a mají právo na štěstí, ale pro mě by to asi bylo málo.“

„Já nejsem debílek z ústavu!“ vybuchl.

„To ani netvrdím,“ ujistila jsem ho. „Podle mě jsi inteligentní chlap. Právě proto mi vadí, že žiješ jako ti debílkové. Ze dne na den, z ruky do úst, bez potřeby, bez cíle. Můžeš být víc než vandrák, ale tobě to stačí.“

„Aspoň mi nevadí, když o něco přijdu. Kdysi jsem šetřil, snažil jsem se, chtěl jsem být bohatý, ale vždycky se to semlelo jinak, o všechno jsem přišel. Není lépe být spokojený vandrák, než se neustále pachtit pro nějaké tretky?“

„Člověka mohou tisíckrát srazit na kolena, i tváří do bahna, ale kdo se nezvedne, zůstane ležet v blátě a ještě tvrdí, že se mu to docela zamlouvá, přestává se odlišovat od spokojeného domácího vepře,“ řekla jsem.

Zůstal stát jako opařený.

„Takhle mě ještě nikdy nikdo neurazil,“ odvětil tiše.

„Nebylo to míněno jako urážka,“ vrtěla jsem hlavou. „Ty ses přece zvedl z bláta, já to vím. Ale vždycky jen tak, abys byl venku jen malý kousek.“

„A co bych měl podle tebe dělat?“

„Jak říkám, seznámit se trochu se současnou civilizací. Půjčím ti knížky a když budeš mít zájem, naučím tě tomu, co učím děti ve škole a ještě něco navíc.“

„K čemu mi to bude?“ vrčel nesouhlasně.

„Tady vidíš, že nic nevíš. Honza byl na peci spokojený právě proto, že neslezl. Jinak by už na dvorku narazil na problémy. Až by se vyznal na dvorku a vyšel na pole, zase by viděl víc. Člověk, který dojde až k těm horám na obzoru, teprve spatří, jak je za nimi svět ještě veliký. Samozřejmě, celý svět projít nemůžeš, ale ležet za pecí, brrr.“

„Připadá mi to marné. Jako kdybys chtěla spočítat hvězdy na obloze. To je zrovna takový nesmysl.“

„Hvězdy jsou už spočítané,“ připomněla jsem mu.

„Ale, prosím tebe! Vždyť to nejde! Hvězdy přece blikají, chvíli je vidíš, chvíli ne. Po nebi se pořád prohánějí mraky a hvězdy zakrývají. Kdo by to dokázal?“

„Tak vidíš. Tvrdil jsi, jak jsi četl knížky, ale zajímal ses jen o báje a pověsti. Tohle je přece známé už dávno. Hvězdáři rozdělili oblohu na díly a do nich hvězdy postupně zakreslili. Pomáhali si dalekohledy a fotografiemi. Stačí potom hvězdy přesně zaměřit a zapsat do seznamů. To je ale hotové dávno. Pokud chce dnes hvězdář objevit novou hvězdu, musí ji hledat tam, kde nejsou vidět.“

„Zajímavé!“

„Měl by ses seznámit se současnou technikou. Něco z toho dnes musí umět každý chlap. Všimni si, ani v lese nestačí vládnout sekerou a pilou. Lesáci dnes mají motorové pily a kromě nich spoustu traktorů, navijáků, lanovky...“

„To znám.“

„Ale pustili tě někdy k něčemu složitějšímu?“

„Já jsem se k ničemu nehrnul...“

„Ano, oni také potřebují lidi, kteří neumí téměř nic. Tu jednoduchou práci někdo udělat musí. Neříkám, že ne. Ale ty bys mohl dělat víc.“

„Zapomínáš, že nemám žádné legitimace.“

„Kdybys je potřeboval, jistě by se nějaké opatřily, navzdory dnešní byrokratické době. Chce to jen chtít a zvednout se z toho bláta!“

Oba jsme nakonec vystříleli všechen prach, ale poslední slovo jsem měla já. A aby řeč nestála, připravila jsem si opět kazeták.

„A jak ses vlastně stal...“ nadhodila jsem, co mě nejvíce zajímalo.

„Jako *fextem*?“ zakabonil se. „Ani jsem si toho nevšiml. Když jsem se po setkání s d'áblíky probudil, měl jsem na sobě jejich oblek, nepatřil jsem k žádné armádě. Sedlák jsem už také nebyl, vrátit jsem se neměl kam, tak jsem nakonec opět zakotvil ve vojsku. Tuším, že to byla soukromá armáda kurfiřta saského. Dodnes nevím, jak se správně jmenoval, říkali jsme mu zásadně Kleindicke, Malej Tlustej, beztak jsem nebyl v jeho službách dlouho a nikdy v životě jsem ho nespatřil.“

Jíra začal nevrle a zaraženě, ale z mého zájmu brzy pochopil, že mě to zajímá.

„Takže ses stal opět vojákem, tentokrát dobrovolně,“ přikývla jsem chápavě.

„Asi se divíš, proč jsem se dal k vojsku?“ podíval se na mě s očekáváním. „Byla válka, vojáci padali po stovkách a to jsem ještě netušil, co vlastně jsem. Vypadá to asi divně, ale vojáci měli tenkrát větší šanci na přežití než sedláci. Vojáci umírali v bitvách, sedláci pořád. Když jsem shodil šaty od ďáblíků a oblékl vojenský mundúr, byl jsem zase obyčejný voják – no, aspoň jsem si to myslel. Že tomu tak není, jsem zjistil až o půl roku později.“

Jen si trochu povzdychl, ale hned pokračoval.

„Navlékli mě do saských barev. Přitom jsem poprvé viděl, jak to dopadne, když se ten oblek rozřízne nožem. V táboře se tomu nikdo nedivil. Rekruti i verbíři byli po opici – to víte, verbování znamená pitku, co laciného vína se přitom vypije!“

„Taky jsi byl opilý? Mockrát?“

„To bych ani nespočítal,“ usmál se. „Ale tehdy, dobře se pamatuji, jsem opilý nebyl. Bez dlouhého rozvažování jsem podepsal listinu – a bylo to. Rytmajstr se spíše než mému oblečení divil tomu, že se podepisuji jménem a ne křížkem jako ostatní.“

„A zase od píky?“

„Tentokrát ne,“ zavrtěl hlavou. „Ne že by saská armáda byla modernější a neměla pikenýry, ale hned z počátku se nás ptali, kdo už byl u vojska. Samozřejmě jsem se přihlásil. Vyzkoušeli mě, jestli umím nabíjet a když jsem jim to předvedl, dali mi rovnou mušketu.“

„Vzali tě rovnou, bez výcviku?“

„Bez výcviku to nebylo, ale na veterány se dívali jinak než na nováčky. Bylo nás tam takových víc. Museli jsme se naučit jiné povely, ale výcvik s mušketou se zkrátil. Bylo tenkrát běžné, že někdo odpadl od jedné armády a dal se k jiné. Co jsem ti říkal o zadních vojích, které střílejí a větší zběhy, samozřejmě neplatí u poražených armád, kde ti vzadu utíkají jako první. Často se stávalo, že skupinka vojáků zabloudila, takže se ke své armádě nedostala. Pro ty nedobrovolné zběhy bylo výhodnější dát se k jiné armádě, než se vracet.“

„A jaké to bylo v saské armádě?“ zajímala jsem se.

„Horší než u Švejdů. Jak říkám, Švejdům šlo hlavně o to, co nejvíc naloupit. Sasové měli mnohem víc kruťasů a důstojníci vojáky víc proháněli. Bylo nás tenkrát k padesátce, velel nám setník Mühlke. Vybíral si přednostně Čechy, ne jako lepší vojáky, ale aby měl koho týrat. Nenazval nás nikdy jinak než **česká prase** a dával nám rádně zabrat. S oblibou dával vojákům ponižující úkoly. Toť se rozumí, nebyl by si před námi jistý životem, kdyby neměl neustále u sebe pobočníky, dva Sasy, ještě horší bestie než on. My Češi jsme se samozřejmě brzy skamarádili, což bylo Mühlkemu zvlášť proti srsti.“

Visela jsem na něm očima, očividně ho to povzbuzovalo.

„Táhli jsme tenkrát údolím Vltavy a večer jsme narazili na selskou usedlost. Setník nás shromáždil a rozhodl, že se tam ubytujeme. Sedlák s rodinou našťestí včas utekl a chalupa byla prázdná. Mühlke se nakvartýroval do sednice, kde jsme mu museli zatopit dřívím z rozštípaných vrat. Potom jsme museli vynosit z chléva hnůj, abychom se tam vešli. Což o to, spalo se nám dobře, po takovém pochodu bývá člověk utahaný a kam se svalí, tam usne. Vzbudilo nás nesmělé klepání. Na noc přišly k chalupě tři děti, sirotci. Nejstaršímu klukovi bylo kolem dvanácti let a měl s sebou dvě mladší sestřičky. Umřeli jim rodiče, nebo je někdo zavraždil, nevím. Byli vyplašení, když zjistili, že v chalupě nejsou sedláci, ale vojsko. Když setník zjistil, že to jsou tři české děti, začal soptit. Děcka ovšem nečekala a dala se na útěk. Setník byl jen v košili a bez bot, ale rychle se vrátil do sednice pro pistoli, důstojníci je tehdy měli jako výsadní zbraň. V nastalém hluku jsem vyběhl ze stáje s nabitou mušketou. Vojenské zkušenosti mě naučily opatrnosti, ale když jsem viděl jen tři přehající děcka, spustil jsem mušketu k noze a chtěl jsem se vrátit,“ pokračoval Jíra rozvážně, ale mně se jeho příběh odvíjel před očima, jako kdybych tam sama byla.

„Stšíbrnej, zastšel je!“ nařídil mi v té chvíli Mühlke.

„Herr Mühlke, jsou to jenom děti,“ namítl jsem.

„Nérosu měl? To je roskas!“

Když rozkaz, tak rozkaz. Zvedl jsem mušketu k líci, ale rána šla daleko stranou.

„Dobře jsi udělal,“ oddychla jsem si.

„Děcka našťestí ihned zapadla do křoví,“ usmál se Jíra. „Nevím, jaké měla zkušenosti s vojáky, ale udělala to dobře. Ve večerním soumraku už je nikdo nemohl strefit ani chytit.“

„Stšíbrnej! Na padesát kroků netrefit, to je bunt!“ řval na mě setník. Nařídil svým Sasům, aby mě chytili, svázali a hodili do sklípku, kde jsem měl čekat na ráno, na soud.

Soud se konal za svítání. Předsedal mu Mühlke, zastupoval v jedné osobě obžalobu, prokurátora i soudce. Jeden ze Sasů dělal zapisovatele, druhého mi určili jako obhájce. Pěkný obhájce, hned z počátku pro mě podlízavě navrhoval oprátku. Mühlke měl ale jiný úmysl. Za deset minut mě obžaloval, usvědčil i odsoudil. Vzpouza, ohrožování vojenské disciplíny, zběhnutí, měl to zkrátka podepřené aspoň pěti zločiny, každý byl podle něho hrdelní. A hned rozhodl o exemplární popravě pro výstrahu ostatním.

Nebudu zapírat, bylo mi z toho zle. Na druhou stranu jsem si říkal, střilet nepřátele je úděl vojenského stavu, ale neviňátka? To přece křesťan nemůže! Mühlke za to určitě přijde do pekla! Ano – ale kdoví kdy, zato já to odnesu už dnes.

Přivázali mě na dvorku ke kůlu, původně na něm byl asi holubník. Mühlke osobně jmenoval popravčí četu, samé mladé kluky, co ještě ani nebyli v bitvě. Prý je nejvyšší čas, aby si také vystřelili.

„A vystřelili... A tak jsi zjistil...“

„Jo, tak to bylo,“ povzdychl si. „Před výstřelem jsem v očekávání smrti zavřel oči a když se ozvala rána, myslel jsem si, že to mám za sebou. Zvlášť když jsem přitom cítil několik bolestivých štípnutí v obličeji, jako od rány bičem. Když jsem ale otevřel oči, co jsem neviděl? Celá popravčí četa se přede mnou válela ve vlastní krvi, všichni hlavy rozpukané jako ten stupka, který z vás tam v té kůlně trhal šaty.“

Mínil tím jistě mrtvého Žorže. Znovu jsem se otrásla při vzpomínce na ty chvíle. Bůhvíproč mě napadlo, že kabátek od kostýmku by mi teď beztak nebyl k ničemu, když sukně zmizela v balvanu. Mohla jsem tam přijít o život, ne jen o kousek hadříku, takže kabátek byl vedlejší. Raději jsem si živě představovala tu postřílenou popravčí četu.

„Zabily je vlastní kulky?“ hádala jsem.

„Přesně tak,“ přikývl. „Když jsem viděl všechny mrtvé, došlo mi, že se stalo něco neobvyklého. Začal jsem se všelijak zmítat, až nedbale uvázané provazy povolily. V té chvíli na mě namířil pistoli setník Mühlke. Byl to vyhlášený střelec, ale viděl jsem, jak se mu třesou ruce. Došel blíž, aby mě kule trefila přímo do čela, jenže mi to neuškodilo. Místo mě se zhroutil Mühlke s velkou dírou v hlavě, ani se nestačil polekat. Ani Sasové včas nepochopili, co se to vlastně děje a vytáhli na mě pistole. Jeden se vzápětí rovněž válel na zemi mrtvý, druhého to vyvedlo z míry, až se do mě na těch pět kroků nestrefil. Kule vlétla do hloučku vojáků a jednomu prostřelila ruku. Ostatní se vzpamatovali a poslední ze Sasů zahynul provrtaný nejméně dvaceti kulemi.“

„A co bylo potom?“

„Dlouho jsem se z toho nemohl vzpamatovat,“ přiznal Jíra tišeji. „Nejprve jsem si myslel, že se nikdo nestrefil, ale to by se nikomu nic nestalo. Pak mě napadlo, že se za mě postavili kamarádi, v rachotu palby nebylo znát, odkud kdo střílel. Ale dým z pušek a pistolí to vylučoval. Ostatním to došlo dříve než mně. Když jsem slyšel, jak poplašeně hovoří o ďábelských čárech, došlo mi, s čím si to mám dát dohromady. Vždyť jsem přece jasně cítil ostré štípnutí do čela, když na mě střílel Mühlke. On se strefil, přesně se strefil – ale nic

mi neudělal. Což o to, setník Mühlke byl prase, nezaboh a krut'as, tomu jsem to přál, ale v té popravčí četě byli moji kamarádi a to mě mrzelo víc.“

„Pěkní kamarádi – když na tebe stříleli!“

„A co měli dělat?“ pokrčil rameny. „Dostali to jako rozkaz. I kdyby někteří stříleli mimo, jako já na ty děti, nepomohli by mi. Všichni by si na vzpouru netroufli, pár kulí by mě určitě trefilo a bylo by to ještě horší. Naopak, čím víc kulí, tím míň to bolelo. Kdo chtěl kamarádovi v takové chvíli prokázat milosrdenství, mířil na hlavu. Když bylo na jednoho odsouzence aspoň pět mušket, byla taková poprava milosrdnější než zranění v bitvě, třebaš do kolena. Takhle raněný beztak o nohu přišel a když umíral na sněh, trvalo to měsíc a trpěl jako zvíře. Viděl jsem lidi, prostřílené jako řešeto tak nešťastně, že celé týdny žili a trápili se. Obvykle žebrali o kuli do hlavy, nic jiného si nepřáli.“

Opět jsem se otrásla.

„Čili – ti d'áblíci, když už jim tak říkáme, z tebe udělali fexta.“

„Jo,“ přisvědčil. „Jak říkám, byla to spíš výhoda, nepříjemné to bylo jen někdy.“

„Jak to?“

„Víš, jak se na mě všichni koukali, když zjistili, že pro mě pracují nějaké divné čáry? Předtím jsme byli všichni dobří kamarádi – ale najednou jsem byl sám proti všem. Ještě že se tahle skupinka rozeběhla do všech koutů. To víš, kdyby někdo zjistil, že jsme zastřelili velitele, nepřežil by to nikdo.“

„A co jsi dělal potom?“

„Nebudeš mi to věřit, vrátil jsem se do armády kurfiřta saského. Dorazil jsem do hlavního tábora a důstojníkům meldoval, že nás přepadli bandité a jsem naživu poslední ze setniny. To nikomu nepřišlo nápadné, to bylo tenkrát běžné. Mušketu jsem měl, zařadili mě do jiné setniny a krátce nato jsme byli posláni do ohně. Bojovali jsme proti Francouzům, už ani nevím, jestli to byli francouzští žoldáci v cizích službách, nebo armáda Frankrajchu. Nám tenkrát velel saský plukovník Krajbich, pitomec nad pitomce. Rozmístil naši setninu velice nevýhodně – sešikovanou do obranného čtverce uprostřed doliny, Francouzi byli ze tří stran kolem a my jsme museli střílet na všechny strany. Kdyby dal povel ustoupit o sto metrů, dostali bychom se do jedné linie s ostatními a bylo by po nevýhodě. Krajbich ale ustupovat nechtěl a možná ani neuměl. Ačkoliv do nás Francouzi pražili ze tří stran, povzbuzoval nás, že je naučíme utíkat – než mu krkem proletěla kulka. Musím mu přiznat, zemřel hrdinsky, ale za jeho furiantství a špatný odhad zbytečně padla půlka našich chlapců. Velení převzal maďarský setník Šarkády, ale ani jeho nenapadlo změnit pozici, takže jako mezek pokračoval v tom, co Krajbich začal. Francouze jsme utíkat nenaučili, naopak je povzbudilo, jak rychle nás decimovali. Šarkády dostal kulku do prsou, takže jsme neměli důstojníka. Chopil jsem se velení setniny a rozhodl se přemístit zbytek do statku asi padesát metrů od našeho obranného čtverce. Byl vypálený, bez střechy, ale jeho pobožené stěny nám proti kulkám Francouzů poskytovaly dostatečnou ochranu, i když nás zůstalo sotva třicet. Rozmístil jsem chlapce k ohroženým stěnám, aby nejlepší střelci byli u oken a ostatní jim nabíjeli. Stříleli jsme v přestávkách mezi francouzskými salvami, které nám neuškodily, jak jsme byli skrčení za stěnami. Zatímco Francouzi nabíjeli, naši střelci jen krátce vyhlédli, zamířili a vystřelili, což stihli vícekrát, podle toho kolik mušket jim kamarádi nabili. Přestali jsme střílet salvami, ale jednotlivé výstřely následovaly rychle po sobě a naše palba byla účinnější. Zajímavé bylo, že na tak jednoduchou fintu nepřišel nikdo před námi. Předtím jsme v šiku padali po desítkách a teď, když nás zbylo málo, jsme se drželi jako lvi. Štěstěna se obrátila a během půl hodiny padli jen dva naši.“

„Střílel jsi, nebo nabíjel?“ zeptala jsem se ho zvědavě.

„Měl bych asi střílet, nebyl jsem začátečník a střílel jsem přesně. Jenže jsem si vzal do hlavy, že dostanu do bezpečí naše zraněné, pokud nebyli v beznadějném stavu.“

„Podařilo se ti to?“

„Ne. Bylo to nad lidské síly. Jen si představ: na malém prostoru leželo asi dvě stě mrtvých a zraněných. Někteří už byli bez sebe, jiní řvali bolestí nebo sténali. Vždycky jsem mezi dvěma salvami vyběhl ze statku, popadl prvního, kdo nevypadal jako mrtvý a táhl ho do bezpečí. Nezapomněl jsem přitom brát od mrtvých muškety, kule a růžky na prach. Kromě jiného nám hrozilo, že vystřelíme prach a dopadne to s námi špatně. Francouzi ale měli chytřejší důstojníky než Sasové. Všimli si, že jejich střelba salvami je výhodná pro nás, ale ne pro ně. Začali proto s povelům k palbě vyčkávat a stříleli až když se naši domnívali, že nastala další přestávka. Naše dva zabili právě tím způsobem, ačkoliv i pak byli naši hoši za zdi bezpečnější než protivník v sevřeném šiku.“

Jíra vypadal spokojeně – nebylo divu. Objevil tehdy taktiku, která v první světové válce vedla k budování rozsáhlých sítí zákopů a navždy skoncovala s pestře zbarvenými vyrovnanými bitevními šiky vojáků.

„Nejhůř jsem na tom byl já,“ pokračoval Jíra. „Francouzi nechtěli strpět, aby jim přímo před očima pobíhal po bitevním poli osamělý voják a zásoboval své kamarády muškety a municí. Několikrát si mě vyčítali a zasypali mě salvou z mušket. Poprvé jsem se vyděsil, když kolem mě zahvízdaly kulky a pocítil jsem i několik štípnutí, ale víc se nestalo, naopak, z Francouzů zůstali naživu jen ti, kdo mě ke svému štěstí minuli. Uvědomil jsem si, že kouzlo zřejmě trvá a to mě uklidnilo. Naše setnina byla tak jako tak odsouzena ke zkáze, musel jsem se spolehnout jen na ďábelskou ochranu. Podruhé mi ale v náručí zastřelili raněného kamaráda. To mě rozzlobilo, mrtvého jsem položil na zem, strhl ze zad jednu z mušket a jedinou ranou skolil francouzského důstojníka, co na mě velel střílet. Po každé salvě se totiž střelci zahalili do oblaka dýmu ze střelného prachu, takže jsem mohl rozpoznat jen toho důstojníka. Stál stranou se šavlí v ruce a velel. Na tu dálku to byla dobrá trefa, jenže to dohrálo ostatní francouzské důstojníky a uspořádali na mě hotové závody ve střelbě. K jejich škodě. Já jsem si včas uvědomil, že nesmím tahat raněné. Ďábelské čáry nechránily nikoho kromě mě a vlastně bych na své kamarády přitahoval smrt. Omezil jsem se na nošení mušket a munice a nechal se od Francouzů ostřelovat.“

„A jak to skončilo?“

„Pro nás dobře, pro ně špatně. Než zjistili, že střílet na festa je sebevražda, zbylo jich sotva polovic. Pak se přihnala jízda saské armády a Francouze rozprášila. Tak tomu bylo v každé válce. Poražení dopadli vždycky špatně – a vítězové často také. Jako když zvítězil starověký král Pyrrhos a řekl: »Ještě jedno takové vítězství a zůstanu z celé armády sám.« S námi to tenkrát dopadlo podobně. Z naší setniny zůstal nepatrný zbytek – ale všichni kromě mě ten večer oslavovali vítězství.“

„Ty ne? Proč?“

„Já jsem seděl stranou a přemýšlel. Divné věci se mi honily hlavou. Byl jsem ovšem rád, že jsem vyvázl z hrozné bitvy, ale na druhou stranu jsem si dělal výčitky, že jsem přežil díky čárům. A ne ledajakým! Jen já jsem věděl přesně, co ostatní leda tušili – že jde o pravé ďábelské čáry. Báł jsem se o svou duši, to se ví. Ale říkal jsem si, vždyť jsem ty ďáblíky o pomoc nežádal, nepodepsal jsem vlastní krví žádný úpis, nemohu za to, že mě chrání! Na uniformě jsem měl snad stovku děr od kulek, ale na kůži ani flíček. No, pár dní mi to trvalo, než jsem se z toho vzpamatoval. Když mi otrnulo, strhla se další přestřelka a opět! Kdo na mě vystřelil a strefil se, padl mrtev.“

„Tak mě napadlo, když se kule odráží zpátky, měla by se vrátit do hlavně,“ uvědomila jsem si najednou tu menší nesrovnalost.

„Nad tím jsem taky špekuloval,“ přikývl Jíra. „To mi vysvětlil ten fyzikus, co se mnou dělal pokusy. Tvrdil, že je vyloučené, aby se kule vrátila zpět do hlavně. Předně proto, že pistole i puška sebou při výstřelu trhnou a hlaveň už nemíří tam co předtím. Ale daleko víc se projevuje to, že kulky nelétají přímo, ale po jakési křivé dráze.“

„Balistická křivka,“ dodala jsem, co jsem si o tomto tématu pamatovala z fyziky.

„No dobře, když to víš, nemusím ti to dlouze popisovat. Důležité je, že každá kule letí nejprve nahoru a potom se stočí dolů. Do mě tedy narazí trochu shora. Já ji vrátím přesně do protisměru – tedy mírně do výšky.“

„Ale i tak... V každém případě se kulka cestou přibrzdí o vzduch a měla by snad dopadnout střelci bezvládně k nohám, nebo ne?“

„Ano, kdybych ji odrazil tou rychlostí, jakou se na mě přiřítla. Jenže já ji odrazím dvojnásobnou rychlostí. To znamená, že ji nadzvednu – a navíc získá dolet a průraznost. Na běžnou vzdálenost to dělá něco kolem dvou palců. Puška se při míření nachází kousek pod okem. Potom kule prorazí střelci díru do hlavy těsně nad okem, kterým na mě mířil. Samozřejmě, kdo střílí od boku, dostane ji do břicha nebo do prsou, ale to už neovlivním.“

„Zajímavé.“

„Ještě kdybys mi dokázala vysvětlit, proč tomu tak je, čím je to způsobené...“

„To nevím,“ přiznala jsem. „Ve fyzice nás učili zákony balistiky úplně jinak.“

„Já vím... přírodní zákony šly k čertu, ale kdybys mě na kousky rozkrájela, nevím čím to je. Asi to spolu nevyřešíme. Spíš bych se divil, kdybys na to přišla právě ty. Když na tom pohořel i tamten učenec, což pak vesnická učitelka...“

„Jen aby ses občas nedivil,“ opáčila jsem. „Úroveň pozemské vědy stoupá pomalu ale jistě. Co bylo před sto lety špičkovou vědou, tomu se teď učí i děti.“

„Ale vysvětlení pro mě nemáš!“

„Zřejmě to bude pořád nad našimi dnešními schopnostmi,“ připustila jsem.

„Víš, Martino, já jsem už o úrovni dnešních lidí dost přemýšlel,“ pokračoval Jíra jiným tónem. „Dobře vím, že je to dnes jiné, než za mých mladších let. Kdybych se měl dostat na dnešní úroveň, říkala jsi mi, musel bych si vybrat nějaký obor a o něm se dozvědět co nejvíc. Je tomu tak?“

„Nejdřív bys měl získat povšechné vědomosti o všem, jak je běžné u ostatních lidí. Pak teprve bys ses rozhodl, který obor by ti nejlépe vyhovoval.“

„Víš, já si naopak myslím, že dnešní lidé trestuhodně zanedbávají některé pradávne znalosti. Podle mě je to škoda. Řekni, kdo dnes na vesnici rozumí koňům? Veterinář? Ten ví, kde má kůň žaludek a jak se léčí nemoci. Aby jim někdo opravdu rozuměl, to se dnes už nevidí. Dříve to bylo na vesnicích naprosto běžné.“

„A ty jim rozumíš?“

„Možná ne jako dnešní veterináři, ale určitě jsem se koňmi zabýval víc než jiní. Všechno jsem ještě nezapomněl, můžeš mi snad věřit.“

„Takže by sis chtěl najít nějakou příležitost, abys mohl být u koní?“

„No, docela ano... Ačkoliv na druhé straně...“

„Ona je s koňmi vždycky velká práce, že?“

„Práce se nebojím... Ale tady v okolí koně nejsou. Kam bych se měl obrátit?“

„Třeba někam dál,“ navrhla jsem mu. „Jsou přece hřebčiny a kromě toho občas chovají koně i jednotlivě.“

„Nejdřív bychom měli dokončit to vyprávění... A chtěl bych ti ještě ukázat něco moc důležitého. Nebo si to aspoň myslím... Neboj se, žádný balvan už to nebude.“

„Souvisí to snad nějak s tím, co jsi mi řekl doposud?“

„Moc... Ale mám to schované v jedné jeskyni, musel bych si pro to dojet.“

„Tak si tam zajed’!“

„Ale naše dohoda...“

„Samozřejmě platí. Vždyť tě nevyháním. Můžeš u mě bydlet, dokud všechno nebude na papíře. Ale i potom tu můžeš zůstat, budeš-li o to stát. Na druhé straně, nejsi můj otrok, můžeš se kdykoliv vzdálit a zase se vrátit. Bylo by výhodné střídat tvoje vyprávění s mým přepisováním tady do téhle mašinky.“

„Dobrá – takže si zítra беру dovolenou, pokud by se to tak dalo nazvat a pojedou pro to, co ti chci ukázat. Platí?“

„Platí. A co to bude?“ neudržela jsem se zvědavostí. Mohla jsem ovšem očekávat, že to bude stát za to – jako až dosud všechno.

„Nech se překvapit,“ udělil mi lekci z trpělivosti.

Ve vlčích spárech

Jíra odjel ranním autobusem. Neřekl mi kam a ačkoli jsem se mu nabízela, že ho tam zavezu, jemně mi odpověděl, že bych tím přišla o překvapení. Přes ďábelskou kombinézu měl svůj tmavý plášť, jak říkal, kvůli kapsám. Vypadal v něm skutečně Mefistofelsky.

„Zatím jsi mě pokaždé překvapil tak, že jsem se jen těžko vzpamatovávala,“ řekla jsem s úsměvem. Viděl, že se nijak nezlobím a jen se usmíval.

Musela jsem si ještě něco zařídit na školské správě ve městě. Mělo to být do konce příštího týdne a já se rozhodla raději nic neodkládat. Odjela jsem ráno autem a vrátila se až odpoledne.

Jíra doma nebyl. Uložila jsem auto do garáže, vzala klíč s trámu a odemkla hlavní vchod. K mému údivu byl odemčený. To nebylo samo sebou, před odjezdem jsem určitě zamykala. Napadlo mě, že mě navštívili zloději. No což, moc toho neukradnou, řekla jsem si v první chvíli. V chalupě nic cenného nebylo, zloději by si nepomohli. Starý nábytek, pár kousků nádobí, malovaná skříň s trochou prádla a šatů. Knihy jsem měla uložené ve škole, bylo tam na ně víc místa a byly tak nějak pohromadě. Ledaže – a srdce se ve mně málem zastavilo – leda že by mi ukradli počítač a kazeták. Kazeták mi sloužil jako rádio a počítač, ačkoli nebyl nejmodernější, měl pro mě cenu největší. Byly v něm Jírovy vzpomínky.

Nezdržovala jsem se na chodbě a rychle jsem zamířila do sednice. Na první pohled od prahu jsem si oddechla. Nic se neztratilo. Počítač stál na svém obvyklém místě na skřínce v rohu sednice a kazeták byl na polici.

Zastavila jsem se ale a musela jsem si vydechnout, abych překonala strach, že bych přišla o Jírovy vzpomínky. Měla bych si asi všechno někam bezpečně uložit, napadlo mě, vždyť by se to vešlo na jednu malou disketu a mohla bych mít klid.

Nestačila jsem si ani vydechnout, když mě zezadu objaly něčí ruce. Stiskly mě jako do kleští a bylo jich nějak moc. Jedny mě sevřely kolem pasu, další mi přehodily přes hlavu nějaký plátěný pytel či co to bylo.

„Co blázníte?“ vyhrkla jsem. „Nechte mě!“

Ztratila jsem orientaci, zvláště když se mnou smýkali nalevo i napravo. Málem bych upadla, ale drželi mě pevně a kamsi mě strkali. Posadili mě na židli a rychle mě k ní nějakým provazem přivázali. Ani pohnout jsem se nemohla.

Nikdo mi neodpověděl. Nikdo se mě teď nedotýkal, ale byla jsem pevně přivázaná a nemohla jsem se ani pohnout. Dostala jsem strach, protože jsem pořád nevěděla, kdo mě to přepadl a co se mnou zamýšlí. Byl to zloděj, kterého jsem překvapila při činu?

„Co po mě chcete?“ zkusila jsem se zeptat.

„Něco si přečteme,“ prohlásil nepříjemně jízlivý hlas. Měla jsem dojem, jako bych jej už někdy slyšela, ale nemohla jsem si vzpomenout, kde by to mělo být. Ze směru od stolečku s počítačem se ozvalo šustění papírů.

„Ano, tady to je,“ pokračoval po chvílce neznámý. *„Neslyšela jsi? ušklíbl se Žorž. Jsme na místě, postýlka je připravena. Můžeš se začít svlíkat.“*

Četl to z první kapitoly mých zápisků, jak jsem je včera na zkoušku vytiskla. Byl to úvod k Jírovu příběhu, nic jsem si nevymýšlela, jen jsem popsala své dojmy z našeho prvního setkání. Rozčilením jsem se roztrásla. Co je komu do mých zápisků?

„Ne...ne... nechte mě... prosím... vyhrkla jsem zoufale. Obměkčilo by to kameny, ale ne ty dva.“ četl někdo ironickým, jízlivým hlasem a tak posměšným tónem, že mě to rozčílilo snad víc než způsob, jak mě tu přepadli.

„To se vás netýká,“ přerušila jsem ho. „Nemáte právo lézt do mých soukromých záznamů. Co vlastně po mně chcete?“

Neznámý muž ignoroval můj výbuch a pokračoval ve čtení: *„Mám ti pomoci? křikl na mě Žorž. Jeho hlas ztvrdl jako kus křemene. Aniž by na mě přestal mířit, natáhl se a volnou rukou mě popadl za kabátek kostýmu. Trhl za něj tak prudce, až mě to otočilo. Ozvalo se praskání látky, knoflíky odlétly kamsi do sena a Žoržovi zůstal kabátek v ruce. Strhl mi jej jediným pohybem, ale nevrhl se na mě, jak jsem určitě očekávala. Kabátek odhodil stranou a opět na mě významně pozvedl svoji obrovskou pistoli. Nerozuměla jsi? Šaty dolů!“*

Neznámý přestal číst, odstrčil židli a vstal. Pomalu mě obešel, pak mi rychlým pohybem strhl s hlavy plátěný sáček. Stál za mnou a neviděla jsem ho, jen jeho ruku. Natahoval ji zezadu přede mě a držel v ní – můj kabátek od kostýmku. Ten, co zůstal v kůlně a pro který bych se už nikdy nevrátila. Kostým bych už stejně nedala dohromady a kabátek byl navíc od krve. Teď na světle to bylo jasně vidět.

„Je to tvoje?“ vyštěkl na mě.

„Ano,“ vyhrkla jsem.

„Tak je to jasný,“ ozval se jiný hlas ze strany.

„Co je jasný?“ odsekl neznámý. Stáhl ruku s kabátkem dozadu a opět mi přetáhl černý pytel přes hlavu, abych nic neviděla. „Snad bys nevěřil těm blábolům, co napsala. Jen jedno je jasný, Žorže nemohla dostat ona. Za to může ten druhý, o kterém píše.“

„Ale co s ní budeme dělat, když Žorže nezabila?“

„Nebud' naivka. Ví toho příliš mnoho a mohla by toho pravýho varovat. Necháme ji... třeba v Lomničáku a počkáme si na toho pravýho.“

„To bysme sebou měli hodit,“ zapochyboval ten druhý.

„Neboj se, všechno stihneme. Ale chce to pohyb.“

Jak jsem pochopila, nepříjemný hlas patřil někomu, koho ostatní zřejmě uznávali – pokud jich bylo víc než ti dva, co jsem dosud slyšela. Začali mě rozvazovat, ale jen od židle, hned potom mě trhnutím postavili na nohy a přivázali mi ruce pevně k tělu. Dostrkali mě před sebou nejprve ze sednice na chodbu a pak ven před chalupu, pořád se zakrytým obličejem. Nedaleko se ozval kovový zvuk automobilových dveří.

„Ručíš za ni,“ připomenul komusi nepříliš nahlas velitel těch banditů.

Vtáhli mě do auta a někdo mě hned hrubě strčil dál do vozu. Někdo už tam seděl, přitáhl si mě k sobě, druhý nasedl vedle mě, takže jsem seděla mezi dvěma chlapy. Ozvaly se několikrát dveře, pak nastartoval motor a auto se rozjelo.

Pokud jsem mohla posoudit, nejednalo se o trabant. Tohle fáro bylo z odlišné cenové třídy. Už to pohodlí – sedadla byla měkká, anatomicky tvarovaná. Seděli jsme tři vedle sebe a přitom jsme všichni seděli pohodlně. Motor šel tiše, ale vyrazili jsme jako na závodech. Také pérování bylo bezvadné a těžko jsem mohla rozeznávat, kudy mě vezou, ledaže bych si pamatovala všechny zatáčky.

Jeli jsme dlouho, ale nakonec jsme přijeli na místo, kde auto zvolnilo a začalo se kymáčet. Zřejmě jsme už nejeli po silnici, ale po menší polní nebo lesní cestě a i po ní jsme jeli dlouho. Když jsme zastavili, otevřely se dveře, chlapi vystoupili a vytáhli mě ven. Dovlekli mě stranou, přitiskli zády k nějakému kůlu nebo ke kmeni stromu a rychle mě k němu vstoje přivázali.

„Chcete mě tu nechat?“ vyhrkla jsem v obavách.

„Mlčíš!“ vyštěkl na mě kdosi.

„Jen ji nech,“ odušil jiný, podle hlasu velitel. Pak mi strhl černý sáček s hlavy.

Byli tři. Jeden byl starší, tlustý a plešatý, s nápadně červeným obličejem. Měl na sobě tmavohnědý oblek s kravatou a bílou košilí. Sako měl pečlivě zapnuté, ale na pravé ruce měl nasazený nebezpečně vyhlížející ozubený kus železa. Tím dostat do obličeje, přišla bych asi naráz o všechny zuby.

Dva další muži byli mladší. Byli oblečení do džínových kalhot a potištěných košil, bez nápisů, jen vzorkem. Jeden měl na košili změt' barevného podzimního listí a druhý fialové spirály, přitom ten s listy byl zřejmě velitel. Byli jsme na malé mýtině v lese, ale neviděla jsem, co je za mnou. Předě mnou byly vysoké stromy a mezi nimi nízké křoví. Na úzké lesní cestě stálo nádherné lesklé černé auto. Bylo opravdu z těch lepších, ale mercedes to nebyl a jiná auta té třídy bych beztak nepoznala.

„Teď už je to fuk. Když už je tady, ať aspoň ví co a jak,“ rozhodl velitel.

„Mohli jsme si s ní aspoň trochu užít,“ namítl druhý.

„Na to teď není čas. A nechat ji tu nemůžeme, někdo by mohl jít kolem a odvézt ji. Přines půlkilovku.“

Chlap ve fialové košili odkvačil k autu, otevřel zadní kufr a v mžiku byl zpátky. V ruce držel cosi zabaleného do umaštěného papíru.

Přehodili mi kolem krku provaz a zamaštěný balíček na něj zavěsili, takže mi ležel na břiše. Velitel potom do toho balíčku zabodl lesklou trubičku, ze které se táhl kus silné, hladké a lesklé černé šňůry.

„Vycouvejte, ať se něco nestane s autem,“ nařídil jenom tak přes rameno.

Chlap ve fialové košili odběhl k autu, nasedl a pomalu zacouval dál do lesa.

„Tak tedy, milá paní učitelko,“ obrátil se ke mně málem dobráckým tónem velitel bandy. „Abyste věděla, proč tu jste a o čem je řeč. Ten Žorž, kterého jste nedávno v lese zabili, jistě si na to dobře pamatujete, byl můj brácha.“

„Já jsem ho nezastřelila,“ bránila jsem se, ale určitě jsem zbledla.

„Věřím vám,“ ušklíbl se. „Ani bych vám nevěřil, kdybyste mi tvrdila, že jste ho zabila. Musela byste mít pistoli nebo něco podobného. Ale ten váš komplic pistoli měl a zabil mi bráchu. A to se neodpouští. Divím se, že vás nezajímalo, jak jsme na vás tak bleskově přišli? Pravda, pomohla nám náhoda, ale hlavně – máme spoustu známých. V té kůlně po vás zbyl kabátek a trocha střepů. To nám stačilo. Informátorů máme dost a stačilo zjistit, ve kterém servisu v poslední době vyměňovali nějaké sklo do auta. Potom už šlo jen o to, na kterou ženskou padne ten kabátek.“

„Já jsem přece vašemu bratrovi nic neudělala,“ opáčila jsem umíněně. „Co s tím mám společného?“

„Skoro nic, máte pravdu,“ pokrčil rameny. „Jen jste u toho byla a víte příliš mnoho.“

„Co se mnou chcete dělat?“ otřásla jsem se hrůzou.

Až teď mi začalo docházet, co tím míní.

„Nebojte se, nemám ve zvyku někoho trápit,“ uklidňoval mě pokrytecky. „Nebude to trvat dlouho. Máte na břiše půl kila semtexu s rozbuškou. Až to vybuchne, nestačíte se ani polekat a budete to mít odbyté.“

„Přece byste mě nechtěli...“ zbledla jsem. „To by byla vražda!“

„A co bysme s váma měli dělat?“ opáčil klidně. „Víte už o nás víc než je zdrávo. Tedy – zdrávo pro vás. My už si nemůžeme dovolit nechat vás naživu.“

„Ale takhle... To je nelidské!“

„Můžete být ráda, že nejsem sadista, to byste si teprve užila! Já vlastně proti vám osobně nic nemám. Každá smrt je stejná, jen někdy se člověk dlouho trápí, než zhebne. Tohle bude aspoň velice rychlé. Jestli vám to udělá radost, povím vám, že chlap, co mi zabil bráchu, si tak jednoduchou smrt nevyslouží. Na tom si pořádně smlsnu! Bude mě úpěnlivě prosit, abych už ho konečně zabil.“

„Ale přece nemůžete jen tak...“ vykřikla jsem se slzami bezmoci v očích.

„Ale můžeme,“ ujistil mě. „Můžeme všechno a zpovídat se vám nemusíme a tedy ani nebudeme. Pepo, jdeme!“

Vytáhl z kapsy zapalovač, rozškrtl a plamínek přidržel u lesklé černé šňůry. Zaprskalo to a všichni jako na povel vyrazili sprintem pryč. Nechali mě u stromu s půlkilogramovým balíčkem trhaviny na krku a s hořícím doutnákem, kde se oheň pomalu, ale nezadržitelně prokousával k rozbušce.

Proboha, co to se mnou udělá?

Neměla jsem dostatečnou představu o účincích trhavin, ale bylo mi jasné, že půl kila semtexu je pěkně silná nálož. Nedávno v televizi říkali, že pouhých dvacet deka, ani ne polovina, dokáže ve vzduchu roztrhat na kusy velkoletadlo.

Dívala jsem se na doutnák, pozorovala jsem, jak na jeho hladkém černém povlaku naskakují puchýřky a praskají, aby z nich po několika okamžicích vyrazil tenký proužek dýmu. Až tyhle puchýře dojdou k rozbušce...

Kdyby mě radši rovnou bez výstrahy zastřelili, pomyslela jsem si zoufale. Ani bych se nestačila polekat, bylo pekelné pozorovat, jak se pitomou trubičkou pomalu blíží smrt!

Na okamžik jsem mrkla k okraji lesa. Všichni tam stáli v bezpečí, příkrčení za silnými stromy. Museli jsme být na vrcholku nějakého kopce, protože terén na všech stranách klesal a kromě pár stromů nebylo nic vidět. Bestie, že nejsou sadisté? Vždyť se na mě dívali jako na divadle! To přece není možné, nemůžou mě pro nic za nic takhle roztrhat na kusy, vždyť jsem jim nic neudělala!

Přede mnou to prsklo a na ohybu doutnáku, sotva na píd' od trhaviny, naskočil puchýř.

„Néé!“ vykřikla jsem zoufale. Podívala jsem se dolů na balíček. Papír se rozbalil, ale provaz jej držel na mém břiše pevně. Uvnitř byla růžová plastelína se zapíchnutou kovovou trubičkou. Což takhle na to plivnout? To nemá cenu, povrch doutnáku je z plastické hmoty, určitě je vodotěsná. Když se někde oheň provalí puchýřem, čelo ohně už je jistě o něco dál.

„Pomóc!“ vykřikla jsem. Nechtěla jsem křičet, nemělo to smysl a jen to uspokojovalo sadisty na opačném konci mýtiny, ale strach byl silnější než předsevzetí. Ať je to, jak chce, můj život za okamžik skončí, došlo mi s krutou jistotou. Nechtělo se mi umřít, ale oni...

„Nééé!“ zakvílela jsem.

Necelý palec od rozbušky vyprskl další puchýřek. Už to nebude trvat dlouho, řekla jsem si s posledním zábleskem vědomí. Vteřinu, dvě. Zaklonila jsem hlavu, abych na to ani neviděla, pevně jsem zavřela oči a napjatě očekávala smrtící explozi...

Před zavřenýma očima mi vylétl oslnivý plamen. Současně s hromovou ranou, která mě ohlušila, jsem pocítila strašlivý úder do břicha. Jako kdyby mě nakopl kůň. Bolestí jsem se prohnula v pase. Viděla jsem kamenitou půdu řítit se přímo proti mému obličejí, ba ne, to jsem padala já, anebo to byla jen moje hlava, odtržená od těla? Bezděčně jsem před sebe natáhla ruce. Objevily se, ale jako kdyby mi nepatřily, vůbec jsem je necítila. Dopadla jsem na ně, ale neudržely mě a ještě jsem se bolestivě udeřila do obličeje. Vykřikla jsem, ba co víc, úplně jsem zavyla hrůzou i bolestí, stočila jsem se do klubička a oddychovala jsem, abych popadla dech.

Až po několika nekonečných vteřinách jsem se nadzvedla. Ležela jsem na zemi, lapala po dechu, ale ještě jsem dýchala. Podívala jsem se na břicho. Nemohla jsem tomu uvěřit, nikde žádná krev! Vypadalo normálně. Ani rudohnědou kombinézu to nepoškodilo. Pomalu jsem se nadzvedla na ruku a klekla si. Nešlo mi to, nohy mi něco přidržovalo, ale kupodivu mě poslechly. Zatřepala jsem jimi a vysvobodila je ze zbytků provazů, co mě držely u kůlu.

Ale to by přece znamenalo, že jsem naživu! Jak je to možné? Což mi přímo na břiše nevybuchla nálož?

Náhle mě napadlo vysvětlení. Ďábelská kombinéza! Moc jsme toho o ní nevěděli – ale teď například odpérovala výbuch, který by trhal i skály! Ale to peklo předtím, to bezmocné

čekání, sledování, jak se oheň pomalu prokousává doutnákem – to tedy stálo za to! Nepřála bych to nikomu a nechtěla bych to zažít už nikdy v životě!

Ohlédla jsem se ke stromu, kde jsem před chvílí bezmocně stála. Provazy tu byly, ale nadobro rozervané a jejich konce vypadaly opálené. Musela to být pořádná exploze, když je takhle roztřepila. Také skála pode mnou vypadala ožehnutá plamenem. A to mi vybuchlo na břicho – a já tu stojím jakoby nic a nemohu uvěřit, že ještě žiju.

Ale co gangsteři?

Obrátila jsem k nim hlavu. Stáli tam, oči vytržštěné a zřejmě tomu nemohli uvěřit. Stejně jako já. Při pohledu na ně jsem pocítila vztek, ba co víc, strašlivou nenávist. Těm bestiím to sice nevyšlo, ale za normálních okolností by ze mě byly jen beztvaré kusy! Je to vůbec možné, taková krutost?

Pomalou, malátně jsem se postavila. Oddechovala jsem jako po výstupu na Sněžku, ale pomalu jsem se vzpamatovávala. Náhle mě napadlo: využít okamžiku překvapení, otočit se a zmizet těm grázlům v lese! Ale tušila jsem, že jim tak snadno neuteču, určitě by mě dohonili. Byla jsem pořád jako zdřevěnělá, bolelo mě břicho a prsy – po takovém úderu bych spíš měla být ráda, že mě vůbec má co bolet. Uvědomila jsem si, že ani teď proti nim nemám naději. Byli tři, byli silnější a ozbrojení. Měla jsem na ně hrozný vztek a kdybych mohla, vlastnoručně bych je uškrtila, ale ani vztek nebyl silnější než rozum. Nemínila jsem jít proti nim holýma rukama. Na ochrannou kombinézu jsem se nemohla spoléhat. Tlust'och by mi určitě rozmlátil nechráněný obličej prvním úderem. Stála jsem jako kamenný pomník a nehýbala se, jen jsem pomalu, zhluboka dýchala.

Naštěstí se ani oni nehýbali. Civěli na mě jako na osmý div světa – nebylo divu. Měla jsem být přece roztrhaná na malé kousky a místo toho jsem se opět postavila na nohy. Jistě tomu také nemohli uvěřit. Při pohledu na jejich zděšení jsem si uvědomila, že na ně nejspíš působím jako přízrak z jiného světa. Třeba se teď všichni otočí a naopak se dají přede mnou na útěk oni, místo abych utíkala já, napadlo mě.

„Vy bestie mizerné, špinavé,“ vybuchla jsem a vykročila – přímo proti nim.

Stalo se ale něco, s čím jsem nepočítala. Žoržův bratr rychle zajel rukou pod sako a vzápětí jsem spatřila matnou šedou hlaveň pistole. Namířil ji na mě, ale než jsem se stačila zděsit a zdvihnout ruce, stiskl spoušť. Nechtěl mě zastrašit, ale rovnou zabít!

Z hlavně šlehl oranžový plamen. Ačkoliv jsem byla z výbuchu ohlušená, zaslechla jsem ostré prásknutí výstřelu a současně pocítila štiplavé bodnutí u srdce. Naštěstí nic víc. Zato náčelník gangsterů vykřikl bolestí a na potištené barevné košili se mu objevila rychle se zvětšující krvavá skvrna. Bezvzádně poklesl v kolenu a pozvolna se sesunul na písčitou půdu pod velkými borovicemi.

Došlo mi to dříve než jim. Dábelská kombinéza měla opravdu vlastnosti – fexta!

Takže mě nemohou zastřelit! Mám na sobě cosi tisíckrát lepšího, než neprůstřelnou vestu. Musela jsem si dávat pozor jen na nechráněný obličej a na ruce. Nebezpečnější než pistole velké ráže by mi byl obyčejný železný boxer. Blesklo mi hlavou, že mám proti dvěma zbývajícím výhodu jen do chvíle, než si uvědomí moje slabé místo. Pak se na mě jistě vrhnou – ale kráčela jsem k nim jako stroj dál.

Od ležícího náčelníka mě dělilo pár metrů. Můj pohled se zastavil na jeho pistoli. Vypadla mu z ruky a ležela krok před ním. Z hlavně ještě stoupal tenký proužek dýmu. Pomalu jsem k ní došla. Ti dva stáli pořád jako přimrazení několik kroků stranou, nikdo mi v ničem nebránil. Shýbla jsem se a těžkou zbraň zvedla. Hlaveň mě hřála do dlaně, jak byla od výstřelu horká. Neměla jsem už holé ruce, jako před chvílí.

„Vy bestie, vy vrazi!“ zachraptěla jsem vyschlým hrdlem. Přitom jsem zvedla pistoli do výšky očí. Neměla jsem v úmyslu střílet, prostě jsem si potřebovala zaclonit rukávem

kombinězy obličej, jenže to oni netušili. S pistolí v ruce to nevypadalo jako obranné gesto, věrohodněji se to dalo pochopit jako zamíření. Držela jsem těžkou zbraň oběma rukama a rukávy kombinězy mi chránily další plochu z odkrytého obličej. Aby mě zastřelili, museli by mě trefit doprostřed čela, ale to by musel být některý z těch grázlů čarostřelcem. Mohli by ještě zapadnout do nejbližšího houští a doufat, že nejsem zběhlá ve střelbě. Což byla ostatně pravda, vždyť jsem pistolí držela v ruce poprvé. Mířila jsem na ně, ale nemohla jsem se odhodlat střelit. Zbraň jsem beztoho držela jako nějaký klacek, ani mě nenapadlo dát prst na spoušť. Pohybovala jsem se jako ve zpomaleném filmu a dávala jim dost času k ústupu.

Dva zbývající lumpové se ale neobrátili na útěk. Ani jsem si nevšimla, že také vytáhli pistole. Byli rychlejší než já, dříve než jsem stačila zamířit, pocítila jsem dvojí lupnutí, na prsou a na břiše. Až pak mě ohlušilo dvojité prásknutí a oslepily plameny výstřelů. Ani bych nestačila stisknout spoušť, ostatně jsem na ní ani neměla prst.

Nic víc se ale nestalo. Obě rány kombiněza zachytila – a vrátila zpátky. Dva zbývající gangsteři se na okamžik zastavili, jako kdyby do nich něco narazilo. Obličej se jim zalily krví – a pak se pomalu, bez výkřiku, složili na zem. Bylo jasné, že mě ohrožovat nebudou. Jak to říkal Jíra? Kdo míří, dostane kulku přímo do oka, kdo střílí od boku, dostane ji do břicha – odhadl to opravdu přesně. Příšerně přesně!

Na okamžik jsem pocítila z toho řetězu smrtí hrůzu. Pro mě ji chystali, sami tu teď leželi. Sklonila jsem se nad Žoržovým bratrem a otočila ho obličejem vzhůru. Nebyl ještě mrtvý, ale nevypadalo to s ním dobře. Vystřelil na mě jen tak od boku a odražená kulka ho zasáhla do pravé strany hrudi. Srdce zasažené neměl, to by už nedýchal, ale nejspíš měl prostřelená játra. Rána silně krvácela, ačkoliv si na ní vši silou držel ruku. Byla jsem bezradná – nevěděla jsem, jak mu pomoci.

„Jak je to možný?“ zasípěl, když mě spatřil nad sebou.

„Ty jsi nečetl, co jsem psala o vlastnostech fextů?“ řekla jsem přísně.

„Kdo by tomu věřil?“ zamumlal. „To je přece očividný nesmysl.“

„Není to nesmysl,“ řekla jsem vážně. „Fext opravdu vrací kulky.“

„Tak takhle jsi mi zabila bráchu...!“

„Já ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Zastřelil se sám. Chtěl zabít mého přítele – střelit na fexta je sebevražda. Jíra tvého bratra včas varoval, ale on mu neuvěřil, jako ty mně. Vždyť i ty jsi to věděl předem! Co se teď tak hloupě divíš?“

„Takovou chybu by udělal každý!“ vyhrkl ztěžka. „Kdo mohl tušit, že to není kec? Proč jsi potom tak ječela?“

„Největší chybou bylo, že jsi mě chtěl zabít, ačkoliv jsem ti neublížila. A proč jsem volala o pomoc? Co bys dělal na mém místě, kdyby ti někdo pověsil na krk bombu? Nejsem fext jako Jíra. Pomohl mi k té kombiněze, ale do poslední chvíle jsem netušila, co je to za dar. Teď už to vím. Kombiněza od fexta vydrží i výbuch půl kila semtexu – a odráží kulky. Zachránila mi život a vás trefily vlastní odražené kulky, jako předtím tvého bratra. Nemám si co vyčítat, svědomí mám čisté. Nezabila jsem vás, sami jste stříleli. Čím kdo zachází, tím také schází.“

„Jak jsme to mohli vědět?“ uraženě sykal bolestí.

„Nemuseli jste přece vědět vůbec nic. Slušní lidé jsou před fexty bezpeční. Chtěli jste mě zavraždit – a dostali jste, co vám už dávno patřilo.“

„Ale mně jste zabili bráchu!“ trval na svém. Obličej mu přitom zkroutila bolest. „Já ho musím pomstít!“

„Proč pořád tvrdíš, že smrt tvého bratra někdo z nás zavinil? Zavinil si ji sám. Kdyby zblízka vystřelil do bedny dynamitu, nedopadlo by to podobně? A komu bys to vyčítal? Té bedně? Je to vaše vina. Chovali jste se jako bestie – rozhodně vás litovat nebudu.“

Možná chtěl ještě něco říci, ale opět ho celého zkroutil záchvat bolesti. Když se jeho napjaté tělo opět uvolnilo, už nic neřekl. Byl mrtev.

Chvíli jsem nad ním stála a uvažovala. Správná křesťanka by mu odpustila, ale musela bych nejprve zapomenout na ty příšerné chvíle, jaké mi připravil. Chtěl mě zabít – a jak strašlivou smrtí! Kolika lidem by ta bestie v lidské podobě ještě ublížila, kdyby zůstala naživu? Já jsem mu smrt od srdce přála.

Nechala jsem ho ležet a popošla k dalším dvěma. Ano, přesně jak mi vysvětloval Jíra. Nestříleli od boku, měli čas zamířit, takže dostali kulky kousek nad pravé oko. Proto už ani nevykřikli. Ani tyhle lumpy jsem nemínila litovat.

Jakže to bylo v té Jírově písni?

Tam na tom mostě jak na honu stříleli prý na něho
on jediný však po svých vlastních nohou odešel,
a chlapů moc tam ve své krvi potom ležet zůstalo
ti splatili té válce daň svým vlastním životem.

A nikdo už se nedozví, co život jim tam zkrátilo,
pluk vojska pobít není v silách chlapa jednoho!
Ten stín z temnot má na své straně sílu pekla samého
ta na mou duši nepatří do světa našeho.

Ne, neměla jsem nejmenší pochybnost o tom, že nejsem spřažená s peklem. Nezvyklé to bylo, ale jak říkal Jíra, nějaký přírodní zákon to řídí a s peklem to nemá nic společného. S peklem se spřáhli oni – a také tak dopadli. Všichni přece zahynuli vlastní kulí!

Uvažovala jsem, jak se dostanu zpátky. Vezli mě dlouho, určitě pár desítek kilometrů. Vůbec jsem to tu neznala. Napadlo mě vypůjčit si jejich auťák. To by mi snad nemohl nikdo vyčítat. Ale komu je vrátím? Příbuzným těch gangsterů? To bych si dala! Co když má tahle banda dost členů, aby mi znepríjemnila život? Radši ruce pryč od nich! Zavolat policii? Když jsem si představila, že bych jim musela vysvětlovat co a jak, ztratila jsem zájem. Jenže – co udělám s pistolí? Přece ji tady nenechám, už na ní jistě budou moje otisky prstů!

Nakonec jsem se rozhodla zmizet po anglicku. Málo platné, upozorňovat na sebe není dobré. Možná sem pošlu policii, aby je tu našli, ale víc pro ně dělat nebudu.

Nasedla jsem do auta. Stálo připravené k jízdě pod vrcholkem kopce. Sedělo se v něm báječně, proti trabantu to byl nebetyčný rozdíl. Klíčky byly naštěstí zastrčené v zapalování, nic jsem nemusela hledat. Štítivě jsem dala do přihrádky na palubní desce pistolí, opatrně nastartovala a pomalu se rozjela dolů po strmě klesající lesní cestičce.

Jakmile jsem vyjela z lesa, brzy jsem se orientovala. Jsem v sousedním okrese, ale párkrát jsem tudy projížděla. Domů jsem se tedy otočila snadno, ale jela jsem pomalu. Nebyla jsem si jistá, že mě obrovský auťák poslechne stejně jako můj trabaš. Ale jelo to perfektně, to jsem musela uznat. Ze svého učitelského platu si takové fáro v životě nepořídím. Proč mají mít tak nádherné věci jen gangsteři a vrahové?

Jela jsem mravně, přesně podle předpisů, nikde jsem ani nedala víc plynu než bylo nutné, ale i tak jsem brzy byla na dohled od naší vesnice.

Co teď?

Rozhodla jsem se auto odstavit mimo silnici a ten kousek dojít pěšky. Potřebovala jsem čas, abych si to mohla v klidu promyslet. Odbočila jsem na polní cestu a pomalu zamířila k úvozu, kam nebylo vidět ani ze vsi, ani ze silnice. Až v dolíku mezi starými

vysokými lipami jsem auto zastavila. Dlouho jsem tam jen seděla a přemýšlela. Pak jsem se obrátila dozadu. Na zadním sedadle totiž ležela malá taštička. Očekávala bych, že tam budou dokumenty a napadlo mě, že vlastně ani nevím, odkud ti gangsteři byli a jak se jmenovali. Zvedla jsem taštičku a otevřela ji.

Byla napěchovaná až po okraj – panebože, já tolik peněz neuvidím ani v televizi! Samé velké bankovky! Patřilo to asi jednomu z gangsterů, nouzí jistě netrpěli. Mám je tady nechat ležet? To snad ne – první, kdo sem přijde, sebere peníze a nechá si je. Že bych je sebrala sama? To teprve ne, nejsem zlodějka. Položila jsem tašku zpátky a vystoupila. Napadlo mě podívat se do kufru auta. Nebyl uzamčený – ale když jsem otevřela víko, zděsila jsem se.

Ležela tam otevřená dřevěná krabice, naplněná umaštěnými balíčky. Semtex! Bylo dokonce znát, kde jeden balíček chybí – ten, který mi pověsili na krk.

Zmateně jsem se rozhlížela dál. Další bedýnky byly menší a zavřené. Opatrně jsem jednu otevřela. Ležely v ní stočené šňůry doutníků s rozbuškami. Raději jsem ostatní ani nezkoušela a opatrně jsem přiklopila víko. Co s tím budu dělat?

Zalezla jsem zpátky do auta, abych si to pořádně v klidu rozmyslela. To jsou horší hračky než bedna živých chřestýšů! Nemohu je tady nechat jen tak, kdyby sem nedejbože zabloudily děti ze vsi, mohlo by se stát neštěstí! Kdoví, třeba sem přijdou gangsteři dříve než policie, stejně jako v té kůlně v horách; jinak by neměli můj kabátek. Vlastně, napadlo mě, neleží ten kabátek někde tady v autě?

Prohledala jsem kapsy ve dveřích a přihrádku na palubní desce. Kabátek tu nebyl. Zato na věšáku viselo kostkované sako a v něm jsem objevila druhou tašku s penězi, právě tak plnou, jako byla ta první. Zatočila se mi z nich hlava. Je možné, aby tolik peněz nosili s sebou? Dohromady jich byl – nejmiň milion.

Napadlo mě, že bych si z nich mohla vzít za opravu rozbitého okénka. Škodu mi přece způsobili oni – nebo aspoň jiní členové jejich bandy. A také bych si mohla vzít na nový kostýmek, tamten mi přece také zkazili. Jistě mám nárok na nějaké odškodné, ale nic víc si nenechám. Ale – když peníze nechám tady, přijdou nazmar. Určitě nebudou poctivé, ale mohly by pomoci někomu, kdo je využije lépe než zločinci.

A najednou mě napadlo, co bych měla udělat.

Vzala jsem velkou tašku, která ležela za sedadly a dala do ní obě menší taštičky s penězi. Chvíli jsem váhala, ale pak jsem k tomu přidala i pistoli. Nebudu riskovat otisky prstů, nebo to nedopadne dobře. Vystoupila jsem z auta a odhodlaně otevřela zadní kufr. Z menší bedýnky jsem vytáhla dlouhou zápalnici, rozbušku zapíchla do balíčku semtexu či co to bylo a na druhém konci jsem škrtila zapalovačem, který ležel na palubní desce v přihrádce mezi různými jinými drobnostmi.

Doutnák zaprskal na znamení, že hoří. Škoda toho hezkého auta, pomyslela jsem si. Ale policie by je beztak vrátila rodinám nebo příbuzným gangsterů. A ti budou mít i teď peněz víc než dost; těžko by se dalo čekat, že někdo nosí u sebe všechno. Větší ztrátou bude pro jejich rodiny – pokud nějaké mají – neslavný konec jejich životelů. Ale málo platné, bylo mi víc líto lidí, kterým byla určena třaskavina v autě těch grázlů. Zničit to, jen to zničit, raději i s tím pěkným autem – bude to tak lepší...

Nenapadlo mě ihned po zapálení doutníku vyrazit sprintem. Opatrně jsem odložila zapalovač na okraj karosérie, shýbla se, zvedla velkou tašku, ještě se do ní podívala a až pak jsem lehkým poklusem vyběhla po polní cestě k lesíčku. Až zmizím mezi stromy, bude to vypadat, že se vracím z lesa, uvažovala jsem bláhově...

Náhle mě něco bez výstrahy udeřilo do zad a ohlušila mě hromová detonace. Vyhodilo mě to strašně vysoko, na okamžik jsem pod sebou spatřila vršek statné lípy, vzápětí už jsem

padala dolů, až jsem se tvrdě rozplácla o kamenitou cestu. Natáhla jsem před sebe ruce, ale neunesly mě a aspoň deset metrů jsem se smýkala obličejem po ostrých štrech. Byla to strašlivá bolest. Blesklo mi hlavou, jakou se mnou budou mít asi v nemocnici práci, než mě po tomhle přistání dají do kupy...

Konečně jsem se zastavila. Po smrti jsem ještě nebyla, ale zůstala jsem chvíli ležet na břiše, pak jsem se opatrně nadzvedla, abych si mohla opatrně sáhnout na tvář.

Žádná krev mi ani teď netekla.

Proletěla jsem vzduchem přinejmenším padesát metrů a nic se mi nestalo – tedy, to se zase kombinéza činila! Neodřela jsem si ani tvář, kolena, ani lokty. Jen jsem chvíli zhluboka dýchala, abych se vzpamatovala.

Páni, to byla ale rána! To jsem to vyvedla! Doutnák byl příliš krátký, ještě by mě to mohlo zabít. Nemít na sobě d'ábelskou ochranu – kdoví?

Ten stín z temnot má na své straně sílu pekla samého
ta na mou duši nepatří do světa našeho...

Při pádu mi vypadla z ruky taška – vlastně nevypadla, ucha jsem pořád držela v ruce, jen tašku to roztrhalo na kusy a menší taštičky s penězi i pistole se rozletěly po celém úvoze. Naštěstí jsem je trochu ochránila vlastním tělem a kombinézou, takže je to nerozmetalo úplně. Vstala jsem, všechno rychle posbírala a teprve pak jsem se ohlédla.

Místo auta tam byl opálený kráter. Všude kolem ležely neuvěřitelně roztrhané úlomky kovu, velké sotva jako pětikoruna. Nad úvozem stoupal do výšky velký hřibovitý mrak.

Ti lumpové se na mě dívali jen ze třiceti metrů, ale použili méně trhaviny. Mělo mě napadnout, že ta bedna dá větší ránu! Zatočilo to se mnou parádně, ale měla jsem obrovskou kliku, že ještě žiju. Střelmistr ze mě asi nikdy nebude, řekla jsem si ulehčeně.

Bylo mi líto auta, ale řekla jsem si, že sloužilo zločinu a zločinem je určitě získali. Necítila jsem výčitky svědomí nad zastřelenými gangstery, tím méně abych si dělala výčitky nad zničením jejich majetku.

Uvědomila jsem si, že sem brzy přiběhnou lidé – takového ohňostroje si jistě ve vsi všichni všimli. Otočila jsem se do lesa. Do vsi přijdu poněkud ze strany, nikdo si mě snad nevšimne. Rozběhla se, abych co nejdřív byla mezi stromy.

Výslech

Jíra dorazil až navečer. Mezitím se ve vsi rozletěla zvěst o výbuchem zničeném autě. Mihly se tu policejní vozy, ale jen projížděly, zřejmě k onomu dolíku. Děti se tam trousily po celých skupinkách, aby byly co nejbliž, ale policisté je neoblomně vraceli do bezpečné vzdálenosti, odkud nebylo nic vidět.

Dospělí dávali přednost diskusi v jediné místní hospodě, případně jen tak na návsi. Někteří dokonce úspěšně budili dojem, že jsou do všeho zasvěcenější než ostatní.

Sousedky mi též zařukaly na okno a když jsem vyhlédla ven, snažily se mě přimět k vyslovení názoru. Tvářila jsem se samozřejmě nechápavě a nechala si všechno podrobně vyprávět. Tvrdily, že šlo o nějakou válku mezi mafiány, že tam byla nalezena ohořelá těla a další výmysly. Zvěsti se na vesnici šíří rychle a podobají se přitom veliké sněhové kouli, jaké děti v zimě válejí na stavbu sněhuláka. Nabalují se na ni další a další vrstvy a nakonec vůbec není znát, že prvotním základem byla nevelká sněhová hrouda.

Do hovorů jsem se pochopitelně musela zapojit, ale spíš jsem z ostatních rozumu dolovala, než abych jim nějaké přidala. Úplně stranou jsem zůstat nemohla, to by mi místní drbny neodpustily. Jak asi víte, kdo z té diskuse odejde jako první, způsobí svým odchodem změnu námětu. Nejlépe se totiž drbe o nepřítomných.

Některým jsem asi udělala radost, neboť jsem je ochotně vyslechla, ale protože jsem nic nového nepřidala, ztratili o mě zájem. Využila jsem toho a vytratila se. Pro mě bylo důležitější, že nikdo v podstatě nevěděl nic. Nikdo nemohl policii při objasňování záhady pomáhat. Jak jsem čekala, policisté pečlivě ohledali místo činu, ofotografovali si zbytky auta, sepsali svědectví, která jim beztak nic nového neposkytla, neboť nikdo nebyl blízko, aby viděl nějaké podrobnosti – a odjeli. Policisté se tvářili zasvěceně a důležitě, ale vytušila jsem, že nevědí o nic více než vesničané na návsi nebo v hospodě. Jen nemohli ztratit tvář a přiznat, že jsou z toho vedle.

Vrátila jsem se do sednice, ale na nic jsem neměla chuť. Měla bych přepisovat Jírovy zápisky, ale věděla jsem, že se na nic nesoustředím. Nakonec jsem se přinutila usednout k počítači a mechanicky přepsat pár stránek. Bylo mi jasné, že co teď napíšu, budu později pracně opravovat a učesávat, aby to bylo k světu.

Večerním autobusem přijel Jíra. Pozdravil se na návsi se známými, či spíše s těmi, kdo ho za celou dobu spatřili aspoň třikrát – na vesnici se lidé seznamují velice rychle. Na chvíli se s nimi zastavil, ale jen se dozvěděl větší část novinek, spěchal ke mně.

„Mám pro tebe slíbené překvapení, Martičko!“ prohlásil, sotva vstoupil do sednice a pozdravil mě.

„Já pro tebe taky,“ přikývla jsem.

„Poslyš, co se tady vlastně stalo?“ obrátil se na mě vážněji. „Lidé říkají, že kousek od vsi proběhla válka nějakých mafiánských gangů. Víš o tom něco?“

„Skoro všechno, byla jsem přímo u toho,“ přikývla jsem. „Dáš si kafe?“

„Docela rád,“ souhlasil. Svlékl svůj kabát a pověsil jej na věšák. Pak se posadil ke stolu. Dala jsem zatím vodu na kamna a Jíra mě vybídl, abych mluvila.

„Lidi jako vždycky přehánějí,“ řekla jsem. „Nešlo o žádnou válku. Kousek za vsí vybuchlo auto a nikdo o tom nic bližšího neví.“

„Říkali něco o ohořelých mrtvolách...“

„Ty tam nikdo neviděl.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ namítl.

„To auto jsem vlastnoručně vyhodila do povětří, takže o tom vím víc než všichni ve vsi i s Policií dohromady,“ vzdychla jsem si.

A musela jsem Jírovi všechno vyprávět od chvíle, kdy se na mě ve vlastní chalupě sesypali ti gangsteři.

„Říkáš – půl kila plastické trhaviny,“ zamyslel se. „To je opravdu silný tabák.“

„Bouchlo mi to přímo na břicho,“ ujist'ovala jsem ho. „Myslela jsem si, že mě to roztrhá na tisíc kousků. A ono nic!“

„Máš pravdu,“ řekl vážně. „Každého jiného by to roztrhalo. Viděl jsem to mockrát, nejvíc v Africe. Na tisíc kousků. Je to vždycky moc ošklivý pohled!“

„A pak jsem nechala vybuchnout všechno,“ pokračovala jsem. „Odhadla bych, že toho bylo nejmíň padesát kilo. Co ti budu povídat – vyhodilo mě to do vzduchu, až jsem měla dojem, že letím nad korunami vysokých lip.“

„To bych ti docela věřil,“ odušil zamyšleně. „Co o trhavinách vím – a zkušenosti jistě mám – padesát kilo by zabíjelo do tří kilometrů. Jestli to bylo v nějakém terénním dolíku, jak říkáš, mohlo to tlakovou vlnu nasměrovat šikmo vzhůru. Jen proto nikomu neublížila. Jinak by mohla zabít i tady ve vesnici.“

„Olámalo to spoustu větví ze starých lip – doufám, že se z toho vzpamatují,“ řekla jsem na to trochu zaraženě. „To ti byla ale šlupka!“

„Jednou jsem v Africe vydržel něco podobného. Šlápl jsem na protipěchotní minu. Nebyla v tom písku vůbec znát, přehlídl jsem ji, to ti byl rachot! Ale to nebylo všechno. Pod tou první potvorou byla ještě větší protitanková. Tak se to dělalo, aby to roztrhalo nejen vojáka, který šlápl na protipěchotní, ale i další okolo. Naštěstí tenkrát nikdo poblíž nebyl. Vyhodilo mě to do vzduchu, taky jsem se musel chvíli sbírat. Boty byly nadranc, kalhoty rozsekané střepinami na cáry, bunda také získala pořádné šrámy, ale nohy byly celé a to bylo nejdůležitější. Vyfasoval jsem novou uniformu a už jsem na to nemyslel. Jen seržant Anthony Hawkins z armádního skladu se z toho málem zcvoknul. Náběh měl k tomu už když mi musel vyměňovat bundu od battle-dressu s pěti dírkami po kulometné dávce pěkně napříč prsou. Hawkins přišel do války jako ateista, ale domů se vrátil jako bigotní katolík. Nejbližší duchovní si tenkrát neodpustil obrátit ho na víru a byl to nějaký Ir, jmenoval se Patrick O'Hara.“

Vyprávěl mi chvíli o svých příhodách z Afriky, ale neměla jsem na to náladu. Jen jsem mechanicky zapnula nahrávání, ale poslouchala ho na půl ucha a uvítala jsem, že se začala vařit voda a já mohla zalít připravené šálky.

Jíra konečně pochopil, že ho neposlouchám. Zmlkl a potom jsme oba jen usrkávali horkou, voňavou kávu. Napadlo mě, jak dlouho už jsme oba nejedli... Určitě přes týden, možná čtrnáct dní. Jeden, nanejvýš dva hrnky kávy denně, jinak ani sousta. A přitom jsme byli oba stále svěží. Proboha, je to možné? Vždyť by to bylo biologické perpetuum mobile!

„Mám dojem, že ses připlétla no pěkného maléru,“ řekl po chvílce zamyšleněji.

„A přitom jsem ke všemu přišla jak ten slepý k houslím,“ povzdychla jsem si.

„Cesty osudu bývají nevyzpytatelné,“ filozofoval Jíra.

„To je pravda. Ani nevíš, jak ti jsem vděčná,“ odvětila jsem tiše.

„Za co?“ podivil se.

„Bylo toho snad málo? Například jsi mi tenkrát zachránil život, ti dva by mě určitě zabili, jak jsem poznala dneska při setkání s jejich kamarádky. Pak jsi mě vzal k tomu balvanu a přiměl mě vydržet tak dlouho v ďábelské kombinéze. Sám jsi přece potvrdil, že by mě to bez ní docela určitě roztrhalo na kousky!“

Nějakou dobu mi neodpovídal.

„No, víš, ono je to trošičku jinak,“ začal po chvíli, hlavu skloněnou dopředu a oči upřené do hrnku. „Kombinéza, pravda, vydrží prakticky všechno, až do okamžiku, kdy se ji sama rozhodneš sundat. Pak stačí naškrábnout ji nožem, nemusíš nic pracně párat. Ale musí

k tomu dojít tvým vlastním přičiněním. Kdyby ji na tobě zkusil řezat někdo jiný, neuspěje. Působí to v našem světě poněkud cize. Jako všechno u nás.“

„Vím, už jsem ti povídala, že se jí budu muset vzdát. Jako učitelka musím vypadat určitým způsobem, víš?“

„O to nejde,“ zavrtěl hlavou. „Nejsem si tím stoprocentně jistý, ale mám dojem, že tě žádná kombinéza nezachránila.“

Říkal to pomalu a tiše, ale nepřesvědčil mě.

„Myslíš? Jsem si tím naprosto jistá. První nálož mi bouchla přímo na břicho a ta druhá rána měla podle tebe zabíjet na tři kilometry a já byla od toho sotva padesát metrů! Já sice trhavinám nerozumím, ale tak příšerné exploze by přece normálního člověka roztrhaly na kousky,“ rozohnila jsem se.

„Normálního? Jistě. Ale tobě vážně nedošlo, že jsi teď taky – *fext*? Kdybys byla oblečená normálně, roztrhalo by to na tobě na cucky šaty, zůstala bys tam možná nahá, ale bez škrábnutí. Ty si to pořád nechceš připustit, vid’?“

Vytřeštila jsem na něho oči a ztuhla jsem.

„Proboha!“

To bylo jediné slovo, na které jsem se zmohla. Vlastně mi až teď došlo, jak jsem ryla obličejem do kamenité cesty – a taky ani škrábanec! Jíra se na mě ani nedíval, provinile byl zahleděný do kávy a až po chvíli opět promluvil, já jsem byla z toho dokonale paf.

„Poslyš,“ pokračoval po chvílce oboustranného mlčení, „tvrdila jsi mi, že jsi při těch výstřelech cítila taková lupnutí, že? Přesně to cítím při těchto příležitostech i já. Nesejde na tom, zda mám na sobě d'ábelský oblek nebo ne. Normální oblek to probije, d'ábelský ne, ale ten pocit mám v obou případech naprosto stejný.“

„Ale to přece... to není možné!“

„Víš co?“ vzhlédl ke mně. „Poradím ti, jak to vyzkoušet. Nemusíš na sebe střílet. Vezmi špičatý nůž a zkus se trochu bodnout do ruky. Raději ne moc zhurta, co kdybych se mýlil...“

Připadala jsem si jako ve snu, když jsem brala z kredence kuchyňský nůž. Obrátila jsem jej proti své dlani a velmi opatrně jsem se jím bodla, abych se nezranila. Neměla jsem chuť působit si bolest, ale nějak jsem to vyzkoušet musela.

Kůže se trochu prohnula, ale vydržela. Přitlačila jsem tedy víc. Nůž mi náhle tiše sklouzl stranou jako po dobře naolejovaném plechu, ale neškrábl mě.

Opakovala jsem pokus s větší silou. Nic.

Najednou mi přestalo záležet, zda mě to bude bolet nebo ne. Rozmáchla jsem se proti své dlani a bodla se tak prudce, že by mi ostří nože projelo dlaní skrz naskrz.

Pravda, trochu mě to zabilelo, ale ostrý nůž nedokázal proříznout ani jemnou kůži na mé dlani, špička sklouzla na stranu. Zkusila jsem to ještě jednou a vzala to pomalu, tlakem. Nůž mi náhle opět ujel stranou a přešel mi ostřím po palci. Pocítila jsem bolest, ale ani teď mi netekla krev. Na palci mi jen pomalu bledla trochu začervenalá čára. To bylo všechno. Správně bych měla mít půlku palce pryč. Přírodní zákony pro mě – také přestaly platit...!

„To je strašné!“ vzdychla jsem si.

„Měl jsem pravdu, vid’?“ opáčil Jíra. „Pak tě ovšem vítám mezi nás fexty!“

„Ty jsi věděl, co to se mnou udělá?“ vybuchla jsem nepřátelsky.

„Najisto ne, jen jsem to tušil. Ale – přál jsem si to, ani nevíš jak vroucně.“

„Měl ses mě nejprve zeptat, zda s tím souhlasím, ne?“

„Nikdo na světě by asi nesouhlasil, kdyby věděl, co se stane,“ řekl. „Neřekl jsem ti všechno, ale přísahám, nechtěl jsem ti ublížit! Snad mě za to neprokleješ. Dnes ti to hned několikrát zachránilo život, snad by ses na mě ještě nehněvala?“

„Ale co budu dělat?“ vzhledla jsem k němu bezradně. „To jsem teď taky... jak jsi to prve říkal? Strašidlo?“

„Co bys dělala?“ pokrčil rameny. „Budeš žít jako dosud. Nic jiného se tím nezměnilo. Snad jen to, že si nikdy neukrojíš prst při krájení cibule, ani kdybys chtěla. S tím strašidlem – to já říkám jen tak,“ usmál se. „Je lepší, když to o sobě tvrdím sám a ostatní mě opravují, že strašidlo nejsem, než kdyby k témuž názoru došli oni. Jsem trochu jiný, ale nikdy jsem se nepřestal považovat za člověka. Necítím se méněcenný. Na to si rychle zvykneš, věř mi.“

„Ale co ostatní lidé? Říkal jsi, že se tě někteří báli.“

„No, to bude trochu problém,“ řekl. „Sám jsem to zažil na vlastní kůži. Lidé se nás bojí, jako kdybychom opravdu byli strašidla. Ale dnes je to lepší, dřív se lidé báli víc. Sama jsi toho důkazem.“

„Nevíme ale, co ještě jiného to s námi udělalo.“

„Nevíme. Ale upřímně řečeno, ani to nechci vědět. Jsem přece Jíra Stříbrný a chci žít jako člověk, i kdybych měl žít ve staré kůlně nebo v jeskyni.“

„Jenže já si nemyslím, že bych někdy chtěla žít v nějaké jeskyni. Tak žijí zvířata. Já chci žít jako člověk a to je už od dob pravěku trochu víc.“

„A co ti v tom brání?“

„Až se to lidé dozvědí...“

„Za prvé se to nikdo dozvědět nemusí, pokud to nebudeš sama o sobě roztrubovat. Já to o sobě nikomu na potkání nepovídám a nikomu neříkám, kde žijí další fextové.“

„Ty jich znáš víc?“

„Samozřejmě! Neznám pochopitelně všechny, mnozí to úspěšně zatajili nejen před ostatními lidmi, ale i před námi fexty. Vždyť i my, co se známe, jsme se poznávali jen ve válce, obvykle na opačných stranách linie.“

„Jak vlastně může fext poznat fexta?“ zajímala jsem se.

„Stačí, když někdo z nás na druhého vystřelí. Kulka se samozřejmě odrazí k tomu, kdo vystřelil, ale i od toho se odrazí zpět a po několika dalších odrazech už má takovou rychlost, že se ve vzduchu roztaví a změní se v olověný déšť. Místo jedné rány pocítíš celou sérii palčivých štípnutí a na chvíli se od tebe k tomu druhému táhne oranžová čára, než se rozprskne na všechny strany. Podle toho jsme se vždycky poznávali, to se totiž nedá přehlédnout.“

„Co jste potom dělali?“

„Když jsme zjistili, že stojíme proti sobě, obvykle jsme to nedávali znát. Po bitvě jsme si nádherně popovídali a opět se rozešli. Není mi známo, že by nějaký fext ublížil fextovi. Jednak to ani nejde, ale především, my držíme spolu. Každý z nás zažil od lidí příkoří, proč bychom si měli přidělovat další sami navzájem?“

„Ale když jste se rozešli, jak potom...“

„Pravda, nesetkáváme se každým rokem. Dejme tomu, že se scházíme – pak nebyl problém dohodnout, kdy a kam se všichni dostavíme. Ani nevím, koho napadlo pořádat setkání fextů, ale držíme je už hodně dlouho.“

„Jak často se scházíte? A kde?“

„Jednou za deset let, vždy o Velikonocích toho roku, kdy letopočet končí nulou,“ sděloval mi. „Scházíme se různě, podle okolností. Máme domluvené místo v Čechách, kde je vždycky připravena destička s pečlivým popisem místa dalšího setkání. Nejbližší setkání bude už brzy. Když budeš mít zájem, vystup o Velikonocích toho roku na vrchol hory Říp, ovšem jen kdybys tam šla beze mne. Najdeš tam někde cedulku, kde budou písmena **FX** a jméno vesnice, kde se setkáme. Nebývá to nikdy daleko a na místní hospodu se každý snadno doptá.“

„Tu destičku zařizuješ ty?“

„Nikdy jsem nic takového nesvolával, to je spíše Františkova záliba. Já jsem se k ostatním přidal, když už několik těch schůzek proběhlo. Ale scházíme se tam pokaždé všichni. Je to něco, co nás sblíží.“

„Kolik vás vlastně je?“

„Mohu to odhadnout jen podle našich schůzek. Schází se nás čtrnáct, ale nemusí to být přesné. Někteří to možná tají i před námi, možná o nás nevědí a my nevíme o nich. Nebo o nás vědí, ale nechce se jim do našeho spolku vstoupit. Vím o jednom takovém, marně jsem ho přemlouval. O jiných vím jen že existují, ale nevím ani kde se na světě nacházejí. Po pravdě řečeno, nikdy nebyl problém najít pro pár lidí vhodnou hospodu. Jsme teď ovšem v různých koutech světa, v Evropě bydlíme od Španělska po Finsko, dva dnes přicházejí z velké dálky, až z Ameriky a Austrálie.“

„A jak se dohovoříte?“ napadlo mě.

„Jednoduše,“ usmál se. „Všichni mluvíme česky.“

„To jsou všichni fextové Češi?“ podivila jsem se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Ale když to tak vezmeš, všichni už párkrát v Čechách byli. Proto jsme si asi domluvili tu horu Říp. Čechy leží ve středu Evropy a Říp je proslulý kopec. Když o tom přemýšlím, Čechů je mezi námi osm, víc než polovina.“

„A kolik je mezi vámi žen?“

„Byla bys první,“ požíval se trochu vyčkávavě. „Pokud ovšem na naši schůzku přijdeš. Přijít bys měla, nebudeš litovat. Já jsem jen selský synek, ale tam uvidíš zajímavější lidi.“

„A mimo tuhle schůzi se nesetkáváte?“

„Málokdy,“ pokrčil rameny. „Víš, jsme roztroušeni nejen po Evropě, ale vlastně po celém světě. Jednou za deset let si každý volno udělá, častěji by to třeba ani nešlo.“

„A všichni hovoříte česky...“

„Někteří mluví česky příšerně. Co bychom ale mohli chtít od Němců, Švejdy, Itala či Španěla? Vlastně je div, že se domluvíme. Dohodli jsme se, když Čechy, tak čeština. Nás Čechy blaží, že jsme se nedohodli na němčině, ačkoliv Němci měli snahu prosadit svou řeč i mezi námi fexty a německy umíme všichni jako česky. Jen Rodríguez obě řeči příšerně komolí, ale tomu se odjakživa jazyky do hlavy ne a ne vejít.“

Při tomto rozhovoru mi zase trochu otrnulo.

„Poslyš, Jíro, vážně si myslíš, že už bych měla tu ďábelskou kombinézu sundat?“

„Jen si ji ještě chvílku nech,“ přesvědčoval mě. „Jednak se postará, abys neměla hlad ani žízeň, ale to by nebyl hlavní důvod. Víš, nejdou mi z hlavy ti necitové. Může jich být ještě víc, než si myslíme.“

„Ale jestliže jsem také fext, jako že tomu sama začínám věřit...“

Jen tak jsem se bodla do dlaně. Nůž opět sklouzl stranou a nic mi neudělal. Už mi to ani nepřipadalo tak strašné, naopak se mi zalíbilo, že umím něco jako málokdo. Jíra se na mě díval a jen ustaraně pokyvoval hlavou.

„Kombinéza má ještě jinou výhodu,“ řekl vážně. „Fext se může vysmívat pistolím i puškám, chladné zbraně nám neuškodí, ale jak jsem ti řekl, ohrožuje nás oheň. Kombinéza vykrývá právě tohle naše slabé místo. Je nehořlavá a nepustí k tobě žár. Kdyby ses v téhle kombinéze někdy dostala do ohně, něco ti poradím. Musíš si dlaně obou rukou schovat pod kombinézu u krku. Jeden loket zvedni a chraň si jím obličej. Když to pevně stiskneš, plameny se ti nedostanou ani na obličej, ani na ruce. Přišel na to Marianno, když se koupal ve žhavé lávě v kráteru Etny.“

„On se schválně koupal – v lávě?“ nevěřila jsem mu.

„Marianno pochází ze Sicílie. Prý ho v předminulém století rozzlobení vesničané hodili svázaného do kráteru Etny. Díky kombinéze to přežil, ačkoliv říkal, že v té lávě vězel po pás a málem se udusil sirnými výpary. Muselo to být děsné, bezmocně ležet, zabořený v bublající žltorudé lávě, dusit se a čekat, až přehoří provazy, zatímco v dáli pomalu sláblo hulákání rozvášněného davu.“

Předvedl mi, jak se nejlépe krýt. Musela jsem uznat, že mu nebylo vidět víc než oči a kus čela.

„A co obličej – a ruce? Ty přece nic nechrání!“

„Ano,“ přikývl. „Ale zkus si představit, jak by asi lidé vyváděli, kdybys mezi ně přišla a nebylo by podle obličejů patrné, že jsi člověk? Dáblíci měli zakryté i obličej, ale u nich na tom nejspíš nezáleželo, kdoví jak opravdu vypadali. Tyhle kombinézy jsou podle mého názoru stvořené pro nás, pozemšťany. A jistě to nebylo nic jednoduchého.“

Měl pravdu. Kombinézy se z dálky podobaly kožichům a mít je přes obličej, nikdo by nás nerozeznal od medvěda. Nebo od ďábla – což by vyvolalo paniku ještě větší.

„Když mi to takhle líčíš,“ povzdychla jsem si, „to si tu kombinézu raději nechám až do září... A vlastně jsi mi ještě neřekl, jak jsi dopadl s tím zaměstnáním.“

„Měli by o mě zájem v jednom statku u koní,“ sděloval mi živěji. „Kdybys chtěla, potřebovali by tam i učitelku.“

„Já mám tady chalupu,“ namítla jsem. „Po rodičích.“

„Já jsem se jen tak ptal,“ pokrčil rameny.

Venku už byla tma. Rozsvítla jsem starodávnou lampu nad stolem, ale nic jsem nezačínala dělat. Jenom jsme oba seděli proti sobě a mlčeli.

„Poslyš, Jíro, zajímá mě, jak nám mohou doktoři dávat – třeba injekce? Máš s tím nějaké zkušenosti?“

„U Tobruku byla v anglické armádě očkovací akce,“ usmál se Jíra. „O mne přitom doktoři ulomili tři jehly. Pak jsem jim další pokusy rozmluvil. Správně to tušíš, nejde to. Ale o nic nepřiješ. Co jsem fextem, doktory jsem nepotřeboval. Nejen na rány, ani v nemoci. Jestli tě to potěší, budeš nejspíš stejný případ. Na doktory zapomeň.“

„A co třeba zuby?“

„Ty máš teď v pořádku. Ale ujišťuji tě, že kamarádi, co byli v ďábelském balvanu naposledy před třemi sty lety, mají zuby jako my dva. Bez jediné vady. Znam jednoho fexta, je mu už pět tisíc let – a i on má zuby v pořádku.“

Chvíli jsem mlčela. Jako každý člověk jsem se ze všech doktorů nejvíce obávala zubařů. Že bych je už nepotřebovala? To by nebylo špatné. V tom případě uvidím.

„Jé, vidíš,“ plácl se najednou Jíra do čela. „Samo sebou se toho tady událo dost, ale pro všechno bych málem zapomněl na to slibované překvapení!“

Vstal a došel k věšáku u dveří. Sáh do kapsy kabátu a pak se ke mně vrátil.

„Podívej se na tohle,“ podával mi cosi malého.

Vložil mi to do dlaně. Zblízka na světle jsem spatřila jemný medailónek na velmi tenkém zlatém řetízku, očividně k zavěšení na krk. Mělo to tvar plochého sklíčka, sotva palec velkého a orámovaného zlatou obroučkou. Perleťově se blýskalo, při pohledu skrz trochu zvětšovalo, ale jinak nic neobvyklého.

„Co to je?“ otázala jsem se Jíry.

„To jsem kdysi dávno dostal od ďáblíků,“ řekl Jíra nejistě. „Aspoň si to myslím. Měl jsem to na krku, když jsem poprvé opustil tamten balvan. Byl jsem tam od té doby víckrát, ale nikdy už jsem nic takového nedostal.“

„A k čemu je to dobré?“

„To kdybych věděl,“ povzdychl si.

„Zase něco neznámého?“ vzdychla jsem si.

„Jen mi došlo, že si to musím dobře uschovat. Proto to ani nenosím. Uschovávám to na bezpečném místě v jedné jeskyni, kam kromě mě ještě nikdo nikdo nevstoupil.“

Prohlížela jsem si medailónek ze všech stran, ale nic mě přitom nenapadlo. Malé, ploché sklíčko na zlaté šňůrce, nic víc, nic míň. Nepocházet od vesmírných bytostí, dalo by se to nosit na krku jako šperk. Od nich to ale určitě nebyla pouhá ozdoba. Mimochodem mě napadlo, že i já jsem byla nedávno poprvé v balvanu. Odtáhla jsem si od krku přiléhavý límec kombinézy a zalovila tam rukou.

Vytáhla jsem – druhý medailónek. Nosila jsem ho od začátku, ale jeho přítomnost jsem si dosud neuvědomovala.

„A hele! Ty to máš taky?“ podivil se Jíra.

Oba medailónky byly naprosto stejné. Jako kdybychom je před chvilkou zakoupili v nějakém zlatnictví. Jeden byl o tři sta let starší, ale nebylo to na něm znát. Sklíčko nemělo navzdory věku ani škrábnutí a filigránský řetízek byl pevnější, než se na první pohled zdálo.

„Další záhada,“ řekla jsem tiše. „Měli bychom se pokusit vyzkoumat to, určitě to k něčemu bude.“

V nejbližších dnech se události uklidnily. Policie pochopitelně výbuch mafiánského auta neobjasnila. Možná tomu tak bylo proto, že se tam nenašla mrtvola a nikdo nehlásil, že by mu auto chybělo. Policie se nerada zabývá záhadami. Myslela jsem si, že se auta zjišťují podle čísel, ale nebyla jsem si jistá, zda se ty plechové tabulky zachovaly. Spíš ne.

Mrzelo mě, že zřejmě neobjevili mrtvé v tom lese. Nedělalo mi dobře pomyšlení, že tam všichni tři dosud leží. Počasí bylo horké, kdoví, jak už vypadají.

Nakonec jsem nevydržela a rozhodla se upozornit na mrtvoly policii. Ptala jsem se Jíry na jeho mínění. Souhlasil, že není dobré nechávat mrtvé nepohřbené.

Odjela jsem tedy do města. Z telefonní budky jsem zavolala na policii a oznámila jim, že jsem objevila tři neznámé mrtvoly. Předstírala jsem krajní rozrušení, mohli by pochopit, že jsem zavěsila dřív, než se mě stačili zeptat na podrobnosti. Místo jsem jim snad stihla popsat dobře, teď už to bylo na nich. Pak jsem se rychle vrátila domů.

Tím jsem ulehčila svému svědomí, ale ne docela. Málo platné, hrůza v tom lese na mě zanechala stopy – samozřejmě ne příjemné. V noci mě budily hrůzné noční můry, střídavě mě navštěvovali Žorž i jeho bratr, někdy živí a velmi agresivní, ale častěji jako příšerné oživlé mrtvoly – a jak už to v nočních můrách bývá, nemohla jsem jim nijak uniknout. Z jednoho snu jsem se nemohla vybřednout a když jsem se konečně probudila, spatřila jsem vedle sebe klečet Jíru. Vylezl za mnou na pec, držel mě za ruku, druhou rukou mě hladil po čele a zřejmě mě úmyslně probudil, abych nezůstávala v tom hrozném snu příliš dlouho.

„Proč jsi sem přišel?“ zeptala jsem se ho nevlídně. „Dohodli jsme se, že za mnou v noci nikdy nepřijdeš.“

„Omlouvám se nastotisíckrát,“ sklopil hlavu. „Nepřišel jsem za tebou ve zlém, věř mi. Chtěl jsem ti pomoci. Křičela jsi ze spaní a umím si představit, jak ti asi je. Také jsem měl strašné vidiny, když jsem přežil svou první smrt. A kromě toho jsi mě volala. Bylo to asi ze spaní, ale to jsem v té chvíli nemohl vědět.“

„Jsi hodný,“ povzdychla jsem si a stiskla mu pevně ruku. „Jsem ráda, že jsi tady ty a ne někdo jiný... Vůbec se za to na tebe nezlobím.“

Přitiskla jsem si jeho ruku ke tváři. Chvilí seděl vedle mě. Mrkla jsem na hodinky. Bylo půl šesté ráno, právě čas vstávání. Vyhrabala jsem se raději z peřiny. Ďábelskou kombinézu jsem měla na sobě i v noci, odpadlo tedy i oblékání. Přinesla jsem vodu a postavila na kafe. Jíra také vstal, ale hned se zase usadil u stolu.

„Budeme zase povídat?“ navrhl mi.

„Jistě,“ souhlasila jsem. „Aspoň přijdu na lepší myšlenky.“

Vybalila jsem čistou kazetu a připravila ji k nahrávání. Mezitím se začala vařit voda. Dali jsme si kávičko. Nic více jsme nejedli, ale tohle nás aspoň trochu spojovalo.

Jíra začal povídat, ale ani tentokrát jsem ho nijak zaujatě neposlouchala. Spolehla jsem se plně na kazetu, však to z ní potom přepíšu. Místo příběhu jsem sledovala Jírovu tvář. Byla strašně hladká, mladá, teď bych mu nehádala ani třicet let, možná ještě méně. Vlasy měl zrzavé jako vousy a měl je kudrnaté, husté. Přitom mu je půl čtvrtého století! Bylo jasné, že mu mimozemšťané dali nějaké nové vlastnosti, takže se lišil od ostatních lidí, ale navenek to na něm znát nebylo. Říkal sice o sobě, že je strašidlo, ale říkal to hlavně proto, abych mu tohle označení nemohla vpálit já. Najednou jsem si byla jistá, že není strašidlo. A pokud je, jsem teď to samé. Zachvěla jsem se při letmé vzpomínce, jak jsem se marně snažila poranit nožem. Tvrdit mi někdo, že je něco takového možné! Jsem přece materialisticky založená, na duchy ani na demony nevěřím, ďáblíky považuji za obyčejné bytosti z vesmíru a nikdo mi to nevymluví, ale jak jinak bych si měla vysvětlit všechny ty záhady?

Nevěděla jsem si s tím rady, bylo to nad moje chápání. Dovedla jsem pochopit jen, že jsme se zřejmě setkali s vesmírnou civilizací na vyšší úrovni než naše pozemská. Pak možná spoustu úkazů prostě nepochopíme. V předminulém století by lidé nechápali ani elektřinu a spoustu jiných, dnes běžných věcí.

Kdo z lidí žije poctivě, osidla jiným nestrojí
ten fextův příběh vyslechne si před večerem rád.
Fext rád má lidi upřímné, jen mordýře on nesnáší,
ti bojí se ho právem - ostatním je kamarád.

Ta píseň si s neznámem nedělala žádné starosti. Fext se v ní kamarádí s lidmi, jako kdyby o nic nešlo. Jen darebáci se před ním musí mít na pozoru...

„Měli jsme lepší dělostřelce,“ vykládal Jíra, „jenže nám to nebylo nic platné. Tu bitvu nerozhodly kanony, ale pušky. Pruské jehlovky byly prostě lepší než rakouské předovky. Než rakouský voják vystřelil jednu ránu, Prušák jich vypálil až šest. Poměr mrtvých tomu zhruba odpovídal a rakouská strategie byla tím pádem k ničemu, tak jako obrovské, skvěle vystavěné a na tehdejší dobu nedobytné pevnosti Terezín a Josefov. Na nich by si Prajzové vylámali zuby, ale právě proto je ani nenapadlo je dobývat. Obešli je, porazili hlavní armádu a pak už si jenom diktovali podmínky.“

Pochopila jsem, že v bitvě v roce tisíc osm set šedesát šest u Hradce Králového byl Jíra vojákem poražené rakouské armády.

„A co tvoje schopnosti fexta?“

„Bitvy nevyhrávají jednotlivci, Martino,“ usmál se na mě shovívavě. „To se ví, že mě zpočátku postřelovali, ale pak na mě Prusové přestali střílet. Zjistil jsem brzy proč. Mezi Prajzy byl můj kamarád, německý fext Moritz. Poznal mě mezi Rakušáky a hned svým podřízeným pod trestem smrti zakázal na mě střílet. Bylo to vlastně pravdivé. Na mě potom nešla ani rána, kdežto na naší straně každý, kdo navzdory mé radě vystřelil na Moritze, padl mrtvý. Moritz byl rytmajstr a jeho rozkaz měl váhu, kdežto já jsem jako obyčejný voják mohl kamarádům nanejvýš radit.“

„Vy už jste pak na sebe nestříleli, vid’?“

„Jednak to nemělo smysl, jednak jsme se navzájem respektovali bez ohledu na rozdíly v hodnostech, postavení, příslušnosti k vojskům a podobně.“

„Kdyby se **všichni** lidé respektovali,“ podotkla jsem, „nebyly by potřebné armády.“

„Máš sice pravdu, ale kdyby rostli na stromech pečení holubi, mělo by to stejný účinek. Lidé by měli všeho dost, každý by ležel pod stromem a tloustl. Viděl jsem kdysi takové obrázky – šílený Brajgl.“

„Breughel nebyl šílený,“ urazila jsem se. „Ten tvůj nápad je ale nesmysl.“

„Tvůj taky,“ usadil mě. „Podívej se, když se někdo dá na zločin, obvykle mu to vynáší víc než kdyby se živil poctivě. Jak s tím tedy někdo jednou začne, přestane leda na šibenici. Stejně jako s jednotlivci je tomu s celými národy. Anglie si to své obrovské impérium postavila díky tomu, že domorodci na mnoha místech světa neměli proti jejím kanonům nic než luky, šípy a oštěpy. Dodnes ve světě nejvíc platí síla.“

„Já vím. Ale to je právě nespravedlivé.“

„To vím také. Jen nevím, jak to změnit.“

„Já taky ne,“ odvětila jsem nešťastně.

„Víš, často jsme se po bitvách scházeli. Na počátku jsme se snažili jeden druhého přesvědčit, že právě na naší straně je právo a spravedlnost a ti druzí jsou banda vyvrhelů, ale obvykle jsme se přesvědčili navzájem a nakonec jsme se shodli na tom, že každá válka je ve své podstatě svinstvo.“

„Ale dali jste se najímat do armády znovu a znovu.“

„Ne tak docela,“ vrtěl hlavou. „Pravda, prožil jsem dost válek a tažení, ale mrzelo mě to čím dál víc. Od Hradce Králového jsem se dal k armádě jen jednou, v Africe s Angličany proti Hitlerovi, tam to ještě stálo za to. A se všemi armádami jsem skončil v pětáctýřicátém roce v Plzni.“

Během odpoledne mi došly čisté kazety. Jíra se ochotně nabídl, že mi dojde pro další do obchodu, ale přinesl kazety nahrané; nějaká horlivá prodavačka mu je vnutila, že to bude pro mě pěkný dárek. Musela jsem si sama dojít pro čisté. Tak-tak jsem to stihla před zavřením obchodu, ale ukázalo se, že čisté kazety opravdu nemají. Do města mělo cenu

zajet až zítřejšího dne a také jsem si to tak naplánovala. Jíra chtěl příštího dne shánět práci u koní – měl sice na to jakýsi inzerát, ale v dnešní uspěchané době je to i tak obtížné, koní je málo a většina míst u nich je již neprodyšně obsazena horlivějšími místními zájemci.

Ten večer jsem se rozhodla přepisovat nahrané kazety do počítače a Jíra si chtěl přečíst nějaké knížky, které jsem mu doporučila ze své knihovničky. Měli jsme oba co dělat, nikdo se nenudil. Jíra seděl pod lampou a četl, já jsem zády k němu pilně klofala do kláves.

Po deváté hodině večer vstoupil do místnosti bez zaklepání vysoký prošedivělý muž v bezvadném černém obleku. Jíra si ho všiml jako první.

„Martino, máš tu nějakou návštěvu,“ obrátil se ke mně.

„Dobrý den,“ otočila jsem hlavu k neznámému a dokonce jsem vstala od počítače. „Přejete si, prosím?“

„Velkou radost vám nenesu,“ řekl upjatě neznámý. „Vedu totiž vyšetřování auta, zdemolovaného za vaší vsí. Některé poznatky ukazují, že máte s tím případem spojitost. Musím vás proto vyslechnout a doufám, že mi nebudete klást překážky ve vyšetřování. Mám oprávnění i k domovní prohlídce.“

Zbledla jsem a krve by se ve mně nedořezal.

„Promiňte mi,“ obrátil se na neznámého Jíra. „Nějak jsem nepochopil, s kým z nás dvou právě mluvíte.“

„V podstatě s oběma, dalším podezřelým této kauzy jste vy,“ zněla odpověď.

„No prima,“ usmál se Jíra. „Snad jste nás nepřišel zatknout?“

Humor ho na rozdíl ode mě zatím nepřešel.

„To až podle okolností,“ prohlásil upjatě návštěvník.

„A můžete nám ukázat váš služební průkaz?“

„Tady!“ Vytáhl z náprsní kapsy jakousi knížečku, zamával jí ve vzduchu a hned si ji zase dával zpátky.

„Není to hasičská legitimace?“ zajímal se Jíra.

„Nemohu vám ji ukazovat zblízka,“ odsekl neznámý. „Je to proti předpisům, jste hlavní podezřelý.“

„Tak mi ji neukazujte,“ souhlasil ochotně Jíra. „Poslyš Martino, nabídneme návštěvě židli, ne?“

„Jste povinni odpovídat podle pravdy na mé dotazy,“ řekl studeně návštěvník a na nabízenou židli se neposadil.

„No – tak se tedy ptejte,“ vybídl ho Jíra, ale posunkem mi naznačil, abych byla zticha a do hovoru se mu nepletla. Nemusel mi to zdůrazňovat, stála jsem tu i tak jako zařezaná a byla jsem ráda, že mluvil za nás oba.

„První otázka: Kde jste byli v noci z osmého na devátého minulého měsíce?“

Zamrazilo mě. To byl ten večer, kdy mě Jíra zachránil od prvních dvou grázlíků.

„Tu noc jsme, jestli se nemýlím, spali zde v tom domě,“ odpověděl mu Jíra klidně. „Každý v jiné místnosti, abyste si nic nepomyslel o Martině. Mám od ní pronajatou jen vedlejší komoru.“

„Podle našich poznatků jste ale byli jinde,“ nesouhlasil vyšetřovatel. „Podle nás jste se toho večera oba nacházeli v kůlně lesního závodu...“

„To ale musíte říci jasně, že večer a ne v noci,“ nenechal ho domluvit Jíra. „Tam jsme byli večer, nemáme potřebu zapírat.“

„Pak mi budete muset něco vysvětlit,“ zaútočil na Jíru náhle tvrdším tónem. „V té kůlně byla spáchána dvojí vražda a vy jste tam byli, takže jste první a největší podezřelí. Upozorňuji vás, že cokoliv od této chvíle...“

„Nemusíte nás upozorňovat,“ opět mu skočil do řeči Jíra. „Samozřejmě proti nám použijete všechno co řekneme, nejen od této chvíle, ale i dřív. Musím vás ale opravit. V té kůlně nešlo o dvojitou vraždu, ale o dvojitou sebevraždu. Ti dva hoši se zastřelili vlastními zbraněmi. Zdá se, že vaši experti svou práci odbyli, jinak by museli přijít na to, ze kterých zbraní smrtící střely vyšly a kdo střílel.“

„Naši experti sebevraždu bezpečně vyloučili,“ odsekl na to vyšetřovatel. „Tahle verze případu vám nevyjde.“

„Vyloučili sebevraždu...“ ušklíbl se Jíra. „Zřejmě si to nedovedli představit jinak než jako vraždu a podle toho své posudky přizpůsobili.“

„Naši experti jsou mistři svého oboru,“ urazil se chlap. „Kdyby šlo o sebevraždu, byly by rány ožehnuté ohněm, nebyly by to průstřely z dálky. Tak jasné známky přece nemůže nikdo přehlédnout.“

„Můžete se sám zastřelit i z veliké dálky,“ opáčil Jíra. „Naznačím vám příklad. Vystřelíte kolmo nahoru, kulka vyletí do výšky, ale přitažlivost zemská ji zastaví, otočí a vrátí zpět. Když budete mít štěstí – nebo smůlu, jak se to vezme, prostřelí vám hlavu taky tak čistě a bez ožehnutí.“

„Ti dva nemohli střílet nahoru a i kdyby, nad nimi byla střecha té kůlny.“

„To jsem přece netvrdil. To byl jen příklad.“

„Museli jste střílet vy dva,“ tvrdil detektiv.

„A čímpak? Zbraně měli jen oni, my ne. Jistě jste si ověřili otisky prstů a podobné věci. Smrtící zbraně jsme v ruce nikdy neměli, i to je jasná známka, kterou nemůže nikdo přehlédnout,“ vrátil policistovi jeho vlastní slova.

„Otisky se dají setřít a pistoli přitisknout na ruce mrtvých obětí,“ namítl.

„Daleko jednodušší je předpokládat, že se ti dva zastřelili navzájem,“ opáčil Jíra.

„Ti dva byli odedávna nerozluční kamarádi,“ zamračil se vyšetřovatel. „Ani tuto verzi nemohu přijmout.“

„Jste si tím nějak jistý,“ zkusil ho zviklat Jíra. „Mezi zločinci přece bývá vzájemné vyřizování účtů časté. Ale nebudeme se zbytečně dohadovat. Nejjednodušší bude, když vám řeknu pravdu o tom, co se tam vlastně odehrálo.“

„Pravdivě byste měl vypovídat ve vlastním zájmu,“ opáčil vyšetřovatel. „K tomu vás nabádám už od počátku. Příznání je polehčující okolnost.“

„Nemám se k čemu přiznávat,“ pokrčil rameny Jíra klidně. „Ti dva stříleli na mě, ale měli smůlu. Neříkám to sice rád, rozhodně se tím nechlubím každému, ale ode mě se kulky všech ráží odrážejí jako pingpongové míčky. Kdo si na mě vystřelí, dostane odraženou kulku obvykle mezi oči, v horším případě do břicha.“

„To byste musel dokázat,“ opáčil vyšetřovatel udiveně.

„To se těžko dokazuje,“ namítl Jíra. „Uvědomte si, jak najdete někoho, kdo by to chtěl dobrovolně vyzkoušet? Takové zkoušení je životu nebezpečné – jenže pro střelce.“

„Přece nechcete, abych věřil tak jasnému přírodovědnému nesmyslu? Mě něčím takovým neobalamutíte!“

„No dobrá,“ pokračoval Jíra. „Znám bezpečný způsob, jak to prokázat. Můžete upnout pistoli do svěráku a odpálit ji provázkem. Budete-li stát stranou, nic zlého se vám nestane. Já si klidně před tu pistoli stoupnu.“

„To myslíte vážně?“

„Naprostou vážně,“ přikývl Jíra. „Tomuhle řídkému jevu se v Čechách odpradávná říká **fext**, německy **kugelfest**.“

„O tom jsem kdysi četl...“ přejel si vyšetřovatel rukou přes čelo. „Ano, už vím! Nikola Šuhaj loupežník měl prý mít tuhle vlastnost...“

„Také jsem to četl, ale právě on zaručeně fextem nebyl,“ zavrtěl hlavou Jíra. „Jen si to myslel. Když po něm jeho kamarád střílel, Nikolovi se nic nestalo, to ale znamená, že se ten kamarád prostě netrefil. Kromě toho – Nikolu Šuhaje zabili sekerou. Do fextů můžete sekát jak chcete. Není to sice dvakrát příjemné, ale neublížíte nám.“

„To by bylo velice zajímavé... Já ale vyšetřuji dvě vraždy a nemohu dbát na nějaká tvrzení bez důkazů.“

„Já jsem přece ochoten podstoupit tu zkoušku,“ ujistil ho Jíra. „K tomu není třeba mnoho. Svěrák, pistole – a ještě krabice vaty, aby ani odražená kulka nenatropila nějakou škodu. Už to se mnou jeden odborník zkoušel.“

„V tom případě půjdete se mnou,“ rozhodl policista.

„Prosím,“ souhlasil Jíra. „Ovšem nejprve mi ukažte vaši legitimaci. Já také nejsem povinen uvěřit vám bez důkazů, že jste opravdu tím, za koho se vydáváte.“

„Jste pořád hlavní podezřelý,“ připomněl mu policista.

„Dobrá, nechci vidět legitimaci,“ slevil Jíra. „Jistě tu máte kriminalistický odznak. Je dost charakteristický, stačí jej ukázat z dálky. K tomu je ostatně určený.“

„...nemám jej s sebou...“ znejistěl policista.

„Proboha, jak chcete někoho zatýkat?“ divil se okatě Jíra. „Počínáte si lehkomyšlně na to, že vyšetřujete násilnou smrt dvou lidí, nemyslíte? A také nesmíte nikoho zatýkat sám, měli byste být na to nejméně dva. To je přece vážné opomenutí. Co kdybych měl zbraň?“

„Jsem dostatečně ozbrojen,“ mračil se policista.

„Vyhrožováním střelnou zbraní u mě neuspějete,“ usmál se Jíra. „Varuji vás, jako jsem varoval tamty dva. Neuvěřili mi a vystřelili. Jak to s nimi dopadlo, víte.“

„Mohu zatknout tady tu slečnu. Za napomáhání.“

„Pravda, říkal jsem, že fext je zřídkavý jev. Nevěříte mi, že jsme fexti oba dva, vidíte?“ zašklebil se Jíra. „To víte, známe se, tak se vzájemně navštěvujeme.“

Dovedl se šklebit dosti jízlivě a v této chvíli jsem mu to skoro měla za zlé.

„Tím snad chcete říci...“

„Ovšemže. Nás fextů je sice málo, ale občas se scházíme. Mohu vám s potěšením oznámit, že Martina má stejnou vlastnost jako já. Proto vám radím, nechte pistoli v kapse, mohl byste zemřít vlastní kulkou.“

„Kdyby tomu bylo, jak říkáte,“ zachmuřil se, „bylo by to vážnější, než se mi zdálo.“

„Proč? Cožpak někomu ubližujeme?“

„Ta vlastnost by byla hrozná zbraň, srovnatelná s vynálezem dynamitu,“ vyhrkl.

„Možná,“ přikývl Jíra. „Ale dokud na nás nestřelíte, nic se vám nestane. My proti vám osobně nic nemáme.“

„Kdo vám to má věřit?“

„Věřte si nebo nevěřte, ale nechte nás na pokoji – ve vlastním zájmu. Není tomu tak dávno, co se Martinu jakási banda pokoušela sprovodit se světa dynamitem.“

„Jak vidím, nepodařilo se to,“ usmál se detektiv. „To je dobře, tak hezké ženy by byla jistě velká škoda.“

„Nepodařilo. Bylo jich na ni moc, přepadli ji, přivázali ke stromu a když pak nálož vybuchla, Martinu to málem omráčilo.“

„Jak velká byla ta nálož?“

„Říkali půl kila trhaviny, semtexu,“ odpověděla jsem za Jíru.

„To by z vás muselo nadělat malé kousky!“

„Roztrhalo to na kusy provazy, kterými byla přivázaná ke stromu,“ ujistil ho Jíra.

„Říkal jsem vám přece, že Martina je fext. Nic se jí pochopitelně nestalo.“

„A ta banda?“

„Když viděli, že mi to neublížilo, vytáhli na mě pistole a začali střílet. Zůstali tam ležet všichni tři,“ řekla jsem rychle. Nebylo mi příjemné o tom hovořit.

„Kdo?“ nechápal detektiv.

„Povídám, tři bandité z toho auta,“ opakovala jsem.

„A kde to bylo?“

„Mluvili předtím něco o Lomničáku, ale kde to přesně je, nevím. Vždyť už jsem to na policii hlásila.“

„Vaše hlášení zase někde uvízlo,“ zamračil se detektiv. „To je závažná okolnost, budeme to muset prověřit.“

„Prosím, prověřujte si, je to ostatně vaše povinnost,“ souhlasil Jíra.

„A vás musím požádat, abyste neopouštěli dům. Budete předvoláni... jako svědkové.“

„Už ne jako hlavní podezřelí?“ ušklíbl se Jíra.

„Vaše přiznání... ehm, sdělení... trochu mění situaci,“ připustil detektiv.

„No prosím, najdete nás tady,“ souhlasil Jíra.

Detektiv poté odešel. Opatrnost ho vedla k tomu, aby ze sednice vycouval pozadu a neobrátil se k nám zády ani na okamžik. Po jeho odchodu jsem si vzdychla:

„Tak – a máme, co jsme nechtěli. Teď nebudeme mít chvíli klid. To je nadělení, vždyť jsme si zítra plánovali výlet, navíc každý jinam. Budeme to muset odložit.“

„Myslíš?“ usmál se na mě Jíra.

„Když to na nás požadoval?“

„Požadovat mohl co chtěl,“ pokrčil rameny Jíra.

„Ty se chceš vzpírat policii?“

„Ne. Poslechl bych ho, kdyby k policii patřil.“

„Jak to myslíš?“

„Ten pán nebyl od policie,“ ujistil mě Jíra. „Všimni si, prosím tě, jak nechtěl ukázat ani legitimaci ani odznak kriminálky. A proč nám šel osamělý sdělovat obvinění z vraždy? U mord party je přece první příkazání, že na vraha musí být nejméně dva. A takových příznaků bylo více.“

„Třeba jen zapomněl...“

„U kriminalistů jde při takovém opomenutí o krk a každý si to jistě uvědomuje.“

„Určitě měl zbraň...“

„Ovšem. Mohl by ji vytáhnout, beze svědků nás zastřelit a pak odejít. Kdybychom ho nepřesvědčili, že by to od něho byla sebevražda, udělal by to.“

„Proč ho tak podezíráš?“

„Tak tedy další příznaky. Věděl o těch mrtvých v horách, o kterých policie nejspíš neví dodnes, kdežto gangsteři ano. Sama jsi to říkala. Kdyby vyšetřoval výbuch auta, určitě by věděl o těch dalších, vždyť jsi je na policii ohlásila před několika hodinami. O tak důležité skutečnosti by ho zaručeně informovali. Jen si to všechno uvědom!“

„Třeba opravdu...“

„Je toho moc, co mi na něm vadí,“ uzavřel Jíra. „Obávám se, že ten člověk patří k té bandě.“

„To by bylo ještě horší,“ povzdychla jsem si.

V té chvíli se rozlétly dveře. Stál v nich tlustý chlap s maskou na obličej, v ruku držel zbraň, takovou velikou pistoli s delší hlavní. Aniž by něco vykřikl, beze slova ji na Jíru namířil a stiskl spoušť.

Neozvalo se ohlušující praskání výstřelů, ale celá série tlumených ran, zbraň měla zřejmě tlumič. Už první střela Jíru trefila – ale odrazila se a roztříštila chlapovi obličej. Stěna za ním okamžitě zrudla krví, hroutil se pomalu na podlahu, ale jeho ruka v křeči

nedokázala pustit spoušť, další a další střely létaly nazdařbůh ve smrtícím vějíři sednicí. Ublížit nám nemohly, ale povyrazily několik okenních tabulek a zarývaly se do dřeva trámů stěn a stropu. Jedna z posledních zasáhla žárovku. Prsklo to a byli jsme rázem bez světla. Potmě – a potichu. Byla jsem tak překvapená, že jsem ani nevykřikla. Chlap se zatím ztěžka a bez vlády složil na podlahu.

Jíra se vzpamatoval první. Vytáhl zapalovač a škrtl. Pak jsem našla baterku, ale nebyly v ní baterie a došlo na osvědčené svíčky. S Jírovou pomocí jsem našla krabici, kde jsem je měla uložené. Rozsvítili jsme si po jedné a pak jsme se věnovali chlapovi ve dveřích.

Když ho Jíra převrátil na záda, bylo jasné, že ten chlap už nežije. Střela mu vlétla okem do lebky a týlem ven. Kolem dveří, na stěnách, na podlaze i na dveřích bylo plno krve. Hrozná spoušť – ale kupodivu mě to nechávalo klidnou. Ten gangster na nás začal střílet a skončil vlastní kulkou, proč ho litovat? On by nás zřejmě také nelitoval.

V té chvíli Jíra zpozorněl. Venku se ozval motor auta. Rozjelo se a odjíždělo pryč, jeho motor rychle slábl, až se vytratil docela. Jíra si odplivl.

„Tušil jsem, že ten chlap bude bestie, ale podcenil jsem ho. On je přímo pekelník.“

„Kdo?“ nechápala jsem.

„Ten co nás před chvílí vyslychal,“ prohlásil Jíra. „Varoval jsem ho, aby nestřílel na fexta. Úplně nám nevěřil, ale zviklali jsme ho, takže si to sám osobně netroufl. Proto na nás poslal jiného člena své bandy. Vsadím se o co chceš, že mu naše varování zatajil. Prostě mu nařídil, aby nás odstřelil. Nebýt fexti, byli bychom v této chvíli oba bradou vzhůru.“

„To by ho – takhle vědomě obětoval...?“

„Vždyť ti říkám, ten falešný detektiv musí být pěkná bestie! Snad jsem mu neměl nic říkat. Vytáhl by na nás nejspíš bouchačku a zkusil by nás zabít sám.“

„Co budeme dělat?“ otázala jsem se bezradně.

„Kdybych věděl, odkud ten chlap přišel, vypravil bych se za ním,“ řekl Jíra se špatně utajovanou bezmocností. „Jenže my o něm nic nevíme. Jen to, že patří k nějaké veliké a nejspíš i k dobře organizované bandě.“

„Jak to myslíš – dobře organizované?“

„Vezmi si jejich výzbroj. Spousta lidí se dnes strachuje o život a nedivím se, když si někdo pořídí pistoli, aby se cítil bezpečněji. Ale mašinkvér s tlumičem a půl metrůku trhaviny? To nejsou zbraně pro nutnou sebeobranu! Kdo si takové prostředky pořídí, má s nimi určitě horší úmysly. Připočti si k tomu, je jich banda, mají luxusní auta a prkenice nabitě penězi. Rozpomeň se na nevidanou otrlost, jak tě chtěli zabít. Přivázat někomu na břicho půl kila trhaviny a dívat se jako na divadle, jak to člověka roztrhá na kusy, to chce pořádně silný žaludek. Podle mě to nebyli žádní zlodějčci. Rozhodně nezabíjeli poprvé.“

„Šest jich je po smrti,“ připomněla jsem mu. „Dva z nich se zabili v horách, tři v lese a poslední tady.“

„Nevíš kolik jich ještě zůstalo,“ pokrčil rameny Jíra. „Bestie chlap, co právě odjel, bude v té bandě nějaké vysoce postavené kápo. Jak jinak by mohl jinému darebákovi bez velkých skrupulí nařídít zabít dva neznámé lidi? Ta bestie poslala svého chlapa na smrt, aby si ověřila, zda jsme jí nelhali. Pro pouhou jistotu obětovala člověka! Možná to pro ni byla přijatelná cena, ale kdyby ti dva byli poslední z celé bandy, určitě by to vypadalo jinak. Takhle jsem si skoro jistý, že jich je ještě dost na to, aby nám pořádně zneprjemnili život.“

„Co si počneme?“

„Nemáme moc na vybranou. Asi by bylo lépe odsud na nějakou dobu zmizet.“

„Zmizet?“

„Jak povídám, měli by tam zájem i o učitelku...“

„Už jsem řekla, že tu mám chalupu po rodičích.“

„To v téhle chvíli padá. Naopak, mohli by ti ji zapálit, dokonce i nad hlavou...“

„Vážně?“

„Což pořád nevěříš, že jsou schopní všeho?“

„Já vím,“ sklopila jsem hlavu, „ale tady jsem doma, tohle je můj domov, rozumíš? Nechce se mi odtud utíkat.“

„Vždyť se ještě vrátíš,“ utěšoval mě. „Mohla bys chalupu na rok či na dva někomu výhodně pronajmout.“

„Ale co zdejší škola?“

„Kdyby tě zabili, nastoupil by sem jiný učitel,“ pokrčil rameny. „Pro jednoho člověka se svět nezboří.“

„To jsem pro tebe taková nula?“ vyčetla jsem mu.

„Pro mě nejsi nula,“ řekl tiše. „Svět se nezboří pro nikoho, ale každý člověk může někomu chybět... A kromě toho, na tobě by si teď vylámal zuby celý pluk fanatiků.“

Pak se nabídl, že mrtvolu i vražednou zbraň odnese. Ne protestovala jsem. Chtěla jsem, aby vzal i pistoli, ukořistěnou na Žoržově bratrovi. Pečlivě jsem ji schovala do prádelníku, ale měla jsem z ní strach. Měla jsem nepříjemné tušení, že gangsteři mohli tou zbraní spáchat několik zločinů. Kdyby ji u mě policie našla, mohla by mě obvinít z něčeho, o čem ani nevím. Vrátit jsem ji už pochopitelně nemohla a jen tak ji pohodit jsem se neodvažovala. Byly na ní moje otisky prstů – ale ty by se snad daly setřít.

Jíra trochu zvažněl.

„Nech si ji,“ radil mi. „Já vím, může to být vražedná zbraň, ale kdoví kdy ji budeš potřebovat. Nemusíš ji používat jako předchozí majitel. Nemusíš z ní vůbec střílet, stačí, když ti zajistí od podobných darebáků potřebný odstup. Uvědom si, vydržíme víc než jiní lidé, ale jen v některých směrech. Když se na tebe vrhne pět chlapů, přemůžou tě – vždyť na tebe stačili i tři. Byla jsi v jejich rukou a ačkoliv ti nemohli ublížit přímo, mohli by najít způsob, jak ti uškodit. Budeš-li mít zbraň, netroufnou si na tebe – a když je vyprovokuješ, aby na tebe vystřelili, bude aspoň o pár lotrů míň.“

Pistole tedy zůstala v prádelníku. Roztříštěnou hlavu gangstera obalil Jíra plastickým sáčkem, aby z ní nekapala krev. Otrásla jsem se odporem. Pro mě byl i mrtvý zločinec pořád ještě člověk, ačkoliv na nás střílel a chtěl nás očividně zabít. Jíra si však s mrtvolou nedělal žádné starosti. Na rozdíl ode mě měl spoustu hrozných zkušeností ze všelijakých válek, za svůj život jistě viděl mrtvých víc než dost a mrtvý v něm nebudil posvátnou úctu, jako ve mně. Samopal nacpal do batohu, chlapa si hodil přes rameno a odešel do černé tmy.

Zůstala jsem sama. Posbírala jsem střepy u oken a potom jsem s kbelíkem umyla kaluže krve na podlaze, stěnách a na dveřích. Než se Jíra vrátil, měla jsem uklizeno. Jen prostřílené trámy a vytlučená skla v oknech dávala tušit, že se tu dnes večer střílelo.

Netušili bez soucitu a svědomí ti zbojníci
že vlastní kulí sami sobě napíší ortel...

„To se dá zatmelit,“ prohlásil Jíra, když se vrátil. „Zítra koupím tmel a dám se do toho. Vysadím okenní rámy a dám ti je do auta, zajedeš ke sklenáři do města.“

„Kam jsi dal...“

„Hodil jsem ho do kráteru po autě, které jsi vyhodila do větru,“ řekl klidně. „Jen ať policie ví, s čím si ho má spojovat. Samopal je pod mrtvolou, ale nevyčňívá. Až toho grázla lidé najdou, určitě budou spěchat pro policii a ta už si se zbraní poradí.“

„A nebylo by lepší svěřit se policii?“

„Nebudu ti v tom bránit, ale když si představíš, co bude zaručeně následovat...“

I tak se mi zdálo, že kdovíkolik let strávíme ve vyšetřovací vazbě. Nedovedla jsem si představit, jak bychom ty záhadné jevy vysvětlili policii. Museli bychom připustit, že fextové nepatří do pohádek a pověstí, jenže jsem si hned představila zdlouhavé vědecké zkoumání před celým světem, které by bezpečně následovalo. Jíra měl pravdu. Fextové se musí držet v ústraní a ne se předvádět jako exponát v ZOO.

Uklidili jsme co se dalo a šli spát, ráno bude moudřejší večera. Každý jsme usínali v jiné místnosti, ale tentokrát bych si mnohem víc přála, aby byl někdo se mnou.

Připravila jsem si čisté oblečení a uvažovala, jak bych mohla nejlépe rozpárat tu d'ábelskou kombinézu. Nemohla jsem se k tomu ale nějak odhodlat. Byla to neobvyklá věc, i když mi Jíra vysvětlil, že mě nezachránila kombinéza, ale moje vlastnosti fexta – či snad fextky? Nemohla jsem ji přece jen tak zničit.

Nakonec jsem to opět odložila. Ještě počkám.

Umiňovala jsem si, že hned ráno nahraji na disketu další díl Jírových vzpomínek a uložím do školy. Jakmile se o nás začala zajímat zločinecká organizace, mohli jsme se od ní nadít ledačeho. I zapálení střechy nad hlavou. Věřila jsem Jírovi, že bychom vyvázli díky d'ábelským kombinézám se zdravou kůží, ale přijít o veškeré výsledky práce by mě mrzelo. Ačkoliv – i to jsem si musela přiznat – zápisky jsem pořizovala víceméně ze setrvačnosti. Nebyla jsem si už jistá, zda je budu chtít zveřejnit. V něčem měl totiž pravdu i ten gangster. Vlastnosti fextů by více než vědce zajímaly grázly.

Jako ten falešný vyšetřovatel...

Bestie

Ráno jsme se oba probudili brzy. Jíra časněji než já, ale zůstal v komůrce a nepřišel do sednice, dokud jsem ho tam nepozvala – respektoval mě pořád jako džentlmen. Neměla jsem žádné divoké sny, ale i tak jsem si oddychla, když přišel na naše obligátní ranní kafe. Vycítila jsem v něm silnějšího a byla jsem ráda, že je se mnou pod jednou střešou.

„Jak se ti dnes jeví možnost odstěhovat se na čas jinam?“ optal se mě při kafi.

„Kdyby to bylo nutné... Naštěstí jsem se z toho přece jen trochu vzpamatovala.“

„Takže zůstaneš tady?“

„Nejspíš ano,“ přikývla jsem.

„Nutit tě nechci a nebudu,“ pokrčil rameny. „Ale neděláš dobře.“

„Nejraději bych na všechno zapoměla,“ přiznala jsem se. „Zahodit ještě tu pistoli a už na to nemyslet...“

Jíra na to neřekl nic, ostatně jsme si to prohovořili už včera. Byl to jen můj zbožný povzdech. Kdyby tak šlo na to jednoduše zapomenout!

Pak jsem zasedla k počítači, pořídila bezpečnostní kopie a hned jsem se vypravila uložit diskety do školy. Jíra mě doprovodil ke škole, ale pak jsme se rozešli a on šel dál do obchodu. Chtěl koupit nějaký tmel a barvu na zacelení děr po kulkách.

Budova školy byla zamčená, což nebyl problém, neboť jsem měla klíče. Uložila jsem diskety do zásuvky stolu, ale než jsem se mohla otočit a vrátit se domů, ještě jsem tu musela cosi zařídit. Trvalo mi to skoro půl hodiny, ačkoliv jsem se zbytečně nezdržovala. Co se dalo dělat, škola teď závisela především na mně a začátek školního roku byl přede dveřmi.

Venku jsem se rozhlížela po Jírovi. Nepřišel za mnou do školy, očekávala jsem ho tedy venku. Pak jsem si uvědomila, že je příliš brzy po ránu, obchod je zavřený a pokud bude Jíra na otevření čekat, přijde nejdříve za hodinu. Nu což, zatím si aspoň v klidu něco přepíšu, řekla jsem si.

Ve vesnici jsem spatřila několik známých. Mnozí vstávají časně kvůli dobytku. Se všemi jsem se pozdravila, ale s nikým jsem se nedala do řeči. Spěchala jsem domů.

U chalupy mě zaujalo cosi divného. Ačkoliv jsem určitě zamkla, klíč nebyl za trámem, ale trčel ze zámku pootevřených dveří. Někdo nás během naší nepřítomnosti navštívil. Kdo to mohl být? Ačkoliv se na vesnici tak nekrade jako ve městech, vyloučit jsem to nemohla. Nevlastnila jsem sice žádné cennosti, které by zloději stály za riziko, až na počítač – ale o ten bych nerada přišla.

Do chodby jsem vstupovala opatrně. Nikdo tu nebyl, ale ze dveří do sednice jsem zaslechla podezřelý šramot. Opatrně jsem je pootevřela a nahlédla dovnitř.

„Paní učitelko, utečte, nechoďte sem!“ ozval se zevnitř vystrašený dětský hlásek.

Na židli seděla malá dívenka, přivázaná silným provazem. Poznala jsem ji, byla to moje žačka a sousedova dcera Jarmilka Kořátková. Po prázdninách měla začít chodit do čtvrté třídy. Měla očividně v očích děs, ale našla v sobě odvalu varovat mě. Znamenalo to, že je tady ještě někdo a že to asi nebude přátelská návštěva. Napadlo mě jediné vysvětlení.

Gangsteři!

Mohla bych okamžitě vycouvat a utéci, ale přičilo by se mi nechat Jarmilku v moci banditů schopných všeho. Přemohla jsem nutkání otočit se a utíkat, raději jsem vstoupila do sednice. Nemohou mi nic udělat, ujistovala jsem sama sebe.

„Zůstaňte stát a nehýbejte se!“ ozvalo se v té chvíli za mnou. Otočila jsem se – a po pravdě řečeno jsem ani nebyla příliš překvapená, koho jsem spatřila.

Za dveřmi stál včerejší detektiv či vyšetřovatel. V ruce držel pistoli, ale nemířil na mě, jak jsem čekala.

„Jestli se ještě pohnete, zastřelím to děvče!“ prohlásil s ledovým klidem.

Ztuhla jsem. Mě ohrozit nemohl, ale Jarmilku ano. Byla docela bezbranná.

Gangster využil mého zděšení, poodstoupil od otevřené kredence, ve které se do mého příchodu přehraboval, několika kroky došel až k dívence a přitiskl jí k hlavičce obrovskou pistoli stejného typu, jakou mě předtím ohrožovali členové jeho bandy.

„Jestli se pohnete, vystřelím jí mozek,“ vyhrožoval nám sveřepě. „Nevěříte mi?“

„Věřím,“ řekla jsem zamračeně. „Jen nechápu, proč to děláte.“

„To pochopíte,“ ušklíbl se. „Já jen abyste si uvědomila, že nemá cenu odporovat mi. Nemám co ztratit. Zabili jste mi dva syny, dva nádherné kluky, rozumíte? V té lesní kůlně Jiřího a v Lomnickém lese Jaroslava.“

Vypadal jako ztělesnění spravedlivé pomsty. Zdrčený otec, zákeřně připravený o své děti. Až na to, že jeho děti nebyly žádná nevinátka, ale gangsteři beze stopy citu a on hrozil zabitím naprosto nevinné, vyděšené dívence, která za nic nemohla, vždyť ani nechápala, proč ji ohrožuje.

„Nezabili jsme je,“ opravila jsem ho. „Zabili se sami. Zemřeli vlastními kulkami.“

„Ale vy jste toho příčinou!“ vybuchl chlap.

„Příčinou?“ opáčila jsem trpce. „Z naší strany v tom nebyl úmysl! Když už víte, že odrážíme kulky, pak jistě víte, že to nezávisí na naší vůli, rozumíte? Vaši synáčkové na nás úmyslně vystřelili, byla to tedy jejich vina! Chtěli nás zabít, chovali se jako vrahové, takže narazili na vyšší spravedlnost, to je vše, co k tomu ještě mohu dodat.“

„Mě neobalamutíte!“ ušklíbl se gangster. „Dovedu docela dobře zacházet i tady s tou mašinkou.“

Ukázal dozadu ke stěně na můj počítač. Teprve teď jsem si všimla, že je zapnutý. Obrazovka nesvítla, jen kontrolky na čelním panelu. Spořič, došlo mi.

„Zřejmě nevíte, že počítač zaznamená, co jste na něm dělala naposledy, vidíte?“ vychloubal se. „Dostal jsem se k vašemu vyprávění a přečetl si je.“

„Doufám, že jste si aspoň pěkně počel,“ odpálila jsem ho. „Ale mohl jste počkat, až to vyjde knižně.“

„Vy chcete takovou bombu uveřejnit?“

„Proč si myslíte, že jde o bombu?“

„Vážně nechápeš, ty káčo, že píšeš něco, co mělo zůstat větším tajemstvím, než je tajemství výroby atomové pumy?“

Zaznamenala jsem s nevolí, že mi začal tykat. Familiérní chování potenciálního vraha neznamena nikdy nic dobrého.

„Nejsem si toho vědomá,“ zamračila jsem se.

„Svatá prostoto!“ vybuchl gangster. „Tobě to nedošlo? Jak vidím, ne! Nechápeš tu úžasnou vlastnost, když je člověk nezranitelný běžnými zbraněmi?“

„V normálním životě to člověk nepotřebuje,“ řekla jsem ostřeji. „K tomu musíme narazit na darebáky, jako jste vy.“

„Kdyby měli tuhle vlastnost synové, byli by naživu,“ zaútočil na mě. „A co víc, Jiří by se ani nedostal do vězení! A byl to talentovaný kluk! A Jarda! Víš, ty děvko, co dalo práce a peněz propašovat Jirkovi do vazby pistoli? A vy – vy jste mi je oba zabili!“

Ani krokodýlí slzy by mě neobměkčily od chlapa, který se nerozpakoval pošvat na mě profesionálního vraha, ačkoliv už věděl, že ho posílá na smrt. Který tu přede mnou hrozil zastřelením úplně cizí holčičce. Slzy toho grázla mě nedojímaly.

„Je mi trapné opakovat to, ale zabili se sami,“ trvala jsem na svém. „Navíc se mi zdá, že to je především vaše vina. Zнала jsem oba krátce, ale řeknu vám, neměli v sobě kousek citu. Měli smůlu, že narazili na fexy, ale kdo je nutil střílet? Kdybyste je řádně vychoval,

aby nikomu neubližovali, byli by před námi fexty bezpeční. Jak jste je ale vychoval? Vždyť jste jejich smrtí vinen víc než já!“

„Ty učitelské neviňátko, ty jsi původně fext nebyla, jak jsem si přečetl, vid’? Tvůj amant si tě předělal k obrazu svému, abys mu byla povolnější.“

„Tak to nebylo!“ namítla jsem prudce.

„Jen se neurážej! Naštěstí mě vůbec nezajímá, jak dlouho se spolu pelešíte.“

„Alespoň před tím dítětem se chovejte slušně!“ vybuchla jsem rozzlobeně.

„Ani ten parchant mě nezajímá,“ řekl pohrdavě. „Pro mě je to *klíč*, rozumíš? Živý klíč, který rozdupnu, až se mi zachce. Ale nejprve mi otevře cestu k d’áblíkům, jak je vy dva nazýváte. Přesněji řečeno, k tomu balvanu v lese, který *předělá člověka na fexta*.“

Až teď mi došlo, co to znamená. Asi jsem jaksepatří zbledla. Takže on by se chtěl stát fextem? Aby se mohl vysmívat policii a dál páchat zločiny, teď už beztrestně!

„Ani nevím, jak to se mnou Jíra udělal,“ zkusila jsem mu to marně vymluvit.

„To jsem pochopil,“ zavrčel. „Ani ten tvůj buran samozřejmě neví, jak to dělá. Párkrát mu to pomohlo a občas toho využívá. Ale co pomohlo vám, pomůže každému. Já mám také právo stát se fextem! Vezmu si vás s sebou a ty mi ukážeš ten balvan.“

„To neudělám!“

„Uděláš,“ ušklíbl se. „Nejsem pitomec a nebudu střílet po tobě. Vystřelím mozek z hlavy tady tomu dítěti a jeho krev bude ležet na tobě! Jistě najdu i pár dalších.“

„Máte podivné představy o spravedlnosti...“

„Co víš o spravedlnosti, ty děvko? Nepoučuj mě, jsem doktor práv, bývalý soudce a prokurátor. Dobře vím, k čemu jsou zákony. Tahle pistole patřila Jaroslavovi. Našel jsem ji dneska tady a bude od tebe a od tvého amanta krásně ohmataná. Až tohle děvče zastřelím, zůstanou na vražedné zbrani tvoje otisky prstů.“

Až teď jsem si všimla, že má na ruce jemnou rukavici téměř pleťové barvy. Byl zřejmě připravený na všechno. Jeho otisky na pistoli nebudou. Jírovy otisky na zbrani být nemohly, nikdy ji neměl v ruce, ale moje ano, já jsem tu pistoli držela. Rukavice mohla něco setřít, ale jistě ne všechno. Snad by to ale neznamenal, že jsem vrahem já! Ačkoliv, kdoví! Čeští policisté nepatří k důvtipným a úspěšně se dá pochybovat i o jejich neúplatnosti. A tenhle bývalý soudce a prokurátor? Jako gangster je snad ze všech nejhorší!

„To vám nevyjde,“ vyhrkla jsem.

„To se teprve uvidí, ale nebudeme si tu přece vykládat, co a jak. Nemám na to čas ani chuť, pojedeme k tomu balvanu. Jestli budeš cestou vyvádět hlouposti, ta holčina to sakra odnese! Nemusím toho parchanta zabít první ranou, můžu mu pomalu lámat kostičky nebo odřezávat jeden prstíček po druhém! Tak žádné skopičiny!“

S těmi slovy začal malou Jarmilku odvazovat od židle.

„Jste bestie, pane doktore,“ řekla jsem suše.

„Pokud si to myslíš, myslí si to,“ opáčil s úšklebkem. „Právo na soukromý názor ti neberu. Dělán jen to, co považuji za nutné. Nic víc, rozumíš?“

„Vážně si myslíte, že je nutné zatahovat do toho nevinné dítě?“ vybuchla jsem.

„To si vážně myslím,“ přikývl. „Nebudu směšný, abych ti vyhrožoval pistolí, když si z ní nic neděláš. Ale to neznamená, že se vzdám. Nic jiného na tebe neplatí, ale dítě zabít nenecháš, i když není tvé vlastní.“

Odvázal mezitím dívku od židle a trhnutím ji postavil na nohy. Měla svázané ruce, utéci mu nemohla. Stále jí držel u hlavy pistoli a nařídil mi, abych šla před nimi.

Vyšli jsme z chalupy. Rozhlédla jsem se, ale Jíru jsem nespátřila. Teď bych ho tu potřebovala, pomyslela jsem si zoufale.

Na malém prostranství mezi sousedními domky stálo luxusní auto s běžícím motorem. Byla jsem si jistá, že tam nestálo, když jsem přicházela k chalupě, ale doktor byl domluvený s důležitě se tvářícím mladíkem, nejspíš dalším členem bandy.

„Sedej dopředu,“ nařídil mi doktor stroze. „A žádné hlouposti, nebo střílím. Ne do tebe, ale do toho dítěte, rozumíš?“

Sám vstrčil do auta nejprve Jarmilku a pak počkal, dokud jsem si nesedla vedle řidiče. Teprve potom nasedl. Zaklaply dveře a auto se rozjelo.

„Kudy mám jet?“ otázal se mě mladík povýšeně.

Mlčela jsem.

„Neslyšela jsi?“ obořil se na mě doktor a aby dodal svým slovům váhu, zkroutil Jarmilce ruku, až chudák holčička zaúpěla bolestí.

„Doleva,“ vyhrkla jsem.

„Koukej být rozumná nebo uvidíš!“ hrozil mi doktor.

Napadlo mě, že pořád ještě nemá vyhráno. I když je až k balvanu zavedu, i když se on i jeho šofér nechají pohltit, budou v něm nejméně čtyři dny zavření. Z balvanu se dostanou jako fexti, ale beze zbraní nám nebudou nebezpeční. S Jírou si na ně počkáme a uvidíme... Navigovala jsem řidiče do hor s jasnou nechutí, ale teď už jsem se utěšovala, že snad není všechno ztraceno. Žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří, Jíra si bude vědět rady a něco vymyslí. Postupně jsem se tím uklidňovala.

Zastavili jsme se na nevelké mýtince, odkud jsme museli pěšky. Vystoupili jsme. Musela jsem jít první, za mnou vlekl doktor vyděšenou Jarmilku, poslední kráčel šofér. Tak jsme dorazili až k balvanu. Stál tam pořád stejně porostlý řídkým lišejníkem, jen přeražené stromy kolem chyběly. Lesníci je mezitím odtáhli, motorovou pilou odřízli i zbytky až k pařezům, které ještě přímo svítily nezčernalým dřevem.

„Kudy se leze nahoru?“ vyštěkl netrpělivě doktor.

Zamířila jsem tím směrem, ale zastavil mě.

„Ty tam nepůjdeš,“ rozkázal mi. „Zůstaneš dole. Stando, pohlídej ji! Ručíš mi za ni krkem, rozumíš? Nepřej si mě, jestli ti uteče!“

Řidič Standa vytáhl z kabátu pistoli a namířil ji na mě. Doktor mu neřekl, co jsem zač, nejspíš ani neměl v úmyslu udělat fexta i z něho. Tím lépe, bude proti nám jen on sám. V té chvíli mě šofér přestal zajímat a veškerou pozornost jsem soustředila na vrcholek balvanu, kam doktor hrubiánsky vyvlekl vzpírající se Jarmilku. Bránila se mu jen symbolicky, byla jako ochromená. Nebylo divu, stále ji ohrožoval pistolí a to dítě si očividně nevědělo rady. Já vlastně také ne.

„Opravdu, je tady ten háknkrajc,“ pochvaloval si doktor a opět se obrátil ke mně.

„Jak se to otvírá? Opravdu stačí fouknout?“

„Je tam otvor,“ řekla jsem. „Počítám, že to bude třeba vzít větším tlakem.“

Chvíli pečlivě zkoumal povrch kamenu. Pak se narovnal a dříve než jsem stačila vykřiknout, stiskl spoušť pistole. Ozvalo se prásknutí výstřelu a z hlavičky děvčátka se do všech stran rozstříkla jasně červená krev.

Zastavilo se ve mně na okamžik srdce.

„Ty bestie nelidská!“ vykřikla jsem zoufale. Shýbla jsem se, popadla na zemi kus kamene a vyběhla jsem směrem ke gangsterovi na balvanu.

Ozvalo se další prásknutí. Cosi mě nepříjemně cvrnklo zezadu do hlavy. Ohlédla jsem se a okamžitě jsem se zastavila. Za mnou klesal k zemi šofér s roztráštěnou hlavou, krev mu stříkala z obličejů na košili a na sako. Zřejmě na mě vystřelil, takže to byla jen o trochu menší bestie než jeho pán. V jediném okamžiku dva mrtví, to už bylo příliš. Obrátila jsem se k šoferovi, přiskočila k němu, vytrhla mu z bezvládné ruky pistoli a obrátila se k doktorovi.

„Bestie, to ti neprojde!“ vykřikla jsem skrz slzy. Snad bych ho i zastřelila, kdybych s tou pistolí uměla zacházet.

Bylo však už pozdě. Balvan se prudce s kamenným rachotem otevřel. Gangster se svou obětí spadli do jeho vnitřností a kámen se za nimi zavřel.

V první chvíli jsem zůstala jako solný sloup. Nevěděla jsem, co si počít. V Jírově písni to přece dopadlo jinak!

...to děvče k smrti zděšené přec nemá ani škrábnutí,
však ti co chtěli zavraždit je, měli smůlu zlou...

Zabil Jarmilku, opakovala jsem si. Je mrtvá. Viděla jsem to přece! Brečela jsem, až jsem skrz slzy neviděla. Svírala jsem pořád křečovitě v ruce zbytečnou pistoli a kdyby mi ten gauner nezmizel před očima do balvanu, byla bych ho navzdory svým pacifistickým názorům bez milosti zastřelila. Jenže on se přede mnou velice dobře schoval a až se objeví, bude se pistolím a jiným vražedným nástrojům vysmívat. A také policistům, soudcům a třeba i vojsku. Nikdo mu v ničem nezabrání, ať si usmyslí cokoliv.

Napadlo mě co nejrychleji se poradit s Jírou. Přece není možné, aby ten zločinec tak snadno triumfoval! Doběhla jsem k autu, nasedla, nastartovala, otočila a jako šílená vyrazila po úzké polní cestě.

Teprve na silnici jsem se trochu vzpamatovala. Nemělo smysl štvát se jako k ohni. Máme na rozmyšlenou skoro čtyři dny, než balvan vyplivne nového fexta – gangstera. A nemá cenu, abych se právě teď vybourala. Tušila jsem, že bych v d'ábelském obleku přežila i nejhorší katastrofu, jakou bych si mohla vymyslet, ale nebylo by spravedlivé, aby kvůli mé trestuhodné neopatrnosti zahynul ještě řidič protijedoucího automobilu.

Zpomalila jsem. Dvě stě, sto padesát, sto dvacet, sto... na tuhle rychlost jsem si už troufala a tak jsem tedy dojela až do vsi.

Jíra stál v sednici na štaflích a tmelil díry ve stropě. Vysypala jsem mu s pláčem, co se stalo. Okamžitě zvažněl.

„To je asi to nejhorší, co se mohlo stát,“ řekl. Rychle pak sestoupil se štaflí a objal mě, abych se mohla v jeho náručí dosyta vybrečet.

„Nikdo z nás fextů se nikdy nedal na zločin,“ uvažoval nahlas, když jsem mu po chvíli vzhledla do obličeje. „Byl by to první případ. Asi bychom s tím měli něco udělat. Mám sice tušení, že se mu to nepodaří, ale jistotu... jistotu nemám. Možná ho budeme muset zneškodnit. Je mi to proti srsti, ale nic jiného nám nezbývá, jinak by se ten chlap stal hrozným prokletím.“

„Ty ho chceš... Zabít? Jak? Vždyť se od něho budou odrážet kulky jako od nás!“

„Střelnou zbraní to samozřejmě nepůjde,“ uvažoval Jíra. „Nemá cenu zkoušet ho ani pověsit. Oheň mu také neuškodí, jistě bude mít na sobě d'ábelskou kombinézu.“

„To je strašné! Co budeme dělat?“

„Já vím, jak zabít fexta,“ řekl pomalu a zdálo se mi, že nasupeně. „S tím jsem se ještě nikomu nesvěřil, budeš první. Pomůžeš mi? Upozornuji tě ale, nebude to rozhodně nic pro slabší povahy.“

„Co chceš dělat?“

„Budeme na něho čekat ode dneška za čtyři dny. Až ho balvan vyvrhne jako fexta, bude ten lotr nějakou chvíli bez sebe. Než se vzpamatuje, nacpeme ho společně do sudu, kde ho zalijeme silnou kyselinou nebo louhem. To jediné spolehlivě zabije i fexta.“

„Jsi si tím jistý? Opravdu to nemůže přežít?“

„To jediné na nás působí,“ mračil se. „Kdysi jsem dělal jako brigádník v chemičce a chemikálie mi leptala kůži jako každému. Naučili mě tam, jak to neutralizovat, ale gauner v tom sudu nic takového mít nebude. Jen tak může zemřít, protože druhá možnost, ta zřejmě nepřipadá v úvahu...“

„Jaká druhá možnost?“ vyhrkla jsem.

„Fext může zemřít, když si sám usilovně přeje, aby ho někdo zabil,“ řekl pomalu. „Ale on tu podmínku jistě nesplní. Beztak jsem o této možnosti slyšel až z druhé ruky.“

„Kde ale seženeš sud? A žiravinu?“

„Nech to na mně,“ řekl energicky. „Opatřím je, i kdybych to měl ukrást. Všechno jde stranou, ten grázl by byl strašně nebezpečný. Teď se ale musíme postarat o tělo šoféra. Odvezeme ho jinam, nepotřebujeme přece, aby se nám tam motala policie.“

Naskočili jsme do přepychového auta. Jíra se přitom trochu udeřil do hlavy, ale přes kapuci kombinézy ho to nebolelo. Vyrasila jsem jako démon pomsty a brzy jsme ujížděli lesní cestičkou. Zastavili jsme na mýtince a poslední úsek proběhli poklusem.

Nedaleko balvanu leželo již studené a ztuhlé tělo gangsterského šoféra. Nemohla jsem ale přehlédnout druhé tělo, ležící o něco blíž k balvanu.

Ten druhý nebyl mrtvý, ale když jsem ho spatřila zblízka, otrásla jsem se děsem. Ležel obličejem k zemi, byl nahý a celý červený, kůži měl rudou, jako kdyby právě prošel nahý kopřivami. Ačkoliv neměl vlasy, poznala jsem ho – nebo jsem vytušila, o koho se jedná. Byl to šéf gangsterů – bývalý doktor práv.

Příšerně se ale změnil. S Jírou jsme zděšeně zírali na svrasklé tělo starce, kost a kůže. Gangster se už ani nepodobal lidem, nanejvýš kostlivcům na obrázcích z koncentračních táborů. Jistě neměl na celém těle ani pět kilogramů masa. Balvan mu sebral šaty a všechno co měl u sebe, ale vyplivl ho bez kombinézy a příliš brzy.

Zvuk našich kroků vytrhl kostlivce z nehybnosti. Ztěžka pozvedl zarudlou holou hlavu a pomalu ji k nám pootočil. Ještě nás vnímal, ale spatřili jsme živoucí smrt. Tváře i nos mu z obličejce zmizely, propadly se a scvrkly a dojem kostlivce byl ještě větší.

„Podvedli jste mě...“ zasyčel na nás. „Oklamali jste mě! Proklínám vás!“

Jeho oči byly zapadlé, ale viděly nás.

„To je on?“ zeptal se mě celkem zbytečně Jíra, na rozdíl ode mě klidným hlasem.

„Ano, ale... jak to?“ jektala jsem zubama.

„Slyšel jsem od kamarádů takovou pověst,“ začal Jíra vykládat pomalu a nahlas, aby mu rozuměl i bezmocný kostlivec před námi. „Když do balvanu vstoupí člověk nehodný, zatížený nenávisť a jinými smrtelnými hříchy, balvan z něho neudělá fexta, ale kostlivce. Nikdy jsem to na vlastní oči neviděl, ale jak vidím, není to jen pověst, jakých mezi lidmi kolují desítky. Je to pravda! A je dobře, že je to tak.“

Kostlivec sebou trhl a bezmocně upadl na svou strašlivou tvář. Neměl sílu ani aby udržel hlavu vzpřímeně.

„Co s ním bude?“ zajímala jsem se.

„Kamarád František, také fext, to prý jednou viděl. Ale vždycky se otrásl hrůzou, když si na to vzpomněl. Není divu, vypadá to opravdu odpudivě. A všimni si, sesychá se přímo před očima. Není mu pomoci a za chvíli zemře.“

„Mám žízeň!“ vykřikl kostlivec. „Dejte mi napít!“

Asi k nám chtěl vztáhnout ruce, ale byly příliš slabé a bezmocně mu klesly k zemi.

„Nemáme tu nic...“ odpověděla jsem mu nerozhodně.

„A i kdybych měl, takové bestii bych ani vodu nepodal!“ vykypěl Jíra. „Víš, ty vrahu, co tě zabilo? Spáchal jsi vraždu okamžik předtím, než ses propadl do balvanu! Ten je přitom

spravedlivější než všechny pozemské soudy dohromady! Neuznává tituly ani staré zásluhy a nikdo ho neoklame ani nepodplatí!“

Málem jsem tu lidskou trosku začala litovat, ale ještě před půlhodinou to byl bezcitný chlap. Před očima mi vyvstal okamžik, kdy před mýma očima bez slitování, úplně zbytečně zastřelil malou Jarmilku. Zatemnělo se mi před očima jako Jírovi.

„Pít! Dejte mi pít!“ vzlykal třesoucí se kostlivec.

Už jsem ho nelitovala. Pečlivě jsem otřela své otisky prstů s povrchu šoférovy pistole, sklonila se ke kostlivci a přes jeho chabé protesty jsem na hlaveň otiskla jeho ruce, aby na pistoli byly jen jeho otisky prstů. Nemohl mi v tom zabránit, byl slabší než novorozeně a jeho rukavice zůstaly v balvanu spolu s jeho šaty.

Pak jsem mu zbraň důrazně vtiskla do ruky.

„Mám pro vás poslední milost, pane doktore,“ nabídla jsem mu tvrdě. „Můžete si na nás naposledy vystřelit. Vlastně to žádná milost není, ale máte tu možnost. Nebo se můžete sám zastřelit, budete to mít aspoň rychlejší.“

Doktor nenašel odvahu a možná ani sílu k tomu, aby zbraň obrátil buď proti nám, nebo proti sobě. Krátce poté, co jsem mu vražednou zbraň proti jeho vůli vtiskla, opět mu z ruky vypadla. Zavřel oči a znehybněl navěky. Zemřel tiše a nejspíš bezbolestně.

Pro takového mizeru to byla až příliš milosrdná smrt.

Medvídci

Vrátili jsme se přepychovým gangsterským autem. Užívali jsme je neoprávněně, ale nepřipadalo nám to jako špatnost. Chtěli nás zabít a když to nešlo, zabili Jarmilku. Způsobili tolik zla, že jsme necítili žádnou vinu, když jsme použili jejich auto. Bylo nám jasné, že si tak kompromitující věc nemůžeme nechat. Škoda, jezdilo se v něm pohodlně.

Ještě u balvanu jsme auto pečlivě prohledali. Samozřejmě jsme v něm objevili spoustu podezřelého materiálu a vzhledem k jeho dosavadním vlastníkům jsme to mohli čekat.

V zásuvce na palubní desce jsme našli pistoli, dva plné zásobníky a ještě krabičku nábojů. Doktor byl asi náruživý střelec, však na to spravedlivě doplatil. Pod okénkem za zadním sedadlem leželo sako, zřejmě také jeho. V náprsní kapse byla další napěchovaná peněženka. Nebylo v ní sice tolik, jako u sebe nosil syn Jaroslav, ale přece jen více než sto tisíc. Podívala jsem se do kufru, aby tam nebyla další výbušnina, ale v tom druhu smrtícího materiálu měl mimořádnou zálibu jen Jaroslav. Jeho bráška Žoržík, stejně jako povedený tatíček, vážený doktor práv a soudce, setrvali raději u osvědčených velkorážných pistolí.

Naložili jsme oba mrtvé do jejich auta a odvezli je z místa zločinu. Snad to nebylo nutné a rozhodně by nám to policie právem vyčetla, ale oba dva jsme, aniž bychom si to řekli, vycítili nutnost nenechávat stopy zločinu v blízkosti mimozemského artefaktu. Ne kvůli naší policii, spíš kvůli mimozemšťanům. To, jak odmítli doktora a potrestali ho, jsme s Jírou považovali za spravedlivý akt, ale určitě by se našli pitomci, kteří by za tím viděli kdovíco, třeba agresí proti Zemi. Máme i v Čechách takových dost a dost!

Zajímavé bylo, že jsme na balvanu nenašli sebemenší stopy po zločinu. Myslela jsem si, že to tu bude znát, vždyť jsem jasně viděla, jak krev nebohé Jarmilky stříkala na všechny strany. Nebyla tu ale ani krůpěj. Nebylo ani znát, že se balvan otevřel. Na jeho šedivém vrcholu byl jako dříve zřetelný obrys hákového kříže, ale lišejníky na něm byly netknuté, nikde nebylo znát, že je roztrhla síla schopná vyvracet věkovité borovice.

Opatrně jsme dojeli na dohled od naší vesnice. Tam jsme auto se dvěma mrtvými zaparkovali pod skupinu čtyř košatých lip, nedaleko od dolíku, kde spočívaly ohořelé zbytky Jaroslavova auta. Jíra navrhl naaranžovat mrtvolky tak, aby to vypadalo, že řidiče zastřelil doktor, než sám zahynul. Ohledně doktorovy smrti jsme nemohli dělat nic, ale podobala se neznámé nemoci a Jíra doufal, že to tak pochopí i policie.

Pak jsme odešli pěšky domů. Poberali jsme i všechny peníze gangsterů. Nechtěla jsem si z nich nechat ani halíř, ale nepovažovala bych správné nechat je tam. Z první částky jsem si vzala jen co mi patřilo. Ti raubíři mi přece zničili kostýmek a halenku, odečetla jsem si také na opravu auta a zbytek jsem odeslala na konto opuštěných dětí. Totéž jsem zamýšlela udělat s dalšími penězi, ale nechtěla jsem budit pozornost příliš velkými částkami. Byly to jistě pořádně špinavé peníze. Jíra soudil, že mám nárok i na odškodné za hrůzu, kterou jsem díky těm vrahům prožila, ale já bych si od nich nenechala víc, než kolik činila přímá a prokazatelná škoda. Prohlásila jsem, že dám ty peníze rodičům Jarmilky jako nepatrné odškodnění za ztracené dítě. Na to už Jíra neřekl ani slovo, nemohl se mnou nesouhlasit.

Potíž byla, jak jim to oznámíme.

Cožpak jsem mohla před ně jen tak předstoupit a vyprávět jim, jak ten necita jejich krásné, nadané děvčátko přímo před mýma očima zcela zbytečně zavraždil? Ani Jíra nechtěl být poslem hrozných zpráv a nakonec jsme se shodli odložit to pštrosím způsobem. Styděla jsem se za nedostatek odvahy, ale nemohla jsem to přemoci.

Domů jsme dorazili ještě před obědem. Naštěstí jsem nevařila, mohli bychom se věnovat něčemu užitečnému. Jíra neměl zatmelené všechny díry po kulkách a já bych měla přepisovat obsah kazet do počítače, ale do práce se nám nechtělo.

Mechanicky jsem dala vařit vodu na kávu, ale tentokrát jsme ji pili mlčky.

„Nebylo by přece jen lépe odstěhovat se?“ navrhl mi po chvíli Jíra. „Víš, aspoň dočasně... Uvědom si, nejspíš přitahujeme smůlu. Možná ne na sebe, ale na jiné... a to bys jistě nechtěla...“

„Asi máš pravdu,“ vzdychla jsem si. Dopila jsem a opět jsem se posadila k počítači. Také Jíra se odebral na štafle, aby zacelil poslední stopy po střelách. Brzy s tím byl hotov. Chvilí koumal, zda by nemohl něčím nahradit skla do oken, ale pak se mi omluvil a odešel do své komůrky.

Krátce po obědě přiběhla sousedka Koťátková, jestli jsme neviděli Jarmilku. Hrklo ve mně, ačkoliv jsem očekávala, že po dívence vypukne sháňka. Ustarané matce jsem řekla jen to, že u mě Jarmilka ráno byla, ale pak odešla. Slíbila jsem dát jí vědět, kdyby se její dítě ukázalo a ona vděčně odešla obíhat další sousedy.

Ach jo. Bylo to těžší, než jsem si myslela.

Hned po jejím odchodu jsem zašla za Jírou. Seděl nehybně na židli, mlčky se díval z okna a přemýšlel. Řekla jsem mu, že už začalo pátrání po ztraceném děvčátku.

„Vždycky mě mrzelo, když zbytečně umřelo dítě,“ díval se na mě smutně. „Nejhorší na tom je, že s tím nemůžeme nic dělat. Jen se za ni modlit – toť vše.“

„Poslyš, Jíro,“ napadlo mě. „Co když ji ten balvan vyvrhne dřív než za čtyři dny?“

„Vždycky to trvalo tak dlouho,“ opáčil skálopevně.

„Toho prokurátora to vyvrhlo ani ne za půl hodiny,“ připomněla jsem mu. „Jarmilka je mrtvá, proč by ji to v sobě zbytečně drželo celé čtyři dny? Co když její tělo leží někde vedle toho balvanu?“

„I kdyby tomu tak bylo, je to třicet kilometrů odtud,“ namítl Jíra. „Tak daleko ji budou těžko hledat.“

„Já se tam pojedou podívat!“ usmyslela jsem si.

Nevím, co mě tak najednou popadlo. Za jiných okolností bych se asi na to hrůzné místo nevracela, ale najednou mě to tam táhlo neodolatelnou silou a ani Jírovy protesty mě od toho nedokázaly odradit.

„Je to zbytečné,“ hudroval, ale přisedl ke mně do mého trabanta a vyrazili jsme.

U sousedů stála dvě policejní auta. Ze vrat vybíhal černý služební vlčák a nerozhodně očichával stopy. Napadlo mě s hrůzou, že je přivede ke mně. Ale to by přece nemuselo nic znamenat, Jarmilka u mě nebyla poprvé. Ostatně jsem to dnes sama paní Koťátkové přiznala. Jarmilka byla u mě, ale co dál?

Vyjeli jsme ze vsi a zamířili do kopců. Jela jsem pomaleji, skoro jako na pohřeb. Můj nápad se mi teď nezdál tak dobrý jako ve chvíli, kdy mě napadl. Co když na místě opravdu najdeme tělíčko děvčátka s rozstřílenou hlavičkou? Nemělo smyslu si zakrývat pravdu, to jsme přece museli očekávat. Nechtěla jsem si ani představit, co budeme dělat pak. Těla gangsterů jsme s Jírou převáželi bez výčitek, ale Jarmilka jako jediná zemřela nevinně a jistě by si aspoň po smrti zasloužila slušné zacházení.

Dorazili jsme na konečnou mýtinu a dál jsme šli pěšky.

„A co když tam nebude?“ zeptal se mě nerozhodně Jíra.

„Pak se sem vrátíme zítra,“ řekla jsem, ale už ne tak odvážně, jako když jsem před chvílí podlehla onomu náhlému vnuknutí.

Rozhrnula jsem poslední křoví – a ztuhla jsem. Na mýtině vedle balvanu leželo cosi rudohnědé. Zdálky to připomínalo ležící srnku. Sevřelo se mi srdce, ale hned jsem se vzpamatovala a vyrazila vpřed. Jíra spatřil totéž a ačkoliv byl o nějaké tři století starší, byl na místě první. Vystartovala jsem dřív, ale předběhl mě. Galantnost šla zřejmě v této chvíli stranou, tohle bylo závažnější.

Rychle poklekl nad bezvládným dětským tělíčkem, obaleným známou rudohnědou hmotou ďábelské kombinézy a opatrně dítě otočil obličejem vzhůru.

Byla to Jarmilka. Klidně, pomalu dýchala. Spala, ale – byla živá!
To tedy stálo za to!

Chvíli jsme se dívali střídavě jeden na druhého a zas na dítě. Bylo mi v té chvíli krásně. Opět bych brečela, tentokrát radostí.

„Jíro, co to všechno znamenalo?“ vyhrkla jsem.

Balvan, který tak rázně odmítl gangstera, vrátil dítě do života ne za čtyři dny, ale za pouhého půl dne. Ne že by se s děvčátkem nezabýval vůbec. Dívala jsem se pozorně, ale nespátřila jsem sebemenší známku nějakého poranění – přitom jí gangster před mýma očima prostřelil hlavu kulkou velké ráže, na pár metrů jsem to jasně viděla. Mimozemšťané nám zkrátka předvedli něco, co se na našem kulatém světě jen tak nevidí. Vrátili dítě do života. Nikdo z lidí by to zaručeně nedokázal.

Blahořečila jsem svému nápadu vypravit se sem. Jarmilka by se jistě vyděsila, až by se probudila sama. Bude jí lépe, když nás uvidí, až otevře oči. To moje tušení přišlo jako na zavolanou.

Tušení?

Nebylo to spíš vnuknutí? Signál zvenčí? Odkud ale mohlo přijít? Snad ne od ďáblíků?

Ukázalo se, že jsme dorazili právě včas. Holčička se po chvilce pohnula, cosi ze sna zabroukala a obrátila se na bok. Už nebylo pochyb, že je v naprostém pořádku. Zkusila jsem ji jemně probudit a položila jsem jí ruku na čelo.

Vzkříšené děvčátko pomalu otevřelo oči.

„Jé, vy jste tady, paní učitelko?“ ozval se jeho udivený hlásek. „To je dobře...“

„Jak se cítíš, Jarmilko?“ zeptala jsem se jí.

„Fajn,“ odušila a zkusila se posadit. Ani nepotřebovala naši pomoc, i když jsme jí ochotně pomáhali oba.

„Kde jsou... tamti?“ rozhlédla se kolem.

„Jsou pryč,“ ujistila jsem ji stručně. „Už ti neublíží.“

„Já vím,“ přikývla vážně. „Nikdo mi už nemůže ublížit. Ani koleno si nikdy neodřu, kdybych upadla.“

Přešel mi mráz po zádech, až jsem se zachvěla. Neudivilo mě, že Jarmilka získala pobytem v balvanu kromě kombinézy vlastnosti fextů. Ale podle těch slov bylo zřejmé, že ona to ví. Ne tak jako já.

„Jak to víš?“ zeptala jsem se jí udiveně.

„Řekli mi to přece,“ opáčila.

„Kdo ti to povídal?“

„No přece medvídci!“ podívala se na mě uraženě, jako kdybych nemohla pochopit něco tak prostého.

„Medvídci?“ zavrtěl hlavou Jíra.

„Ano, medvídci,“ prohlásila Jarmilka a chtěla vstát. Hned jsme jí pomáhali, ale odstrčila nás s jednoznačným gestem... – *Já sama...*

„Byli skoro tak veliký jako já,“ pokračovala, „A měli zářící očička jako žárovky! Neříkejte, že je neznáte, když máte na sobě taky takovou medvědí kůži! Jů, to je krása, oni mi tu kožešinku taky nechali!“

Zatočila se mi hlava a Jíra také vypadal, že by se měl něčeho přidržet, jak to s ním zamávalo. Jarmilka se podle vlastního tvrzení setkala s ďáblíky! Nezbyvalo nám, než jí to

věřit. Tohle si nemohla vymyslet! Až do dnešního dne o nich nevěděla a přitom se její popis přesně shodoval s Jírovým. To by znamenalo, že jsou někde tady, na Zemi...

Podívala jsem se na balvan. Byl omšelý a nehýbal se. Ale dnes byl otevřený třikrát. Ďáblíci nebo medvídci, nebo bychom jim měli říkat mimozemšťané? Jsou někde nablízku, asi nás v této chvíli pozorují. Ale proč se nám neukazují?

„Pověz nám, Jarmilko, co si pamatuješ?“ prosila jsem ji s netajenou zvědavostí.

„Když oni po mě chtěli, abych o tom s nikým nemluvila,“ zdráhala se. „Říkali, že je to veliké tajemství, nikdo se to nemá dozvědět. Ani mámě to nemám říkat.“

„Ano,“ přikývla jsem vážně. „Je to veliké tajemství, ale my dva přece máme na sobě stejné kožešinky a z toho je snad vidět, že už to tajemství známe.“

„Také jste byli u medvídků?“ rozzářila se.

„Také,“ řekla jsem vážně.

Ačkoliv jsem si ani já, ani Jíra z podivuhodného setkání s ďáblíky nepamatovali vůbec nic, měla jsem dost důvodů domnívat se, že jsme na setkání zapomněli. Nedivila bych se, kdyby nám ty bytosti vzpomínky na setkání vygumovaly z hlavy, bylo by to pochopitelné, spíš mě zarazilo, proč je nechali tomu dítěti.

„Že byli krásní, vidíte?“ rozzářila se Jarmilka. „Prosila jsem je, ať se k nám aspoň na chvíli podívají. Mohli by spát u nás v pokojíčku, Jírka tam má také medvídka. Ale oni říkali, že to nejde a byli z toho určitě smutní. Mně se u nich líbilo, mají oblohu plnou hvězdiček, jedna vedle druhé – a tři měsíčky, to je divné, že? Chtěla jsem tam zůstat ještě chvíli, ale řekli mi, že se po mně bude máma s tátou doma určitě shánět.“

„Proboha!“ vyjekl Jíra.

Napadlo mě najednou úplně jiné vysvětlení, proč tu ďáblíci nejsou. Bylo nádherně logické, všechno do sebe zapadalo jako švýcarské hodinky.

„Tak proto jsme je tu neviděli!“ vyhrkla jsem. „Oni zůstávají ve svém světě a ten balvan jim slouží jen jako brána. Brána do mimozemského světa.“

„Kde to vlastně Jarmilka byla?“ uvažoval nahlas Jíra.

„Tři měsíce a obloha plná hvězd, to určitě nebylo na Zemi!“ vysvětlovala jsem to jemu, sobě i Jarmilce. „V tom případě nemá cenu hádat, kde byla, vesmír je příliš veliký. My dva si to nepamatujeme, ale Jarmilce medvídci zapomněli vymazat paměť.“

„Nezapomněli,“ opravil mě Jíra vážně. „Udělal to tak úmyslně.“

„Proč myslíš?“ podívala jsem se na něho.

„Přece by jí nedávali rady, které může uplatnit až po svém návratu!“

Jíra měl pravdu. To dítě najednou vědělo víc než my dva dohromady. Nedalo mi to a musela jsem se jí na něco zeptat.

„Co všechno ti řekli, Jarmilko?“

„Dali mi na krk čarovné sklíčko, podívejte se!“

Poodhrnula si u krku kombinézu a vytáhla na světlo medailónek. Přesně stejný, jaké jsem měla já i Jíra.

„A řekli ti, k čemu to je?“ zeptala jsem se jí.

„Jistě,“ opáčila Jarmilka trochu dotčeně, že to nevíme. „Vám to sklíčko nedali?“

„Mám taky takové, podívej,“ vytáhla jsem rychle svoje.

„To byste snad měla vědět, paní učitelko,“ podivila se Jarmilka a podívala se na mě pohledem, jakým jsem ve škole napomínala nepozorné žáčky. „To se přece dává takhle...“

Vytáhla řetízek se sklíčkem úplně a ovinula si jej kolem hlavy. Sklíčko spočívalo uprostřed na jejím čele.

„Když teď zavřu oči,“ předváděla nám ochotně, „vidím vás, jak jste nade mnou klečeli... předtím jste přišli z lesa... máte tam auto, že? Není to auto těch zlých pánů, ale

vaše, to je dobře, pojedeme domů... máma už má jistě o mě starost... Teď právě chodí venku s nějakými divnými pány... Mají černé šaty a krásného, velikého černého psa! Vlčáka! To je ale nádherný pes! A jak je poslušný!“

Strídavě mi po zádech přejížděl mráz a zase horko. Proboha, to sklíčko není pouhá ozdoba! Jarmilka s jeho pomocí viděla na vzdálenost třicet kilometrů policii, o které do této chvíle nemohla mít nejmenšího tušení! Ano, měli tam i toho vlčáka! Černého!

„Ale taky mi tam povídali, že to nemám zbytečně nikomu ukazovat,“ vzpomněla si najednou. Strhla si řetízek s hlavy, otevřela oči a provinile se na nás podívala. „Ale vám jsem to snad ukázat mohla, vy to přece znáte, nebo ne?“

„Mnoho už známe, ale všechno ještě ne,“ vzala jsem ji za ruku. „Víš co? Pojedeme raději domů.“

„To bude máma koukat! A Jirka mi bude závidět! Jistě by taky chtěl ty kožešinkové šaty! Já mu je ale půjčím, nebudu lakomá.“

„Ty víš, jak se ta kožešinka sundává?“ podívala jsem se na ni udiveně.

„To je přece jednoduché,“ usmívala se šťastně. „Stačí najít u krku černý chloupek a zatáhnout za něj, šaty hned ze mě stečou a vypadají jako malý ježeček.“

Jak jednoduché! A Jíra tak zázračnou věc z neznalosti pokaždé zničil, přitom se to dalo používat i opakovaně!

„Ukaž nám to!“ vyhrkla jsem.

„Když... já se stydím...“ ukázala očima na Jíru, který na nás jen němě zíral.

Nenutila jsem ji tedy, ale umínila jsem si vyzkoušet to, jak jen to bude možné.

„Dobře. Pojď radši, pojedeme domů.“

„Ale co tamti zlí...?“ zamračila se holčička.

„Už ti přece nemohou ublížit,“ ujistila jsem ji. „Nech je být, ti už za námi nikdy nepřijdou.“

„Ten jeden mě bil... A kroutil mi ruku... A pak mě hodně moc uhodil do hlavy...“ postěžovala si na ně.

Takže si pamatovala i jak ji vraždící doktor zastřelil. Smrtící ránu jí ve vzpomínce zmírnili v cosi slabšího, ale pamatovala si i to! Nechápala jsem, jak mimozemšťané dokázali uvést všechno do původního stavu, vždyť musela mít mozek na kaši! Bylo to neuvěřitelné, ale nepochybovala jsem už o ničem.

Všichni tři jsme pomalu došli k zaparkovanému autu.

„Kdyby se tě někdo ptal, co se stalo,“ navrhla jsem, jen co jsme vyjeli na silnici, „řekni, že tě dva pánové odvedli ze vsi, nechali tě stát na cestě a my jsme tě tady našli. Je to vlastně tak trochu pravda, hlavně nemusíš nikomu říkat o medvědících. Platí?“

Jarmilka nadšeně přikývla.

Brzy poté jsme už vjížděli do vsi, právě včas, abychom ještě stačili vrátit Jarmilku rodičům a zabránit rozsáhlé pátrací akci...

Nebylo těžké představit si, jak Jarmilku přivítali rodiče. Matka ji štěstím objímala, zato otec měl sklon k vyšetřování a přísnému potrestání. Vzala jsem si ho raději stranou a ujistila ho, že jeho dcerka nic neprovedla a o žádném trestu nemůže být řeč.

„To říkáte vy,“ nesouhlasil se mnou. „Vychovávejte děti ve škole, ale do domácí výchovy se mi nepleťte.“

„Opakuji vám, Jarmilka nic nevyvedla,“ trvala jsem na svém. „Nechci mluvit do vaší výchovy, ale musím zabránit nespravedlnosti, která se tu zřejmě chystá.“

Podíval se na mě udiveně, ale jak se zdálo, mé naléhání zaúčinkovalo a soused se rozhodl změnit téma.

„Prosím vás, co jste to na ni navlékla?“ potřásl hlavou. „Vypadá jako maškara.“

„Nebyla jsem to já, ale na tom nesejde. Mohla bych se za Jarmilku přimluvit? Nechte jí ten obleček. Je to malý zázrak, vím to z vlastní zkušenosti, vidíte přece, že nosím podobný a i když v tom vypadám nezvykle, věřte mi, je velice praktický. Vydrží všechno a skoro se nedá roztrhat. Kromě toho se nešpiní a má neporovnatelné tepelné vlastnosti.“

„To jako co?“ nechápal.

„V zimě je v něm příjemné teplo a v létě naopak chrání před horkem.“

„Co je to za novoty? A kdo jí to dal?“

„Nechte jí to třeba na hraní,“ přimlouvala jsem se. „Tím přece nic neztratíte.“

„No dobře, to je ostatně prkotina,“ připustil. „Když se jí ale tak zastáváte, můžete mi vysvětlit, kde a jak jste ji našli? Jistě uznáte, že není možné, aby se tak malá žába toulala, vždyť je to ostuda!“

„Pane Koťátko, je to mimořádně složitá historie,“ řekla jsem mu s povzdechem. „Ani po mně nechtějte vědět všechno. Jarmilka se k tomu dostala jako slepý k houslím a nemá o tom ani tušení. Když vám řeknu, že to má spojitost s vybuchlým autem za vsí, polekáte se. Sama žádné podrobnosti nevím, ale je v tom i několik vražd.“

„Vy o tom něco víte?“ zarazil se.

„Ano, ale nic moc,“ přiznala jsem. „Pohybovali se tady nedávno lidé, kterým bych se sama raději vyhnula co nejdál.“

„Ale co s tím má společného naše Jaruše?“

„Právě, že nic,“ ujistila jsem ho. „Podle všeho se jim připletla do cesty. Sebrali ji a vyklopili kus odtud. Máte štěstí, že jí nic neudělali. Mohlo to dopadnout hůř.“

„To je ale velice vážné. Vy ty lidi znáte?“

„Viděla jsem je, ale nevím, jak se jmenují,“ ujistila jsem ho. „Ale ujišťuji vás, že celá tahle historie skončila a nebude se opakovat. Nemusíte se o Jarmilku bát.“

„Jste si tím jistá? To oni jí dali ten kožíšek?“

„Nedali jí nic, nebojte se. Ten kožíšek má odjinud. Těch zlých se bát nemusíte. Dnes jsem je všechny viděla mrtvé. A jak se říká, mrtví nekoušou.“

„Proboha!“

„Vždyť vám povídám, je to temná historie. Kdybych o tom měla vypovídat u soudu, trvala bych na tom, aby soud vyloučil veřejnost. Ani vám raději víc neřeknu. Spokojte se s tím, že máte dcerku v pořádku doma. Ujišťuji vás, už nikdy se to nebude opakovat.“

Nezdálo se, že by ho moje vysvětlení uspokojilo. Odešel domů, ale něco si pořád broukal pod vousy.

Pak se na mě obrátili policisté. Jak jsme se předem všichni tři domluvili, tak jsme shodně vypovídali. Jíra jim už řekl všechno, ale policisté se tvářili, jako kdyby to slyšeli poprvé. O odstaveném autě s gangstery jsem se zmínila jen okrajově. Připustila jsem, že na popisovaném místě nějaké auto stát mohlo, ale tvrdila jsem jim, že jsme kolem jen projížděli a já při řízení nekoukám, kde co lítá.

Jedno z policejních aut odjelo, druhé zůstalo. Za chvíli ale přiběhl za svými kolegy policista, hlídkující před domem u auta. Così jim vzrušeně oznamoval, načež se všichni zvedli a odjeli. Požádali nás, abychom se nikam nevzdalovali, že budou ještě potřebovat naše svědectví.

Rozloučili jsme se s Koťátkovými a vrátili se domů.

„Vyzkoušíme si to?“ navrhla jsem, sotva jsme byli doma.

Jíra souhlasil. Poslušně se otočil, abych si mohla vyzkoušet tajemství kombinézy. Našla jsem na vnitřní straně límce pod bradou nepatrný černý chloupek a když jsem za něj zatáhla, nestačila jsem se divit.

Huňatá kombinéza se změnila v rezavě hnědou tekutinu. Ta se na mě od nohou začala trhat a rychle se plazila vzhůru, jako by byla živá. Postupně se sbalila do koule, veliké jako tenisový míč. Pak její povrch zmatověl, zkadeřavěl a nakonec se opravdu podobal tenisáku. Jak ale Jíra předpověděl, stála jsem tu úplně nahá a začala mi hned být zima. Raději jsem opět zatáhla za černý chloupek a všechno proběhlo v opačném pořadí. Medovitá tekutina se rychle plazila po mém těle a brzy jsem tu stála podobná Jarmilčině medvídku.

„Je to pravda,“ ujistila jsem Jíru. „Ode dneška můžeme chodit podle potřeby buď v kombinézách, nebo v normálních šatech. Kombinézy už nemusíme ničit, i když to je jedna z možností, jak je sundat. Řekla bych ale, že nejvíc barbarská.“

Pak jsem si uspořádala sklíčko, jak nám ukazovala Jarmilka a zavřela jsem oči.

V té chvíli mě objala zvláštní extáze.

Jako v nějakém snu jsem spatřila sednici, Jíru a všechno kolem nás, jako kdybych se vznášela ve vzduchu těsně pod stropem. Obraz byl barevný, ale barvy byly zkreslené či posunuté, asi jako barevný negativ. Dalo se ale všechno rozeznat. Říká se, že si lidské oko umí zvyknout i na zkreslený obraz a transformuje si jej do normální podoby. To jsem právě pozorovala. Budete-li se dívat zabarveným sklem, určitě si barevného zkreslení přestanete všimnout a naopak po odstranění zkreslujícího filtru se bude zdát přirozený obraz nezvykle zbarvený doplňkovými barvami. Jak jsem pozorovala, není to jen vlastnost lidského oka. Rychle jsem si přivykla i teď, ačkoliv jsem všechno vnímala jinak než vlastníma očima.

Ale proti všem snům, které se zdají ve spánku, tady byl jeden propastný, nesmírně významný rozdíl. Mohla jsem svou vlastní vůlí ovládat, na co a odkud se chci dívat.

Brzy jsem se naučila otáčet se pohledem do stran, potom jsem se pohnula dopředu a opět jsem se otočila. Spatřila jsem sama sebe, jak sedím na židli u stolu, dlaně na očích. Viděla jsem Jíru, jak mě napjatě sleduje, ale neodvažuje se mě slůvkem vyrušit. Připadala jsem si jako kameraman, který se svou kamerou snímá filmový obraz. Mohla jsem poodjet dál, vracet se, měnit úhel pohledu, ale strhující zážitek byl, když jsem prošla stěnou a viděla, co se právě děje venku. Myšlenkami jako nějakými šipkami jsem si posunula neviditelnou kameru až do výšky několika set metrů, viděla jsem naši chalupu, vesnici i okolí z ptačího pohledu. Podobné záběry může kameraman filmovat z letícího vrtulníku, ale já jsem k tomu vrtulník nepotřebovala. Navíc jsem si dovolila, co by vrtulník ani nedokázal, jako proletět korunu stromu a vynořit se dole u auta s gangstery, jak jsme je tam mezi lipami zanechali.

Auto bylo obklopené policisty. Někteří hlídali kolem. Nedrželi v ruce pistole, ale hrozivější samopaly. Gangsteři pro ně asi představovali větší kořist, než aby je mohli nechat bez dozoru. Mě si nikdo nevšímal. Zastavila jsem přímo před jedním policistou a z metrové vzdálenosti se mu dívala přímo do obličeje. Neviděl mě, zřejmě jsem byla neviditelná. Ale hned jsem si uvědomila, že to je úplně jinak. Já přece sedím v sednici ve své rodné chalupě, nehnula jsem se ani na krok od stolu, natož abych poletovala po kraji. Tohle vnímání jsem si ale nedokázala vysvětlit. Věděla jsem jen jedno. Nemohl to být pouhý sen. Nedokázala bych všechno tak snadno a přitom tak perfektně ovládat.

A pak jsem pochopila, že ten podivný obraz ovládám nejen v třírozměrném prostoru.

Jako když v kině mohou určitý úsek filmu vrátit a znovu a znovu promítat, i já jsem se mohla vracet k tomu, co se už dříve odehrálo. Ne jako u pozpátku promítaného filmu, to by mi obrazy lidí před očima chodily pozadu a auta by se řítily zpátečkou. Tak to nešlo, ale když jsem se soustředila, podařilo se mi udělat skok, při kterém všichni policisté naráz zmizeli a auto tam stálo opuštěné. Při dalším skoku se obraz přenesl ještě dál do minulosti. Spatřila jsem, jak v tom autě spolu s Jírou teprve přijíždíme a jak v kabině umístíme na místo řidiče kostlivou mrtvolu. Pak jsme pěšky odešli. Obraz jsem mohla poněkud urychlit, takže se lidé pohybovali jako v němém grotesce, ale jen ve směru přirozeného plynutí času.

Ve spojení s možností skoků proti pohybu času to bylo něco úžasného. Pouhé zobrazování by bylo jen zajímavou hračkou, i když jsem si ihned uměla představit, jak nesmírný význam pro nás může mít už toto vidění. Mohli bychom tím například hledat ztracené děti, vždyť tenhle obraz může, na rozdíl od vrtulníků a jiných pátracích prostředků, vstoupit i do budov a jeskyní. Navíc jsme mohli vidět i do minulosti – a celá jsem se roztrásla rozechvěním, když jsem si uvědomovala, co to znamená.

Putování v čase!

Mělo to nějaká ohraničení?

Zkusila jsem se nejprve co nejvíc vzdálit. Vylétla jsem tak vysoko, až jsem začala pozorovat zakřivení Země. Musela jsem být daleko mimo zemskou atmosféru. Možná bych se mohla podívat i na Měsíc a na vlastní oči shlédnout stopy prvních kosmonautů a jejich vozítka, zanechané na jeho šedivém povrchu. Ale i když to bylo lákavé, vrátila jsem se na Zem a pokusila jsem se pro změnu o jiný směr. Sérií skoků v čase jsem dosáhla toho, že se před mýma očima obrovské lípy zmenšily v malinké stromky a posléze zmizely. Současně se změnil vzhled vesnice, zmizely některé z okrajových domků a naopak přibyl rybníček na návsi. Jako učitelka jsem měla v opatrování obecní kroniku, kam jsem zapisovala místní události, ale častěji jsem si v ní se zájmem četla. Vesničané rybníček na návsi zasypali před padesáti lety. Bylo úžasné pozorovat něco tak vzdáleného, vždyť jsem v té době ani nebyla na světě! Bohužel čím dále jsem putovala do minulosti, tím bylo podivuhodné vnímání plošší a rozmazanější, takže bych stěží rozpoznala tváře lidí, pokud bych se na ně nedívala přímo z největší blízkosti.

Napadl mě opačný směr. Podívám se do budoucnosti, řekla jsem si se zvláštním vytržením. To by bylo ještě lepší! Když uvidím, co mě potká – budu to moci změnit?

Tady jsem ale narazila. Do budoucnosti jsem se přenést nedokázala. Tyhle obrazy končily na hranici reality a když jsem se zkoušela podívat sama na sebe, pomocí prstů jsem pochopila, že mohu v čase jít pouze na úroveň současnosti.

Jasnovidka tedy ze mě nebude, řekla jsem si zklamaně.

Ačkoliv – ani sledování minulosti nebylo bez významu. Hned mě napadlo, jak bychom toho s Jírou mohli využít.

Jakmile jsem trochu pootevřela oči, obraz vybledl a zmizel. Stáhla jsem si medailónek s čela a obrátila se na Jíru.

„Jíro, ty ani nemáš tušení, jaký poklad jsi to donedávna uschoval!“

„Povídej, co jsi zjistila?“ vybídl mě dychtivě.

Vyložila jsem mu tedy všechno, co jsem dosud stačila zjistit. Spolu s tajemstvím medailónku jsem mu sdělila svůj plán podívat se do minulosti a zjistit, odkud pocházejí gangsteři, zda ještě nějakí zůstali a čím by nám mohli znepříjemnit život.

Jíra byl okamžitě pro, ale sám ještě chvíli uvažoval, co to všechno znamená.

„Měli bychom se podívat nejen na tyhle darebáky, ale i na další,“ řekl zamyšleně. „Dostali jsme od ďáblíků úžasný dar. Byla by chyba nejen nechat jej bez povšimnutí, ale i využívat jej jen pro sebe. Víš, Martino, co všechno bychom mohli dokázat? Jestli je to tak, jak říkáš, mohli by z nás dvou být – nejlepší detektivové na světě.“

„Také jsem na to myslela,“ souhlasila jsem. „Jíro, tohle je něco tak ohromného, že mám skoro chuť nechat učitelování, abych se tomu mohla věnovat.“

„Možná k tomu časem dojde,“ věštil. „Obdivuji učitele, ale jsou jich tisíce. Lidí kteří dokážou nahlížet do minulosti není tolik. Prakticky to jsme jen my dva – a možná ostatní fextové, pokud své medailónky jako nepotřebnou veteš nezahodili či neprodali.“

Ačkoliv se dnešního dne odehrálo tolik událostí, bylo teprve krátce po poledni, takže naše společné rozhodnutí odebrat se každý do své postele bylo značně neobvyklé. Zamkla

jsem hlavní dveře, aby to zvenčí vypadalo, že jsme odcestovali. Na zkoumání minulosti jsme potřebovali klid, proto jsme byli samozřejmě každý v jiné místnosti. Rozdělili jsme si oblasti zájmu, abychom zbytečně nezjišťovali to samé, pak jsme se ještě domluvili, že se sejdeme u večere.

Když Jíra odešel, pohodlně jsem se natáhla na lůžko za pecí a položila si na hlavu medailónek. Zjistila jsem, že nezáleží na řetízku, ale na sklíčku. Nejlepší výsledky jsem měla, když mi leželo nepohnutě zhruba uprostřed čela. Řetízek mohl sklíčko přidržovat, ale jiný význam neměl. Právě tak bych si mohla sklíčko přilípnout na čelo náplastí. Jak jsem později zjistila, s trochou tréninku jsem dokázala sklíčko využívat, i když jsem je měla na krku – anebo v kredenci.

Zavřela jsem oči. V hlavě mi vyvstal zatím nezřetelný obraz, který jsem na pár pokusů zaostřila. Potom jsem se přesunula v čase nazpátek – do chvíle, kdy zločinecký doktor poprvé zaklepal na naše dveře...

Detektivové

Zdalo by se, že sledovat pobyt člověka v minulosti je jednoduché, ale brzy jsem byla ráda, že v klidu ležím. I tak jsem byla utahaná jako kotě v botě a zpcená jako myš. Bylo to obtížnější, než se mi zprvu zdálo. Nenechala jsem se tím ale odradit, zakousla jsem se do problému jako hladový vlk a brzy jsem dosáhla výsledků.

Potíž byla, že jsem ani v těch zázračných vidinách nemohla obrátit čas. Mohla jsem se vracet jen po skocích a každý skok představoval značnou psychickou zátěž. Znamenalo to co nejpřesněji odhadovat, o kolik se musím vracet, což bylo jen intuitivně těžké. Když jsem se vrátila málo, musela jsem použít další vyčerpávající skok a naopak, kdykoliv jsem to přehnal, sledovaný člověk mi zmizel a dlouho jsem musela čekat, než se objevil. Urychlení zobrazování bylo jednodušší, ale ani to nebylo bez námahy.

Objevila jsem brzy snadnější metodu, jak někoho sledovat bez častých a únavných skoků v uplynulém čase. Stačilo najít si hledaného ve vzdálenější minulosti a jen mírně zrychleným tempem pohodlně sledovat jeho cestu. Člověk se obvykle vrací na stejná místa a stačí objevit jeho trvalé bydliště, nebo jiný podobný záchytný bod.

Doktor po našem prvním setkání zamířil nejkratší cestou domů. Jeho atraktivní žena neměla nejspíš o jeho pravé tváři ani tušení. Podle jmenovky na dveřích bytu se gangster a doktor práv jmenoval Karel Folkert. Konečně jsem věděla jméno a bydliště toho váženého soudce a bývalého prokurátora. Ačkoliv předtím poslal svého osobního strážce a šoféra na jistou smrt, klidně doma povečeřel. Mohla bych je sledovat až do ložnice, ale hned na počátku jsem si řekla, že se nenechám strhnout k indiskrétnostem, pokud nebudou nezbytné.

To mi ale nestačilo. Urychlila jsem si běh času a brzy jsem neviditelná sledovala váženého doktora Folkerta, jak ve svém autě odjíždí další komplice. Poznala jsem jeho druhého strážce a šoféra, který zahynul, když si na mě vystřelil u balvanu d'áblíků. O něčem hovořili, bohužel jsem nerozuměla ani slovo. Zapamatovala jsem si alespoň další jméno a sledovala je dál. Komplic si přisedl k doktorovi do auta a oba společně zamířili do naší vesnice.

Na návsi se nejbližšího dítěte zeptali na cestu, aspoň jsem tak soudila podle jejich gestikulace. Byla to Jarmilka. Ochotně dovedla pány k mé chalupě, netušila ještě, co jsou zač. Doktor měl od dveří klíč, zřejmě si již při předchozí návštěvě pořídil duplikát. Uvnitř se na důvěřivé děvčátko vrhli, svázali je provazem a přivázali k židli, aby se nemohlo hnout. Komplic odešel uklidit auto a doktor se mi začal nedočkavě hrabat ve skříních. V prádelníku objevil pistoli, která ho samozřejmě zaujala, pak se soustředil na počítač a stoh potišťených stránek. Skončil u kredence. To už jsem přicházela ze školy – a dál už jsem to znala.

Trochu mi chybělo, že jsem neslyšela žádné zvuky. Obrazy z minulosti byly němé jako staré grotesky. Při trošce štěstí jsem se z nich dozvěděla, co jsem chtěla vědět, ale hovory mi unikaly. Brzy jsem ale zjistila jinou podivnou skutečnost. Barevné zkraslení mělo i své přednosti. Viděla jsem zřetelně v noci, v temných místnostech i pod zemí. Zřejmě šlo o infračervené světlo, nejvíce svítily teplokrevné bytosti, lidi nevyjímaje.

Vrátila jsem se o několik týdnů v čase zpět a opět jsem zachytila doktora. Tak jsem se dozvěděla, že kůlna v horách, kde mě Jíra vysvobodil ze spárů Žorže a jeho kamaráda, byla jedním z domluvených míst setkání po Žoržově útěku z vězení. Přijela tam po ránu dvě luxusní auta. V jednom seděl doktor Folkert se synem Jaroslavem, v druhém další dva gangsteři. Nikoho z nich jsem se nemusela obávat, všichni mezitím zahynuli s doktorovým synem Jaroslavem v lese, kde mě chtěli zabít výbušninou.

Spatřila jsem tam poprvé a naposledy doktora opravdu zdrceného; když objevili mrtvá těla Žorže a Józího. Ani teď jsem je nedokázala litovat, zahynuli přece při pokusu o vraždu

Jíry, ale na okamžik jsem pocítila soucit s otcem, který se bezradně skláněl nad zohaveným tělem svého syna.

Ještě téhož dne mě ale JUDr Karel Folkert ze soucitu nadobro vyléčil. Projevil se jako lidská bestie. Ani smrt vlastního syna ho neodradila od dalšího zločinu. Odpoledne vylákal do lesa policistu, aby mu předal objemný balíček bankovek. Zatímco policistu zaujalo přepočítávání peněz, doktor bez nejmenšího varování vytáhl pistoli a třikrát stiskl spoušť, ačkoli už první rána prolétla policistovi zblízka hlavou.

Policistu jsem nelitovala. Ať to bylo, jak chtělo, peníze od doktora Folkerta pořádně smrděly! Ale naprostá bezcitnost a chladnokrevnost vraha mnou pěkně otrásla.

Sledovala jsem zběžně Folkertovu pouť ještě pár dalších dní. Nikde nepracoval, jen obcházel různé lidi a ti mu platili různě vysoké částky. Zajímalo mě, proč mu platí, aniž by za to něco dostávali, ale brzy jsem to zjistila. Jeden muž se zřejmě s doktorem Folkertem pohádal a v noci mu doktorův poskok zapálil před domem automobil. Doktor špinavosti zásadně nedělal sám a v době, kdy se to stalo, měl perfektní alibi. Byl totiž ve vinárně na náměstí, kde se vždycky našlo dost svědků.

Šlo tedy o gang vyděračů, kteří se nerozpakovali »trestat« každého, kdo se jim protivil, nejspíš i pro výstrahu jiným. Jak se zdálo, obchody jim kvetly. Zajímalo mě, jak je možné, že jejich nekalou činnost policie neodhalila a po zásluze neztrestala, ale brzy jsem zjistila, proč tomu tak je.

Doktor byl bývalý soudce a dokonce jeden čas i prokurátor. Z doby jeho soudcovské slávy mu zbylo několik věrných přátel, kteří za dobrý peníz každé trestní oznámení proti kamarádovi stáhli a místo aby je vyšetřili, předávali je – Folkertovi. Jak nakládal s jejich autory, nebylo těžké uhodnout. Většina odvážlivců zakrátko skončila násilnou smrtí a těch vražd doktor cynicky využíval k vydírání a zastrasování jiných.

Další potíž byla v tom, že doktor objevil způsob, jak vraždit, aniž by to vyvolalo vyšetřování. Když se najde mrtvola, je kolem toho samozřejmě poprask. Na místo činu přijede kriminálka a nepřestane, dokud vraha nedopadne, nebo dokud nezjistí, že byl chytřejší a dokázal stopy zamést. Při každém opakování ale kriminalisté získávají další stopy, až vraha odhalí. U mrtvol, nalezené ve vraku havarovaného auta, policie vyšetří jen způsob havárie, sepíše běžný protokol – a ani pes neštěkne.

Specialistou na automobilová neštěstí byl právě syn Jaroslav. Dokázal nevelkou náložkou plastické trhaviny poškodit auto tak, aby bylo v kritické chvíli neovladatelné. Aby k výbuchům docházelo ve chvíli, kdy oběti neměly nejmenší šanci přežít, Jaroslav je zpovzdálí sledoval a promyšleně si vybíral okamžik, kdy náložky na dálku odpálí.

Pozorovala jsem jeden takový případ.

Automobil oběti se proplétal serpentinou, Jaroslav jel v autě za ním a s vysílačkou v ruce vyčkával jako vlk na svou chvíli. Náhle se pod autem vpředu zablýsklo a zpod kol vylétl obláček dýmu. Výbuch nebyl silný, ale podle zoufalé snahy zděšeného řidiče jsem pochopila, že zaklínil řízení a nejspíš odtrhl i brzdové potrubí. Svodidla tam byla polehlá, nejspíš už dřív vyvrácená nějakým těžkým automobilem. Místo aby auto vrátila na silnici, vymrštila je vzhůru. Následoval smrtelný let přes rokli. Auto proletělo korunou stromu, jedna větev rozbila na milion malých kostiček přední sklo, druhá se zlomila a přibodla rameno řidiče k sedadlu. Viděla jsem jen výraz bolesti a zoufalství – a následoval náraz do protějšího břehu. Bezpečnostní pásy řidičovo tělo zachytily, ale zlomená větev přitom oděvala jeho ruku. Automobil dopadl do houštiny, prorazil ji a zůstal nehybně ležet.

Ohlédla jsem se po Jaroslavovi. Vrah zastavil vozidlo na dohled a teď s koženými rukavicemi na ruku pečlivě s klidem sbíral po vozovce úlomky přijímače a roznětky. Pak se opatrně rozhlédl a zvolna seběhl k havarovanému autu. Otevřel zkřížené dveře na straně

řidiče, který byl nejspíš v šoku a bez vědomí. Jaroslav uchopil jeho hlavu do obou rukou, prudce trhl – a zlomil mu vaz. Pro řidiče to byla okamžitá smrt, pro experty »přirozená«.

Pak oběhl auto, otevřel druhé dveře a sebral černý kufřík, spadlý na podlahu. Dílo zla tím dokonal, ale nestačilo mu to. Z havarovaného auta asi unikal benzin. Jaroslav zavěšil, pak klidně zapálil látkový přehoz na sedadle spolujezdce a s kufříkem v ruce se vyšplhal zpátky na silnici. Beze spěchu došel ke svému autu, nasedl a nastartoval. Z rokle mezitím vylétly plameny, doprovázené oblakem černého dýmu. Vrah kolem hořících trosek klidně odjel, silnice byla pustá, beze svědků.

Zajímalo mě, co vyšetří policie. Stačilo mi najít si několika skoky v čase okamžik, až začnou vyšetřovat a sepisovat o tom zprávu. Jak jsem čekala, stála tam jen známá fráze o nezvládnutém řízení. V plicích se nenašly žádné stopy kouře, takže smrt nastala nejspíš nárazem. Policisté nenašli žádné stopy alkoholu, ale netušili o výbuchu, který havárii způsobil. Jeho účinky se asi na havarovaném voze nedaly prokázat.

Ale ani toho se Jaroslav nemusel obávat, neboť policejní znalec na dopravní nehody byl občasným bakšišem rovněž zúčastněný na výplatní listině bandy a když u podezřelých havárií něco našel, nechal si to pro sebe.

Jaroslava jsem tedy odhadla správně. Byl to mnohonásobný vrah, otrlý jako jeho otec. Proto se nerozpakoval pověsit mi trhavinu přímo na krk! Nepotřeboval obětovat vysílačku, aby mě sprovodil ze světa, stačila mu obyčejná zápalná šňůra.

V té chvíli se poprvé a ve svém krvavém životě naposledy přepočítal. Mířil mi na srdce a také se bezpečně trefil, takže si smrtící ránu na sebe vypálil sám. Patřilo mu to!

Zabrousila jsem v čase o něco dál a podívala se i na Žorže. Také pěkné kvítko! Na rozdíl od svého bratříčka Jaroslava, který vraždil nenápadně a chytře, aby se mu nedalo nic prokázat, Žorž šel na všechno zpříma. Svě oběti střílel několika ranami z velkorážné pistole. Považoval to za stejně spolehlivé a navíc rychlejší, protože průstřel hlavy pistolí ráže devět nikdo nepřežil. Mělo to ale i nevýhodu. Násilná smrt se nedá zamaskovat tak snadno jako obyčejná autonehoda, která se odehrála beze svědků. Bylo otázkou času, kdy se ucho utrhne. Ačkoli si Žorž vybíral odlehlá místa, jeden svědek vraždy přežil až do procesu a stal se Žoržovi osudným. Tatičkovy styky na soudech tentokrát nebyly nic platné a Žorž putoval za mříže.

Při tak nepochybné vraždě bylo opravdu obtížné dosáhnout osvobozujícího rozsudku. Tatiček na to šel jinak. Podařilo se mu podplatit policistu, aby do věznice propašoval dvě pistole. Jiříčkovi se podařilo s kamarádem uprchnout a zajmout rukojmí – mě. Jenže narazili na fexta – a zahynuli vlastními kulkami.

Policista, který jim do vězení propašoval pistole, se za odměnu dočkal nejprve slíbených peněz, ale krátce poté také tří kulek od rozzuřeného otce, který ho – neprávem – podezřívá z podrazu.

Až pak začali gangsteři pátrat po autu s chybějícím sklem a po majitelce kabátku od kostýmku. Našli mě – a dál už se události vyvíjely známým způsobem.

Skončila jsem pátrání před večerí. Pořád jsme měli oba na sobě ďábelské kombinézy, takže se naše večere skládala z pouhé kávy. Tentokrát jsem s postele vstala s vypětím sil. Několikahodinové nervové soustředění na mě zanechalo stopy v podobě velkého vyčerpání. Ani jsem nezatápěla v kamnech, na ty dva šálky to nestálo za to. Postavila jsem vodu v konvici na elektrický vařič a odploužila se zaklepat na dveře Jírova pokoje.

Když jsme pak oba seděli při kafi u stolu, vyprávěla jsem Jírovi všechno, co jsem se dozvěděla. Poslouchal mě velice pozorně, nepřerušil mě ani slovem. Nakonec jsem se ho oplátkou ptala, co zajímavého zjistil on.

„Já jsem nepátral po těch banditech,“ přiznal unaveně.

„A co jsi celou tu dobu dělal?“ podívala jsem se na něho udiveně.

„Díval jsem se dál,“ přiznal se Jíra. „Bylo to matné a neostré, jako když se díváš skrz zadýchané nebo zamrzlé sklo.“

„Nač ses díval?“ chtěla jsem vědět.

„Hledal jsem, co se stalo s bratrem Lukášem,“ odušil. „Pochop mě, prosím tě. Tři sta let jsem se trápil, že nevím co se stalo s bratrem, když od nás odešel do světa...“

„A dozvěděl ses to?“ změkla jsem okamžitě jako vosk na plotně.

„Dozvěděl,“ přikývl Jíra. „Lukáše zabil zlý člověk, ale našly se soucitné duše, které bratra křesťansky pochovaly na hřbitově, aby aspoň po smrti získal klid. A jeho vrah dostal o několik let později zaslouženou odměnu. Pro jinou vraždu skončil na oprátce a zakopali ho jako psa. Nic jiného si celým životem nezasloužil.“

„Jak dlouho jsi ho sledoval?“

„Nevím, snad hodinu, možná dvě. Když jsem to zjistil, vrátil jsem se do počátků Třicetileté války a sledoval naši rodinu. Nezlub se, Martino, tenkrát byla strašná doba a všichni moji nejdražší... Víš přece, celých tři sta let...“

Nedořekl – ani nemusel. Položil hlavu do dlaní a chvíli tiše vzlykal. Přišlo mi ho líto. Když jsem ho viděla poprvé, vypadal jako strašný vagabund, ale nebyl drsný, jak se mi na první pohled zdálo. S plnovousem jako kdyby shodil několik desítek – a v jeho případě spíše stovek let.

„Promiň, Jíro,“ pohládila jsem ho nesměle po vlasech.

„Ne, ty mi odpusť,“ zvedl hlavu. Hlas měl normální, ale v očích měl slzy, které ho zrazovaly. „Dohodli jsme se jinak a já jsem nesplnil úmluvu.“

„Kdybych tušila co chceš hledat, sama bych ti navrhla přednostně se tomu věnovat,“ ujistňovala jsem ho. „Mělo mě to samotnou napadnout.“

„Ba ne,“ prohlásil. „Pro mě to bylo důležité, ale dohoda zněla jinak a já jsem ji zanedbal. Nepřestanu, dokud nezjistím co a jak.“

„Nevím, nakolik jsi utahaný,“ namítla jsem. „Já se cítím, jako kdybych složila do sklepa pět vagónů uhlí, dovedu si představit, jak je asi tobě. Poslyš, vždyť ještě nevíme, co si vůbec můžeme dovolit. Co když je zkoumání minulosti nejen vyčerpávající, ale třeba i nebezpečné? Není to přece vyzkoušené.“

„Řekl bych, že co pochází od ďáblíků, nebude nebezpečné. Alespoň zatím tomu tak vždycky bylo,“ namítal.

„Snad,“ připustila jsem. „Ale mohlo by to také dopadnout špatně. Mohli bychom to zjistit, až to nepůjde napravit.“

„No tak to vyzkouším,“ pokrčil rameny.

„To tedy ne!“ postavila jsem se mu na odpor.

„Pročpak ne?“

„Protože! Záleží mi na tobě, abys věděl. Nechci, aby se ti něco zlého stalo.“

„Hleďme!“ podíval se na mě pobaveně. „Odkdy chceš o mně rozhodovat?“

„Ode dneška, když ti záleží na přesném termínu.“

Podíval se na mě zpytavým pohledem.

„Myslím si, že se o mě nemusíš obávat,“ řekl po chvíli. „Chodím po tomto světě už hezkou řádku let a zdá se, že tady ještě nějakou dobu vydržím.“

„Ačkoliv jsi fext, neznamená to, že budeš zbytečně hazardovat,“ ukončila jsem diskusi. „Dnes v noci se nebudeme toulat po minulosti, ale odpočívat.“

„Soudíš mě podle sebe,“ vyčítal mi. „Jako bývalý voják vydržím více než ty.“

„Jsme fexti oba,“ připomněla jsem mu. „Když cítím únavu, ani ty nebudeš svěží, dělal jsi přece totéž co já.“

„Možná máš pravdu,“ připustil. „Ale já jsem si zvykl poručit si a vytrvat.“

Rozešli jsme se, Jíra odešel do své komůrky. Já jsem se zase natáhla na postel, ale tentokrát jsem – v kombinéze – vlezla pod duchnu a za chvíli jsem nevěděla o světě.

Ráno jsem dlouho nemohla Jíru probudit. Nakonec jsem mu přinesla kávu do postele.

„Myslím si, že naše včerejší dohoda vypadala jinak!“ obořila jsem se na něho.

„Jaká dohoda?“ dělal schválně nechápavého.

„Že budeme v noci odpočívat.“

„To jsi řekla ty. Pokud jsi to dodržela, je to v pořádku a není o čem diskutovat.“

„Mělo to platit i pro tebe. Především pro tebe.“

„Já že jsem na to přistoupil?“ podivil se až přehnaně okázale. „To si tedy opravdu nepamatuji.“

„Však ty víš, jak to myslím!“ durdila jsem se.

„Ovšemže to vím,“ skončil. „Jenže jsem se musel podívat, jak je to s tou bandou.“

„No dobrá, pro jednu... A co jsi zjistil?“

Na rozdíl ode mě se Jíra zaměřil na okolní podmínky, které gangsterům umožňovaly dosavadní beztrestnost.

„Ti stupkové by sami o sobě nebyli tak nebezpeční, kdyby je neskrývali ti, co nosí soudcovské taláry a uniformy policie. Povedení ochránci pořádku! Místo ochrany svědků je vydávali na pospas vrahům. Ačkoliv sami nikoho nezabili, byli mi odpornější než vrahové, kterým sloužili.“

„To máš pravdu. Ale tady bude každá rada drahá,“ povzdychla jsem si.

„Myslíš, že na ně nemůžeme působit?“

„Nevím jak.“

„Za starých časů by si takový úředník nevysloužil dlouhý pobyt o chlebě a vodě, ale rovnou provaz.“

„Časy se hodně změnilly.“

„Já vím – ve prospěch loupežníků a vrahů. Dřív se věšelo i za menší provinění, dnes se člověk nesmí ani bránit. Kdyby nás obvinili ze smrti těch lotrů, zavřou nás.“

„Právě proto nevím, co s tím chceš dělat.“

„Něco snad přece můžeme,“ zavrtěl hlavou. „Soudci mohou lidem škodit stejně jako tamti s pistolemi, někdy ještě hůř. Proto jsem si řekl, že je pořádně vystraším.“

„Co z toho budeš mít?“ povzdychla jsem si.

„Pocit, že jsem udělal aspoň něco,“ pokrčil rameny.

„A to ti stojí za riziko?“

„Podívej se, Martino, jsem starý voják. Přitahoval jsem pozornost i střelbu nepřátel na sebe a nikdy jsem nenechal ostatní riskovat, kde to nebylo nutné. Nevidím důvod, proč bych se měl právě teď držet zpátky.“

„Protože jsi sám prve povídal, že se v dnešních zákonech nevyznáš.“

„Já se především snažím nepřekračovat zákony Boží. Když jsou s nimi naše lidské zákony v protikladu, je to chyba lidských nedokonalých zákonů, ne moje.“

„Zabíjel jsi přece,“ připomněla jsem mu.

„Kdyby ses tenkrát zeptala kteréhokoliv kaplana, faráře či mnicha, zda smí člověk střílet, když na něho střílí někdo jiný, každý by ti vpravdě odpověděl, že i křesťan má právo na obranu, jde-li mu o život.“

„Dnes by ti asi řekli něco jiného.“

„Ale kdepak!“ odporoval mi. „V Africe jsem na poušti u Tobruku osobně zastřelil dva Němce. Nestříleli na mě, to by se zabili sami. Já jsem ale nečekal až si mě všimnou, namířil

jsem na ně, vypálil dlouhou dávku ze stengunu a nemilosrdně jsem je skosil. Týž večer jsem šel ke zpovědi. Náš polní kaplan mě vyslechl a pak mi dal rozhřešení: Pane Stříbrný, váš čin se mi nezdá být hříchem.“

„Ale to přece **byla** vražda!“ podivila jsem se.

„Byla by, kdyby ti dva byli na vycházce. Jenže oni měli na sobě uniformy wehrmachtu a kromě toho se bavili střelbou do arabských dětí. Zaskočili prve arabskou rodinu, která přes poušť přicestovala do oázy a netušila, že tam jsou Němci. Postříleli nejprve dospělé a střílet děcka už pro ně byla vítaná zábava. Nadháněli si je navzájem a trumfovali se, jako kdyby byli na honu zajíců! Hlasitě na sebe pokřikovali, kdo jich složil víc! Rozuměj, pro Germány byla arabská děcka méněcenná a kdybych jim v tom nezabránil, postříleli by je všechny.“

„Takže jsi ty děti zachránil?“

„Ne všechny, ale aspoň některé. Šel jsem za střelbou a objevil jsem se tam, když už ta germánská zábava nějakou chvíli trvala. Hlavní je, že se ani našemu kaplanovi nezdálo, že bych zhřešil, ačkoli ani Angličané nebyli velcí přátelé Arabů. Pak se za mě přimluvil, aby mi půjčili auto, když jsem chtěl děti odvézt k jejich příbuzným. Martino, ty nevidíš, že i tady můžeme zachránit nevinné lidi? Kolik lidí zahubili naši vrahové jen proto, že jim to druzí usnadňovali a vlastně umožňovali? Nemusíme snad nespravedlivé soudce zabíjet, stačilo by obrátit je na pravou cestu.“

„Jestli se ti to podaří, budu se asi nejvíc divit já.“

„Možná podaří, možná ne,“ vzdychl si. „Myslím si, že bych to měl aspoň zkusit. Mám na ně... pořádné překvapení...“

„Dobrá,“ ustoupila jsem. „Dělej jak myslíš. Měl bys mi ale říci, co chceš dělat.“

„To je celkem prosté,“ usmál se. „O každém z nich si najdu pokud možno všechny jeho levoty. Navštívím ho a do očí mu je vyčtu. A rovnou mu řeknu, že ho spravedlivý trest nemine, když bude v nepravostech navzdory mému varování pokračovat.“

„Myslíš, že si někdo z nich dá říci? Obávám se, že se každý lump nejdřív pokusí nějak se tě zbavit. Nemusí to udělat sám, může si na tebe najmout nějakého zabijáka.“

„A pokud to udělá sám, připíše na konec svých zločinů sebevraždu. V pekle mu to podle zásluh definitivně podtrhnou a spočítají. A kdo se dá najmout k vraždě, nestojí mi za lítost. Také v tom případě bude o dalšího lumpa míň.“

„Anebo tě předá soudům – a z toho se nedostaneš.“

„Můžeš mi říci, za co?“ usmál se. „Cožpak někomu zkřívím vlas na hlavě? Jen jim sdělím pravdu o nich samotných.“

„Ušijí na tebe boudu. Nachystají si na tebe něco, co jsi neudělal, ale nastraží to tak dobře, aby tě každý soud odsoudil.“

„Jenže já to zjistím a včas proti tomu něco podniknu. Nejsem tak prostoduchý, jak možná vypadám.“

„Jak to chceš zjistit?“

„Mám proti tobě jednu velkou výhodu,“ usmál se. „Stěžovala sis, že neslyšíš, co si lidé povídají. Já to sice také neslyším, ale přečtu si to z jejich úst. To jsem ti ještě neřekl, ale když mě Prajzové málem upálili v hořící chalupě, mimo jiné jsem ohluchl. Naučil jsem se tenkrát odezírat slova lidem z úst. Když jsem později vstoupil do balvanu, spravil mi nejen obličej, ale začal jsem opět slyšet. Schopnost odezírat slova jsem naštěstí nikdy nezapomněl – a teď se mi velice hodí.“

„To máš opravdu výhodu,“ záviděla jsem mu.

„Také by ses to měla naučit, ta znalost se ti jistě bude hodit,“ nabádal mě.

Tím jsme se v podstatě dohodli. Umiňovala jsem si, že se také naučím odezírat, abych získala nástroj, který by mi mohl významně pomoci při všech pátráních.

Dopili jsme kafe a odešla jsem. Jíra zůstal ležet. Prohlásil, že chce pátrat v minulosti. Nějak se toho nemohl nabažít. Nedivila jsem se mu, také mě to vzrušovalo. Nikdy dřív jsem na jasnovidce nevěřila – a teď jsem tu podivuhodnou schopnost měla i já sama. Bylo to přinejmenším zajímavé.

Zaměřila jsem se na jediného zbývajícího člena bandy doktora Folkerta. Byl to zřejmě pouhý poskok, nepracoval pro Folkerta trvale, ale občas na jeho příkaz zapálil označené auto. Paradoxně pracoval jako automechanik v servisu. Ve dne auta opravoval, v noci ničil. Mimochodem, jemu a rozbitému okénku jsem vděčila za to, že mě tak rychle našli.

Proletěla jsem v rychlosti minulost toho výtečníka. Brzy jsem zjistila, že má na svědomí deset vyhořelých automobilů. Kdyby měl všechny škody nahradit, splácel by je dvě stě let. Po domluvě s Jírou jsem se rozhodla, že po něm nebudu nic takového vyžadovat. Pět poškozených už ani nežilo, stali se obětí Jaroslava Folkerta a jeho záliby v trhavinách. Shodla jsem se s Jírou, že postačí, když tenhle v nepravostech přestane.

Vzala jsem si auto a zajela do města. Z telefonní budky jsem zavolala do servisu, kde pracoval a smluvila si s ním schůzku v malé kavárničce na náměstí. Věřila jsem si natolik, že jsem ani nedomlouvala s Jírou, aby nás sledoval a vložil se do věci, kdybych to sama nezvládla.

Pan Dvořáček přišel do kavárny po mně, sebevědomý jako král a vyšvihnutý jako lev salónů. To mu ale vystačilo sotva do přivítání. Nestačil se mě zeptat, proč jsem ho pozvala na tuto schůzku, když jsem na něho hned zatepla udeřila.

„Posad'te se, pane Dvořáček. Chci se vás zeptat, proč jste zapaloval ta auta?“

„Jaká auta?“ ztuhl překvapením a jen setrvačností dosedl na židličku.

Vypočítala jsem mu jména těch pěti majitelů, kteří byli později zavražděni.

„S tím nemám nic společného!“ zamračil se.

„Ale máte, pane Dvořáček. Nedělal jste to pro své potěšení, nejste přece pyroman. Za každé vyhořelé auto jste od pana Folkerta dostal zapláceno, jen si vzpomeňte!“

„Žádný pan Folkert mi nikdy nic neplatil!“

„Podívejte se, pane Dvořáček, nebudeme se hádat. Vím naprosto přesně, kolik už jste dostal. Nemohu vám předem odhadnout, kolik byste za to dostal kriminálu, to by hodně záleželo na soudu. Dobře víte, že mám pravdu, jen to přede mnou nechcete a vlastně ani nemůžete přiznat. To samozřejmě chápu a neočekávám od vás žádnou kajícínost. Bude pro vás lépe, když budete mlčet. Já totiž vím nejen o těch pěti, co nejsou naživu, ale i o dalších, kteří by si vás velice rádi podali. Například...“

A vyjmenovala jsem mu další tři.

„Mám pokračovat?“ zeptala jsem se ho.

„To není pravda!“ trval na svém, ale trochu zesinal.

„Sám nejlépe víte, co je pravda a co ne,“ ujistila jsem ho. „A to nepočítám, jak jste na přání pana Folkerta rozbíjel lidem okna. Prak máte přece v zásuvce ponku. Asi mi teď budete tvrdit, že jste prak zabavil nějakému nezdárnému klukovi z okolí, že? Budiž, rozbitá okna jsou opravdu pouhá klukovina, tím se zabývat nebudeme.“

„Nemám žádný prak!“ oponoval mi už trochu otřeseně.

„Ale máte,“ pokračovala jsem. „Víte co? Až se dnes rozejdeme, dejte tu hračku jinam a já vám zítra přesně popíšu, kam jste si ji dal. Nebo ten prak spalte, to by bylo ještě lepší. Ale i v takovém případě vám řeknu, jak jste s doličným předmětem naložil.“

„Nemám žádné doličné předměty!“

„Kromě toho praku ne, to vím. I ten benzín k podpalování aut jste si pokaždé nosil v plastické láhvi, aby shořela beze stop.“

Teprve teď se, jak se zdálo, trochu vzpamatoval. Nadechl se a spustil protiútokem:

„Poslyšte, ženská, co mi chcete vykládat za nesmysly? Koukám na vás a nestačím se divit! Podle vás jsem vandal, či co? To byste mi musela dokázat u soudu, rozumíte?“

„Proč?“ usmála jsem se na něho nevinně. „Vždyť já vím, že městský vyšetřovatel doktor Ota Hamáček byl kamarádem pana Folkerta a donášel mu, kdo proti němu podal jaké trestní oznámení. Takové soudce do toho zatahovat nemíním, ještě by vás ověnčili jako nevinného.“

„To se rozumí, nic jsem přece neprovedl!“

„Neprovedl? To můžete tvrdit vyšetřovatelům, každý obviněný má na to právo. Já vás ale nemíním vydávat soudům, přinejmenším ne těm pozemským. Jsou i jiné soudy a těm nic nenalžete. Vy si asi myslíte, že se mě pod ochranou pana Folkerta nemusíte bát, ale zřejmě netušíte, proti čemu stojíte! Když vám řeknu, že pan Folkert je po smrti a oba jeho synové také, budete si ještě tak jistý?“

„Co se s nimi stalo?“ zbledl jako papír.

„Synové pana Folkerta se zastřelili vlastními zbraněmi. Typické sebevraždy, stejně jako u jejich pomocníků. Nemusím vám snad říkat, že se o těch sebevraždách dá úspěšně pochybovat, ale nikdo na nic nepřijde. Pan Folkert zemřel na neznámou nemoc. Jeho tělo lékaři zkoumají, s něčím takovým se ještě nesetkali. Samá záhadná úmrtí, rozumíte mi?“

„A vy – co s tím máte společného? A jak to vůbec víte?“ podíval se na mě teď už dost vyděšeně.

„Vím toho víc než kdo jiný,“ řekla jsem vážně. „Ti pánové zemřeli, protože se proti mě postavili. Nikoho jsem přitom nezabila. Nemám na to žádné poskoky, jako pan Folkert. Jak je to možné? Narazili prostě na vyšší moc. Poslyšte, pane Dvořáček, dám vám jednu dobrou radu. Zapomeňte, že jste znal pana Folkerta, opravujte poctivě auta a už je nikdy nikomu nezapalujte. Prak hod'te do kamen a nebudete mít se mnou nikdy žádné oplétačky.“

„Co vy mi máte co dávat nějaké rady?“ vyskočil.

„Máte pravdu, nemusím vám radit. Konec konců, můžete mě ignorovat, ale neradila bych vám to. Nikdy byste neměl podceňovat radu od **jasnovidky**, když ji ještě dostanete v dobrém. To se už nebude opakovat a příště byste se mohl ocitnout před něčím, co nebude ochotné za vašimi dosavadními skutky udělat čáru a smazat je, jako já.“

„Jasnovidka?“ vyštěkl na mě. „Tak mi řekněte, která čísla vyjdou příští týden!“

„Zásadně nevěštím budoucnost,“ odmítla jsem. „A už vůbec ne pro váš prospěch. Přesvědčím vás jinak. Včera jste nemohl najít klíč na utahování matek, vid'te? Zapadl vám pod rohožku ve vašem autě. Na straně, co sedí řidič. Tam ho také najdete – a to vám musí jako důkaz stačit.“

Chvíli na mě nevěřičně civěl. Tohle byl můj největší argument. Včera klíč marně hledal. Až ho objeví, bude mi muset uvěřit i všechno ostatní.

„Co jste říkala, před čím bych se měl ocitnout?“ zeptal se po chvíli už dost nejistě.

„Někdy se tomu říká Boží soud,“ ujistila jsem ho. „Pan Folkert nedávno vzbudil velice mocné spící síly a doplatil na ně. Rozumějte, jako jasnovidka cítím povinnost vás varovat, což jsem právě udělala, ale nic víc! Řekla jsem vám dokonce nepatrně víc než jsem musela. Nemám z toho radost, není správné narušovat kauzalitu kvůli takovým darebákům, jako jste vy. Naposledy vám poradím, udělejte za minulostí čáru a přestaňte s těmi lumpárnami, snad ještě máte naději.“

Po těchto slovech jsem se i já zvedla ze židličky.

„Moment...“ zarazil mě. „Co ještě chcete proti mě podniknout?“

„Já? Nic,“ ujistila jsem ho. „Povinnost jsem splnila, jsem z toho venku. Netušíte, jak ráda od toho dávám ruce pryč! Mávnout rukou nad tím nesmím, ale opakuji vám, dělám jen

co musím. Jistě znáte přísloví: Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Radím vám, zapomeňte na to slůvko **pomalu**. Ty probuzené síly zabily pana Folkerta i jeho syny velice rychle. Z té bandy jste poslední a jsou teď přichystané na vás. Nebude to záležet na mě, ale jestli je na sebe nepřestanete upozorňovat, skončíte stejně. Varovala jsem vás na poslední chvíli, snad ještě není pozdě, ještě si můžete vybrat.“

„Takže přece jen nevíte tak jistě, co se stane?“ řekl jako kdyby vynášel trumf.

„Nikdy nic není předem dáno definitivně, pane Dvořáček,“ ujistila jsem ho. „Když si usmyslíte spáchat sebevraždu, nebude to vina osudu, ale vaše. Máte tisíce možností jak si zkazit život, záleží jen na vás, kterou si zvolíte. Říká se tomu svobodná vůle. Já ve vašem případě vidím do čeho se ženete a varuji vás, asi jako když varujete malé dítě, že kamna pálí. Také tam mohou nastat dvě možnosti. Buď ucukne, anebo se spálí. Ale zda se spálíte nebo ne, to teď záleží jedině na vás. Moje úloha skončila.“

„A tamty... jste také varovala?“

„Ano. Neposlechli mé varování a zemřeli. Litovat je nebudu.“

„Vy jste je... Vy jste je zabila!“ vyhrkl.

„Já?“ usmála jsem se. „V životě jsem nikomu neublížila! Ale kdo se mě pokusil zabít, zemřel. Čtyři naráz, ostatní jen pomalu a v krutých bolestech. Měli to zkrátka horší. Bohužel jsem je viděla umírat, byla to hrůza a děs, jaké ještě neznáte. Všechny jsem ale varovala jako vás. A řeknu vám ještě něco. Jestli nepřestanete, budu se vám vyhýbat. Nechci vidět na vlastní oči vaši smrt, jako u pana Folkerta. Mám té hrůzy dost na zbytek života.“

Kávu jsem zaplatila už předem, takže jsem teď odešla a zanechala pana Dvořáčka v nejistotě. Sahrála jsem mu perfektní divadlo, až jsem na to byla pyšná. Jako bych měla opravdu důvěrné spojení s jakousi neznámou, tajemnou mocí.

Jak jsem se později přesvědčila, domů odešel ještě zdánlivě klidný. Teprve když našel pod rohožkou na podlaze svého auta ztracený klíč, vytáhl ze zásuvky ponku prak, chvíli nad ním přemýšlel a pak jej rozlámal na drobné kousky a vyhodil do popelnice.

Umínala jsem si, že ho budu ještě sledovat, zdali se opravdu polepšil. A když jsem se doma setkala s Jírou, mohla jsem mu oznámit, jak jsem uspěla.

„To byl první,“ přikývl.

Napadlo mě, že podobná slova pronesl hrabě Monte Christo, když před ním zemřel proradný šenkýř Caderousse.

Boží soud

Pana Dvořáčka jsem zpacifikovala snadno, Jíra narazil na ostřejšího protivníka.

Navštívil ve vinárně krajského vyšetřovatele doktora práv Otakara Hamáčka, taktéž dobrého známého Karla Folkerta. Otakar Hamáček měl na svědomí hříchů více a těžších než pan Dvořáček. Jak mě Jíra ujistil, nejednalo se o několik zapálených automobilů nebo rozbitých oken. Vyšetřovatel JUDr. Ota Hamáček neprošetřoval trestní oznámení na svého kamaráda, ale sám mu je předával a nepřímou způsobil smrt nejméně osmi lidí.

Na to už podle Jíry nestačilo pouhé napomenutí.

Jíra doktora v jeho oblíbené vinárně požádal o rozhovor mezi čtyřma očima. Jakmile byli spolu alespoň částečně o samotě u vzdáleného stolečku, šel rovnou na věc: obvinil ho ze spoluúčasti na vraždě osmi lidí.

Seděla jsem v té chvíli sama o dva stoly stranou, takže jsem nejen všechno slyšela, ale mohla bych případně přijít Jírovi na pomoc – kdyby mě potřeboval.

„Pane, tohle je velice vážné obvinění,“ nehnul brvou JUDr. Hamáček. „Jen se mi zdá, že jste na nějakém omylu.“

Jíra mu tedy popsal, kdy a jak předával svému kamarádíkovi Folkertovi informace, místo aby zahájil příslušná šetření, jak bylo jeho povinností. Předání trestních oznámení hlavnímu podezřelému bylo nejen hrubé porušení jeho povinností, ale šlo o přímý podíl na všech následujících vraždách.

„Opakuji vám, je to dokonalý omyl,“ nedal se vyvést z míry doktor Hamáček. „Pro takováto fantasmagorická tvrzení nemáte nejmenší důkazy.“

„Nejsem tady od toho, abych shromažďoval důkazy,“ opáčil klidně Jíra. „To jste měl dělat vy. Vy jste své povinnosti porušoval, spolupracoval jste s vrahy a svědky jste vydával na smrt! Máte na svědomí spoluvinu za smrt osmi lidí, cožpak to necítíte?“

„Na nic takového nemáte, ani nemůžete mít sebemenší důkazy,“ klidně se usmíval Hamáček. „Ty vraždy, jak říkáte, byly vyšetřeny jako docela tuctové autonehody.“

„Nemluvím přece o důkazech,“ nedal se Jíra. „Mluvím o vašem vlastním svědomí – pokud nějaké máte.“

„Ale vážený pane,“ rozesmál se naplno Hamáček. „S tím se můžete jít leda utopit, to u žádného soudu neobstojí!“

„Vy jste mě nepochopil,“ opáčil Jíra pořád ještě klidně. „Nemíním vás žalovat u pozemského soudu. Existují jiné soudy, kterých byste se mohl – a měl – obávat. Možná více, než těch nedokonalých a prodejných soudů lidských.“

„Tak dost!“ vstal doktor Hamáček. „Jestli mě okamžitě nenecháte, dám vás zajistit.“

„Máte k tomu moc, ale ne právo,“ řekl Jíra. „Právo jste pošlapal a tím jste se z něj sám vyřadil.“

„Poslyšte, co mi to tu blábolíte? Vždyť vy ani nevíte, co to právo je!“

„Vím o čem mluvím, pane doktore,“ vstal Jíra rovněž, ale ani teď na rozdíl od svého protivníka nezvýšil hlas. „Sám jistě dobře víte, že mám naprostou pravdu, jen ji nechcete a ani nemůžete přiznat. Zamyslete se, jestli vaše viny...“

„Zavolám policii!“ řekl doktor rozzlobeně. Obrátil se a zamířil k barovému pultu.

„Zavřít mě můžete, pustit musíte,“ odvětil suše Jíra. Vstal a pomalu ho následoval až k baru. „Nebudu se s vámi dohadovat na nějakém zdejší soudu a už vůbec na základě světských zákonů. Dávám vám na vybranou. Buď okamžitě opustíte justici a najdete si jiné zaměstnání...“

„Chlape, vy jste se zbláznil!“ vykřikl Hamáček nahlas, až se za nimi začali ostatní lidé zvědavě ohlížet, zejména ti u baru.

„...anebo vás pozvu do roka a do dne před Boží soud,“ rychle dopověděl Jíra.

Jeho hlas náhle zazněl slavnostně, až se mi skoro zdálo, že duní celou vinárnou.

Doktor na okamžik strnul. Jírovo prohlášení slyšeli všichni a všichni se teď na oba se zájmem dívali.

„Vyberte si dobře, máte poslední možnost volby. Napovím vám: druhá možnost by pro vás byla horší,“ dokončil Jíra.

„Boží soud!“ vyprskl doktor nahlas. „Lidi, slyšeli jste to? Tenhle chlap mě chce zvat na boží soud! Prosím, jen si poslužte! Vždyť je to na mou duši k smíchu!“

„Po roce si to říkat nebudete,“ ujistil ho klidně Jíra. „Volíte tedy Boží soud?“

„Pro mě za mě – ano! Vy blázne!“

„Zvolil jste si sám,“ kývl Jíra skoro spokojeně. „Jenom vám připomenu, že minulý takový soud proběhl nedávno a vrah, kterého jistě dobře znáte, to prohrál.“

„Koho tím myslíte?“ smál se Hamáček.

„Vašeho přítele, váženého doktora práv a bývalého prokurátora Folkerta,“ řekl Jíra.

„To je hodně blbý vtíp,“ zvažněl Hamáček jako když mávne kouzelným proutkem. „Karel přece nedávno zemřel.“

„Právě!“ pokrčil Jíra rameny. „Leží na soudní patologii, dojděte se na něho podívat. Aspoň uvidíte, co jste si sám a dobrovolně vybral!“

„Lidi, jste svědci!“ rozkřikl se doktor Hamáček na celou vinárnu. „Tady ten chlap mi vyhrožuje zabitím!“

Jestli chtěl přilákat pozornost zbývajících, kteří se až dosud stranou nenuceně bavili, pak se mu to dokonale podařilo.

„Zabitím?“ podíval se na něho udiveně Jíra. „Kdo tady mluví o zabíjení?“

„Všichni to slyšeli!“ trval na svém Hamáček.

„Všichni slyšeli jen to, že jsem vás, pane doktore, za zločiny, které u pozemského soudu nelze dokázat, vyzval do roka a do dne na Boží soud,“ prohlásil také nahlas Jíra. „Já vám přece nemíním ani v nejmenším ubližovat. Zemřete sám, jako pan Folkert! Ten také zemřel přirozenou smrtí! Jen – trochu náhle a předčasně!“

„To je... to je absurdní!“ vybuchl Hamáček.

„Absurdní to je,“ přikývl klidně Jíra. „Musíte si to přebrat ve své hlavě, pokud máte alespoň nějaké zbytky svědomí. Horší je, že už jste si trest zvolil.“

„To je urážka na cti!“ vykřikl doktor. „Všichni mi to tu dosvědčí! Paragraf dvě stě...“

„Před Boží soud nikdo svědčit nepůjde, pane doktore,“ zastavil ho Jíra klidně. „Jednak při něm není žádných svědeckví třeba a za druhé, křivá svědeckví tam neplatí. To není jako u pozemských soudů, prodejných jako vy sám.“

„Já nemluvím o nějakém božím soudu,“ čertil se Hamáček. „Svědčit mi půjdou všichni ke zdejšímu městskému soudu. A tam se ukáže, kdo z nás!“

„Co se ukáže?“ pokrčil rameny Jíra. „U pozemského soudu můžete vyhrát, ale ten důležitější soud prohrajete.“

„To je pitomost! To přece nemůžete tvrdit!“

„Vzhledem k tomu, co o vás vím, pane doktore, mohu. Máte toho na svědomí tolik, že u Božího soudu nemáte nejmenší naději! Zemřete – a řekl bych, že krutě.“

„Tady nemůže jít o žádný boží soud!“ křičel doktor. „To musí být nějaké spiknutí, určitě patříte do nějaké mafie, nebo něco takového!“

„To zas nemůžete dokázat vy, pane doktore,“ upozornil ho jemně Jíra. „Ano, je to spiknutí, komploty na úrovni mafie, ale účastnil jste se jich vy, ne já.“

„Nemáte na to důkazy!“

„Vy také ne,“ usmíval se Jíra. „Máme přece oba možnosti, jak zjistit pravdu. Uvedu vám příklad. Jiný váš přítel, soudní lékař doktor Vašátka, zapsal do pitevního protokolu Karla Folkerta jako příčinu smrti přemnožení jakýchsi – normálně neškodných – bakterií.“

„To nemůžete vědět!“

„Právě proto, že to nemohu vědět a přece to vím, by vám mohlo mnohé napovědět. Vy přece do toho protokolu nahlédnout můžete. Nahlédněte tam a uvidíte!“

„Baktérie? Leda byste mu je nějak podstrčil, ale to je přece vražda! Baktérie patří mezi zákeřné a zakázané zbraně!“

„Ty baktérie byly přece podle doktora Vašátka naprosto neškodné,“ ujišťoval ho Jíra. „Vašátka je vystudovaný doktor medicíny, snad tomu trochu rozumí.“

„Nebo byste musel mít informátory přímo u soudu!“

„Podezříváte snad někoho z toho, co jste prováděl pro kamaráda Folkerta sám?“

„Další urážka!“ vykřikl Hamáček.

„Chcete pořádný důkaz, že vím více, než by bylo možné?“ navrhl klidně Jíra. „Něco, co by všechny lidi i vás samotného přesvědčilo, že vím něco, co si nemůžete připustit ani v nejhorším snu?“

„Řekněte!“ dychtil Hamáček. „Tedy – pokud můžete!“

„Na půdě vaší rodinné vilky, přímo proti dveřím je starý šedivý kufř,“ řekl klidně Jíra, zatímco pan Hamáček sebou trhl a očividně zbledl. Vlastně ne, očividné to bylo jen pro mě. Jen já jsem seděla tak blízko, abych si toho v přítlumeném světle všimla.

„Na jeho dně leží německá pistole parabellum, uniforma SS a průkaz s fotografií,“ pokračoval Jíra. „Patřilo to vašemu otci, Otto Hammerschmiedovi, standartenführerovi SS. Koncem války zastřelil chalupníka Františka Hamáčka, aby se za něho mohl sám vydávat. To se mu podařilo, ale jen u lidí. Božímu soudu neunikl. Vy to moc dobře víte, pane Otto Hammerschmied mladší!“

Zarazila jsem se stejně jako všichni ostatní. Byla jsem najednou překvapená, jako lidé kolem. Jíra mi o panu Hamáčkovi neřekl všechno a odhalení takového kalibru otřásl nejen návštěvníky vinárny, ale i mnou. Na rozdíl od ostatních bych si mohla Jírovy argumenty ověřit, jenže jsem k tomu neměla potřebný klid. Nezbylo mi, než jen němě sledovat jejich slovní souboj, ve kterém teď už šlo opravdu do tuhého.

„To je... to je nesmysl!“ vybuchl Hamáček. „Nejsem žádný zločinec, to lžete!“

„Změna jména sama o sobě není zločin,“ pokračoval klidně Jíra. „O zločinech svého otce jste věděl, ale nemůžete za ně a nekladl bych vám za vinu ani že jste mlčel. Stačí mi vaše vlastní nepravosti. Tohle vytahuji jen proto, abyste si uvědomil, že o vás vím všechno. Všechno, rozumíte?“

„To není pravda! Přisahám, že to není pravda!“

„Ale ale, pane Hammerschmied,“ pokračoval klidně Jíra. „Víte dobře, že to pravda je. Víte také, jak váš otec skončil. Tak krátce po válce vám nedalo velkou práci zatajit, že zemřel výstřelem ze své vlastní pistole! Značky parabellum, jak jinak.“

„Můj otec zemřel na rakovinu! A jmenoval se Hamáček, ne Hammerschmied! Takové urážky si vyprošuji!“ sípěl doktor.

„Ano, v úmrtním listě rolníka Františka Hamáčka stálo, že zemřel na rakovinu jater,“ souhlasil Jíra. „Za války se umíralo různě. Vězňové v koncentračních táborech obvykle na zápal plic, bohužel často po průstřelu esesáckou pistolí. To bylo tenkrát obvyklé, zvláště váš tatík to rád používal.“

„To jsou neopodstatněné urážky! Navíc mého otce, který se ani nemůže bránit!“

„On se bránit mohl,“ řekl Jíra. „Když jsem ho vyzval na Boží soud, vytáhl na mě svou pistolí parabellum a vystřelil na mě. Chtěl mě zabít, ale Boží soud byl mocnější. Tehdy jste

byl mladý a bez viny, ale jak vidím, jablko nepadlo daleko od stromu. Už se s vaší rodinou setkávám podruhé.“

„To je holý nesmysl!“ ječel doktor. „Nechcete mi přece tvrdit, že jste starší než já? Podívejte se na něho, mlíko mu teče po bradě, ale vymýšlí si takové nesmysly!“

Kolem obou kohoutů stála v uctivém půlkruhu už málem celá vinárna. Připojila jsem se k nim, abych o něco nepřišla. Tohle opravdu stálo za to!

„Vy mě přece docela dobře znáte, pane doktore,“ pokračoval Jíra. „Vzpomeňte si! Co řekl váš otec, než zemřel?“

Všichni jsme napjatě sledovali, co se děje.

„Můj otec zemřel v posteli! Po těžké nemoci, na pokročilou, nevyлéčitelnou rakovinu jater! A u jeho smrti nebyl nikdo, jen já sám!“

„Když jste ho přenesl domů, váš otec vás varoval: Otto, vyhni se tomu chlapovi, toho nikdo nezastřelí, ani ty ne!“

„Ani to není pravda! Jak to můžete tvrdit? Vždyť jste u toho nebyl!“

Hamáček v této chvíli popíral všechno dohromady i každé Jírovo slovo zvlášť, ale byl bledý jako papír. Věděla jsem, že si Jíra předem zjistil všechno do posledního slova a pana Hamáčka–Hammerschmieda tím vyváděl z klidu. Každé slovo na něho dopadalo jako úder těžkým palcátem na obrněného rytíře, který pořád nemohl pochopit, že jeho železné odění není tak skvělé, jak do této chvíle skálopevně věřil.

„Nebyl jsem tam,“ připustil Jíra. „A přece vím, co se tenkrát stalo, vím to naprosto přesně. Jen si vzpomeňte, jak zněla poslední slova vašeho otce?“

„Říkal, abych na něho v dobrém vzpomínal.“

„To nebyla jeho poslední slova,“ tvrdil Jíra. „Chcete, abych vám je citoval?“

„Ne, nic neříkejte! Jsou to lži, lži!“

„Řekl: *Dýze čechiše švajn ist ajn dunkel fantom kúglfest, daz ist nicht menš*, to české prase je neprůstřelný stín z temnot, není to člověk!“

„Ne, tak to nebylo!“ zesinal doktor.

„Právě že bylo!“ deptal ho dále Jíra temným hlasem. „Váš tatík správně pochopil oč jde. Vy jste mu nevěřil. Opakoval jste jen, *daz ist nycht méglich*, to není možné.“

„To je lež! Otce jsem na smrtelném loži ujišťoval, že na něho nezapomenu!“

„Máte slabou paměť,“ vrtěl hlavou Jíra. „Tvrdil jste otcí: **na toho chlapa** nezapomenu a až ho najdu, zastřelím ho jako psa! Nikdy jste ani ve snu nepřipustil, že měl váš smrtelně zraněný otec pravdu a ačkoliv jste mě tenkrát viděl zblízka, zapomněl jste i na mě. Je to k neuvěření, ale váš otec vás varoval správně. Jsem *dunkel fantom kugelfest*, jak nám kdysi říkali v Německu. Stín z temnot. Proto mě nezastřelíte, rozumíte? Před vámi to zkoušelo víc darebáků a všichni jsou po smrti, jsem totiž opravdu neprůstřelný, to je holá skutečnost.“

„Tomu se mohu leda zasmát!“ vyprskl křečovitě doktor. „Na demony nevěřím. Kdo něco takového o sobě tvrdí, je podvodník a lhář!“

„Podvodník? Lhář? To vám velice snadno vyvrátím! A všem! Dívejte se!“

Jíra odstoupil a pomalu vytáhl pistoli. Ne svou starodávnou křesadlovou, ale moderní velkorážnou pistoli, ukořistěnou gangsterům. Hamáček strnul, ale než by mohl něco na svou záchranu podniknout, Jíra stiskl spoušť a vinárnou zahřměl výstřel.

Jíra ale nestřílel na Hamáčka. Položil ruku dlaní nahoru na barový pult před sebou a obrátil pistoli shora dolů proti své dlani tak, aby se kulka odrazila do stropu a nikomu kolem neublížila. Všichni to dobře viděli a všichni kromě mě samozřejmě očekávali, že poteče krev. Nestalo se ale nic, nepočítám-li spršku omítky ze stropu, kde podle mého očekávání odražená kulka skončila. Jíra pak klidně schoval pistoli do kapsy a okolostojícím ukázal s klidným výrazem svou nezraněnou dlaň.

„Kugelfest znamená česky neprůstřelný,“ lakonicky všem vysvětloval. „Viděli jste to všichni. Nebyl to trik, nestřílel jsem slepým nábojem. Kulka se od mé dlaně odrazila do stropu, vidíte? Vytáhněte si ji z omítky. Nemusíte věřit na demony, ale věřte vlastním očím. Byla to ukázka, že mezi nebem a zemí jsou síly, které nikdo nesmí beztrestně podceňovat.“

Půlkruh zvědavců už při výstřelu znatelně ucouvnul, ale po těch slovech ještě víc.

Jíra se pak klidně obrátil proti Hamáčkovi.

„Uvědomte si konečně, co se děje. Na mé straně nejsou zákony lidské, ale silnější. Když vás kdokoliv z vašich nepřátel prokleje a pozve před Boží soud, můžete si z toho dělat posměšky. Když tu kletbu vyřkne *dunkel fantom*, splní se s takovou jistotou, jako že jedna a jedna jsou dvě. Váš otec měl příšernou pravdu, doktore. Měl jste se mi vyhnout.“

V této chvíli jsem s Jírou maličko nesouhlasila. Podle mého neměl své schopnosti tak okázale a před svědky ukazovat, ale co se stalo, stalo se. Ta ukázka byla teatrální, nicméně zabrala. Rozhodně u většiny okolostojících.

„Ale prosím vás! Boží soud? Co je to za nesmysl? Žijeme snad ve středověku?“ vyrazil ze sebe doktor. Nasadil přitom nanejvýš pohrdavý tón, jakého byl ještě schopen.

„Nežijeme ve středověku,“ souhlasil Jíra klidně. „To neznamená, že všechny síly světa jsou vědecky prozkoumány a popsány. Když něco nenajdete v učebnicích, neznamená to, že to neexistuje. Do roka a do dne se o tom přesvědčíte sám. Nezkřívím vám ani vlas a přece zemřete. Všichni jsou tu svědky.“

Okolostojící zvědavci opět o něco ucouvli a někteří pro jistotu začínali pohlížet po východu z vinárny. Kdosi odběhl, slyšela jsem, jak telefonuje policii, aby přišli do vinárny, že tu nějaké strašidlo střílí z pistole, ale volal to tak zmateně, že bych se vůbec nedivila, kdyby místo policie přijeli doktoři od záchytky.

„Snad jste si na mě někoho nenajal?“ vykřikoval doktor. „Někdo mě má zabít a vy budete mít alibi? Ano, tak by to bylo možné, ale tím jste se přede všemi přiznal!“

„Proč pořád myslíte na vraždění? Neřekl jsem, že zemřete násilnou smrtí, pokud se nezastřelíte sám, nebo se nepokusíte zabít mě. Já ani nevím, jaké síly se toho účastní! Vím jen jedno. Člověk se jim postavit nemůže.“

„Démoni, zlé síly a čáry? Kdo na ně dneska věří!“

„Myslete si co chcete,“ odpálil ho Jíra. „Měl jste si vybrat odchod z justice. Mohl byste se uživit jinak. Teď už je pozdě.“

Otočil se a odcházel klidně středem diváků. Všichni mu rychle ustupovali s cesty.

„Lidi, chyťte ho!“ volal Hamáček. „Je to mafíán, vrah!“

Nikdo se ale nehrnul jeho přání splnit. Všem ta ukázka patřičně zamotala hlavou, ale kdo se odváží zastavit chlapa, který má v ruce horkou pistoli? Hamáčkova zmínka o mafii tomu nasadila korunu. Měla jsem jen obavu, jak toho Hamáček využije později. Jíra neměl ani legitimaci, natož zbrojní pas na pistoli. A policie už mohla přijíždět.

„Cožpak se tu nenajde jediný chlap?“

„Proč si ho nechytíte sám?“ opáčil kdosi nevrle. „Zavolejte si na něho policii!“

„Nebo záchytku,“ podotkl jiný. „To byly přece bláboly!“

„Nevím,“ připojila jsem se aspoň poznámkou. „Nevidím nejmenší důvod, aby se do toho míchal někdo další, ale zajímalo by mě, jak to bylo s tou kulkou.“

„Paní učitelko!“ chytil se mě Hamáček. „Vy jste přece docela rozumná a vzdělaná žena. Snad tomu všemu nevěříte?“

„Vás se to dotklo?“ usmála jsem se na něho nevinně. „Vždyť vyvrátit to je přece tak snadné! Pošlete někoho do své vily s lístečkem, aby nám po něm vaše paní poslala ten kufr. Měl by ležet na půdě proti dveřím, ale když tam žádný nebude, tím lépe. Možná by tam mělo jít lidí víc, čím víc hodnověrných svědků vám to potvrdí, tím lépe.“

„Pravda,“ ozvalo se z publika. Měla jsem hned sympatie okolostojících, alespoň těch, kterým mezitím otrnulo.

„Proti dveřím máme na půdě plnou skříň kufrů!“ připustil Hamáček. „Kam s nimi, když nejsou potřeba? To nic nedokazuje, takové věci se přece v domácnosti vyskytují.“

Došla jsem klidně zpátky ke svému stolečku a usedla ke svému kafi.

„Jistě, pouhý kufr nic neznamena,“ souhlasila jsem. „Snadno tedy dokážete, že na dně žádného z těch kufrů neleží vojenská uniforma SS ani pistole značky parabellum. Kdo tady z pánů je ochoten přesvědčit se o tom na vlastní oči?“

Z hloučku se začali váhavě hlásit zájemci. Navrhla jsem, pravda, jednoduché a účinné řešení, na které tady byli všichni ochotni přistoupit. Všichni – až na jednoho.

„To myslíte vážně?“ vyprskl pan Hamáček. „Máte povolení k domovní prohlídce? Nevíte, že by to bylo omezování domovní i osobní svobody? Paragraf...“

„Jaké omezování svobody?“ podivila jsem se. „Nesmíte si do své vlastní vily pozvat přátele a ukázat jim staré kufry? Zvláště když mají dokázat pravdu? Vždyť je to prosté!“

„To přece nejde!“

„Proč? Neříkejte, že tam opravdu máte uniformu SS! To by bylo absurdní, ne?“

Netušil, chudák, že si s ním hraji hru na kočku a myš.

„To ne, ale jistě si dovedete představit, že na půdě nemáme... ehm... pořádek.“

Davem kolem trochu zašumělo veselí. Hamáček si připsal bod sympatií.

„To si naopak představí každý,“ usmála jsem se chápavě. „Kdo má na půdě něco jiného než prach a pavučiny? Vždyť jde o okamžik. Všichni mohou být na chodbě, dva nebo tři půjdou dovnitř, ostatní je budou nezaujatě kontrolovat. Takové svědectví by bylo jistě dostatečné i před soudem, kdyby bylo třeba!“

„Ale pochopte, to nejde. Myslel jsem si, že jste rozumná ženská a pomůžete mi!“

Jestli ale něco neměl říkat, pak to bylo tohle.

„Co je na tom nerozumného?“ vyjela jsem si na něho. „Řekne mi tady někdo, co je špatného na návrhu ukázat všem, že nemáte co skrývat? Vždyť je to naopak jediná možnost, pane Hamáček! Dnes vám to uvěří každý, zítra by vám nemusel uvěřit nikdo! Každý by si mohl myslet, že jste v noci zahladil stopy. Je to naprosto jasné, teď – anebo nikdy! Zítra tam nikoho nedostanete, ani kdybyste mu platil!“

„Aby všichni roztrušovali, jaké je to u nás na půdě?“

„Snad se nikdo nepozastaví nad nějakou pavučinou? Nejde o smetí, ale o čest!“

„Říkejte si co chcete, nikoho do domu nepustím!“ rozhodl rezolutně Hamáček.

Opět jsem klidně pozvedla k ústům šálek s vystydou kávou.

„Nikomu nic neukazujte, když nechcete,“ poznamenala jsem klidně. „Třeba máte na půdě opravdu uniformu SS. Ani na tom nic není, uniformy SS má spousta sběratelů. Pokud ji nikde okázale nevystavujete a nenosíte, pak ani nepropagujete fašismus. Víc by mi vadil průkaz standartenführera SS, zejména kdyby byl opravdu na jméno otce. S ním bych se moc nechlubila. Ani pistole není nejlepší památka a bez zbrojního pasu by to bylo i nedovolené ozbrojování... ale jak říkám, to není moje starost!“

„Vy s tím chlapem musíte být nějak spolčená!“ napadl mě uraženě pan Hamáček.

Byla to sice pravda, ale to nikdo nemohl vědět a lidé to ohodnotili jako zbytečný útok na mě. Hamáček tím definitivně přišel o zbytky sympatií, pokud ještě nějaké měl.

Nenechala jsem se vytočit a nejprve jsem beze spěchu dopila kafe.

„Pane doktore, bazírujete tady na důkazech,“ opáčila jsem klidně. „Přitom jste jediný opravdu pádný důkaz zavrhl. Prosím vás, nesnažte se mě soudit bez důkazů a bez příčiny, když jsem vám, možná jako jediná tady, mohla pomoci.“

„Vy jste mi nechtěla pomoci! Chtěla jste mě zničit, zesměšnit! Tohle mohl vymyslet jen někdo, kdo...“

„Kdo ví o té uniformě SS ve vašem kufru?“ podívala jsem se na něho pobaveně. „O té přece víme všichni co tu jsme, před malou chvilkou jsme to slyšeli. I kdybyste nějakou měl, bylo by to jedno. To přece není trestné. Proč se tak chováte? Nevidíte, že když se hned teď se všemi lidmi nezvednete a nevyrazíte jako jeden muž podívat se na ten pitomý kufr, bude si zítra ráno celé město povídat, že je to všechno pravda?“

„Budu žalovat každého, kdo něco takového jen cekne!“

„Já jsem vás zesměšňovat nechtěla!“ řekla jsem. „Nemohu za to, že se vám to tak daří. Vždyť to je jasné všem, co tu jsou! Pane vrchní, platím! A jedu domů.“

„Počkat, vy tam s námi nepůjete?“ obrátil se na mě jeden z okolostojících.

„A proč?“ podívala jsem se na něho udiveně. „Je mi přece jedno, co má tady ten pán v kufru. Ochotných zvědavců tam jistě půjde i tak dost. Ještě bych mohla být v podezření, že jsem to navrhovala proto, abych mohla drbat o pavučinách na jeho půdě. Mám já něco takového zapotřebí? Nevím, jestli tam má tu uniformu SS, ale divila bych se, kdyby na půdě neměl pavučiny. Pavučiny jsou na každé půdě, já je tam mám také, co bych to zapírala? Ale kdyby mi někdo veřejně tvrdil, že mám na půdě mrtvolu, nebo dědečkovu uniformu SS, popadla bych každého, kdo by byl ochoten se tam jít podívat a zavedla ho tam, aby mi pak přede všemi potvrdil, že na půdě žádné takové věci nemám.“

„Já také ne!“ vykřikl Hamáček.

„Ani uniformu SS?“ rýpla jsem si.

„Ani tu!“ vybuchl.

„Výborně!“ prohlásila jsem. „Potom se někoho zeptám, co u vás na půdě našli, třeba to bude zajímavé. Teď se ale nezlobte, je pozdě, jedu domů a mám to ještě daleko. Kafe jsem vypila a víc si dát ani nemůžu, protože řídím. Ta výprava bude beztak pro pány, co se v noci nebojí duchů. Mimochodem, víc by mě zajímalo, jak to ten chlap zařídil s tou pistolí? Viděla jsem jasně, že mířil dolů, ale kulka šla do stropu. Že by ta pistole střílela dozadu? Nebo že by se kulka doopravdy odrazila od jeho dlaně? To by porušovalo přírodní zákony! Vážně jsem myslela, že se střelil do ruky, ale tu měl celou a tady na pultě také není žádná stopa. Nevšiml jste si někdo, co to bylo za trik? Vy, co jste byli blíž?“

Připomněla jsem jim tu záhadu schválně, ale nechala na každém, ať si to přebere jak chce. Nikdo mi neodpověděl, jen se všichni opět zatvářili vážně. Bylo proč.

Vypadla jsem z vinárny a zanechala tam celou tu zakřiknutou společnost. Někteří pečlivě zkoumali kulku, kterou jeden odvážnější vyloupl z omítky. Ostatní se ale jeden po druhém vytráceli, ačkoliv ještě nebylo pozdě. Vinárna se brzy vyprázdnila a kdyby teď pan Hamáček všechny prosil, aby se k němu šli podívat, bylo by pozdě.

Policie ovšem nedorazila. Vlastně jsem se nedivila. Když někdo telefonuje z vinárny a nesouvisle blekotá, že viděl strašidlo, policie takový případ obvykle předává záchytce anebo na psychiatrii.

Nasedla jsem do auta. Jíra tu na mě nečekal, ale když jsem se soustředila, zjistila jsem si, že hned jak opustil vinárnu, odkráčel rychlým krokem napřed. Jistě ne z dlouhé chvíle, spíš aby si lidé nás dva spolu nespojili.

Hned za městem jsem ho dohonila a zastavila mu, aby si mohl nastoupit.

„Poslyš, bylo opravdu zapotřebí toho divadla?“ zeptala jsem se ho, když jsme už zase jeli po silnici. „Vidělo to příliš mnoho lidí!“

„Já jsem se s tím nikdy netajil,“ zazubil se.

„Myslím tu pistoli,“ upozornila jsem ho. „Hamáček tě dá zavřít pro nedovolené ozbrojování.“

„Nejsem tak naivní, abych ji měl ještě u sebe,“ řekl.

„Zahodil jsi ji?“

„Podívej se sama.“

„Ale to víš, že se podívám,“ durdila jsem se. „Ani jsi mi neřekl, že pana Hamáčka znáš už od války.“

„Promiň,“ zaculil se. „Kterého Hamáčka máš na mysli? Františka Hamáčka totiž Otto Hammerschmied opravdu zastřelil, to jsem po válce zjistil i bez medailónku. Já jsem totiž s původním Frantou Hamáčkem dělal u koní. Po válce jsem ho šel navštívit a zeptat se ho, jaké se mu za války vedlo. Zjistil jsem, že se za něho vydává někdo jiný a bylo mi jasné, že se mu něco stalo. Kdo na tom měl zájem? Samozřejmě ten, kdo se za něho vydává. Franta byl férový chlap, tím víc mě zaujala slizkost toho druhého. Střetli jsme se nejprve jen slovy, ale Herr Hammerschmied – donedávna jsem nevěděl, jak se opravdu jmenoval – byl od rány a uvědomil si, že bych mu mohl být nebezpečný. Chtěl mě předejít, ale ke své smůle mě trefil. Takže padl vlastní kulkou, dej mu peklo správně horký kotel.“

„A to ostatní sis zjistil až teď, pomocí medailónku?“

„Ano, Martino,“ řekl vážně. „Odpozoval jsem jim to z úst do posledního slůvka.“

„Nic jsi mi ale dopředu neřekl.“

„Dal bych mu šanci. Kdyby včas couvl, ani bych tu historiku nevytahoval. Ale sama jsi viděla, on si pořádný důkaz přímo vyprosil.“

„Budiž ti odpuštěno,“ usmála jsem se. „Ale nedělej už, prosím tě, takové divadlo. Boží soud, to jsi přehnal.“

„Nechtěj, abych vytahoval na světlo, co jsi napovídala panu Dvořáčkovi,“ usmíval se. „Použila jsi toho přece také.“

„Jen mezi čtyřma očima, ne před tak početným publikem,“ bránila jsem se. „Jen jsem mu naznačila, že by mohla existovat jiná spravedlnost, než co představují oficiální soudy, kdežto ty jsi ho před tolika lidmi přímo a veřejně vyzval na Boží soud.“

„A proč ne?“ pokrčil rameny. „Nezasloužil si to?“

„Nejspíš ano,“ přikývla jsem. „Ještě mi naznač, co uděláš, až se mu do roka a do dne nic nestane? Dejme tomu, že on sám si rozmyslí po tobě střílet, zvláště když jsi mu tak krásně předvedl, jak by dopadl. To bude ale fiasko!“

„Neboj se, nebude,“ podíval se na mě vážně. „Boží soud není žádná hračka!“

Cosí napjatého v jeho hlase mě varovalo, abych se okamžitě nerozesmála.

„Chceš snad říci, že ho půjdeš osobně zastřelit, jen aby se to proroctví naplnilo? Nedohodli jsme se, že se vyhneme násilí?“

„Já ho nezabiju,“ zavrtěl hlavou. „Jen jsem ho vyzval na Boží soud. To stačí. Do roka a do dne zemře. Asi jsem ti to ještě neřekl, ale kdykoliv někoho vyzveš na Boží soud, nepřežije rok a den. I kdyby to mělo být posledního dne té lhůty.“

Podívala jsem se na něho asi dost vytřeštěně.

„To myslíš vážně? To by muselo mít nějakou souvislost, přece není možné, aby to jen tak... zabíjelo lidi...“

„Zřejmě to nějakou souvislost má,“ ujistil mě. „Nedělám to ani rád ani příliš často, ale účinkuje to. Naprosto spolehlivě.“

„Prosím tě, jak?“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Nemá to účinek na fexy. Mě samotného vyzval na Boží soud před dvěma sty lety Ignác. Nebo to neúčinkuje na nevinného. S Ignácem se to později vysvětlilo a on sám si pak dával větší pozor, aby někomu neublížil. Já jsem nikdy nevyzýval nikoho, kdo nebyl pořádný darebák. Pokud tě to zajímá, už čtrnáctkrát. Každý do roka a do dne zemřel.“

„Jak?“ chtěla jsem vědět.

„Někteří násilnou smrtí, ale přísahám, nikdy ne mou rukou. Spíš v tom byla nešťastná náhoda. Každý člověk občas zachází s nebezpečnými předměty. Vojákům může vystřelit zbraň, aniž by stiskli spoušť. Těch případů jsem na vlastní oči viděl více. Byla to náhoda, nebo osud? U prokletých to ale přichází zatraceně jistě, než aby to byla náhoda. Jiní umírali pomalu na nějakou nemoc a často při tom dost trpěli. Vím o dvou, kteří zemřeli znenadání, právě ve výroční den. Nikdo neví, proč tomu tak je, ale mohu ti odpřisáhnout, je to čistá pravda. I kdybys mi nevěřila, počkejme! Do roka a do dne uvidíme, jak dopadne Hamáček.“

„Proč jsi tedy nevyzval na Boží soud doktora Folkerta?“

„Neúčinkuje to na fexty,“ připomněl mi. „Ostatně, co se s ním stalo? Nepřipomíná ti to nic? Také zemřel příliš náhle.“

„Tam to přece bylo jasné,“ odušila jsem. „Folkerta zahubil ten kámen. Říkal jsi, že nesnáší padouchy, to je přece přijatelné vysvětlení, ne? Ale vyzvat jen tak někoho na Boží soud a věřit, že opravdu zemře? To mi připomíná jednu známou historku o Lomikarovi a Kozinovi, znáš ji? »Ó Kozino, špatný proroku! Rok už pryč...«“

„To's nevybrala správný příklad,“ zarazil mě. „Hrob Lammingera z Albenreuthu ti mohu ukázat. Ten totiž opravdu zemřel na Boží soud, věř si tomu, nebo ne.“

„Ale Kozinu pověsili...!“

„A předtím vyzval Lammingera,“ řekl vážně Jíra. „Mimochodem, je to právě jeden z těch dvou případů, kdy se Boží soud splnil přesně na poslední den lhůty.“

„Jenže Kozinovi už to nebylo nic platné.“

„Myslíš?“ řekl Jíra s vážnou tváří. „Nesud' tak ukvapeně, nám fextům přece šibenice nevadí. Honza Sladký se po své popravě z Chodska odstěhoval a pokud vím, pěstuje dnes na jižní Moravě víno. Chceš se s ním seznámit? Maličkost, známe se odedávna.“

Zírala jsem – jak jinak! Nedá se to popsát jinými slovy.

„Snad nechceš říci...“

„Nikoho tenkrát, když jeho tělo vydávali rodině, nenapadlo přesvědčit se, zda není naživu. Před očima tisíců lidí visel týden na šibenici, nikdo nepochyboval, že je mrtvý. Říkal, že byl celý ztuhlý, když ho sundávali, příliš pevně ho tenkrát svázali a nemohl se sám dostat dolů, ale vzpamatoval se. Ostatně hádej, kdo pak přišel na Lammingerovu oslavu na konci toho roku? Zámek tehdy proti Chodům strážili a Honza nechtěl, aby zbytečně zemřel některý strážný, ti noví za svého pána nemohli. Přišel proto až večer. Než se ale dostal do zámku, svobodný pán Lamminger z Albenreuthu, zvaný Lomikar, zemřel. Na vteřinu přesně v okamžiku, kdy říkal svá hrdopyšná slova o špatném proroku Kozinovi.“

„To by se snad dalo vysvětlit i přirozeně, mrtvicí!“

„Ale proč přesně na den?“

„Když se objevil Kozina, všemi považovaný za mrtvého, všichni se příšerně lekli a Lomikara z toho klepla pepka,“ snažila jsem se o přijatelnou verzi.

„Až na to, že Honza dorazil, když už bylo po všem. Ještě slyšel Lomikarova poslední slova. Pak se ozvala hromová rána, zablýsklo se a hrabě byl tuhý. Honza do té síně vstoupil až pak. Když viděl, že je tak jako tak konec, otočil se a bez jediného slova odešel. Všichni před ním utíkali, měli ho za ducha a nikdo se mu nepostavil.“

„A ty jsi teď stejně pozval na Boží soud Hamáčka? A opravdu věříš, že zemře?“

„To není víra, to je zkušenost. Možná si teď myslíš, že si vymyslím. Není tomu tak. Jsou věci mezi nebem a zemí, kterým nerozumíme. Pamatuj si, také můžeš někoho vyzvat před Boží soud, ale dobře si rozmysli, než něco takového vyřkneš. Slovo z úst vyletí snadno, zpátky je nevrátíš, jako nevrátíš letící šíp na tětivu. U Božích soudů jde o nějaké neznámé

síly. Když je uvedeš do chodu, jdi jim sama s cesty. Hamáček je pod klatbou, ale ten lump si to zaslouží a je pozdě něco odvolávat. Do roka, možná i dřív, zaručeně zemře.“

Až jsem se hrůzou otřásla.

Vlk samotář

Zatímco Jíra v komoře sledoval cosi v minulosti, já jsem v sednici prepisovala kazety do počítače. Musela jsem si přečíst něco z toho, co jsem měla zapsáno z dřívějšího, aby mi vyprávění na sebe navazovala. Jíra povídal zajímavě, ale napřeskáčku, jak ho to napadlo. S chronologií si těžkou hlavu nedělal. Aby se mi jednotlivé kapitoly nepromíchaly páté přes deváté, rozhodla jsem se každé vyprávění psát jako samostatnou kapitolu a ukládat je zvlášť. V názvech souborů byl vždy rok, kdy se to odehrálo. Nahoře byla kapitola 1620-BILA-HORA, na konci 1945-PLZEN. Tak se mi v počítači kapitoly samy řadily nejen podle abecedy, ale zejména podle letopočtů.

Přepisovala jsem právě kapitolu 1812-MOSKVA.

Jíra Stříbrný byl tenkrát vojákem v Napoleonově armádě. Svou cestu do Ruska mi popsal stručně, tu kapitolu jsem chtěla vylepšit. Bylo to tak zajímavé vyprávění, že jsem se do jeho vzpomínek úplně ponořila...

„Bitvu u Borodina jsem zažil v záložním pluku, většinu času mimo bitevní vřavu. Ze svého místa jsem viděl, jak Francouzi vytrvale, marně a s obrovskými ztrátami útočí na opevněnou **Grand redutu**. Vojáci generála Kutuzova ji narychlo postavili až krátce před bitvou, opevnění bylo orientováno špatně, napříč ke směru útoku Francouzů, ale postavili je tak solidně, že jsme ruské kanóny nemohli dobýt...“

Představovala jsem si, jak se vlna za vlnou Francouzů valila do nevysokého vršku proti kanónům, zatímco kartáčové střely ruských kanónů prorážely do vyrovnaných řad pěchoty krvavé ulice. Kulometry tenkrát nebyly, ale muselo být strašné, vystřelit proti pochodujícím řadám z kanonů napěchovaných obrovskými broky! Ačkoliv Francouzi také stříleli ostošest, ruské kanonýry chránily hradby navršených proutěných košů s hlínou. Ruské ztráty byly nesrovnatelně menší, ani jim nevadilo, že útok Francouzů přišel nečekaně a z boku. V každém případě tam Francouzi dostali pořádnou lekci.

Divil jsem se, proč Napoleon posílá další a další pluky proti jediné redutě. Musel přece vidět, jak dobře je chráněná, jenže na druhé straně bylo každému jasné, že baterie kanónů umístěná přímo uprostřed bitvy bude strašlivý nástroj zkázy. Tahle past ovšem Kutuzovovi

stoprocentně vyšla. Marně tam vykrvácely tisíce Francouzů. Kronikáři toto nepřilíš rozsáhlé opevnění později nazvali *Veliká* či *Osudová*, *Fatal reduta*. Nebýt jí, a také houževnatého odporu poměrně slabší ruské armády, skončilo by Borodino dalším oslnivým vítězstvím Napoleonovy **Grand armády**.

Po několika hodinách čekání se také náš batalion pohnul z výchozích pozic a začal sestupovat do údolí. Zasypalo nás krupobití ruských střel, ale i my jsme přitom spoustu ruských vojáků pobili. Nicméně už bylo asi rozhodnuto. Napoleonova armáda, zkrušená ztrátami, jaké dosud nikdy nepoznala, začala ustupovat a vyklízet bojiště. Ale ani ruská armáda už neměla sílu k rozhodujícímu protiúderu. Obě zdecimované armády se nakonec od sebe odpoutaly a bitva skončila podle kronikářů nerozhodně.

Francouzi na tom byli v té chvíli hůř. Chybělo málo a ústup by se změnil v útěk. Rusové nerušený postup do hloubi jejich říše zastavili a další protiúder by Francouze rozložil úplně. Naštěstí pro nás k tomu ani Rusové neměli sílu. Kutuzov obhlédl bojiště a po zjištění stavu armády rozhodl s těžkým srdcem získaných výhod nevyužít. Nařídil ustoupit. Tvrdil, že nepřítel, stále znepokojovaný drobnými šarvátkami, bude slábnout, protože nemá odkud získat posily. Později se ukázalo, že to byl jeden z projevů jeho předvídavosti.

Napoleon měl rovněž problémy, aby svou pocuchanou armádu seskupil a zabránil nejhoršímu. Brzy ale zjistil, že ruská armáda pokračuje jako dosud v ústupu. Čeho nedosáhl na bojišti, to mu zdánlivě samo spadlo do klína. Ačkoliv Rusové v bitvě neustoupili, byli zřejmě také značně zdecimovaní. Když se ukázalo, že ruská armáda nechce bránit ani hlavní město carství, starodávnou Moskvu, začali důstojníci oslavovat další Napoleonovo vítězství a nálada vojska se opět pozvedla k triumfu.

Francouzům působili drobné škody jen kozáci. Nečekaně se vždy vyřítili z úkrytů, vypálili jednu salvu, při tom občas pošavlovali Francouze, příliš vzdálené od hlavního voje, a pak stejně náhle na rychlých konících mizeli. Ty ojedinělé případy Francouzům připadaly jako poslední gesto vojáků poražené armády, jak nám to zdůrazňovali francouzští důstojníci.

„Rusové neunesli tíhu porážky a proto nám jen zákeřně škodí. Nemají odvahu ani sílu postavit se čelem proti čelu, šik proti šiku,“ tvrdili všichni.

Vojáci tomu věřili. Kozáky bylo přece snadné zahnat na zbabělý útěk. Většinou ani nečekali na protiútok a sami, bez přičinění Francouzů, z těchto šarvátek prchali.

Já jsem to ale viděl jinak. Kozáci neprchali ze zbabělosti. Rychle přijeli, rychleji se vzdálili. Jejich skupinky byly početně příliš slabé, než aby se mohly postavit armádě, ale dost silné, aby natropily hodně škod. Jejich atamani dávali povel k ústupu zdánlivě příliš brzy, ale vždy o hodně dřív, než se Francouzi chopili zbraní, natož aby je stihli použít. Sami si volili místo i čas, takže z těch šarvátek většinou odjížděli v sedle, kdežto Francouzi zůstávali ležet na zemi ve své krvi. Po každém nájezdu jsme museli kopat několik hrobů. Málodky pro kozáky, většinou jen pro naše kamarády.

Nejhorší bylo, že jsme nikdy nevěděli, kdy a odkud se na nás další útok přizene. Ve srovnání s hrůzami bitevní vřavy to byly menší pohromy, ale dělo se to všude. Tak jako kapky vody dokáží vyhloubit otvor i do tvrdé žuly, když pravidelně kapou na její povrch, i Napoleonova armáda neznatelně, ale zato neustále slábla. Neměli jsme nikde klidný spánek. V noci nás budily výstřely, křik raněných a zmatené povely důstojníků, snažících se zformovat útvary k obraně. Já jsem asi jako jediný spal klidněji, neboť se mi jako jedinému nemohlo nic stát. Vybíral jsem si k odpočinku místo na kraji ležení, pokud jsme přenocovali pod širým nebem, nebo aspoň v krajní chalupě, když se nám poštěstilo obsadit nějakou vesnici. Nevadilo mi, když na mě stříleli, ale jak jsem říkal, jeden voják bitvu nerozhodne. Když na mě některý kozák vystřelil, spadl s koně jako přežralá hruška, ale to bylo všechno. Nikdy na mě nevystřelili během téhož útoku dva. Nevěděli co jsem, ale měli v tom nějaký

systém a vždycky se dohodli kdo na koho bude střílet. Každý si našel vlastní cíl a ať se strefili nebo ne, útok neopakovali, nezdržovali se nabíjením a rychle mizeli za nejbližším kopcem nebo v lesích. Na šavle došlo jen když měli velkou převahu proti malým hloučkům.

Nakonec jsme se přece jen dočkali toužené chvíle, kdy jsme za nadšeného zpěvu vpochodovali mezi dřevěné domky, o nichž nám řekli, že je to Moskva, hlavní město Ruského carství.

Bylo to už tenkrát obrovské město. Pochodovali jsme mezi stejnými dřevěnými přízemními nebo jednopatrovými domky dlouho, až to bylo skličující. Zastavili jsme až před jakýmsi kostelem. Rusové je mají jiné než my, ale o to nejde. Nevyrabovali jsme jej, byl prázdný, ale Rusové zřejmě odvezli co se dalo odvézt dávno před naším příchodem.

Trochu jsme se divili, když nám řekli, že jsme poblíž centra Moskvy. Vypadalo to jako na předměstí, stále stejné dřevěné domy, kamenné byly snad jenom kostely.

„Tady počkáme na jejich kapitulaci,“ prohlásil náš seržán. „Válka skončila, teď jim budeme diktovat podmínky. Pohotovost ale nekončí, kolem se potulují nepřátelé, kteří se nemohou smířit s porážkou.“

Dostali jsme menáž a potom volno. Nesměli jsme se po městě procházet ojedinele, ale nejméně ve trojicích. To proto, že ani teď jsme si nebyli jistí přepadením. Já jediný jsem to doporučení mohl hodit za hlavu a chodit po městě sám a sám, jen jsem musel být večer zpátky, než se bude provádět sčítání.

V samotném centru Moskvy stálo v té době několik desítek honosných kamenných paláců, ale většina domů byla i tady ze dřeva. To byl zdejší nejobvyklejší materiál. Dřevěné byly stěny, střechy, všelijaké ozdoby, ale i nábytek a nádobí. Podívoval jsem se zejména mohutným stolům, do jejichž desky byly vydlabané talíře, takže jedli rovnou z *dlabaného*. Po jídle stůl otřeli a bylo uklizeno. Nedávno jsem slyšel, že tam ten zvyk přetrval až do současnosti, i když už není tak rozšířený jako tenkrát.

Co tam ale chybělo, byli lidé.

V kostelích jsme porůznu našli pár stovek raněných vojáků a důstojníků, většinou od Borodina. Během ústupu je ruská armáda nestačila odvézt a zůstali nám vydáni na milost a nemilost. Oni to tak chápali a hleděli na nás jako odsouzenec na kata, který ho má za malý okamžik odpravit na věčnost. Nevšímali jsme si jich, nemohli nám beze zbraní škodit. To se později změnilo, ale zpočátku se nám zdálo, že ty chudáky můžeme jen litovat. Francouzská armáda se k nim chovala rytířsky a dovolila pravoslavným popům raněné ošetřovat.

Uplynuly dva – tři dny, pak týden. Unavilo mě nečinně bloumat po městě, kde jsem často po celé hodiny nespátl živáčka. Ulice byly vylidněné, domy též. Lidé se neskrývali v domech, jak jsme si zpočátku mysleli. Nebyli tu. Opustili před námi Moskvu, zůstali tu jen starci, o které se nikdo nestaral, nemocní, pár popů a hrstka ošetřovatelů. Kam se poděli ostatní, o tom jsme neměli potuchy. Říkalo se, že uprchli daleko odtud a bydlí v domech vyhrabaných v zemi, ale nedozvěděl jsem se, zda to je pravda. Ostatně, i když jsme nějaké chudáky objevili, neměli zájem s námi hovořit.

Už koncem prvního týdne ale vzplanuly první požáry.

O ruské zemi bych nerad cokoli soudil. Pokud jde o vpád Napoleona do Moskvy, přečtěte si *Vojnu a mír*, tam je to popsáno lépe, i když z pohledu druhé strany. Četl jsem tu knihu několikrát a pokaždé velice pozorně. Většinou to souhlasilo. Tolstoj se mýlil jen v jediném. Líčil, že Moskva vzplanula, protože bylo město dlouho opuštěné. Nebyla to pravda. On tím chtěl zdůraznit nesmyslnost poprav žhářů, nevím. Na rozdíl od něho jsem tam byl. Měl pravdu, že dřevěné stavení snadno shoří, ale nikdy samo od sebe nevzplane. Ani od vyhaslých kamen, ani od zhaslých svítidel. Požáry vznikají i bleskem, ale tenkrát

nebyly bouřky, takže se to dalo vyloučit. Tolstoj si skutečnost jen trochu přibarvil, aby mohl být spravedlivě rozhořčený na Francouze a jejich ukrutné popravky domnělých žhářů.

Fakt je, že po prvním týdnu začal oheň, který skončil úplnou zkázou města. Ohně vznikaly zpočátku na odlehlých místech, kde se Francouzi nenacházeli, ale čím více domů shořelo na okrajích města, tím častěji vzplály požáry i v blízkosti centra.

Kdo by čekal, že se oheň šířil z jedné střechy na druhou, mýlil by se, nebylo tomu tak. Podzim byl bez velkých vichřic, které by šíření požárů podporovaly. V tomto bodě se Moskva liší od měst v jiných částech světa. V Evropě vznikala města jako pevnosti proti vpádu nepřátel, byla obehnaná hradbami a ty nemohly být rozsáhlé, aby je obránci mohli hustě obsadit a úspěšně hájit. Proto jsou v takových městech ulice úzké a domy navzájem namačkané jako sardinky. Tam se oheň šíří snadno a od jednoho hořícího domu vyhoří celá ulice, ne-li celé město.

Ne tak v Moskvě. Kdo ví, jak jsou v Moskvě ulice široké, tomu je jasné, že se tam oheň pouhým větrem šířit nemohl. Roznášeli jej lidé.

Nikdo se ale ke žhárství nehlásil. Francouzi chycené žháře pro výstrahu veřejně popravovali. Nepopírám, že přitom zahynuli i nevinní, ale tehdy nebyl čas na vypátrání pravých viníků. Jakmile někde vyrazily plameny, každý, kdo z takového domu utíkal, mohl být žhář, i když to byl často jen náhodný tulák, který tam hledal nocleh a kterého oheň vyhnal ven. Vojenská justice na nevinné ohled nebere a v praskání plamenů nikdo nezjišťoval, kdo je vinen. Když našli křesadlo i u usmrkaných kluků, mohli se tisíckrát dušovat, že je nepoužili, nic jim to nebylo platné. Popravovali je jako ostatní.

Hořící domy bylo obtížné hasit a k hašení chyběla i chuť. Hořely přece ruské domy. Brzy se ale ukázalo, že hasit každý oheň je v našem zájmu. Nešlo tu o ubytování, ale o potraviny. Zpočátku se v opuštěných domech nacházelo jídla dost, ale později ho bylo čím dál méně a ve spáleništích nebylo zpravidla vůbec nic, co by se dalo sníst.

Když ale vzplanul dům, kde byli ubytováni Francouzi, šlo opravdu o život, nejen kvůli ohni. Žháři mívali u sebe pistole a vybíhající vojáky, jasně osvětlené plameny, ze tmy zákeřně stříleli. Málokdy se minuli a právě tak zřídka jsme je dopadli. Ve tmě mezi spáleništi stačilo kousek utíkat, pak se trochu přikřčit – a hleďte si mě. Když hlídka žháře pronásledovala s pochodněmi, stala se snadným terčem ukrytých střelců.

Toužebně očekávaní vyjednávači stále nepřicházeli a naši důstojníci byli čím dál nervóznější. Nikdy v historii se prý nestalo, aby poražení nechali nepřítelům volnou ruku, vyklidili města a nepokoušeli se v nejmenším chránit svůj majetek. Rusové domy naopak sami zapalovali, abychom z nich neměli užitek. Zpočátku to nikdo nechápal, ale ukázalo se, že právě tento způsob války, jinde než v Rusku neproveditelný, měl úspěch.

Jako nám chyběly potraviny v samotné Moskvě, chyběly brzy i v nejbližším okolí. Opatřit dostatek jídla pro tolik vojáků byl čím dál větší problém. Poznali jsme to zprvu na zhoršující se kvalitě menáže, brzy se začaly snižovat i dávky. Krajíce chleba byly den po dni menší a navíc byly v chlebu různé nechutné přísady, nejčastěji zapečené myši. Kupodivu nikdo nereptal. Věděli jsme, že nepříjemnosti pocházejí z dlouhého pobytu v opuštěném městě. Každý také říkal, že by bylo lépe ukončit zdejší pobyt, ale nikoho nenapadlo, jak zle to nakonec dopadne.

S blížící se zimou se situace komplikovala. Dovoz potravin z Evropy nepřicházel v úvahu. Nebyly tu cesty a transporty by vyžadovaly vojenský doprovod. Napoleon se nakonec rozhodl nechat Moskvu Moskvou a zamířit s celou armádou k jihu, kde doufal najít dostatek potravin.

A tehdy nastaly nepřekonatelné obtíže.

Ruská armáda nebyla rozložena na malé oddíly. Možná to bylo Napoleonovo zbožné přání, ale skutečnost byla jiná. Neprodyšně nám uzavřela všechny cesty na jih. Obsadila mosty a když je chtěli Francouzi překročit, strhla je. Francouzi by samozřejmě postavili jiné, ale Rusové každé vhodné místo předem obsadili, hlídali a jakmile se tu objevily francouzské hlídky, hned se staly cílem soustředěné dělostřelby.

Mezitím uhodily mrazy a napadl sníh. Stavba mostů se stala nemožnou. Napoleonovi nezbylo než otočit zátky do Evropy a zamířit k domovu.

Zpočátku to ani nebyl útek, ale spořádaný přesun mohutné armády. Kutuzovovy oddíly ale postupovaly s námi a stále nám cestu do zkázy znepříjemňovaly. Strhávaly mosty, obsadily kdejaký lesík, odkud se dal podniknout překvapivý nájezd a především nám nikde nenechaly žádné potraviny. Všude už ležel sníh a jak tomu v Rusku bývá, přibývalo ho s každou hodinou.

Nakonec zákonitě přišla katastrofa. Řeka Běrezina.

Přechody přes řeku byly vůbec nebezpečné a kdyby se to nestalo u Běreziny, stalo by se to dříve nebo později jinde. Voda byla ledová, kdo se do ní potopil, vyplaval až o pár měsíců později jako mrtvola. Přejít se dala jen po jediném mostě široko daleko.

Přechod přes řeku se změnil v katastrofu ve chvíli, kdy začala ruská kanonáda.

Francouzská armáda byla jednou třetinou na druhé straně, ale větší část se musela teprve přes řeku dostat. Jakmile se ukázalo, že ruská děla střílí na jediný most, vyrazilo ihned několik zformovaných oddílů děla umlčet.

Byl jsem v jednom z těch batalionů. Považoval jsem to za běžný útok, jakých jsme do této chvíle zažili tolik, že bych je nespočítal. Neobvyklé bylo použití kanónů, ale při tomto přepadu jsem neuvažoval, že by za tím mohlo něco vězet.

A samozřejmě vězelo.

Stála tam celá ruská armáda, nejen pár ostřílených kozáků na okolních kopečcích. Jakmile jsme se přiblížili k ruským kanónům, strhlo se pravé peklo. V křížové palbě jsme se neměli kam ukrýt. Opětovali jsme palbu, ale bylo to marné. Rusové tam měli narychlo zbudovaná opevnění, takže jsme se ke kanónům ani nedostali. Chtěli jsme je obejít, ale v tom nám zabránili střelci. Také ti měli kolem sebe rozestavěné koše s hlínou, takže bylo obtížnější se do nich střílet. Běžel jsem vpředu. Pocítil jsem spoustu zásahů, ale nezdálo

se, že by odražené kulky způsobily Rusům citelné škody. Ačkoliv kulky z pušek létají rychle, nestačí přeletět celou dráhu za zanedbatelně krátký okamžik. Když se střelec ihned po výstřelu schoval za vhodný kryt, kulka se k němu vrátila pozdě a neuškodila mu. Na kratší vzdálenost by se to jistě změnilo, ale masakr v našich řadách donutil důstojníky vydat signál k návratu – přesněji k ústupu.

Nastala nejhorší krize od Borodina. Na přeplněný most neustále dopadaly ruské dělostřelecké granáty. Nebylo kam uhnout, kam se schovat. Roztrhané kusy těl létaly do výše i do stran, do prudkých a studených vod Běreziny i mezi ostatní vojáky. Kdo byl na mostě a měl před sebou vidinu druhého břehu, utíkal jako o závod, nikdo nedbal, že šlape po tělech kamarádů, kteří neměli štěstí a buď byli zraněni, nebo uklouzli a už se nedokázali zvednout. A do toho zmatku a vřavy, tlačence lidských a koňských těl i povozů, dopadaly další a další dělostřelecké granáty. Zanechávaly po sobě obrovské krvavé a černé plochy, odkud všechno smetly stranou. Noví a noví vojáci se ale hnali na most, každý doufal, že jemu se přece podaří přejít na druhou stranu, než se most zřítí úplně.

Ruské granáty ale nedopadaly na most dlouho. Jeho konstrukce takové rány nemohla vydržet. Střední mostní pole se po jedné explozi prolomilo a zřítilo do vln. Nechci ani odhadnout, kolik lidí v té chvíli zahynulo, ale tím to neskončilo. Ti vzadu neviděli, že se most zřítí a tlačili se na přední řady. Nešťastníci padali do ledové vody, řvali v hrůze na ty vzadu, aby se proboha obrátili, ale vřava byla tak silná, že to ti vzadu neslyšeli a tlačili se dál. Kalný a ledový proud Běreziny tonoucí vojáky odplavoval, takže lidská těla nemohla vyplnit prostor mezi pilíři a umožnit tak dalším přejít. Než to důstojníkům došlo, stálo to tisíce Francouzů život. Část vojáků rozkazy neposlouchala a hnala se do zkázy jako smyslů zbavená, v jediné touze – přes řeku a pryč!

Ale i ti, kdo pochopili, že se most změnil v smrtonosnou past, neměli vyhlídku. Po zničení mostu se ruské baterie obrátily proti vojákům před mostem a těžké granáty vyměnily za kartáče. V nakupených davech ta munice dělala dílo zkázy. Předmostí se změnilo v předpekli. Pokusy o sešikování, obranu či protiútok byly od samého počátku odsouzeny k nezdaru, jak jsme se ostatně přesvědčili. Důstojníci viděli jakousi naději v řídkých lesících nedaleko proti proudu řeky. Také náš batalion se tím směrem pohnul, následován dalšími houfy teď už zmateně prchajících vojáků.

V lesíku jsme ale narazili na další ruské vojáky. Byli tam dobře umístění, ale my jsme neměli kam ustoupit a brzy jsme k nim navzdory ničující palbě dorazili. Vypukla tam nelítostná řež muže proti muži. Bylo nás pořád dost, takže jsme ruské oddíly potřeli do posledního muže, ale za cenu takových ztrát, že po tom masakru nebyl prakticky žádný batalion bojeschopný.

Běrezina znamenala pohromu. Francouzi v té bitvě přišli o většinu kanónů i mužů. Do té doby spořádaný ústup se změnil v útěk, každý na svou pěst zachraňoval vlastní kůži. Napoleon prchal ve svém kočáře daleko před vojskem, i to něco znamenalo! O nešťastníky, kteří zůstali na ruské straně řeky, se nestaral. Kdo vystřílel náboje, odhazoval pušky – a pak je topili i místní sedláci, ozbrojení jen vidlemi.

Nezbylo nám, než se o sebe postarat sami. Důstojníci shromáždili zbývající vojáky a snažili se zoufale najít východisko. Moc důvodů k optimismu rozhodně neměli. Mezi vyčerpanými vojáky bylo mnoho raněných, kolem nás kozáci a za námi jádro prakticky nedotčené ruské armády, které jsme se už postavit nemohli. Stále se k nám přidávali další vojáci, ale nepředstavovali významnou posilu, spíš na nás přitahovali pozornost.

Francouz, který nám velel, mě vyslal s menší skupinou dopředu na průzkum. Byla to sázka *va bank*, byli jsme vlastně předem ztraceni, ale nikdo ani necekl. Kdybychom se přece vrátili, následoval by tudy pochod hlavní části našeho zbytku.

Necelou míli od spásného lesíka jsme ve vesnici narazili na kozáky. Zasypali nás přesně mířenou palbou a pak vyrazili na koních. Kdo přežil první salvu, stačil vypálit sotva jednu ránu. Jezdci se do nás pustili šavlemi, my jsme se bránili jen bodáky, ale to nebyla rovnocenná zbraň. Během chvilky bylo po všem. Padlo i několik kozáků, ale všichni moji kamarádi zůstali na zakrváceném sněhu. Zůstal jsem naživu jako jediný.

Jeden kozák na mě z bezprostřední blízkosti vystřelil z pistole a samozřejmě spadl s koně mrtvý. Kůň bez jezdce se přede mnou vzepjal, já jsem odhodil pušku, beztoho mi už k ničemu nebyla, uchopil udidlo a vyšvihl se do sedla. Kůň se začal vzpínat, snažil se mě shodit, ale naštěstí jsem na koni jezdil výtečně a brzy jsem si s ním poradil. To ale nestačilo. Musel jsem se poohlédnout po zbrani, abych neměl holé ruce, jenže ostatní kozáci zatím porubali mé kamarády a když mě viděli na koni, sesypali se na mě.

Neměl jsem jinou možnost než jim ujet. Otočil jsem koně, prolétl jako vítr mezi chalupami a zamířil pryč z vesnice. Zasypalo mě krupobití kulek, naštěstí všichni mířili na mě a nikdo na koně. Kdo se do mě trefil, už mě nepronásledoval, ale několik kozáků za mnou jelo dál. Kdyby pode mnou padl kůň, byl bych jim vydaný napospas. Zabít by mě nemohli, ale rána šavlí bolí, i když kůži neprosekne a kdoví, jestli by je nenapadlo chytit mě do provazové smyčky, o to jsem opravdu nestál. Štval jsem koně z vesnice přes ploty zasněžených zahrádek a široké bílé pole ke vzdálenému lesu.

Jen dva nejvytrvalejší kozáci mě pronásledovali, ostatní už otočili koně. Osamělý Francouz jim asi nestál za námahu, zejména když mohli očekávat další početnější houfy vojáků, prchajících z prohrané bitvy. Hnal jsem se jako d'ábel, ale ti dva také uměli jezdit a navíc se lépe vyznali v krajině, takže si několikrát zkrátili cestu tam, kde jsem z opatrnosti volil jistější, byť delší pěšinu.

Na okamžik jsem je ztratil s očí, ale nadběhli si mě z boku a číhali na mě za velikým balvanem. Jakmile jsem balvan objel, vystřelili na mě oba najednou z pistolí.

Jedna kule mi hvízdla vedle hlavy, druhá mě štípala do čela. Starší kozák, zasažený vlastní střelou, spadl s koně. Bylo to teď vyrovnané jeden proti jednomu, ale druhý kozák, mladý a rozjařený, vytáhl šavli, pobodl koně a rychle se ke mně blížil. Nabíjení by mu trvalo příliš dlouho, proto se rozhodl vyřadit mě šavlí a já měl pořád holé ruce. Přinutil jsem koně na poslední chvíli prudce uskočit do strany a kozák se kolem mě přehnal. Do ramene mě švihl jen konec kozácké šavle. Rozsekl uniformu, ale kůže fexta je tvrdší, než aby mě mohl zranit.

Rozjel jsem se zpátky, přímo k balvanu, kde mě ti dva zaskočili. Kozáčka to zprvu vyvedlo z míry, nechápal, proč jedu zpátky do kozácké vesnice a ne na opačnou stranu. Nedošlo mu, že si jedu pro šavli jeho kamaráda. Nechtěl mě ale nechat být, také obrátil koně a pustil se za mnou. Já jsem mezitím míjel jeho mrtvého druha, za jízdy jsem se shýbl a vzápětí už jsem držel v ruce docela obstojnou šavli. Zastavil jsem koně a obrátil se čelem proti svému protivníkovi.

„**Stój!**“ vykřikl jsem na něho. „**Něubjós meňá! Éto něvazmóžno.**“

Kozáček byl možná překvapený, že na něho křičím rusky. Zastavil se, ale rychle se z překvapení vzpamatoval.

„**Urá na vragá!**“ vykřikl a pobodl koně směrem ke mně.

Očekával jsem ho klidně. Uměl jezdit výtečně a se šavlí nebyl žádný nováček, ale ani já jsem nedržel sečnou zbraň v ruce poprvé a navíc mi přece nemohl ublížit! Když naše šavle o sebe zazvonily, pochopil jsem, že s šavlí zacházím lépe než on. Chyběly mu zkušenosti, zato já jsem prošel více armádami, než on ve svém životě viděl vesnic. Bylo mi ho líto, byl příliš mladý, ale ať jsem na něho křičel co mě napadlo, dorážel na mě dál jako sršeň, bránící ohrožené hnízdo.

Chtěl jsem mu vyrazit zbraň z ruky, ale na to ji držel příliš pevně. Už jsem myslel, že mi nezbuďte než ho zabít nebo aspoň zranit, aby mě konečně nechal být. Naštěstí mě napadlo něco lepšího. Při jednom nájezdu jsem proti němu místo šavle nastavil holou ruku. Sekl mě do ní strašlivě, zabolelo to, až jsem se lekl, že mi usekl všechny prsty. Ty to ale k jeho nesmírnému zděšení vydržely – a má šavle se mezitím zabodla shora do jeho koně. Kůň padl mrtvý a mládenec se válel v prachu. Situace se otočila, ale já jsem ho nechtěl zabít.

„*Něvídiš? Ja běssměrtnyj!*“ vykřikl jsem na něho.

Obrátil jsem koně a za chvíli jsem mu zmizel v lese. Così za mnou nenávistně volal, ale tomu už jsem pořádně nerozuměl. Co to křičel o černé smrti, které jdu vstříc? Nejspíš to bylo jeho **zbožné přání**; přestal jsem se o něho starat a také jsem ho nikdy více nespatriil.

Úzká cesta vedla dolů se svahu a dál pokračovala černými bažinami, na kterých se ani sníh neudržel. Občas to kolem zabublalo a černé bahno se hladově rozvlnilo. Jestli tohle byla ta černá smrt, měl bych si dát větší pozor. Nebyl jsem si jistý, co by se mnou bylo, kdybych zapadl do bažiny. To ostatně nevím dodnes; do takových experimentů se mi moc nechce a nevím, kdo z nás fechtů se kdy topil v bažině. Jel jsem proto zvolna, naštěstí kůň krácel bezpečně, jako by zdejší kraj znal, což ostatně mohla být i pravda. Ani jsem ho příliš nepoháněl a úzkostlivě jsem se držel cesty. Ještě že bylo dost světla, ve tmě by to bylo horší.

Neujel jsem lesem ani dvě míle a v cestě mi náhle vyvstal černý jezdec na černém koni. Jakoby naráz vyrostl z černé bažiny. Neměl jsem kam uhnout, nezbylo mi nic než přitáhnout koni uzdu a zastavit.

Seděli jsme mlčky na koních proti sobě. Já voják v prostřílených cárech francouzské uniformy, proti mně zamračený kozák s tasenou šavlí, zavinitý do dlouhého černého pláště, s vysokou černou kožešinovou papachou na bílé hlavě. S dlouhými bílými vlasy a vousy vypadal starší než já, navíc měl neuvěřitelně kostlivý obličej i ruce, ale mohlo to být i naopak, já přece nestárnu. Bylo mi dvě stě pět let a vypadal jsem jako dnes.

„Už jste prohráli, což?“ promluvil po chvílce mlčení.

Ne rusky, francouzsky. To mě překvapilo. Zatím jsem neslyšel, že by v Rusku někdo hovořil francouzsky. Říkalo se sice, že někteří zdejší šlechtici na svých cestách po Evropě zabrousili i do Francie, ale mnoho jich tam nejspíš nebylo a žádný z nich na nás v Moskvě pochopitelně nečekal. Tenhle kozák na šlechtice nevypadal, tím víc mě jeho francouzština udivila.

„Prohráli? Dá se to tak nazvat,“ přikývl jsem. Odpověděl jsem mu zdvořile rusky, tak jako on použil řeč, o níž se domníval, že je mou mateřtinou.

„Spousta vás tady najde černý hrob,“ pokračoval temně. Setrval na francouzštině. Ze zdvořilosti, či spíš mou ruštinu odmítal z čiré nenávisti? Nedal na sobě najevo jedno ani druhé. Rozhodl jsem se pro francouzštinu, francouzsky jsem uměl lépe.

„Vypadá to tak,“ neodporoval jsem mu.

„A co ty? Také sis přijel pro smrt!“ ukázal na mě svým kostlivým prstem. „Živý kolem mě neprojedeš! Nepustím tě dál, neustoupím ti.“

„No a co?“ pokrčil jsem rameny. „Najdu si jinou cestičku. Rus je široká dost.“

„Budu ti stát v cestě všude, neobjedeš mě. Budeme se bít na život a na smrt!“

„Netoužím po tvé smrti,“ zamračil jsem se.

„I kdybys toužil sebevíc, nebude ti to nic platné,“ řekl suše. „Jsem silnější a jsem tady doma. Nemůžeš mě zabít, rozumíš?“

„Vždyť ani nechci,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Nechceš? Nebude to tím, že nemáš zbraň?“ obořil se na mě s výsměchem. „Kdo to kdy viděl? Holýma rukama by si chtěl v nepřátelské zemi život zachovat?“

„Mám zbraň, nevidíš?“ ukázal jsem mu šavli. Chyběla mi pochva, proto jsem šavli zavěsil poněkud nezvykle vzadu za sedlem.

„Nic víc?“ podivil se. „Říkali, že Francouzi mají lepší zbraně.“

„Byl jsem praporečnickem,“ usmál jsem se. „Ale teď nemám ani ten prapor.“

„Tak tedy chytej!“ vykřikl a hodil mi – nabitou pistolí.

Chytil jsem ji v letu, ale ke střelení jsem se neměl. Náhle jsem pochopil, proč mi asi dává nejen zbraň, ale i výhodu první rány. K takové velkodušnosti mohl mít jediný důvod a já jsem se domníval, že jsem jej uhodl. Nebyla to rytířskost. Občas jsem také dával protivníkům příležitost vystřelit si první ránu. Svědomí mě nikdy netrápilo, když jsem jim ji vrátil, než když jsem někoho zabil sám a úmyslně. Ten kozák byl nejspíš fejt jako já, ale na rozdíl ode mě ještě netušil, že jsme na tom stejně.

„Kde jsi přišel ke špandavce?“ prohlížel jsem si starodávnou křesadlovou zbraň. „Ty se přece už dávno nedělají.“

„Jak víš, že to je špandavská pistole?“ zpozorněl.

„Mám taky takovou schovanou,“ ujistil jsem ho. „Dnešní pistole jsou pohodlnější, ale Němci je ve Spandau uměli dělat, je to skvostná práce.“

„A střílet z ní umíš?“

„Ještě jsem to nezapomněl,“ ušklíbl jsem se.

„Tak na co čekáš?“ vybuchl. „Střílej!“

„Poslyš, proč mám střílet já po tobě a ne ty po mě?“ změřil jsem si ho pohledem. „Není ti to divné?“

„Tedy, opravdu jsem netušil, že se tady setkám s takovým zbabělcem,“ odplivl si. „Máš pravdu, nebudeš střílet ty, budu tedy střílet já.“

A pomalu na mě vytahoval další křesadlovou zbraň.

Příliš pomalu.

Očividně úmyslně příliš pomalu!

Už mi to bylo skoro trapné.

„Jak myslíš,“ ušklíbl jsem se. „Budeš se velice divit!“

Také tak pomalu jsem na něho zamířil. Byl jsem si téměř jistý, že mu neublížím, ale pro jistotu jsem zamířil jen na jeho rameno. Levou ruku jsem si přidržel nad pistolí, aby mi clonila oči. Kule do oka není nic příjemného ani pro fejtu, zažil jsem to jednou v životě a stačilo mi to.

Stiskl jsem spoušť, ozvala se hromová rána a kolem mě byl rázem oblak dýmu.

Jak jsem čekal, stalo se.

Rána přešla do nesnesitelně stoupajícího hvizdu. Na dlani mi zabubnovalo hotové krupobití kulek, ani to nevypadalo, že je to pořád ta samá. Oranžová čára mezi námi ozářila jasně bažiny i les, pak to náhle prsklo a všechny efekty končily ostrým sykotem, jak déšť roztaveného olova pokropil okolní bažiny.

Stáli jsme proti sobě a oba uklidňovali splašené koně, aby nás neshodili a neutekli. Kozák překvapeně civěl na své rameno. Plášť i košili měl proděravěné obrovskou dírou. Nebylo divu, vždyť mu tam místo jediné kule zabubnoval celý vodopád.

„V téhle chvíli jsi měl být mrtvý,“ podivil se rusky, když se kolem mě rozplynul oblak dýmu. Vyvedlo ho to z míry natolik, že zapomněl mluvit francouzsky.

„Nebo ty,“ opáčil jsem. Oba jsme teď mluvili rusky, ale na rozdíl od něho jsem už bezpečně věděl, kdo to přede mnou stojí. Tušení mě nezklamalo, oba jsme byli fejti.

„U čerta, jak to, že ještě žiješ?“ vybuchl.

„Asi proto, že jsem totéž co ty,“ vysvětloval jsem mu.

„*Něvazmóžno!*“ odsekl. „*Na vsjom míre liš adin Kašcej Běssměrtnyj!*“

To jméno na mě zapůsobilo jako elektrická rána. Však také bylo proč, rázem jsem měla oči navrch hlavy.

„Cože? On vážně žije?“

Dosud jsem Jíru tiše a napjatě poslouchala, ale v té chvíli jsem se neudržela a skočila mu do řeči.

Kostěj Nesmrtelný že byl – fext? Pravda, měla bych si zvykat, že fextů chodí po světě víc, ale tohle bych ani v nejmenším nečekala. Kostěj byl přece postava ze starých ruských

bájí, v životě by mě nenapadlo, že je skutečnou osobou. Jeho jméno bylo v ruských bylinách zapsané dávno před Třicetiletou válkou, patřilo snad až do základů Ruské říše!

Byl to samozřejmě můj další omyl.

Kostěj byl mnohem starší než Ruská říše!

A určitě bych nevěřila, že ho jednou sama na vlastní oči spatřím, jakož i další...

Do té doby se však přihodilo ještě plno dalších příhod a setkání, na jaké se nedá zapomenout nikdy v životě, i kdybyste žili tisíce let...

Jíra se mému údivu jen lehce usmál.

„Tenkrát jsem netušil, jak známá legenda je v Rusku Kašcej. To jsem si přečetl až mnohem později. Takže mě tenkrát jeho jméno ani za mák nevyvedlo z míry.“

Pak klidně pokračoval ve svém vyprávění...

„No, máš asi pravdu,“ souhlasil jsem. „Je jen jeden Kašcej Běssměrtnyj, ale po tomhle světě chodí také jeden Jíra Stříbrný a to jsem zase já. Stejně čudovišče, strašidlo, jako jsi ty. Rozumíš mi už?“

„Kdo ti dovolil říkat něco takového?“ vybuchl uraženě. „Nejsem žádné strašidlo!“

„Ale jsi,“ opáčil jsem klidně. „Nevykládej mi, že jsi obyčejný člověk. Lidé přece nebývají nesmrtelní.“

„Neříkal jsem, že jsem obyčejný,“ připustil váhavěji.

„Tak vidíš,“ pokrčil jsem rameny. „Máme k sobě blíž, než si myslíš. Zajímavé. Dva nesmrtelní se potkají právě tady, v těch černých ruských bažinách...“

„To není dobré znamení!“ zahučel. „To věští smrt...“

„Proč? Co máš pořád s těmi chmurami? Jakápak smrt? Nemusíš se mě bát, já tebe také ne. V Evropě je nás víc, občas se scházíme a povídáme si. Co kdybys tě mezi nás pozval?“ navrhl jsem mu. „Poznáš i jiné nesmrtelné, chceš?“

„Nestojím o to,“ utrl se. „Co ty mi máš co poroučet? Tady jsem doma já.“

„Však ti neporoučím, nenutím tě,“ ujistil jsem ho. „To není rozkaz, jen přátelská nabídka. Všichni, kdo se scházíme, přicházíme jedině z vlastní vůle.“

„Kdo – my? Kolik vás vlastně je?“

„Kolik nás opravdu je, nikdo neví,“ řekl jsem. „Jako jsme nevěděli o tobě, nevíme možná o dalších. Ale teď, když už se známe, mohli bychom si poklábosit. Nechceš?“

„Nestojím o to,“ utrl se opět.

„Nutit tě nebudu,“ opakoval jsem. „Záleží to jen a jen na tobě. Ale to víš, těžko je strašidlu samotnému,“ pozměnil jsem si mírně jedno ruské přísloví.

„***Ja ně čudovišče!***“ vybuchl podruhé.

„Neříkej! Kdybys nebyl strašidlo, ležel bys teď přede mnou v blátě s prostřeleným ramenem. Moje kule ti neublížila. Čekal jsem to. Jsme přece strašidla stejného druhu, takže neublížíš ani ty mně, kdybys pro změnu vystřelil ty na mě.“

„Hó - ty už to nějak znáš!“

„Strašidla jako my si nemohou ublížit,“ ujistil jsem ho. „Vždyť to musíš znát! Neříkej, že ses s ničím takovým nesetkal! Kule nás neproděraví, nuž i šavle po kůži jen sklouzne, vlci si zuby vylámou a i medvěd je rád, když se živý odbelhá.“

„Znám to, ale není to lehký osud,“ posteskl si. „Všichni se ti vyhýbají, na celém širém světě nemáš jediného přítele...“

„Každý člověk má jiné problémy,“ ujistil jsem ho.

„Člověk? Snad. Ale co Nesmrtelný?“

„Jistě, máme problémy jiné, ale bez starostí nejsme ani my.“

„To věru ne!“ souhlasil. „A co tady vlastně děláš?“

„Jak říkám, byl jsem donedávna praporečník Napoleonovy armády. Teď se vracím domů, když jsme prohráli, jak jsi správně řekl.“

„Jak to, že máš koně, když jsi praporečník?“

„Zdědil jsem ho. Jeden kozák si na mě před hodinkou vystřelil. Ten už toho koně potřebovat nebude.“

„Zabil jsi ho?“

„Musíš přece dobře vědět, co se asi stalo. Odrážím kulky stejně jako ty.“

„Představit si to dovedu,“ ušklíbl se. „No, v takovém případě říkám, kdyby na mě nestřílel, mohl si klidně žít dál.“

„A co kdybys mě konečně pozval jako hosta?“ navrhl jsem. „To se snad sluší!“

„Ty nejsi host,“ odsekl. „Vtrhli jste do naší Rusi širé jako kobylky nenasytné, jako hladoví vlci do ovčína, jako dravci na kořist!“

„Myslíš?“ pokrčil jsem rameny a přerušil jeho výčet.

„Tak proč jsi tady?“ zarazil se. Zřejmě jsem ho zviklal.

„Sám nevím. Tahle výprava neměla být pro kořist. Přinesli bychom vašim lidem větší svobodu než kolik jí máte od cara. Nějak se nám to zvrtlo. Nejen protože jste nás porazili. To byl už jen důsledek, že jsme se tak málo navzájem pochopili.“

„Tak vidíš!“ triumfoval. „Neměli jste sem chodit!“

„Možná toho budete litovat víc než my,“ opáčil jsem klidně. „Mějte si tedy svého cara bát'ušku, jen ať vás dál na Sibiř posílá! *Éto vaše dělo*. Ani tobě nevyšlo všechno tak lehkou, jak sis představoval. Nebo se mýlím?“

„Nemýlíš,“ přikývl. „Nu dobrá, pojed' za mnou. Ale dej si pozor, ať nesjedeš s cesty, ruská bahniska jsou tu hluboká, přehluboká.“

„Kůň to tady trochu zná,“ ujistil jsem ho. „Kromě toho, pojedu přece za tebou.“

Otočil koně a zamířil směrem, kterým jsem i tak jel předtím. Jeli jsme krokem, ale ne daleko, co by kamenem dohodil. Potom jeho kůň sešel s cesty a zamířil na nevysoký pahorek. Následoval jsem ho a po chvílce jsme spatřili mezi stromy nízkou chaloupku.

Z dálky vypadala jako obyčejná stará ruská dřevěná chalupa, jakých jsme míjeli na našem pochodu tisíce, zblízka na ni ale nebyl příjemný pohled. Na každém sáhu totiž z jejího dřevěného plotu vyčníval vysoký zašpičatělý kůl, na němž byla naražená lidská hlava. Většinou to byly jen sluncem vybělené holé lebky, ale několik jich vypadalo jako nedávno odseknuté od krku.

„Vidíš? I pro tvou hlavu se zde místečko najde!“ ukazoval mi na poslední, dosud volný kůl u vrátek. Pak seskočil s koně, uvázal ho a otevřel je přede mnou.

„Máš podivnou zálibu,“ ukázal jsem na lebky, ale také jsem seskočil.

Co mi může udělat? Oba jsme fexti!

„Tebe věru není lehké zastrašit,“ zavrčel nesouhlasně.

„To tedy ne,“ odtušil jsem zamračeně. „Musím ti na oplátku říci, že nikdo z nás nemá tak odpornou zálibu. Zabít nepřítele, budiž. Ale tupit mrtvé nemusíme, tak to neděláme.“

„To nejsou pravé lidské hlavy,“ rozchechtal se. „Z dálky tak vypadají, ale zblízka je to jen sádra.“

„I tahle čerstvá?“ ukázal jsem na hlavu, ze které maso dosud neodpadalo. Byla to hlava mladého chasníka, ještě měla v zapadlých očích nevyslovitelný děs.

Shýbl se, zdvihl na pěšině malý kamínek a opatrně na tu hlavu hodil. Zvuk úderu zazněl opravdu sádrově. Trochu jsem si oddychl, nikdo z nás fextů skutečně netoužil po takové zábavě, my jsme i padlé nepřátele spíše litovali.

„Umělecké dílo, což?“ ušklíbl se. „Však mi dalo práci. Pohrál jsem si s ní několik dlouhých zimních večerů. Neboj se, žádná z těch hlav nikdy na krku neseseděla. Tyhle ozdoby

mi zde spolehlivě zajišťují klid. Nikdo na mé dveře nezabuší, jak je rok dlouhý. Každému říkám, že ten poslední kůl je zrovna pro jeho hlavu, ale každý se ode mě může vrátit, pokud se mě nepokusí zabít. Vrahy ale rád nemám, to mi můžeš věřit.“

Dveře se zavíraly na závoru zhotovenou z lidské stehenní kosti, ale zřejmě to byla dřevěná napodobenina, umně vyřezaná do tvaru lidské kosti a natřená na bílo. Vstoupil jsem bez váhání. Uvnitř to vypadalo jako ve většině ruských chalup, kde jsme na našem tažení nocovali. Dřevěný stůl, čtyři židle, krb. Cosi se tam nad ohněm v kotlíku zvolna vařilo.

„Nemíváš hosty často, nemýlím se?“ optal jsem se ze zdvořilosti, aby řeč nestála.

„Pro hosta se i židle najde,“ odušil. „Ale máš pravdu, netoužím po nich. Kdo ke mně vstoupí, musí být Nebojsa jako ty, nebo má jiný pádný důvod k návštěvě.“

„A najdou se vůbec takoví?“

„Najdou. Divíš se?“

Přikývl jsem.

„Nediv se. Lidi jsou na sebe zlí, i mezi vlky nevinné vyženou. Někteří považují ostrý kůl s lebkou v mém plotě za lepší osud než vyřezávané okenice jiných domů.“

Posadili jsme se ke stolu. Kaščeji přinesl na stůl kotlík, podal i talíře s dřevěnými lžicemi a nabral dvě velké porce.

„Tady máš, vracím ti špandavku,“ položil jsem na stůl jeho křesadlovou pistoli.

„Nech si ji, třeba ji budeš potřebovat.“

„Doma mám stejnou. A v Evropě mám větší naději poříditi si jinou. Ještě se z nich tu a tam střelí. K tobě se už taková pěkná práce těžko dostane. Já si vystačím tady s tou šavlí, stačí mi protivníky si trochu od těla držet.“

„Jak myslíš. Ale teď už jez,“ pobídl mě. „Jestli o něčem nepochybuji, pak o hladu, který jistě máš.“

„Ne tak docela,“ namítl jsem. „Vydržím bez jídla podstatně déle než ostatní.“

„To já taky,“ ušklíbl se. „Když na to přijde, oba asi vydržíme, co by jiného zabilo. Ale když mám hlad, zbytečně se neomezuju, ani se neupejpám.“

Jáhlová kaše s houbami chutnala výborně. Snědli jsme každý svůj díl mlčky.

„Poslyš, opravdu neznáš žádné další Nesmrtelné?“ dal jsem najevo svůj zájem.

„Ne. Nevytáhnou paty z tohoto lesa. Pokud mezi Nesmrtelné nepočítám svou bábu a syna. Už jsem je ovšem pěkných pár století neviděl.“

„Taky už jsem byl ženatý, ale taky mi žena umřela,“ řekl jsem s porozuměním.

„Ta moje neumřela, utekla mi,“ posteskl si. „Nebyl jsem pro ni asi dost dobrý. A syn? Kde je mu konec! Vylétl nám z hnízda jako sokolík, ale aby se vrátil, to ne...“

„Zemřel?“

„Co já vím? Možná ano, možná ne. Žil s námi asi sto let, ale jednoho dne se sebral a řekl, odpusťte rodičové, chtěl bych se podívat do světa širého, nemohu věčně doma za pecí sedět. Dali jsme mu na cestu, co se mu mohlo hodit. Luk, šípy, koně, i meč jsem pro něho z truhly vyhrabal... Odejel. Jen jednou se tu ukázal, asi tak po padesáti letech, ale i to sotva na skok. Že musí ještě Tatary zahnat, sobaky zlé. Od té doby o něm nevím. Někdy je mi po něm teskno. Písně jsem o něm slyšel bohatýrské, ale synka nevidět.“

„Mohl bys přijet za námi,“ opakoval jsem mu svůj návrh. „Třeba ti bude veseleji. Scházíme se každých deset let, poklábosíme, novosti si povíme...“

„Myslíš?“ podíval se zkoumavě. „Možná se k vám podívám, ale nevím, jestli už v tomhle století, nebo až v příštím. Nebaví mě trmácet se tak často po všech čertech.“

„Nemusíš, když nechceš,“ opět jsem pokrčil rameny. „Mě by asi nebavilo sedět za pecí v chalupě a nevytáhnout paty z lesa. Raději jsem mezi lidmi.“

„Přivykl by sis,“ odušil. „Lidé jsou hrozná sběř. Co bych měl z toho, chodit mezi ně? Poslouchat jejich nudné řeči a pít hnusné patoky v jejich hospodách?“

„Neřekl bych, že jsou všichni stejní,“ odporoval jsem.

„Jsou,“ praštil najednou pěstí do stolu. „Pět tisíc let jsou stejní, co je znám!“

„Ty tady žiješ už pět tisíc let?“ zajímalo mě.

„Ty ne?“ podíval se na mě pátravě. „Vypadáš mladší, ale kolik let opravdu chodíš po tomhle světě?“

„Asi tak dvě stě,“ přiznal jsem.

„To jsi proti mně malé medvídě,“ mávl rukou. „Až ti bude tolik co mně, budeš se na všechno dívat jinak. Na svět, i na lidi.“

Mlčel jsem. Co na to říci? Neměl jsem ani dvacetinu jeho věku, připadal jsem si jako pětileté robě proti stoletému starci.

„Kolik se vás vlastně schází?“ začal po chvíli.

Vyjmenoval jsem mu všechny.

„Rádi Bóga, tolik?“ vyhrkl, ale hned se zase vzpamatoval a sklopil oči. „Netušil jsem, že je nás víc.“

„Ty ses ještě s nikým takovým nesetkal?“

„Nepočítám-li svou bábu a syna, ne.“

„A tvoje bába byla taky nesmrtelná?“

„Hned několikrát,“ ušklíbl se. „Jednak má mé jméno, Jagoda Běssměrtņajā. Však jsme spolu prožili pěkných pár tisíc let. Určitě byla jiná než ostatní, to je snad jasné. Lidé umírají brzy, nám dvěma to vydrželo déle než by se dalo čekat.“

„A přece ti utekla?“

„Utekla,“ přikývl. „Posledních pět set let mi naschvály denně připravovala. Tak dlouho mi vyhrožovala, že ode mě uteče, až jsem jí řekl, ať se tedy sebere a jde si kam chce. A ona se sebrala a šla. Ani jsem toho nelitoval.“

„A od té doby žiješ sám?“

„Sám. Nemysli si, nesedím jen tady. Občas se také toulám po světě, nedávno jsem byl v Pěrlíně, nebo jak se to lidské doupě jmenovalo... Ty pistole mám od loupežníka, co mě tam chtěl zabít. Lidi jsou všude stejná svoloč. Mezi tou chátrou mě ani žít nebaví.“

„To ale muselo být dost dávno,“ napadlo mě. „Špandavské pistole tohohle typu se vyráběly naposledy před sto lety. Dlouho už jsem je u nikoho neviděl.“

„Sto let sem, sto let tam,“ mávl rukou. „Tebe ještě lidská chamrad' neomrzela? Jak vidím, uniformu nosíš podle poslední pařížské módy, tak asi ne.“

Pokoušel jsem se mu vysvětlit, jaké ideály přinesla do Evropy Francie. Chvilí mě poslouchal, pak mávl rukou.

„To jsou všechno nesmysly,“ řekl. „Uvidíš, jak brzy to skončí hroznými jatkami. A jediné, čeho dosáhnete, že se vymění pár pánů. Nic víc. Aby páni zmizeli ze světa, to je stejný nesmysl, jako že voda poteče do kopce.“

„Alespoň jsme to zkusili,“ pokrčil jsem rameny.

„Takové pokusy tě rychle omrzí,“ ušklíbl se. „Brzy přijdeš na to, že ať děláš co děláš, svět nezměníš. Nejdéle do pěti set let mi dáš zapravdu. A pak přijed' za mnou ty. Lesů je tady dost, a pustých... A kdyby se tu lidí vyrojilo víc, daleko za Moskvou jsou kraje pustší a odlehlejší. Sibiř, to je země! Můžeš tam jezdit na koni celé dny, živáčka přitom nespátíš.“

„Tobě lidi vadí?“

„Vlastně – vadí,“ přikývl. „Nebaví mě pořád je zabíjet. Ale što dělat? Vždycky se najde nějaký idiót a do hlavy si vezme, že mě ze světa sprovedí. Zkoušeli to šavlemi, noži i šípy. Šípy mi nevadí, odrážejí se ode mě, k nohám mi padají, ale když molódec vytáhne šavli nebo nůž a pustí se do mě zblízka, je to nepříjemné a nakonec ho musím zabít. Dnes je to jiné, poslední dobou na to mají tyhle bouchavé nástroje. Pro mě je to jednodušší a pohodlnější. Přijde – vystřelí si. Já jeho mršinu do bažiny vhodím, v kabátu díru zašiju a svět jde dál. Za mou chajdou je močál, už tam takých leží mnoho. A já je nelituju! Ani tebe bych nelitoval. Také tvoje mršina by se už potápěla do bahna našeho přehlubokého, kdybys nebyl Nesmrtelný. Podívej na tu díru, cos mi do kabátu udělal! Kdo to má zašívát? Nemohl ses mi trefit do čela?“

„Neměl jsem důvod zabíjet tě. Tušil jsem, že ti neublížím, ale raději jsem mířil na rameno. Kdybych tě střelil do čela a zmýlil se, stálo by tě to život.“

„Nu charašó. Asi jsi navěrně nechtěl zabíjet. Pak nám ale nezbyvá než se dohodout v dobrém, když jsi taky Nesmrtelný.“

„Nevím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Podle mě se mezi lidmi dá žít. Nemusíš být s nimi neustále ve sváru.“

„Lidi si musíš držet daleko od těla,“ bouchl náhle pěstí do stolu, až dřevěné talíře i lžice poskočily. „Jinak by ti každý, kdo má aspoň jednu ruku a na ní dva prsty, ukradl nos mezi očima.“

„A ty myslíš, že je to tak dobré?“

„Je to dobré – není to dobré. Ale sám brzy poznáš, že je to nutné. V téhle zemi si ke mně nikdo nic nedovolí. A to je přesně to, co chci.“

„A co když ti sem někdy přijde nešťastník, který prchá před smečkou vlků?“

„Otevřu mu dveře, aby ho vlci nesežrali,“ zavrčel. „Ale každý se tu zdrží jen tak dlouho, dokud vlci za plotem vyjí.“

„Doufám jen, že nebudu také takový,“ otrásl jsem se.

„Budeš,“ ujistil mě temně.

„A když ne?“

„Pak ti budu blahopřát,“ kývl hlavou. „Budu ti to přát a budu ti trochu závidět. Že nemám rád lidi, neznamená, že bych je nenáviděl k smrti. Loupežník si na mě vystřelí, tím ho zabiju. Ale když mi na vrata zaklepe dívčina mladá nebo dítě nešťastné, vlásku jim nezkřívím. Nakrmím, pohostím, slzy osuším, nocleh popřeju. Někdy i drobný peníz přidám, když je to člověk poctivý a potřebný. Vyber si z toho, co chceš. Lidumil nejsem, lidomor také ne. Každému co jeho jest.“

„Přece musíš někdy mezi lidi,“ pokrčil jsem rameny. „Kde bys vzal ty peníze?“

„Sami mi je nosí,“ ušklíbl se. „Většina hlupáků co mě přišla zabít měla peněz jako šlupek, ale nestačilo jim to, slávy se jim zachtělo, holoubkům. Peněz mám dost, ale na potkání je kdekomu nerozdávám a neutrácím. Není za co, když vodku hrdlem neprolévám.“

„No, aspoň že tak...“ vzdychl jsem si.

„Nebaví mě zachraňovat poblázněné dívky, prchající před ženichy, které nechtějí. Nakonec si najdou jiného, který jim beztak do smrti záda holí valčuje. Raději pomáhám dětem, sirotům. A upřímně, nikdo u mě šťastný není, každý kouká zmizet co nejdříve. Až na pár výjimek, které jsou ostatně dávno po smrti, nikdo nikdy mi za dobro ani nepoděkoval.“

„Nejsou všichni takoví, jak říkáš,“ trval jsem na svém.

„A ty se raději zvedni a odjeď svou cestou,“ zamračil se na mě opět zle. „Kaši jsi dostal, víc ode mě nečekej. Nejsi ani potřebný ani nevinný. Jako s lupičem bych měl s tebou jednat. Nemáš na Rusi co dělat, koukej ujíždět, jak umíš. Za chvíli začne pravá ruská zima a kdoví, možná zmrzneš nakonec. Ačkoliv, pokud jsi jako já...“

„Pojedu,“ vstal jsem. „Rád jsem tě potkal. Až se ti to v hlavě rozleží, přijed' ty za námi. A děkuji ti za kaši i za dobré slovo.“

„To se přece sluší. Pohostit i poděkovat. Ale ne abys to o mě u vás povídal!“ zahrozil mi pěstí. „Jestli někomu cekneš, že ty hlavy tady jsou jen sádrové, jestli mi sem začnou chodit procesí žebráků peněz chtivých, zařídím, aby některé z těch hlav a třeba i všechny měly dříve také tělo. Sám víš, jak lehce to jde. Ani mě nenapadne staré lebky z bažiny tahat! Nové by jistě byly lepší!“

„Nemyslím, že bych se sem někdy vracel a nemyslím, že by se sem kdy podíval někdo jiný od nás,“ usmál jsem se. „Máte tu dost pusto.“

„Tím líp.“

Rozloučili jsme se. Ne jako kamarádi, ale aspoň jako rovný s rovným. Odjel jsem na koni a víc se tam nevrátil.

„A přišel někdy?“ zeptala jsem se zvědavě Jíry, když mi to dopověděl až sem.

„Nikdy jsem ho už neviděl,“ zavrtěl hlavou.

„Kdoví, snad ještě žije ve své chajdě s lebkami na plotě, ale možná už se odstěhoval dál, někam na Sibiř.“

„Ty lebky byly opravdu sádrové?“

„Doufám...“ povzdychl si. „Kaščeje najdeš v pradávných ruských bájích, ale není to jediný fekt v pověstech. Nevím, zda Nesmrtelný je jeho skutečné jméno, ale je tam popsán i s takovými detaily, jako je plot s lidskými lebkami. Viděl jsem je opravdu na vlastní oči, i když zvonily sádrově.“

„Akorát že v těch pověstech to bývá krut'as, že mu široko daleko není rovno.“

„Tot' náš osud,“ pokrčil rameny. „O fektech se píší věci neuvěřitelné, většinou nepravdivé.“

„A co jeho žena? Jagoda Nesmrtelná... Není to nakonec ta pověstná baba Jaga?“

„Možná máš pravdu,“ připustil. „Sám jsem ji sice na vlastní oči nikdy neviděl, ale kdoví, třeba i ona ještě žije. Ale ani jí lidé nepřisoudili nic dobrého.“

„Kdoví...“ vzdychla jsem si.

Kdybych v té chvíli tušila, jak hezky si s tou prastarou paní popovídám...

A kdyby jen s Kašcejem a s ní! Nemohla jsem ani tušit, jak si poklábosím s vikingským bohem Thornem, jak si poslechnu nezapomenutelné, okouzlující, smutné písně německé víly Lorelai, mladé a krásné až do dnešní doby? Ani celá staletí nic neubrala jejímu hlasu, pro který prý lidé v dávnověku i umírali...

Jíra pokračoval v líčení svého ruského dobrodružství, ale vzal to už velmi stručně.

„Od Běreziny jsem se vracel čistě na svou pěst. Měl jsem proti ostatním vojákům mnoho výhod. Především mě nemohli zabít. Měl jsem vytrvalého koně, museli by mít příliš drtivou přesilu a velké štěstí, aby mě zajali. Šarvátky s kozáky jsem nevyhledával, rychle jsem se vzdalil i od zbytků Napoleonovy armády. Navzdory sněhovým závějím se mi podařilo projet zbytkem Ruska až domů.“

„Do Francie jsem se tenkrát nevrátil. Napoleon dávno před Ruskem dokázal, že mu nejde o svobodu a rovnost. Nejvíce mě zklamal, že sám utíkal jako první, zatímco jeho lidé umírali vzadu bez pomoci. Po těch zkušenostech jsem se zařekl, že se už nikdy víc do žádné armády naverbovat nenechám. Z cesty do Ruska mi zůstal alespoň dobrý kůň. Chtěl jsem se usadit jako sedlák v jižních Čechách – ale to už je jiná historie.“

Měl pravdu, jak svědčila následující kapitola, kterou už jsem v počítači zapsanou měla. Opravdu žil jako sedlák na jihu Čech, ale pak o všechno přišel a v roce 1866 již opět svíral v ruce pušku rakouské armády, tehdy rozdrčené vojskem Prusů ve známé bitvě u Hradce Králového.

V té chvíli jsem to podruhé nevydržela a optala jsem se ho, jak se vlastně dostal do francouzské armády?

„Víš, Martino,“ obrátil se ke mně, „dal jsem se chytit na francouzské myšlenky. Bylo přece lákavé svrhnout krále a nastolit vládu spravedlivou pro všechny. Zvěst o tom pronikla až do Čech. Vypravil jsem se do Francie, abych byl při tom, až ta nová společnost vznikne.“

„Místo toho jsi prožil Napoleonovo tažení do Moskvy a zpátky,“ litovala jsem ho.

„Kvůli vlastní hlouposti,“ zachmuřil se Jíra. „Mělo mě varovat už když se Napoleon prohlásil za císaře. Vysvětlovali nám to nutností, aby s ním korunované hlavy okolních zemí vůbec jednaly. Nedošlo mi, jako ostatně mnohým, že tomu malému diktátorovi už vůbec nešlo o svobodu, rovnost a bratrství. Bohužel, tak je tomu v našem světě dodnes. Jeden panovník vysvětloval svým národům, že jeho rakouská říše nutně potřebuje, aby za ni padli. Jiný žádal, aby mu svěřili na deset let Německo, že je nepoznají. Nechtěně říkal pravdu, ale určitě nikdo z Němců nemyslel, že na konci desátého roku jeho vlády bude těžké Německo v těch troskách poznat.“

„Kdo tě naučil rusky?“ zajímalo mě.

„Chodil jsem pár týdnů po Moskvě a dával se s místními lidmi do řeči. Vždycky jsem se rychle učil řeči místních obyvatel, šlo mi to samo a bylo to pro mě výhodné. Pomáhal jsem nemocným, dával jsem jim svůj chleba, víš přece, že nepotřebuji tolik co ostatní. V Moskvě i později se mi to ovšem hodilo – a jak!“

„Líbili se ti Rusové?“

„Po pravdě řečeno ne. Jsou to jistě lidé jako my, mají své chyby i přednosti, ale jen málokde jsem se setkal s tak zarputilou nenávisť, jako u Germánů a Rusů. Říká se, že Rusové jsou aspoň pohostinní. Možná, když takoví chtějí být. Více národů se chlubí pohostinností, Rusové nejsou výjimkou, ale jak ti uměli nenávidět... Po pravdě řečeno, nenašel jsem tam nikoho, s kým bych si porozuměl. Rusky jsem se naučil, ale nikdy jsem nepochopil ruskou duši, o které se často hovoří. Víím, byl jsem nepřítel, ale oni se pod carem měli hůř než by jim bylo pod Napoleonem. Kdybys viděla, jak se ti lidé báli! Ne nás, vlastních carských špiclů! Byla to země strachu, asi jako Evropa za Třicetileté, jenže u nich to bylo v míru. Tenkrát to v celé Evropě vypadalo jinak než dnes, o dnešní svobodě se lidem nezdálo, ale Rusko byla i na tehdejší dobu nelítostná země. Napoleon byl diktátor, ale přinesl by jim uvolnění. Nepřijali nás, nenáviděli nás. Mátušku Rus si bránili udatně, což neznamená, že by ruští vojáci byli statečnější než jiní. Vždyť i oni věděli, že jedině vítězství jim dá naději přežít. Možná jim křivdím, ale kolik ruských vojáků i v dnešních časech zastřelí vlastní důstojníci? Ta stará krutost, co jinde vymizela, se v nich udržela dodnes. Pokud byl právě tohle projev ruské duše, byla černá jako uhlí. Nenašel jsem jediného Rusa, se kterým bych si upřímně od srdce popovídal. I dnes se Rusové bojí otevřeně si promluvit s cizincem. Nepočítám fexta Kaščeje, ani on se nestal mým přítelem, ačkoliv jsem mu to nabízel. Rusy jsem tenkrát nepochopil a musím se přiznat, nechápu je ani dnes.“

„To jsi tam byl úplně sám?“

„Trochu jsem se kamarádil s Francouzy. I mezi nimi se našly křivé charaktery, ale většinou to tenkrát byli dobří chlapi.“

„A co se stalo s tvými kamarády v Rusku potom?“

„Po Běrezině se francouzská armáda rozpadla. Jednotlivé bataliony, spíš jen menší skupinky vojáků, se snažily dostat domů na vlastní pěst. Mnohým se to podařilo, ale víc jich našlo na té strastiplné cestě smrt. Kozáci, bažiny, závěje sněhu, zima a hlad. Z těch, které jsem znal, jsem už nikdy nikoho nespatriil. Možná i protože jsem se Francii vyhýbal.“

„Litoval jsi je?“

„Samozřejmě,“ přikývl. „Všichni měli své ideály, ale málo jich přežilo poznání, že je Napoleon krutě podvedl.“

„Možná se nechali podvádět rádi a s nadšením,“ přemýšlela jsem. „A kolik jiných diktátorů dokázalo své spoluobčany zbláznit! Jak snadno Němce podvedl takový Hitler! Vždyť i tvoji francouzští kamarádi šli ochotně s Napoleonem, když se vrátil z Elby. Jak

rychle shromáždil obrovskou armádu – a dovedl ji do Waterloo! Proč s ním šli? Vždyť už přece museli vědět, jaký je!“

„Víš, Martičko, více lidí tehdy chtělo aspoň malým přispěním změnit náš starý, prohnitý svět. Tenkrát se zdálo, že máme možnost něco velkého dokázat, proto jsme do toho šli s radostí. Zatím to ale nikdy nikomu nevyšlo a ani nemohlo. Nemůžeš změnit svět, když v něm budou pořád stejní lidé. Všechny revoluce měly společnou chybu. Nepočítaly, že se lidé s novými myšlenkami nezmění. Podle mě může mít úspěch jen opačný postup. Nejprve se musí změnit lidé a potom se může měnit lidská společnost. Když na to půjdeš opačně, bude to jako když stavíš dům shora dolů, od komína po sklepy, a to nedopadne dobře.“

„Ale jak bys chtěl změnit lidi? Ti budou pořád stejní.“

„Lidé se mění k lepšímu, pomalu ale přece jen. Zatím jsi na světě příliš krátce, než bys to viděla. Já to vidím lépe, mám už jakýsi odstup. Věř mi, lidé se mění.“

„V čem se podle tebe změnili nejvíce?“

„Dnes si více váží druhých,“ řekl vážně. „Dřív bylo mezi lidmi víc pohrdání. Evropané se dívali spatra na lidi jiné barvy pleti, páni pohrdali sedláky, inteligence se vyvyšovala nad prostáčky. V tom se už hodně změnilo, ačkoliv je pořád co zlepšovat.“

„My přece také něco děláme, abychom lidi změnili, ne?“ podotkla jsem tiše.

„Ano, a budeme to dělat,“ řekl Jíra s důvěrou v hlase. „Chtěl bych změnit odvěké pohrdání zákony. Podle mě je to nejhorší, je to pohrdání všemi lidmi bez rozdílu.“

„Myslíš, že to půjde?“

„Doufám,“ povzdychl si. „Na světě spousta lidí překračuje zákony. Nejhorší jsou ti, kdo se považují za vyvolené, kterým je všechno dovoleno. Doufám, že konečně máme v rukou něco, čím je můžeme přesvědčit, že nastala doba pravé rovnosti před zákony.“

„To ale bude těžké. Všimni si, jak právě takovým ostatní lidé fandí. Každý druhý člověk sympatizuje se zbojníky, dokud jemu samotnému nezpůsobí pořádnou škodu.“

„Vím. Vrchnost odedávna žila tak nespravedlivě, že se slušelo projevit odpor vůči jejím zákonům aspoň takhle. Ani dnes nejsou všechny zákony spravedlivé, jak by měly být. Ale už je načase starat se, aby lidé zákony alespoň ctili, i když si jich neváží.“

„Potom budeme muset zákony ctít především my dva,“ usmála jsem se. „Bude to těžké, když oba víme, jak jsi na tom před zákonem s potřebnými dokumenty.“

„Měli bychom se o to aspoň pokusit,“ řekl Jíra vážně. „Slibuji ti Martino, že začnu u sebe. Zítra půjdu požádat na úřady o legitimaci, ačkoliv je mi jasné, že velkou naději na úspěch nemám.“

„Máš pravdu,“ souhlasila jsem. „Měl by ses o to pokusit. Když se to nepodaří, nebude to už tvoje vina.“

Osud

Střetnutí s Hamáčkem ve vinárně nemělo kupodivu žádné nepříjemné následky ani pro Jíru, ani pro mě. Hamáček nevyužil svého postavení u soudu, nikoho nežaloval. Na zvědavé otázky známých, kteří tehdy ve vinárně nebyli a slyšeli to až z druhé či třetí ruky, odpovídal s klidným úsměvem, že přece o nic nešlo. Kdo bere vážně hádku s ožralou? Svědků bylo dost, ale aniž by se domluvili, všichni mlčeli jako hrob. Nikdo si netroufl mluvit.

Jíra navštívil dalšího zaměstnance justice, soudního znalce v oboru autonehod, pana Josefa Procházku. Ten pomáhal zakrývat zločiny Folkerta mladšího. Jaroslavovy vraždy byly těžko rozeznatelné od obyčejných autonehod a do protokolů se dalo napsat, že řidiči »nepřizpůsobili rychlost vozidel místním podmínkám a nezvládli nebezpečnou situaci«. Kdyby Jíra nezachytil okamžiky, kdy se kamarádíčkové domlouvali, dalo by se uvěřit, že se i znalec prostě zmýlil a na Jaroslavovy figle skočil jako na špek.

Pan Procházka se proto řádně vyděsil, když ho Jíra navštívil a vytáhl na světlo světa dávno uzavřené případy. Na rozdíl od doktora Hamáčka bral možnost Božího soudu smrtelně vážně, zejména když mu Jíra na několika případech dokázal, že jeho odborné posudky nebyly pravdivé. Pan Procházka se začal omlouvat a vysvětloval, že ty příznaky jen unikly jeho pozornosti.

Jíra mu tedy připomněl domluvu s mladým Jaroslavem Folkertem, podle které pan Procházka obdržel za zfalšování znaleckých posudků několik tisíc.

„Vím všechno, pane Procházko,“ ujistil ho suše. „Nic mi nevysvětľujte, máte to marné. Buďte rád, že to říkám jenom vám.“

„Proboha, jak to ale můžete vědět?“

„Je v tom jasnovidectví, pane Procházka. V tomto oboru bývají podvody velice časté, ale – posuďte sám, zdali se mýlím, nebo to opravdu spolehlivě vím.“

„Co vlastně ode mě chcete?“ záupněl nešťastně Procházka.

„Odejděte od policie,“ řekl Jíra. „Můžete se přece živit jako opravář v autoservisu, všude vás vezmou rádi, ale o práci u policie v životě nezavádíte, jinak...“

„Jenom to?“

„Nejen to. Nedáte se už nikdy v životě strhnout, aby vaše práce škodila jiným. To znamená, že pokud budete nadále opravovat auta, bude na vaši práci spolehnutí.“

„Kdyby šlo jen o to... to beru!“

„Nejde mi o nic víc.“

„Opravdu? Proč se tedy doktor Hamáček tak zpěchoval?“

„Nepleťte sem doktora Hamáčka,“ řekl Jíra. „To je horší případ. Berte to tak, že vy máte možnost uživit se jako automechanik i jinde a nejspíš i velice dobře. On by šel dolů nejen s platem, ale zejména prestižně. To bylo pro něho nepřijatelné. Byl příliš sebejistý a doplatil na to.“

„Doplatil?“ podivil se Procházka. „Vždyť se mu daří docela dobře.“

„Prozatím,“ odtušil suše Jíra. „Nemusíte mu závidět. Jen si chvilku počkejte, lhůta teprve začala ubíhat.“

„Já přece nic neříkám,“ stáhl se raději Procházka.

„Dobrá, pamatujte si, co jsem vám řekl,“ obrátil se Jíra k odchodu.

„To je... to je všechno?“

„Já nic víc nepotřebuji,“ odtušil Jíra. „Stačí mi vaše slovo.“

„Ale proč..? Proč to děláte? Co z toho budete mít, když změním zaměstnání?“

„Finanční prospěch rozhodně ne,“ řekl Jíra. „O peníze mi vůbec nejde. Když nějaké potřebuji, vydělám si je. Ale nechci a ani nemohu přihlížet nepravostem, spáchaným za

podpory těch, kteří by měli spravedlnost chránit. Vy jste na tom místě zklamal, jen si to přiznejte! Stačí mi, když je uvolníte někomu poctivějšímu.“

„A obyčejné zločiny necháváte být?“

„To je úkol jiných. Nejsem policista ani soudce.“

„Proč tedy... chcete spravedlnost zastupovat?“

„Nedalo mi svědomí,“ pokrčil rameny Jíra. „Spojili se tu ke zločinu dva právníci a dařilo se jim spravedlnost i právo pošlapat. Kdo se měl jejich obětí zastat?“

„Ale... říkal jste něco o temných silách...“

„S těmi silami jsem se opravdu setkal, ale nečekejte, že vám o nich něco povím. Je kolem nich spousta záhad. Nevím ani, jsou-li temné nebo světlé, to dělení nejspíš selže. Mohu posoudit jen výsledky a ujišťuji vás, nikdy nepůsobily zlo. Zabíjely jen lotry.“

„A co myslíte, kdybych se s takovou silou setkal?“

„Máte čisté svědomí? Oba víme, že ne. Nemůžete si být jistý ani malíčkem.“

„A co mám dělat?“ zeptal se nešťastně.

„Jak říkám, klid'te se jim s cesty. Když budete žít poctivě a přestanete pomáhat zlu, nechají vás možná na pokoji. Máte šanci vyváznout bez škrábnutí, nepočítám-li starosti se sháněním práce, ale mohlo to dopadnout hůř.“

„A co kdybych se nabídl... těm silám... Myslel jsem, když můžete vy...“

„Chcete jim pomáhat? Nebo byste spíš chtěl, aby ony pomáhaly vám?“ zadíval se na něho Jíra pátravě. „Poradím vám dobře, držte se od nich co nejdál, to nejsou žádné hračky! Doktor Folkert si setkání s nimi vynutil násilím, myslel si asi, že mu budou sloužit. Místo toho během půlhodiny zestárl, ani byste ho nepoznal.“

„Já... já jsem ho viděl,“ přiznal příškrčeným hlasem Procházka. „Na patologii...“

„Aha – proto jste tak ochotně přistoupil na moje podmínky,“ usmál se smutně Jíra. „Možná je pro vás dobré znamení, že jste dostal varování, dříve než jsem si k vám přišel pro konečné rozhodnutí. Buďte rád, máte více štěstí než jiní. Važte si toho, ale na svou štěstnou hvězdu se nespolehejte. Žádnou nemáte. Možná máte trochu víc štěstí, ale mohl byste přidělenou míru vyčerpat a pak...“

Odešel a nechal tam pana Procházku v rozpoložení plném nejistot. Neuplynulo ani čtvrt hodiny a soudní znalec Josef Procházka trochu váhavě zvedl služební mobil, aby se poptal na možnost zaměstnání v nejbližším autoservisu...

Po panu Dvořáčkovi se nám podařilo vrátit na cestu poctivosti druhého viníka, ale oba byli jen malými pěšáky v soukromé armádě gangsterů pana Folkerta.

Naštěstí se tato armáda rozsypala jako domeček z karet, jakmile přišla o své vůdce a hlavní kádry. Vzepřel se doktor Hamáček, jistý svým неотřesitelným postavením u soudu a nedostatkem důkazů proti své osobě. On a JUDr Folkert byli právníci, zvyklí na právnické kličky k obcházení zákonů. Folkert proto včas nepochopil, že ten kámen v lese není jen stroj na fexy, ale že by mohl mít i vlastní inteligenci, Hamáček zase, že Boží soud nemá nic společného s prodejnými lidskými soudy. Ostatní raději více nebo méně ochotně přijali naše podmínky, slíbili polepšení a ani proti změně zaměstnání se neodvážili protestovat.

Mezitím nastala škola a musela jsem se věnovat vyučování. Detektivní práce zůstala na Jírovi. Rozmetal zbytky Folkertovy bandy a věnoval se výtečníkům ve městě i v okolí. Byly to menší ryby než Folkertova banda, nicméně měl překvapivé úspěchy, když každému přesně popsal, jak nekalý čin spáchali. Nepředával delikventy policii a přece se stal postrachem místní galerky. Zejména křivka podílu recidivistů se na rozdíl od celostátního průměru zlomila směrem k nulovým hodnotám. Dvojnásobně, když vyšlo ve známost, že

pan doktor Otakar Hamáček onemocněl rychle postupující rakovinou jater. Ta zpráva měla být ukryta za lékařské tajemství, ale o Hamáčkovi to brzy vědělo celé město.

„Boží soud,“ šeptali si všichni, zvláště když lékaři dávali Hamáčkovi naději nejvýš na půl roku života – přesně podle Jirovy lhůty!

Trochu jsem se otrásla, když jsem se to dověděla. Rakovina jater již v této rodině byla, i když jen falešně kryla smrtelné zranění bývalého esesáka, Hamáčkova otce. Nikdo z nás neuměl vysvětlit, proč se objevila právě ta nemoc, ale všichni to pochopili jako příznačné.

Kriminalita po této zprávě opět rapidně poklesla.

Když už se zdálo, že je všechno na dobré cestě, přišla od našeho nejzatvrzelejšího protivníka první rána.

Jíra podle svého slibu zašel na matriku pro legitimaci. Jak se dalo čekat, neuspěl. Žádný úředník se neodvážil vystavit mu ji bez dokumentů, předávali si ho mezi sebou jako horký brambor. Jeho snahy měly jediný, zato nepříjemný výsledek.

Dozvěděl se o něm Hamáček. Už věděl, co prve jen tušil, totiž že my dva skutečně patříme k sobě. Jakmile zjistil, kde Jíru najde, zaútočil.

V pět hodin ráno vtrhlo do mé chalupy policejní komando.

Nebránili jsme se. Jíru odvezli v poutech, další parta zahájila domovní prohlídku. Měla k ní příkaz, podepsaný – jak se dalo čekat – doktorem Otakarem Hamáčkem. Zamračený policista mi stroze předal obvinění z nedovoleného ozbrojování, útoku na veřejného činitele a navíc podezření z vraždy muže, jehož mrtvé tělo nedávno našli ve vraku auta za vsí. Byl to Folkertův chlap, který nás chtěl zastřelit samopalem. Bylo mi ale jasné, že to je jen záminka.

Hamáček neměl ani ty důkazy, co vypátrala Folkertova banda. Svá obvinění stavěl na dohaděch, nicméně byla po formální stránce bez chyb a museli jsme se mu podvolit.

Policisté se ale nechovali jako profesionálové. Když vtrhli do chalupy, seděla jsem u počítače. S namířenou pistolí mi nařídili, abych se nehýbala a nevarovala Jíru. Napadlo mě ale, že mé zápisky mohou být v rukou zkušeného profesionála Hamáčka nebezpečným materiálem. Kopie jsem měla uložené ve škole a v bezpečnostní schránce spořitelny. Zaváhala jsem jen krátce. Pak jsem napsala na klávesnici příkaz k *tvrdému* formátování nejprve diskety večerních záloh a pak pevného disku. Systém se mě udiveně zeptal, zda to myslím vážně, já jsem to odhodlaně potvrdila.

Pouhé vymazání souborů není pravé zrušení. Soubory se jen označí jako neplatné, dají se nalézt a obnovit, ale tvrdé formátování data pečlivě přepíše a obsah disku se obnovit nedá. V okamžiku jsem přišla o výsledky práce ze včerejšího večera, ale to bylo menší zlo.

Po neúspěšné prohlídce, kdy mi policisté převrátili chalupu vzhůru nohama, došlo na počítač. Musela jsem vstát a odejít od obrazovky, na které už stálo varovné hlášení, že zmizel operační systém a nedá se pokračovat v práci. Všechny příkazy policistů jsem plnila s vlídným a trochu škodolibým úsměvem. Po chvilce čekání jsem požádala, aby mi dovolili sednout si do houpacího křesla pod záminkou, že jsem unavená. Zamračený policista byl komisní jako skála, ale jeho mírnější kolega ho sám okřikl, že to přece není žádné maření úředního výkonu.

Posadila jsem se, opřela hlavu a zavřela oči, jako bych si chtěla trochu zdřímnout. Policisty to zarazilo. Asi to nebylo obvyklé chování podezřelého při domovní prohlídce, ale když už mi dovolili sednout, nebránili mi.

Medailónek jsem neměla na čele, ale dole pod kombinézou, na krku. Musela jsem se přímo pekelně soustředit, jenže jsem v tom přece jen měla delší praxi a po chvilce mi před očima vyvstal známý obraz. Pak už to šlo tak snadno jako obvykle.

Nebylo zřejmě nutné mít medailónek přímo na čele.

Nejprve jsem stíhala auto, ve kterém odváželi Jíru. Brzy jsem se dozvěděla, že Jíru dovezli do města a nechali v cele pro zadržené. Tam se nic nedělo, Jíra se natáhl na pryčnu, jako by chtěl usnout. Napadlo mě, že to nebude obyčejný spánek. Vždyť i Jíra měl u sebe medailónek a byla jsem si jistá, že stejně jako já právě zkoumá, odkud vítr fouká.

Domovní prohlídka mezitím skončila neúspěchem.

Pobaveně jsem sledovala policisty, jak mi přehrabují skříně. Tušila jsem, že to po nich budu muset uklidit, ale jejich snažení mě naplnilo veselím. Navzdory důkladnosti, s jakou prohlídku vedli, si nikdo nepovšiml narychlo zatmelených otvorů po kulkách ve stěnách a stropních trámech, přehlédli i nové tabulky v oknech.

Zřejmě hledali něco jiného, ale to právě nenašli. Jíra měl obě pistole v tajné skrýši za městem. Měl tam malou jeskyni se vchodem dobře ukrytým ostružinami, kam zbraně bezpečně uložil. Další, co by nás mohlo kompromitovat, byly peníze gangsterů. Větší část jsem už odeslala na konto opuštěných dětí, menší díl jsem uložila do spořitelny. Věřila jsem, že bankovní tajemství JUDr Hamáček nepřekoná – leda by o těch penězích věděl, ale to nebylo pravděpodobné.

Pan Hamáček si tentokrát uřízne pořádnou ostudu. Jediné, co by mohl použít, jsou chybějící Jírovy doklady. A to bude určitě málo na odsouzení.

Zamračený velitel policejního komanda mi na závěr prohlídky nařídil zamknout chalupu a odjet s nimi do města k dalšímu výsledku.

Vyhověla jsem mu s úsměvem. Měla jsem na sobě kombinézu a tedy ochranu před vším možným, co by mi ještě mohlo ublížit. Nasadila jsem si malý šedivý klobouček a byla jsem připravená. Ani mi nevadilo, že do auta nakládají i můj počítač. Jak se bude tvářit odborník, až se podívá na obsah jeho disku a tam uvidí – vlastně neuvidí vůbec nic?

Teprve v policejním autě, když jsme se rozjeli, se na mě obrátil jeden z policistů, sedící vedle mě.

„Vás to vůbec nevyvedlo z míry?“ zeptal se udiveně.

„Zavřít mě můžete, pustit musíte,“ opakovala jsem mu s úsměvem Jírova slova. „Nic jste nenašli, nic nezjistíte, nic než omluva vám nakonec nezbude.“

„Máme metody, jak zjistit co tajíte,“ odsekl mi druhý, zamračenější policista.

„Mohli byste zjistit co tajíme, kdybychom něco tajili,“ řekla jsem na to. „Ale kde nic není, ani smrt nebere.“

„To se ještě ukáže!“ děl zamračenější policista. „Vašeho společníka vidělo mnoho svědků s pistolí. Dokonce z ní měl na veřejnosti střílet. To není samo sebou.“

„Také jsem to viděla,“ přikývla jsem. „Ale pokud vím, doma ji nemá. Mohl ji mít jen půjčenou a v tom případě ji už jistě vrátil jejímu majiteli.“

„Však my ji najdeme!“

„Příjemnou zábavu!“

„Nebud'te drzá, ženská! Je to s vámi pořádně nahnuté, aspoň si z toho nedělejte legraci! To svět neviděl...“

„Legrace teprve nastane,“ opáčila jsem. „Až se mi potom budete omlouvat.“

„Jste si tím nějak jistá!“

„Samozřejmě! Nic jsem neprovedla, nic jiného vám nezbude,“ opakovala jsem.

„Přinejmenším se budete zodpovídat z urážky veřejného činitele. Prohlásila jste prý o panu Hamáčkoví, doktoru práv, že má na půdě uniformu SS. Je to pravda?“

„Tak to přece nebylo. Netvrdila jsem to, jen jsem navrhla, aby pan Hamáček před svědky prokázal opak. To pan Hamáček odmítl a tím to de facto sám potvrdil.“

„Něco takového byste museli dokazovat vy, ne on!“

„Před soudem možná. Před lidmi ne. Ustrašené zapírání panu Hamáčkovi neprospělo. Teď už to nikomu nevymluví.“

„Nicméně se jedná o pomluvu. Leda kdybyste dokázali, že je to pravda, ale to vy nemůžete. Ten soud prohrájete.“

„Kdyby to mělo skončit před soudem, dokážeme to. I když tu uniformu mezitím převezl jinam, takže ji dnes doma opravdu nemá. Já o ní ale pořád vím.“

„To je jen vaše výmluva – a navíc tím vlastně opakujete křivé obvinění.“

„Není to výmluva. Horší je, že ten případ vyšetřuje sám pan Hamáček, to je přece nepřipustné! Kozel zahradníkem se bude snažit odstranit důkazy proti němu. Zajímavé je, že se té uniformy ani po tom všem nezbavil. Mohl ji dávno spálit. On ji schoval u příbuzného, to mu nebude nic platné. Až dostaneme pořádného obhájce, budeme si na soudce Hamáčka stěžovat. Snad je jasné každému, že je zaujatý a v tom případě jako soudce nepřipustný. Až ten případ dostane někdo jiný, požádáme o důkazy. Nebojte se, vždycky budu vědět, kam se ta uniforma přestěhuje. Leda by ji spálil, ale té německé pistole se nezbaví, ani kdyby ji zakopal pod zem.“

Opět jsem zavřela oči, jako bych vážně chtěla v jedoucím autě usnout.

„Obdivuji vaše nervy. Spát cestou k výslechu, když je to s vámi takhle nahnuté, to se jen tak nevidí!“

Otevřela jsem oči – a současně jsem zvažněla.

„Není to se mnou nahnuté, pane poručíku. Pan Hamáček vyšetřování nedokončí. Ani žádné jiné. Nemusíme si už na něho stěžovat. Všechno je úplně jinak.“

„Co to plácáte?“ namítl a nedůvěřivě se na mě díval. Po dosavadním lehce žertovném rozhovoru mu byla moje nečekaná vážnost ještě víc podezřelá.

„Slyšel jste už o Božím soudu, na který Jíra pana Hamáčka letos pozval?“

„Cosí se mezi lidmi povídá,“ utrousil policista.

„Ta lhůta byla původně rok. Ale tím, že nás pan Hamáček obvinil a postavil se proti nám otevřeně, zkrátil si život – a to dost podstatně. Právě zemřel.“

„Proboha, co nám to tu vykládáte?“ vyděsil se policista. „Tohle je přece přiznání k vraždě, jestli jsem to dobře pochopil!“

„Nepochopil,“ zavrtěla jsem hlavou. „To nebylo přiznání, ale prorocství. Na dobu jeho smrti budu mít naprosto perfektní alibi.“

„Pokud vím, bydlíte sama, jen s tím Jírou. Navzájem si alibi poskytovat nemůžete, když jste oba podezřelí.“

„Jírovi poskytnete alibi služba na policejní stanici, mně vy tři. Pan Hamáček zemřel právě teď, v této chvíli, není to ani pět minut. Je u něho váš policejní lékař Vašátko, snaží se pana Hamáčka vzkřísit. Řekla bych, že marně. Ani zázračný doktor mu nebude nic platný.“

Ztuhli všichni tři, jak se ostatně dalo čekat.

„Jak to můžete vědět?“

„Vy to nevíte?“ obrátila jsem se k němu. „Jsem přece jasnovidka, právě jsem to viděla. Nemusíte zrychlovat, panu Hamáčkovi už nepomůžete.“

„To přece není možné!“ vybuchl policista.

„To měl být ten Boží soud?“ otočil ke mně na okamžik hlavu policista, který řídil vůz a dosud se nám nevěnoval.

„Ano, to byl Boží soud,“ přikývla jsem a na pár vteřin jsem si sundala klobouček, ačkoliv je zvykem, že při takových příležitostech smekají pouze muži.

Auto přesto zrychlilo, brzy jsme dojeli před městskou policejní stanici. Předali mě strážnému, aby mě zavřel do cely, kde dosud nikdo nebyl.

„Budete si muset počkat,“ zavrčel na mě.

„Já vím. Až najdou náhradu za pana Hamáčka, vidíte?“

„Ta ženská tvrdí, že je jasnovidka,“ upozornil strážného jeden policista. „Tvrдила, že pan Hamáček právě zemřel.“

„No jo... ale... ona je to pravda...“ vykoktal strážný.

„Cože?“ Policista vytřeštil oči.

„Měl prý pokročilou rakovinu, ale asi před čtvrt hodinou zmodral, padl obličejem na stůl a už se neprobral. Zemřel, ačkoliv byl doktor Vašátko přímo u něho. Proboha, jak to ta ženská mohla vědět?“

„Jsem přece jasnovidka,“ ujistila jsem je klidně a se spokojeným úsměvem.

Jíra měl s Božím soudem pravdu.

Seděli jsme v cele půl dne. Tak dlouho trvalo, než přišel náhradní vyšetřovatel, mladší člověk v mém věku. Byl mi od začátku sympatičtější než pan Hamáček. Dal si nás postupně zavolat a když zjistil, že spisy proti nám jsou prázdné, udiveně nad tím kroutil hlavou.

„Já to nechápu,“ řekl, když jsem seděla proti němu. „Na zatčení tu nic není. Urážka na cti, svědkové nejsou ochotní vypovídat, takže tvrzení proti tvrzení. Navíc se to odehrálo ve vinárně, tam bych očekával i horší konflikty než slovní. Střílení se vás netýká... Poslyšte, povězte mi, jak to mělo být s tím pozváním před boží soud?“

„Můj přítel se s doktorem Hamáčkem neshodl a vyzval ho na Boží soud,“ pokrčila jsem rameny. „Asi měl pravdu, neboť pan Hamáček před chvílí zemřel.“

„Vy tomu věříte, slečno Kodětová?“ usmál se na mě pobaveně. „Vy – učitelka?“

„Nemám důvod tomu nevěřit,“ řekla jsem vážně. „Plní se to s úděsnou jistotou.“

„No, já bych to tak nebral,“ usmíval se shovívavě. „Pokud vím, pan Hamáček měl rakovinu, byla to zřejmě jen otázka času.“

„Nemyslete si, pane soudce,“ zavrtěla jsem hlavou vážně. „Jsou věci mezi nebem a zemí, se kterými se nežertuje, když člověk nechce přijít k úrazu.“

„No – jak myslíte,“ usmíval se. „Slyšel jsem, že prý jste jasnovidka. U učitelky je to opravdu zvláštní záliba.“

„Smutná záliba,“ podotkla jsem. „Vidím jen do minulosti, nehádám budoucnost. Chcete si mě vyzkoušet? Vám by se snad taková schopnost hodila víc než jiným!“

Chvíli se na mě díval pátravě.

„Dobrá. Můžeme to zkusit. Narazili jsme na záhadu, se kterou si nikdo neví rady. Pro jasnovidku by to ale neměl být problém. Asi před týdnem nám utekl vězeň. Nebezpečný vězeň! Tvrdil, že se strašlivě pomstí za to, že jsme ho zavřeli. Bohužel musíme brát jeho vyhrůžky vážně, je to totiž velice schopný chemik. Zavřeli jsme ho za výrobu drog, ale mohl by vymyslet něco nebezpečnějšího. Museli jsme kvůli němu nasadit pohotovost do vodáren, aby nemohl otrávit vodu. Jestli jste opravdu jasnovidka, zkuste uhodnout, jak se dostal z vězení a kde se právě nachází?“

„Takže přistupujete na zkoušku?“ usmála jsem se. „Jak chcete, nevádí mi to. Mám pachatele strašit, anebo se spoléhat na instituci, která je k tomu účelu ustanovená? Jen nevím, jak to pak chcete obhájit veřejně a třeba i před soudem.“

„Když zjistíte kde ten chlap je, nebudeme po vás nic víc potřebovat,“ slíbil mi.

„Můžete mi o tom něco říci?“ zeptala jsem se ho věčně. „Cokoliv mi řeknete, tím už se nebudu zdržovat. Nemyslete si, ani jasnovidectví není jednoduché. Musím se na to pekelně soustředit a dost to vyčerpává.“

Vyšetřovatel mi tedy detailně popsal, kdy a ze které věznice hledaný vězeň uprchl. S jeho dovolením jsem se posadila do pohodlnějšího koženého křesla. Byla jich pod okny soudní síně celá řada. V nejbližším jsem se stočila do klubíčka a zavřela oči.

„Vidím tu věznicí,“ řekla jsem po chvíli soustředění. „Na které okno se mám zaměřit? Nebo je mám brát jedno po druhém?“

Popsal mi okno vězeňské cely. Bylo až na kraji budovy, kde končil vězeňský dvůr.

„Ano, už to vidím. Čerstvě opravené mříže. Budu se ale muset trochu... přesunout zpátky v čase...“

Ještě více jsem se schoulila. Prorazit bez medailónku na čele skrz týden v čase bylo obtížnější než jsem myslela, ale i to se mi podařilo. Pak už to bylo snadnější.

„Mám to,“ ohlásila jsem po chvíli. „V noci tam přijelo auto s košem na dlouhém rameni, opravují s ním pouliční lucerny. Koš vysunuli přes plot, chlap v něm přebrousil mříže elektrickou brusku, nebo co to měl. Jiskry padaly do koše, zvenku to nebylo ani moc znát. Vězeň už na něho čekal, přeskočil k němu, rameno se s nimi vrátilo nad ulici, stáhlo se a auto pak odjelo. Proto nebyly žádné stopy na stěně ani pod oknem a ani pes neměl šanci.“

„Kolik tam bylo lidí?“ zajímal se vyšetřovatel už stroze, bez pobaveného úsměvu.

„Kromě vězně – tři,“ odpověděla jsem. „Jeden seděl dole u hydrauliky, druhý byl nahoře v koši, třetí řídil auto. Odjeli... moment, hned si to zjistím...“

Nikdo kolem mě ani nedýchal.

„Mám je... a jsem v současnosti,“ ohlásila jsem. „Jsou ve sklepě, je tam vchod ze dvorku mezi domy... Dům má číslo třicet pět a ulice... moment, neznám to tam, musím si najít nějakou cedulku... Ulice Prokopa Holého. Jsou tam všichni, něco vaří na kamnech, ale vážně nevím co. Moment... dejte si na ně pozor, mají tam dvě pistole.“

Otevřela jsem oči.

„Stačilo by vám to?“ podívala jsem se na vyšetřovatele.

„Počkejte tady,“ odtušil vážně a rychle vyběhl z místnosti.

Na jeho místo přišel komisnější policista a ihned mě vyhodil z pohodlného křesla. Musela jsem se posadit na tvrdou židli a čekat, co se bude dít. Naštěstí mě nechal v klidu sedět. Mohla jsem předstírat spánek a podívat se, co se děje venku.

Netrvalo to dlouho, sotva čtvrt hodiny.

„Musím vám poděkovat, slečno Kodětová,“ sdělil mi udiveně vyšetřovatel, jen co vstoupil do dveří. „Všechno bylo přesně tak, jak jste říkala. Naštěstí jsme měli nedaleko v pohotovosti přeřadovou jednotku.“

„Už jsem to viděla,“ ujistila jsem ho. „Akce jako ve filmu, nestačili sáhnout pro zbraně. Co to tam vlastně vařili za lektvary?“

„Nevím,“ opáčil vyšetřovatel. „Jste snad jasnovidka!“

„Já vidím jen obrazy,“ ujistila jsem ho. „Kromě toho chemii nerozumím. Pamatuji si pár prvků, možná bych vám dokázala napsat chemické vzorce vody, čpavku, kyseliny solné a sírové – ale to bude asi tak všechno. Kdybych měla zjistit nějakou chemikálii, nepomohlo by mi, ani kdybych ji měla v ruce. Leda kdyby to byl ten čpavek.“

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se zamračený policista.

„Trochu nad tím zůstává rozum stát,“ vydechl obdivně vyšetřovatel. „Tady slečna Kodětová před chvílí objasnila nejhorší případ měsíce. Označila nám zcela přesně úkryt Perníkáře Tondy a jeho kompliců.“

Na tváři policisty byl znát nechápavý údiv.

„Ona ho znala?“

„Zdá se, že ne. Ale mohli bychom si vás vyzkoušet ještě jednou?“ podíval se na mě s napjatým očekáváním.

„Beze všeho,“ souhlasila jsem. A hned jsem se přemístila do pohodlnějšího křesla; ani komisnější policista tentokrát neprotestoval.

Popsali mi vesničku, ve které pohřešovali už od minulého měsíce starší paní.

Chvíli mi trvalo, než jsem si ji našla v čase, stalo se to už před měsícem. Pak už to bylo rychlé, bohužel bez šťastného konce. Stará paní došla při shánění zaběhlé kočky na podemletý břeh potoka, ten se pod ní utrl a paní se utopila. Jen jsem se třásla bezmocí, když jsem ji pozorovala, jak zoufale volá o pomoc – bohužel jsem jí nemohla přes propast času podat ruku. Dvakrát se ještě její hlava objevila nad vodou, pak už se nevynořila. Chvíli jsem ji ještě sledovala, než se zachytila pod mostem asi půl druhého kilometru od domu. Zůstala na dně přitisknutá proudem k mostnímu pilíři a voda se přes ni dodneška netečně valila.

„Tam všude přece pátrali?“ divil se vyšetřovatel.

„Pátrali špatně,“ pokrčila jsem rameny. „Bude to tím, že pod mostem je tma, paní je zaklíněná na dně a shora není vidět.“

Vyšetřovatel odběhl telefonovat, kdežto policista se na mě díval jako na zjevení. Když se vyšetřovatel vrátil, pozval mě už téměř bez předešlého odstupu na kávu.

„Jmenuji se Smetana, to si jistě rychle zapamatujete,“ podal mi ruku, když jsme všichni tři seděli v bufetu. „Nejsem Bedřich, ale Josef, ale nevadilo by mi, ani kdybyste si mě spletla s Dvořákem. Také mám hudbu rád a dokonce ve volných chvílích občas hraji v kvartetu.“

„Na housle – jako Sherlock Holmes?“

„Ne na housle, na violoncello. A ne o samotě, ale se třemi kamarády.“

„Poručík Novák,“ představil se i policista. „Já se zase jmenuji tak, že obyčejnější jméno těžko najdete.“

Zdálo se mi, že se už tak nemračí jako prve. Já bych se jim představovat nemusela, znali mě z vyšetřovacího spisu, ale raději jsem své jméno pro formu uvedla také.

„Nepochopím co proti vám Hamáček měl,“ přemýšlel nad kávou pan Smetana. „Vždyť vy byste vyřešila i nezáhadnější případy. Nad některými se moříme měsíce a nakonec stejně zůstanou neobjasněné. Říkáme jim pomníčky – jako s tou paní. Mohla byste nám být jako jasnovidka velice užitečná.“

„Ano – ale dovedete si představit, jak může být taková jasnovidka nebezpečná?“

„Kdybyste se dala na zločineckou dráhu – nevím...“

„Nemusím ani páchat zločiny. Představte si, že se necháte podplatit,“ navrhla jsem mu příklad. „Pak narazíte na jasnovidku, která vás může před celým světem znemožnit. Může vám být nebezpečná, nebo ne?“

„To jistě – jen bych se musel nejprve nechat podplatit,“ usmál se vyšetřovatel. Pak s trochu vážnější tváří dodal: „Že by Hamáček něco tajil?“

„Dvanáct vražd pomáhal ututlat jenom loni,“ zamračila jsem se. „Nejhorší na tom je, že proti němu nebyly žádné přímé důkazy.“

„Fí ha! A to mi říkáte jen tak?“

„Dovedete si představit soud, kde by jedině svědectví bylo od jasnovidky? My jsme toho věděli dost, ale na soud by to bylo málo. A navíc – Hamáček byl přece soudce.“

„Ani soudce není nic výjimečného, i on může být usvědčen a po právu odsouzen.“

„Možná – ale ne bez důkazů. My jsme věděli málem o každé koruně, kterou od vrahů dostal, ale nemělo to cenu. Víte, jak těm lumpům pomáhal?“

Vysvětlila jsem jim, jak trestní oznámení předával těm, proti nimž byla podána a pak pomáhal zakrývat vraždy svědků.

„To je ale hrozné obvinění! Máte asi pravdu, špatně by se to dokazovalo. Vy jste to zřejmě vzdali, proto ten boží soud!“

„Ano. Jíra dal panu Hamáčkovi vybrat. Odchod z justice, nebo Boží soud. On si vybral to druhé.“

„To by si snad vybral každý!“ prohlásil s úšklebkem policista Novák.

„Každý ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Někteří raději opustili zaměstnání, než aby se takovému soudu vydali.“

„Lidi jsou nepoučitelní,“ vrtěl hlavou pan Novák.

„Asi si myslíte, že to bylo plané vyhrožování...“

„Samozřejmě, co jiného!“

„Plané vyhrožování by to bylo od každého jiného, ale ne od nás. Opakuji, existují na tomto světě síly, se kterými se nesmí žertovat.“

„A vy je ovládáte?“ zeptal se mě vyčkávavě pan Smetana.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Můžeme pozvat darebáka před Boží soud, ale když už kletbu vyslovíme, neumíme ji odvolat. Neznáme ani tisícinu toho, co tyto síly představují.“

Chvíli jsme mlčeli.

„Hovořila jste o vraždách svědků,“ pokračoval po chvíli Smetana. „O žádné zatajené vraždě ale nevíme. Všechny vraždy v poslední době jsme řádně prošetřili. Nebyly asi všechny objasněné, ale nikdo nic nezakrýval.“

„O autonehodách vyvolaných výbušninou víte?“

Samozřejmě ho to zajímalo. Musela jsem mu vysvětlit, jak své oběti likvidoval mladý Jaroslav Folkert.

„To by bylo udělané úplně profesionálně,“ přikývl policista s uznáním. „Na to by se dalo přijít opravdu jen náhodou.“

Musela jsem jim povědět o úplatcích, které dostával od vrahů doktor Hamáček.

„Vskutku příšerná historie,“ zahučel Smetana. „Poslyšte, jak vlastně provozujete to jasnovidectví?“

„Není v tom jen jasnovidectví,“ opáčila jsem. „Neplatí na nás ani některé přírodní zákony. Máme výjimky, které by nikdo nepovažoval za možné.“

„Například?“

Požádala jsem ho o kapesní nůž. Nejprve jsem se do dlaně bodala sama, pak jsem položila ruku na stůl a požádala ho, aby to zkusil on, případně i jeho kolega. Zpočátku se zdráhali, ale pak se odvážili – a zjistili, že skutečně nejsou schopni poranit mě.

„Neuvěřitelné! Tohle vážně vidím poprvé! Ale slyšel jsem, že se váš přítel střelil do ruky a také se mu nic nestalo,“ zeptal se opatrně poručík Novák. „Je to vůbec možné? Co o tom víte?“

„Jako nás nezraníte nožem, neuspějete ani pistolí,“ ujistila jsem ho. „Ale zkoušet bych vám to nedoporučovala. Je to velice nebezpečné. Ne pro nás, ale pro střelce. Kule se od nás odrážejí jinak než by se dalo čekat. Vracejí se vždy proti tomu, kdo je vystřelil.“

„To začíná vypadat jako nějaká báje!“

„Ano, ta se o nás traduje už od středověku,“ řekla jsem. „Říkají nám od pradávna fekt, což znamená nezranitelný. Patříme tak trochu mezi strašidla.“

„Vy? Kdo vlastně jste?“ zeptal se mě konečně pan Smetana přímo. „Ve spise máte povolání učitelka. Nemyslíte, že to je s vašimi slovy tak trochu v rozporu?“

„Jak říkám, jsme strašidla,“ usmála jsem se, i když trochu křečovitě. „Nemyslete si, že to je snadné. Skoro mám dojem, že zločiny přitahujeme jako svíčka noční můry. Věřil byste tomu, že na mě už čtyři chlapi vystřelili z pistole?“

„Ještě že se netrefili...“ usmál se Smetana.

„To je právě to, oni se střelili! Všechny to stálo život, zemřeli vlastní kulkou.“

„To by vážně bylo neuvěřitelné!“

„Možná i oni patří mezi vaše nevyřešené případy,“ řekla jsem. „Poslyšte, mám dnes sdílnou náladu a když už jsem vám toho řekla tolik, povím vám o dalších záhadách – ale uznejte upřímně, mohli jsme s tím jít za darebákem jako byl Hamáček?“

„Pokud je to pravda – asi nemohli.“

„Vidíte!“

„Mluvíte o upřímnosti – ale ještě jste mi neřekla, co je vlastně podstatou vašich – řekněme neobvyklých schopností.“

„Podstatu? Nezlobte se, tu vám neřeknu, sama ji neznám. Setkali jsme se s mocnými silami, ale neumíme si je ani vysvětlit. Jen je umíme trochu používat.“

„Čáry a kouzla?“

„Já bych to tak neřekla. Ty síly nejsou z našeho světa, ale i když mají jinou podstatu, než na co jsme my lidé zvyklí, mají určitě svůj řád. Jen nevíme jaký.“

„Vy mě doopravdy strašíte!“

„Prosím vás, co je na mně strašidelného? Jen to, že se ode mě odrážejí kulky a že vidím do minulosti, jinak jsem obyčejná ženská. Já vím, učitelka a jasnovidka, to se spolu nesnáší. Ale co mám dělat? Chtěla bych v klidu učit, ale na druhé straně by asi byla škoda těch schopností nevyužít. Vždyť je to úžasný dar!“

„No právě!“

„Podívejte se, můžeme udělat dohodu,“ navrhla jsem. „Budeme vám pomáhat, až to budete potřebovat. Vy se naopak pokusíte nechat nás na pokoji, jak to bude možné. Snad by to šlo nějak zařídit, ne?“

„Až na pár nesrovnalostí. Ve zprávě jsem četl, že nemáte v pořádku doklady.“

„Já doklady mám,“ zamračila jsem se. „Jíra bohužel o všechny přišel.“

„To je takový problém, nechat si vystavit duplikáty?“

„Není podle čeho,“ ujistila jsem ho suše.

„Musí to jít,“ přesvědčoval mě. „Stačí dojít si pro opis rodného listu do matriky. Na základě toho si můžete dát vystavit všechno ostatní.“

„Žádný rodný list Jíry neexistuje,“ ujistila jsem ho. „Neexistuje ani ta matrika.“

„To není možné!“ tvrdil sebevědomě.

„Záznamy fary jeho rodné vsi zmizely za války. Od té doby je bez dokladů.“

„Za války?“ podíval se na mě udiveně. „Nevypadá, že by pamatoval válku! Myslel jsem si, že je mladší.“

„Nevypadá na to...“ opakovala jsem. „A kdybyste věděli, že mám na mysli válku Třicetiletou, která začala porážkou Čechů na Bílé hoře!“

„Cože?“

Koukali se na mě – vážně jako na strašidlo. V záchvatu sdílnosti jsem jim nakonec vyslepičila, že Jíra nestárne, takže je opravdu pamětníkem Bílé hory.

„A někteří jsou ještě starší,“ zakončila jsem. „Celé tisíce let – a pocházejí z doby, kdy lidé nejenže nevedli matriky, ale kdoví zda vůbec znali písmo.“

„A co vy?“ díval se na mě užasle.

„Já nejsem to strašidlo dlouho,“ usmála jsem se. „Narodila jsem se v dnešní době, doklady mám v pořádku – prozatím.“

„Takže jste nejmladší strašidlo v Čechách...?“ pokusil se o úsměv i pan Novák.

„Nejsem nejmladší. Patří mezi nás i dívenka, ještě jí není deset let. Nezlobte se ale, neprozradím vám ji, měla by nepřijemnosti. Zatím to o ní netuší ani její vlastní rodiče.“

„Neobyčejně zamotaná historie,“ mumlal si pro sebe pan Smetana.

„Zamotaná? To je slabé slovo. Ale teď je řada na vás. Co byste nám poradil? Kdo může Jírovi vystavit doklady s datem narození šestnáct set sedm? Když navíc nikdo přesně

neví, kterého dne to bylo? Prý někdy v létě! Na místě jeho rodné vsi je už tři sta let hustý les. To by byl hodně zapeklitý oříšek pro matrikáře, což?“

„Zapeklitý,“ připustil. „Ale snad se to vyřešit dá. Když se chce, jde všechno.“

„To tedy obdivuji váš optimismus,“ pokrčila jsem rameny.

„Ale přece... Jak získáváte peníze na živobytí?“

„Nebojte se, mám poctivé zaměstnání a Jíra také nekrade,“ ujistila jsem ho.

„Ale k zaměstnání jsou přece doklady nutné!“

„K trvalému. Při krátkodobých se na to tak nekouká.“

„No dobře, ale co nemocenská, důchod...“

„Při jeho věku?“ rozesmála jsem se. „Samozřejmě žádný důchod nepobírá. Tím pádem je nesmysl, aby na důchod platil, ne? Podívejte se, chápu, není to podle zákonů, ale cožpak zákony počítají s někým, komu je tři sta, nebo dokonce pět tisíc let? Když to vyřešíte, budu vás upřímně obdivovat. Není s námi všechno v pořádku, aby to vyhovělo zákonům. Nám by ale stačilo zachovat dosavadní stav. Neztěžujte nám to, prosím.“

„Podívám se, co by se v tomhle dalo dělat,“ ujistil mě.

Poručík Novák pak odešel pro Jíru a odvezl nás služebním autem domů. Vrátili mi počítač a domluvili jsme se, že za námi přijdou s případy, se kterými si nevědí rady.

Jíra přislíbil respektovat co jsem dohodla. Nikdo se nedivil, že zná obsah naší dohody. Nebyl si jen jistý, zda vyšetřovatel dodrží slovo, ale s těmi obavami se mi svěřil až když jsme byli doma sami.

„Musíš se naučit trochu víc věřit lidem,“ řekla jsem.

„Lidem se věřit nedá,“ vrtěl hlavou.

„Mně také ne?“

„Tobě věřím,“ přikývl. „Prošla jsi balvanem d'áblíků, takže nemůžeš být falešná, jako spousta jiných.“

„A dokud jsem neprošla? Ba ne, Jíro, ty jsi mi věřil už předtím, přiznej si to.“

„Věřil,“ připustil bez váhání. „Jednak by to byl od tebe černý nevděk, kdybys mě zradila. A pak, já už dávno nemám co ztratit. Při mém dosavadním způsobu života je mi jedno, když mě i nejlepší přítel zradí.“

„Tobě by vážně bylo jedno, kdybych tě zradila?“

„Ty jsi výjimka, Martinko,“ řekl měkce. „Ani nevíš jaká. O tebe bych nechtěl přijít.“

„Já o tebe také ne,“ zjihla jsem. „Víš, Jíro, poznala jsem už víc chlapů, co se mi líbili, ale ty jsi opravdu takový, že bych si tě vzala za muže.“

„I když jsem takové strašidlo?“ usmál se.

„Vždyť – já už jsem také taková,“ ujistila jsem ho.

A tak jsem se poprvé ocitla v jeho náručí...

Profíci

Jakmile začala škola, musela jsem detektivní působení omezit. Laikům se to nezdá, ale vést jednotřídní školu nenechává příliš volného času, ačkoliv mi s technickou stránkou věci pomáhal školník, šedivý pan Král. Vykonával tu práci na půl úvazku, byl to bývalý švec a občas dodnes spravoval sousedům boty. Před dvěma lety jsem si od něho nechala ušít boty nové, abych mu udělala radost, ne že bych je potřebovala. Byly vynikající, ušil je pevně, jen byly trochu těžké. Jednou jsem si je vzala na výlet do hor, ale na denní nošení se nehodily.

První den jsem přivítala žáky. Na malé vesnici jako naše přibude každým rokem pět nebo šest nových školáků, stejný počet odejde do větší školy ve městě, takže se počet žáků zhruba nemění. Jako každým rokem bylo nutné nechat nové školáčky pomalu zvykat na nový, pro ně nezvyklý řád. Těch pět nových jsem zvládla jako každý rok hladce a zbytek třídy tvořili ostřílení borci, kteří už dobře věděli, jak se mají ve škole chovat.

Rozruch mezi žáky způsobila Jarmilka. Na zahájení školního roku přišla v krásných nažehlených šatičkách, ale hned druhý den se ve třídě objevila v rudohnědé kombinéze od d'áblíků. Způsobila samozřejmě velké pozdvižení. Něco takového na vsi kromě mě nikdo nenosil. Nemohla jsem jí zkazit radost a proto jsem dělala, jakoby o nic nešlo. Jakmile se záhada podivného způsobu oblékání kombinézy od d'áblíků vyjasnila, nosila jsem ji jen doma. Venku jsem ji měla v podobě míčku zpočátku v kabelce, později ve zvláštní kapsičce, kterou jsem si na ni ušila. Kombinéza byla pohodlná, navíc mi pořád šetřila peníze za jídlo, ale ve škole jsem chtě nechtě musela opět vypadat jako „paní učitelka“. Kupodivu stačilo si kombinézu doma »obléci« jen na pár minut místo oběda – a ten jsem mohla směle vynechat, hlad byl ten tam.

Škola nám tedy začala a s ní i spousta povinností. Místo sledování minulosti jsem se po večerech musela připravovat na vyučování příštího dne. Přes týden se detektivní činnosti věnoval jen Jíra. Odložil stěhování a přijal na krátkou dobu zaměstnání přímo ve vesnici.

Druhého dne po našem zatčení jsem se ve škole omluvila za zameškané vyučování. Moji žáčkové měli pro to pochopení a upřímně mě ujišťovali, že mě omluví i častěji. Za to jsem jim slíbila, že se vynasnažím vynechat vyučování co nejméně, což všichni přijali s také tak upřímně projeveným zklamáním.

Musím přiznat, že jsme si od našeho společného zatčení byli opět blíží. Dokonce už jsem netrvala na tom, že musíme spát každý v jiné místnosti. Najednou mě napadlo, že ho vlastně od sebe odstrkuji jen ze setrvačnosti. Proč vlastně?

Popadla jsem peřiny a přenesla si je ze sednice za pecí, kde jsem až dosud spala, do komory k Jírovi.

„Co se děje?“ uvítal mě, když mě uviděl.

„Napadlo mě, že není normální, abychom se jeden druhého stranili,“ opáčila jsem klidně, ale rozhodně. „Nebo chceš, abych raději zůstala v kuchyni za pecí?“

„No, když to myslíš takhle – to víš, že protestovat nebudu,“ rozzářil se. „Nejsem proti – spíš jsem nedoufal...“

„Jsme oba bez závazků a žijeme spolu pod jednou střechou,“ řekla jsem rezolutně. „Kdo by nám věřil, že se jeden druhého ani nedotkneme? Nebylo by to větší porušování přírodních zákonů než odrážení střel?“

„Určitě už proti mně nic nemáš?“ otázal se.

„Určitě ne,“ řekla jsem odhodlaně. Vrazila jsem mu peřiny do náruče a začala jsem uklízet druhou postel. „Fakt je, že ještě před měsícem bych ani ve snu nečekala, že si s tebou něco začnu. Galantní jsi od začátku, ale na druhé straně jsi vypadal jako pobuda.“

„Tím jsem přece byl. Navíc jsem, marná sláva, tak trochu strašidlo.“

„To jsi dokázal hned zpočátku tak pádně, že jsem o tom nemohla pochybovat.“

„Taky jsem měl dojem, že se mě štítíš,“ pokračoval.

„A divíš se?“ opáčila jsem. „Neštítit by ses na mém místě i ty takového vagabunda?“

Klidně se přiznám, několik prvních nocí jsem se v sednici zamykala.“

„To bych chápal. Nemohla jsi vyloučit, že se ve mně něco nezlomí.“

„Zlomilo se něco ve mně,“ usmála jsem se trochu trpce.

Vyklidila jsem rychle nepořádek, dosud skladovaný na druhé posteli, převzala od Jíry peřiny a srovnala je.

„Máme teď hodně společného,“ pokračovala jsem skoro omluvně. „Když jsem se stala fextem – a vlastně stejným strašidlem – pochopila jsem, že tě potřebuji. Ty mě asi méně, ale... nehodláš mě odmrštit, že ne?“

„To v žádném případě,“ řekl. „Taky se ti musím k něčemu přiznat. Líbila ses mi od začátku. Jen jsem si netroufal... Ty bys mě přece mohla odmrštit větším právem! Jsem proti tobě – přece jen trochu starý!“

„Není to ani moc znát,“ ujistila jsem ho. „Ostatně – říkal jsi, že sis v tom balvanu přál být mladší. Nebylo to nakonec kvůli mně?“

„Tak trochu...“ přiznal.

„Dobrý nápad,“ řekla jsem. „Ale zbytečný, nevypadal jsi špatně ani předtím.“

Když jsme se konečně dostali k prvnímu políbení, nepotřebovala jsem ho už vůbec dál provokovat. Jíra nevypadal na třicet jen vzhledem. Uměl se perfektně ovládat, ale když překonal počáteční ostýchavost, vyplaval u něho na povrch temperament, jaký bych v něm jen stěží hledala. Přiznám se, byl to pro mě vzrušující pocit, být objímána mužem o tři sta let starším.

Takže jsem se mu líbila od začátku, ale netroufl si přiblížit se mi, proto zůstal na hranici strohé korektnosti. Připsala jsem mu to k dobru jako další rytířský projev. Jíra měl starodávné, ale imponující způsoby. Netrvala jsem už na tom, aby v dosavadním odstupu pokračoval.

Kupodivu jsem si nedělala starosti, jestli si budeme navzájem vyhovovat i v té, řekněme choulostivé oblasti. Nedalo mi žádnou práci vyprovokovat ho, aby se projevil jako muž. Pravda, trochu jsem trnula, jestli se na něm léta přece jen nepodepsala, ale z obav mě vyvedl už první noc. Pochopila jsem, že jsem ani v tom směru neprohrála.

Navenek se mezi námi nic nezměnilo. Upřímně řečeno, lidé ve vesnici nás dávno považovali za milence a nikdo se nad tím nepozastavoval. Spíš by nám nevěřili, že jsme mezi sebou dosud udržovali odstup.

Zeptala jsem se ho jen tak mimochodem, kolik měl ve svém dlouhém životě žen.

Trochu sice zvážněl, ale bez vykrucování přiznal, že jich bylo tolik, že si je nemůže ani pamatovat.

„Víš, v životě vojáka to bylo se ženami všelijaké. Často šlo jen o krátké známosti, na týden, na měsíc, nebo na jedinou noc. Někdy se do mě dívčina zakoukala, že by beze mě nechtěla žít, ale za půl roku mi dala kvinde. Anebo jsem naopak brzy zjistil, že se v té roztomilé hlavičce nachází málo rozumu a řekl jsem si včas, že krása není všechno. Jindy jsem už po krátkém čase zpozoroval, jak se moje vysněná dívka začíná pomalu ale jistě měnit v saň.“

„Žádnou sis nevzal za ženu?“

„Jednu,“ připustil. „Nebylo to ale šťastné. Když jsme se s Majdalenou brali, bylo to děvče krev a mlíko, osmnácte jar. Všichni známí jí radili, ať si tak starého chlapa nebere – a to nevěděli, kolik mi bylo! Potíž byla v tom, že ona nezadržitelně stárnula, kdežto já jsem

vypadal pořád stejně. Jak šla léta, Majdalena z dívenky vyrostla v překrásnou ženu, pak se změnila v rozumnou paní, ale co naplat, nakonec z ní byla stará nevrlá bába. Neustále mi vyčítala, že nestárnu! Pořád mě nutila, abych jí přiznal své hříchy, že to přece nemůže být samo sebou. Když zemřela, bylo to pro mě i pro ni vysvobození z očistce.“

„Děti jste neměli?“

„Bude se ti to možná zdát podivné, neměli. Častokrát mě napadlo, co bych dělal, mít nějaké potomky. Jistě bych se o ně postaral, jak je dobrým zvykem, bohužel jsem k tomu neměl nikdy příležitost. Zajímalo by mě, budou-li mít vlastnosti fextů.“

Chvíli jsme oba dva mlčeli.

„Jíro, mám k tobě prosbu,“ začala jsem po delší chvíli. „Řekni mi upřímně, až ze mě bude bába. Možná se změním postupně, ani si toho nevšimnu.“

„A co bys pak dělala?“

„Dám ti volnost, přísahám!“

„Toho se neboj,“ zavrtěl hlavou. „Nedovedu si ani představit, že bys byla fextem a přitom stárnula rychleji než já. Určitě to spolu velice těsně souvisí.“

Až mi z toho přejel mráz po zádech!

Kdyby to byla pravda, budu za sto let také takovým strašidlem. Dřív se o takových říkalo a psalo, že nemohou najít klid v hrobě. Ale hned jsem si na to sama odpověděla, že Jíra tak žije už více než tři století a pořád vypadá jako dřív. Musel si zvyknout na změny v naší civilizaci, ke kterým v průběhu staletí došlo, ale dá se to zřejmě vydržet.

Existence a zejména vzhled ruského Kaščeje Nesmrtelného byla další záhada. Neměla jsem důvod podezírat Jíru ze lži ani z omylu. Kaščeje podle něho vypadal staře – ale pět tisíc let – to už je přece věk! Budiž, nemusíme se tím trápit, máme na to oba dost času.

Vzpomněla jsem si i na Jagu. Měli spolu syna, žil přinejmenším sto let a podle všeho byl stejný jako oni. Jíra s Majdalenou děti neměli, ale tamti dva ano.

Nepatrný mráček nad obzorem se ukazoval, když jsem si uvědomila, jaké nás čekají problémy, kdybychom chtěli náš vztah legalizovat.

Oficiálně to nešlo. Jíra neměl žádné doklady. A říkejte si o moderní době co chcete, učitelka to má rozhodně těžší. Zejména na vesnici.

Ale co bude s Jarmilkou?

Představa, že ani za sto let nevyroste a zůstane malou holčičkou, byla ještě horší. Nemohli jsme s tím vůbec nic dělat a nezbyvalo nám než počkat, jak se věci vyvinou.

Nějak bylo, nějak bude...

Naše detektivní spolupráce s vyšetřovatelem Smetanou začala brzy poté, co jsme se v dobrém rozešli.

Přijel za mnou svým soukromým autem a vytáhl naditou aktovku plnou obálek. Měl je seřazené podle důležitosti, od takových, které by potřeboval ***pokud možno včera***, až po ty méně důležité. Seřadil je tak, neboť nevěděl, kolik jich společně dokážeme rozluštit a chtěl zjistit aspoň ty nejžhavější.

„Dohodli jsme se, že vás nebudeme vyžadovat jako svědky. To by soud ani nepřijal,“ tvrdil Smetana. „Důkazy musíme obstarat stejnou cestou jako dřív. Postačí nám, když se dozvíme, od čeho začít.“

Vzhledem k tomu, že Jíra odejel do města, všechno leželo jen na mně.

Smetana seděl u stolu, ležstra rozložená před sebou. Já jsem napolo seděla napolo ležela v houpacím křesle, oči pevně zavřené, ale uši napjaté, aby mi nic neuniklo. Zpočátku totiž mluvil víc on. Musel mě uvést do situace, abych se měla čeho zachytit. Jakmile jsem se

dostala do obrazu, to znamená viděla jsem místo činu se zúčastněnými osobami, naše role se obrátily. Mluvit jsem začala já, on si všechno pilně zapisoval.

První případ byla krutá vražda, tím horší, že obětí bylo sotva sedmileté děvčátko. Našla jsem je ještě živé, ale postupně jsem spolu s ním putovala v dávno uplynulém čase, až jsem objevila toho, kdo dítě zabil.

Nebylo mi z toho nejlépe, když jsem viděla, jak ubožátko prosí o život, zatímco vrah se sveřepým výrazem bodá dlouhým kuchyňským nožem nejprve do živého, pak už jen do nehybného tělíčka.

Sledovala jsem ho ještě, jak zahrabal zakrvácený nůž, umyl se od krve a bezvládné dětské tělíčko ukryl. Pátrání jsme ukončili v současné době. Vrah se po činu odstěhoval do jiného kraje. Nebylo to nápadné, protože si stěhování naplánoval předem a bestiální vraždu spáchal nejspíš z náhlého popudu. Možná ho napadlo, že stěhováním zahradí všechny stopy. Málem se mu to podařilo.

Byla jsem trochu unavená, ale šťastná, že jsem se mohla účastnit objasnění tohoto hrozného činu. Nebylo mi příjemné pomyšlení, že se vrah pohybuje mezi nic netušícími lidmi. Doufala jsem, že policisté najdou nůž na tom místě, kde jsem popsala a že na něm budou použitelné otisky prstů. To bude, panečku, pro vraha překvapení!

Smetana se pak chvíli mobilem dohadoval s kolegy z výjezdové skupiny. Pak otevřel další obálku – obsahovala také neobjasněnou vraždu. Tentokrát byla obětí starší paní, jejíž tělo objevily vesnické děti v rybníku.

Situace se opakovala s tím rozdílem, že vrahů bylo víc. Čtyři mladíci ženu zabili, rozebrali si všechny cennosti v domku a po vraždě se rozešli. Dva odvezli mrtvolu na hráz rybníka a tělo, zatěžkané přivázanou cihlou, vhodili do vody. Musela jsem je sledovat každého zvlášť a po identifikování jsem se musela namáhavě prodírat časem zpět, abych zachytila dalšího.

Také potom jsem měla chvilku času, než pan Smetana obtelefonuje někoho, kdo může zařídit prohlídku všech označených míst, zajištění vrahů a doličných předmětů.

Také třetí případ byl velice zajímavý. Pan Smetana si vzal již uzavřený případ, viníka usvědčili a odsoudili. Proč jej s sebou bral, nedovedl zdůvodnit jinak, než pocitem, že není všechno v úplném pořádku. Ačkoliv pachatele usvědčilo více důkazů, stále tvrdil, že nic neprovedl a je nevinný. Tvrdošíjným zapíráním získal jen přísnější trest, než kdyby svého činu litoval.

Měl znásilnit dívku, ovšem s takovou brutalitou, že oběť nedlouho po převezení do nemocnice svůj zápas o život prohrála. Před smrtí dívka svého vraha popsala a právě její popis byl klíčovým důkazem, podle něhož vraha vypátrali.

Našla jsem si dívku v čase odpoledne toho dne, kdy byla ještě naživu. Opět jsem se trochu roztrásla, když jsem s ní dospěla až k tomu kritickému bodu v prostoru a čase, kdy se nic netušící ve večerním šeru na pokraji lesa setkala se svým budoucím vrahem.

Ačkoliv jsem se celá třásla bezmocí, když jsem sledovala průběh vraždy, nesměla jsem přerušit pátrání, ale zajistit ztracené stopy. Pachatel byl zamaskovaný, takže jej bylo těžké s jistotou určit, dokud se neodmaskuje. Sledovala jsem proto jeho cestu napříč lesem tam, kde stálo jeho auto.

„Panebože, tak je to pravda,“ vzdychl si Smetana. „Odsouzený žádné auto neměl! Podle rekonstrukce musel přijít z opačné strany a tam také odejít. Jestli je tomu, jak mi tady popisujete, pak ve vězení sedí nevinný člověk a vrah běhá na svobodě!“

„Nemohu si pomoci, vidím co vidím,“ pokračovala jsem ve sledování auta, řídicího se noční tmou. Až když jsem nechala pana Smetanu zapsat jméno a adresu vraha, teprve jsem se mohla vrátit zpátky v prostoru a čase k jeho oběti.

Skoro za půl hodiny po činu se na místě objevil další zúčastněný. Zahlédl v trávě na kraji lesa bezvládně ležící dívku, sklonil se k ní a otočil ji obličejem k sobě. Když ale viděl, jak je zle zřízená, otočil se a v hrůze utekl. Sledovala jsem ho, byl to přece důležitý svědek! Druhý muž doběhl k nejbližšímu telefonnímu automatu a chvíli kamsi vzrušeně telefonoval. Pak se dal na útěk opačným směrem. Doprovodila jsem ho až do jeho bytu, podle vizitek na dveřích zjistila o koho se jedná a všechno nadiktovala panu Smetanovi.

„Vidíte – proto souhlasil ten popis,“ povzdychl si.

Onen druhý byl totiž později odsouzený za zločin, který nespáchal. Rozhořčilo mě ale, že zbaběle utekl. Snad mohl té dívce zachránit život. Pan Smetana mi vysvětlil, že někteří lidé při setkání s tak krutým zločinem propadnou panice. To by vysvětlovalo, proč se ten člověk nevrátil, ačkoliv se ničeho zlého nedopustil. Aspoň že ho napadlo zavolat záchranku.

Několikeré skoky v čase mě ale vyčerpaly natolik, že jsem nemohla pokračovat. Také pan Smetana si všiml, že se sotva držím na nohou. Když jsem se chtěla napít, drkotaly mi zuby o skleničku jako v horečce.

„Není toho na vás moc?“ zeptal se mě s účastí.

„Je,“ přikývla jsem. „Nejhorší jsou skoky napříč časem. Pokaždé se cítím jako po ráně do hlavy.“

„Nenecháme toho?“ navrhl mi. „I tak jste nám pomohla víc než jsem čekal.“

„Nemohl byste mi nechat popisy dalších pěti případů?“ zkusila jsem, co mě právě napadlo. „Popište mi je a vrhnu se na ně, až se trochu vzpamatuji. Teď ale opravdu... Už jsem vám přece říkala, že nic není tak jednoduché, jak to vypadá...“

„Věřím vám – a nestačím se ani obdivovat vašim schopnostem, slečno Kodětová,“ vysekl mi mimoděk poklonu. „Jak je možné, že máte tyhle schopnosti? Slyšel jsem už o mnoha jasnovidecích, ale v životě jsem se nesetkal s tak dokonalou ukázkou. Nemohla byste mi prozradit, jak to děláte? Vždyť jste za pár hodin vyřešila, na čem desítky lidí strávily více než půl roku trpělivě – a přitom marné práce.“

Zamyslela jsem se. Smím mu prozradit, že všechno je záležitost našeho skleněného medailonku? Co kdyby zatoužil získat tuto cenu? Nejsm příliš důvěřivá?

Pochybnosti mě ale dlouho netrápily. Doktor Smetana byl přece na naší straně.

„Mám na to starou pomůcku,“ řekla jsem po chvíli váhání. „Jestli vás to zajímá, půjčím vám ji na vyzkoušení, ale darovat vám ji nemohu, je příliš vzácná.“

„Chápu,“ odpověděl vážně. „Také bych takovou věc bezdůvodně nedaroval.“

Půjčila jsem mu medailonek a poučila ho, aby si napoprvé položil sklíčko na čelo, tak získá kontakt nejsnáze. Zkusil se soustředit, jak jsem mu popsala, ale nic se nedělo. Žádné obrazy neviděl, ačkoliv podle mého návodu zavřel oči a snažil se myslet jako já při mém prvním setkání s tajemnými vlastnostmi této nepozemské hračky.

Ačkoliv jsem byla od medailonku dál než on, mohla jsem větším soustředěním vyvolat obrazy ve své hlavě, kdežto on si pořád nedokázal vyvolat nic.

Napadlo mě, že mu v tom svou přítomností bráním. Třeba jsem se vůlí na medailonek mimoděk připojovala a místo abych mu pomáhala, rušila jsem ho. Jako když někde vykopou studnu a svedou do ní prameny ze širokého okolí, takže starší studně vyschnou. Odstoupila jsem do nejbližšího koutka sednice a vyzvala pana Smetanu k novému soustředění mysli. Avšak ani teď se mu nic z toho nepodařilo.

„Nemám na to zřejmě vlohy,“ prohlásil posmutněle. Vracel mi medailonek nerad, ale zřejmě se s tím rychle smířil.

„Zajímavé,“ podotkla jsem, když jsem si věšela řetízek na krk. „Nám to přece žádné problémy nedělá...“

Sotva jsem ta slova vyřkla, došlo mi, co bude příčinou.

Žádné problémy to nedělalo nám fextům. Do minulosti jsme viděli tři. Jarmilka, která vlastnosti medailónku objevila, já a Jíra. Jenže jsme prošli balvanem a jen pro nás platily výjimky z přírodních zákonů. Nezranitelnost, schopnost odrážet vystřelené kule, snad i delší věk, schopnost zvát před Boží soudy darebáky a kdovíco ještě. Vidění minulosti pomocí té pomůcky patřilo mezi důležité možnosti. Ale – jen pro nás.

Je ale medailónek opravdu mimozemský? Není součástí nějaké neznámé, kouzelné, ale přitom pozemské síly? Napadlo mě, že by bylo zajímavé zjistit, zda se d'ábelská kombinéza projevuje i na ostatních lidech. Například zdali jim bude pomáhat od hladu jako nám.

Začala jsem se bát, že většina jevů nezávisí na pomůčkách, ale na naší podstatě. Možná v sobě máme něco, co ostatní lidé ne. Nejsme jako dřív, setkání s mimozemšťany se na nás projevilo víc než čekáme. Jsme možná opravdu – strašidla!

„Už jsem vám říkala, setkali jsme se s podivnými silami, sami je ještě neznáme,“ řekla jsem omluvně. „Nesmíte se divit, když můžeme něco, co jiní lidé nedokáží.“

Nechtěla jsem mu říkat o mimozemšťanech, proto jsem se raději držela formulace s tajemnými silami.

„A co kdybych se s nimi setkal i já?“ navrhl.

„Nevím,“ odušila jsem. „Je v tom hodně tajemného. Znal jste pana Folkerta?“

„Ano, býval přece soudcem a v rámci služebních povinností jsme spolu dokonce kdysi spolupracovali,“ přikývl.

„Ten člověk se stal zločincem,“ řekla jsem mu.

„Už jste mi přece říkala, že o tom víte víc. Poslední dobou jsme i my začínali dostávat podobné zprávy. Jenže pan Folkert zemřel a vyšetřování uvázlo na mrtvém bodě. Říká se, že mrtví nekoušou, proto mám jeho spisy až na dně aktovky.“

„Také se dozvěděl o našem spojení s tajemnými silami, jenže si myslel, že je zneužije pro sebe,“ pokračovala jsem trochu ztlumeným hlasem. „Jak to dopadlo, můžete se dočíst ve zprávě o jeho smrti. Ty síly se ovládnout nedaly. Podařilo se mu je vyvolat, ale poznaly, že je to padouch a zahubily ho tak krutě, že mě dodnes mrazí, když si na to vzpomenu. Dokonale čisté svědomí je podle mě nejdůležitější, co člověk k tomu setkání potřebuje.“

„V tom případě bych vás mohl poprosit...“

„Proboha, to po mně nechtějte,“ vyhrkla jsem. „Nechci vás mít na svědomí.“

„Myslíte si snad, že já čisté svědomí nemám?“

„Nemyslím si raději nic, ale pochopte, na tomto světě jsou věci, o kterých se nežertuje. Tohle je jedna z nich.“

„Já nežertuji,“ zvažněl. „Být ve službách spravedlnosti více lidí s vašimi schopnostmi, vypadal by náš svět jinak.“

„Ano, ale zločinec s našimi schopnostmi by byl prokletím. To také není legrace!“

„Ale přece – zkuste tu možnost prozkoumat, prosím,“ udělal na mě smutný obličej.

Chvilí jsem si ho zkoumavě prohlížela.

„Udělám pro vás co bude v mých silách,“ slíbila jsem mu nakonec. „Nečekejte, že to bude už zítra. Kdoví, zda se to vůbec podaří. Pochopte, tady jdou žerty stranou. Ale dnes už mě nechte odpočinout.“

„Děkuji vám,“ přikývl. Pak vstal a bez dalšího zdržování se rozloučil. Asi mě nechtěl přetěžovat. Při loučení dokonce zapomněl – možná úmyslně – zanechat mi případy, o které jsem ho prve žádala.

Zatímco jsem pomáhala policii, Jíra byl ve městě. Vrátil se pozdě, už jsem spala. Šla jsem tentokrát na kutě nezvykle brzy, ale byla jsem vážně utahaná. Jíra mě ani nebudil, když přišel, ačkoliv přinesl novinku, která stála za to.

Teprve ráno mi ukázal výsledek své cesty. Jako malé dítě se těšil – z nové legitimace. Nebylo divu, byla přece první v jeho životě. Místo dokladů, vyžadovaných na každém, kdo o tento dokument žádá, musel před úředníky podepsat prohlášení, že vyžádané dokumenty není možné v současné době získat. Hledme, najednou to šlo!

Samozřejmě jsem mu gratulovala. Jíra měl sice podezření, že je za tím intervence pana Smetany, ale z dokumentů měl radost. Tvrdil, že se zase o kus přiblížil lidem. Rozhodl se co nejdřív si sehnat zaměstnání, jaké se mu v poslední době právě pro nedostatek dokumentů nedařilo získat.

Odešla jsem do školy a Jíra do vesnice. Odpoledne jsme se měli sejít. O přestávce jsem si zavolala stranou Jarmilku a zeptala se jí, jestli už bráškovi půjčila kombinézu, jak si prve umiňovala.

„My se o ni doma střídáme,“ ujistila mě. „Zjistili jsme, že kdo ji oblékne, toho hned přejde hlad. Je to docela prima. Znáte to taky, paní učitelko?“

„Znám,“ přikývla jsem. „A kromě toho, kdo ji má na sobě, tomu se ani nechce na záchod. Platí to i pro tvého brášku?“

„Toho jsme si ještě nevšimli,“ odvětila trochu nejistě. „Ale paní učitelko, zjistili jsme úplně jinou záhadu. Když půjčím Jirkovi sklíčko, je mu úplně na nic.“

„S tím se nedá nic dělat,“ souhlasila jsem. „Sklíčko je jen pro tebe. Dostala jsi od medvídků zvláštní dárek, měla by sis ho vážit.“

„Opravdu divný dárek,“ rozumovala. „Mohla bych vidět, cokoliv mě napadne.“

„Doufám, že tě nenapadají nějaké lumpárny,“ usmála jsem se na ni. „Neměla bys sledovat lidi v soukromí, pokud k tomu nemáš vážný důvod. Medvídci by určitě byli smutní, kdybys je zklamala.“

„Já žádné lumpárny nedělám a dělat nebudu,“ slibovala mi hned. „Sklíčkem jsem jen Jirkovi našla ztracený nůž, ležel za dřívím v kůlně. Máme tam takovou skrýš, Jirkovi se tam nůž ztratil. Našla jsem si, kdy mu vypadl z kapsy a zapadl mezi polena. Představovala jsem si, že jsem malá myška a proklouzla jsem mezi poleny až na dno. A nůž tam byl. To je, co?“

Ubezpečila jsem ji, že k takovým účelům může sklíčko používat bez omezení, aniž by se medvídci zlobili.

„Vždyť jsem jim slíbila, že zlobit nebudu,“ řekla. „Ještě jsem se podívala do pelíšku malých myšek, mají ho až úplně dole pod dřívím, skoro vůbec není vidět, jak je tam tma. Mají tam čtyři malá myšátka!“

Pochválila jsem ji a propustila ji za ostatními. Získala jsem od ní dvě důležité zprávy. Kombinéza funguje i pro lidi, kteří neprošli balvanem. Zato sklíčko je určeno pouze pro fepty a ostatním lidem odmítá sloužit. Možná je to tak schválně.

Nedalo mi to a přemýšlela jsem o tom i při vyučování. Pak mě ale napadlo něco, co mi od prvního okamžiku, kdy mě to napadlo, nedalo pokoje.

Doma jsem se převlékla do nejstarších šatů, které jsem už chtěla vyhodit. Nevyčkala jsem ani na Jíru, napsala jsem mu jen na lístek vysvětlení, aby věděl, co mě zase popadlo. Do tašky jsem si dala velikou knihu ze školní knihovny, nasedla do traboše a vyrazila na plný plyn do lesa – k balvanu d'áblíků.

Všechny doklady jsem nechala v zamčeném autě. Měla jsem knihu, tužku a čistý list papíru. Vyšplhala jsem se na balvan a posadila se doprostřed hákenkrajce. Nespěchala jsem, času bylo dost. Chystala jsem se k něčemu, co by mohly bytosti z vesmíru chápat všelijak. Chvilí jsem přemýšlela, jak to udělat nejlépe. Pak jsem pečlivě napsala na papír vzkaz.

„Přátelé z vesmíru! Chci s vámi mluvit. Dejte mi vědět, zda mám naději!“

Dopis jsem vzala do jedné ruky, knihu do druhé. Byla to ilustrovaná encyklopedie, zahrnující celé dějiny lidstva. Věděla jsem, že až se vrátím, budu tu knihu muset koupit ze

svého, aby ve škole nechyběla, ale teď jsem neměla čas shánět ji po knihkupectvích. Chtěla jsem ji těm bytostem přinést jako dárek.

Pak jsem se nadechla a odhodlaně foukla do ďábelského kamene otvorem v hákovém kříži. Kámen se pode mnou rozevřel, spadla jsem do rudě zbarvených vnitřností, které mě okamžitě objaly. Ani jsem nevykřikla, jen jsem křečovitě svírala v jedné ruce encyklopedii a v druhé svůj dopis.

Zalila mě kyselá a palčivá kapalina. Už jsem z ní neměla hrůzu jako poprvé, ale i teď jsem musela přečkat nepříjemný okamžik, kdy jsem se neměla čeho nadechnout.

Konečně přišla ta spásná, sladká mdloba.

Propadala jsem se do ní s jedinou myšlenkou. Chci se za každou cenu setkat s bytostmi, kterým Jarmilka říkala medvídci, Jíra ďáblíci a já mimozemšťané, ale jistá jsem si nebyla ani jedním označením... Ať jsou kdokoliv, balvan byl jedinou cestou k nim.

Děj se co děj, kostky jsou vrženy...

Rygyňové

Probouzela jsem se zvolna.

Nejprve jsem spatřila korunu stromu, který nade mnou rozkládal své rozložené větve. Viděla jsem ji zamlženě, rozmazaně, nemohla jsem zaostřit oči na žádný detail.

Pak jsem trochu pootočila hlavu stranou – a srdce se ve mně naráz zastavilo.

Na obloze stála – dvě slunce!

Jedno zapadalo, bylo rudé a obklopené stejně zbarvenými červánky. Našemu Slunci se podobalo tak, že bych se dala i ošálit... kdyby stranou, o něco výše nad obzorem, neviselo druhé, neuvěřitelně velké – a jasně zelené!

Nemohla jsem pořád uvěřit, že nejsem na Zemi, ale cožpak mohl být ještě pádnější důkaz? Nadechla jsem se. Ve vzduchu byly nepopsatelné vůně, jiné než dosud. Slyšela jsem vzdálené šumění větru, chybělo mi jen typické bzučení hmyzu a zpěv ptáků.

Pohlédla jsem na sebe. Opravdu! Neměla jsem své obnošené pozemské šaty, ale úplně novou kombinézu od d'áblíků. V dlaních jsem ale nedržela knihu ani list papíru. Nevyšlo mi to, jak jsem chtěla!

Poplašeně jsem se posadila a rozhlédla.

Na nevelikém kameni, sotva pět metrů ode mě, seděly dvě bytosti a zvědavě si mě prohlížely. Rygyňové! Zachvěla jsem se posvátnou bázní. Přece jen jsem je spatřila na vlastní oči! Jírovi d'áblíci či Jarmilčini medvídci, ale podle dvou sluncí na jejich obloze byla pravdě nejbližší moje domněnka. Mimoszemšťané!

„Dobrý den!“ pozdravila jsem je.

„Vítej!“ ozvala se jejich odpověď. Současně se *medvídci* sesmekli z vršku kamene, postavili se a zamířili ke mně. Rychle jsem se zvedla na nohy. Byli přesně takoví, jak mi je líčil Jíra a po něm i Jarmilka. Měli na sobě rudohnědé kombinézy jako já, ale nebyly jim vidět obličej, jen světélkující oči. Sahali mi sotva kousek nad pás, ale očividně to nebyly děti. Viděla jsem, že mají vzadu ocas, ale ne jak jsem si dosud představovala, ten typicky čertovský s bambulkou na konci. Byl silnější a nepříliš dlouhý. Na hlavách neměli přilbičky, jak tvrdil Jíra, ale hlavy měli celé do špičky, jako kdyby opravdu nosili pod kombinézou starogermánské přilby bez rohů.

Lidé se vždy podvědomě snaží připodobnit všechno neznámé tomu, co už znají. První automobily proto popisovali jako kočáry bez koní a v rozvojových zemích dodnes nazývají lidé letadla kovovými ptáky. Jarmilku zřejmě nenapadlo jiné přirovnání než medvídci, Jíra použil označení d'áblíci. Měla jsem ale dojem, že ze všeho co znám, se nejvíce podobají oblečeným dinosaurům.

„Ano, nemýlíš se. Opravdu máme nejbliže k tomu, co si ty o nás myslíš,“ uslyšela jsem okamžitě jejich odpověď.

„Kdysi žili takoví – nebo možná trochu jiní – i u nás na Zemi!“ pomyslela jsem si.

„To jsme nebyli my,“ odpověděli mi. „Mezi vašimi předky a námi je větší odstup, než mezi vámi a opicemi. Ale byli bychom blíže k nim než k vám.“

Teprve teď jsem si uvědomila, že nemají ústa a nemluví v našem pozemském smyslu slova. Jejich řeč se mi tvořila přímo v hlavě a i kdybych si ucpala uši, určitě bych je slyšela stejně jako předtím.

„Proč bys to dělala?“

Pocítila jsem cosi jako jejich pobavený úsměv.

„Abych si ověřila, že nevydáváte zvuky,“ odpověděla jsem jim – úmyslně nahlas.

„Proto jsi k nám ale nepřišla,“ otázali se mě přísnějším tónem. „Co tě vedlo ke tvé žádosti o setkání?“

„Chtěla jsem vás seznámit s naší civilizací,“ oznámila jsem jim, ale knihu jsem už neměla a nemohla jsem svá slova ničím dokázat.

„Děkujeme ti, ale to všechno už známe,“ ujistili mě.

„To jsem nevěděla,“ pomyslela jsem si zklamaně.

„Aspoň ti děkujeme za snahu,“ odvětili uznale. „Co ale od nás potřebuješ ty?“

„Chtěla bych se něco dozvědět,“ vyhrkla jsem.

„Dozvědět? Proč?“

„Protože mě doopravdy mrzí, že tak málo o vás vím.“

„Jen to? Domnívali jsme se, že jsi nás přišla žádat o něco, co jsme dosud nikomu z vašeho světa nedarovali.“

„Cokoliv mi darujete, ráda přijmu,“ odušila jsem. „Ale to není důvod, proč jsem tady. Chtěla bych opravdu znát více než útržkovité zlomky vědomostí.“

Maně mě napadlo, že mi tady nehraje více věcí, které jsem si dosud neuvědomovala. Například – jak jsem přišla na jejich jméno? Rygyňové? To mi přece neřekli – a přitom jsem si byla jistá, že se tak sami nazývají.

„Víš už teď více než všichni ostatní lidé vašeho světa. Jako první tě napadlo hledat nás mimo váš svět. Navíc jsi první, kdo přišel ke **golovyrgu** s jasným úmyslem setkat se s námi. Proto jsme ti poskytli výjimku. Ale proč ses o to tak snažila?“

Zarazila jsem se. Že by to vážně přede mnou ještě nikoho nenapadlo?

„První jsi dala najevo, že chceš jednat přímo s námi,“ pokračovali. „Nedivíme se, že jsi uhodla náš vesmírný původ. Spíše tomu, že to dosud nikoho z vás nenapadlo. Ale co tě přimělo tak usilovně se snažit o přímý kontakt?“

„Protože si myslím, že setkání našich světů bylo trochu málo znát. Možná jste si o nás zjistili, co jste potřebovali vědět. My o vás ale víme málo...“

„Vy nevíte skoro nic ani sami o sobě,“ pokárali mě.

„To je pravda – ale o vás víme ještě méně.“

„Nebylo by dobré, abyste o nás věděli více.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože vás už trochu známe.“

Jejich myšlenky najednou ztvrdly, až jsem se otrásla.

„Co o nás znáte?“ vyhrkla jsem.

„Patříte k velice krutému živočišnému druhu. Ve vesmíru je málo světů s tak krutými obyvateli, jako dovedou být lidé vaší Země.“

„Ne všichni!“ namítla jsem.

„Ne všichni, jen naprostá většina.“

„To snad není většina,“ odporovala jsem jim. „Byli jste u nás v době Třicetileté války, pak se vám zdálo, že náš svět je špatný a krutý. Ale od těch dob se mnohé změnilo!“

„Ano, víme. Dachau, Osvětím, Hirošima, Nagasaki. Spálené Tokio, rozbombardované Drážďany. Bez ustání se navzájem zabíjíte, jen se občas střídají osoby a místa, ale zločinů přibývá – a s nimi mrtvých. Tisíce, statisíce, miliony, stamiliony mrtvých.“

„Ne všude. Všude na Zemi se nezabíjí.“

„Máme o vás hrozné zprávy. Momentálně je na většině povrchu vašeho světa klid, ale co je to platné, když každý rok umírají násilnou smrtí desetitisíce lidí. To nepopřeš.“

„Nepopírám. Chtěla bych tomu zabránit, ale nevím jak. V poslední době nám zlo našeho světa pomáhají zmenšovat pomůcky, které jste nám darovali, ale všechno je teprve v počátcích.“

„Víme o tom,“ přikývli. „Ale nedávno jeden příslušník vaší civilizace bezdůvodně zahubil dítě okamžik předtím, než probudil **golovyrg**.“

Poslednímu pojmu jsem nerozuměla...

„Vy tomu říkáte ďábelský balvan,“ pomohli mi pochopit.

Zachvěla jsem se. Jistě šlo o soudce Folkerta.

„Ano, právě toho máme na mysli.“

„Musím jen potvrdit, ten člověk byl zlý,“ připustila jsem.

„Ale takových máte spousty i v takzvaných klidných místech. A to i dnes, nejen dřív, jak se nám snažíš namluvit.“

„Ano, ale chtěli bychom jejich počet snížit,“ řekla jsem naléhavě.

„Božími soudy?“ zaznělo mi v hlavě přezíravě. „Takových požadavků vám plníme až příliš mnoho. O každém přitom znovu a znovu jednáme. Připouštíme, že je zaměřujete proti těm nejkřutějším z vás, ale je pro nás smutné hubit bytosti z tak vzdáleného světa. Což vám nemůžeme pomáhat jinak, než jen vraždami?“

„Nejenom jimi. V poslední době nám pomáhá váš...“

„...*betoripek*. Z nedostatku vyjadřovacích schopností mu říkáte *medailon*. Donedávna jste s nimi ani nedovedli zacházet, museli jsme vám poslat přímý návod.“

„To je pravda, až Jarmilka nás to naučila,“ přiznala jsem. „Bez něho to pro nás bylo bezcenné. Nebylo to jednoduché, neznáme základy vaší technologie. Některé naše národy s nižším stupněm vzdělání také nechápou složitější techniku.“

„To je vaše chyba. Vynakládáte více prostředků, jak jeden druhého zničit, místo abyste se snažili těm na nižší úrovni pomoci.“

„To je pravda,“ připustila jsem. „Není to jednoduché. Donedávna jste nám ale také moc nepomohli. Možná si to i vy představujete příliš jednoduše.“

„O vaší civilizaci toho víme dost,“ zarazili mě. „Kvůli vám jsme museli změnit i naše kosmické zákony. Při důsledném dodržování těch původních bychom vás museli už dávno opustit. Jste vážně výjimečná civilizace. V tom nejhorším, co se kde ve vesmíru vyskytuje!“

„Pokud máte pravdu, pak je to dobře,“ řekla jsem.

„Dobře?“

Jejich nesouhlasný výkřik mi skoro roztrhl zevnitř hlavu. Dostala jsem ránu jako pěstí, málem mě to posadilo.

„Dobře, protože všude jinde ve vesmíru pak musí být lépe než u nás,“ dokončila jsem myšlenku, jakmile jsem popadla dech. „To je na tom to dobré.“

Tlak v mé nebohé hlavě ustal. Chvíli se na mě pátravě dívali svýma světélkujícíma očima, ale neříkali nic. Napadlo mě, že oni určitě usilovně přemýšlejí, ale já jejich myšlenky nezachycuji, kdežto oni moje ano.

„Je tomu tak,“ ozvala se mi v hlavě odpověď, ovšem spíš jen tak mimochodem.

Trochu jsem se otřásla při představě, že jsme pro ně jen objektem pozorování, tak jako když naši vědci sledují v laboratořích pokusné krysy...

„To je další vaše chyba,“ ozvali se okamžitě. „Výzkumy, zejména ty nebezpečné, si zkoušíte na jiných živých bytostech.“

„A jíme je,“ odsekla jsem. „Pojídáme živočichy i rostliny. Nenaučili jsme se žít ze vzduchu jako vy.“

„Ani my nežijeme ze vzduchu,“ odmítli. „Kdysi jsme také jiné živočichy pojídali. Nepovažujeme to za chybu. Už dávno jsme se naučili obejít se bez toho způsobu obživy, ale chápeme vás. Dokud se to nenaučíte lépe, nemáte jinou možnost. Ale i vy byste vyřešili své potravinové problémy, kdybyste většinu svých výzkumů nevěnovali na vzájemné zabíjení.“

„Možná máte pravdu,“ přikývla jsem. „Mohli byste nám ale poradit, jak z toho?“

„Nechcete toho po nás příliš?“ mračili se. To jsem jen cítila, obličej měli skryté pod nehybnou škraboškou, ale bylo mi jasné, že si udržují odstup, neboť nejsou spokojeni.

„Máme snad za vás napravovat, co jste za celá tisíciletí pokazili?“

Hádat jsem se s nimi nechtěla ani nemohla, ostatně o nás věděli víc než jsme tušili. Ale souhlasit jsem s nimi nemohla. Překročila jsem svůj Rubikon a musela jsem se snažit využít tu návštěvu co nejlépe.

„Jistě jsme toho hodně pokazili,“ připustila jsem. „Ale kdo zlu nebrání, ačkoliv by mohl, kdo jen z dálky pozoruje, jak nevinní trpí, má na těch hrůzách také část viny.“

„To že si myslíš?“

Skoro jsem se zapotácěla. Kdykoliv se proti mně nesouhlasně obrátili s nějakou zvlášť silnou myšlenkou, trnula jsem, že mi jejich výkřiky roztrhnou hlavu. Bolest teď byla skoro hmatatelná, podobná říznutí hranou papíru, jenže uvnitř v hlavě, kde se to nedá pofoukat. Napadlo mě, že mě možná zabijí, ale současně jsem vycítila, že mě zabít nechtějí.

„Ne, toho se neboj, víme, co vydržíte,“ odpověděli mi jen o vlasek mírněji. „Takovou drzost jsme ale nečekali! Jak tě vůbec mohlo napadnout, že za všechny vaše nespočítatelné zločiny, za všechny hrůzy můžeme i my, byť jen drobečkem viny? Zasahujeme mezi vás co nejméně a jen tehdy, když nás o zásah výslovně požádáte!“

„Já vím, je to náš svět, kazíme si to sami a vy nám dokonce občas pomáháte. I já bych ale mohla tvrdit, že zlo, proti kterému jsem se nedávno postavila, nepatří k mým zájmům a že se mě netýká.“

„Ty to říkat nemůžeš. Patříš do vašeho světa. Zlo vašich zločinců musíte vyřešit sami, nemůžete čekat na pomoc zvenčí.“

„Já to tak necítím,“ oponovala jsem jim odhodlaně. „Je to otázka měřítka. Také bych mohla tvrdit, že mě zlo v sousedním městě nezajímá. Jen ať si to vypořádají ti, kdo tam žijí. Co když na to ale nestačí? Pak tam zlo pokvete dál – a řekněte mi upřímně, bude to má vina, nebo ne?“

„Bude! Jsi přece ze Země!“

„A není snad celý vesmír společnou záležitostí všech bytostí, které v něm žijí?“

Dáblíci byli nepříjemně dlouho potichu. Že by na ně má čistě pozemská argumentace působila? Podle jejich i podle našich měřítek jsem byla nemístně drzá. Nemohla jsem si ale pomoci, nemohla jsem souhlasit. Buď jak buď, aspoň o nás přemýšlejí, utěšovala jsem se.

Kdybych jen tušila, jakou lavinu jsem právě tou poslední větou uvolnila...

„Kdysi dávno jsme do vašich záležitostí zasahovali,“ řekli mi po chvíli. „Pak jsme od toho upustili. Nebylo to efektivní. Když jsme vás zkusili napravit, ukončit vaše ukrutnosti, okamžitě jste se proti nám všichni obrátili. Vrahové stejně jako jejich oběti.“

„Ano, to jsem už na Zemi zažila,“ přikývla jsem. „Těžko se to chápe, ale stává se to. Zejména když vrahy s jejich obětmi spojuje kmenová nebo náboženská příslušnost a oběti se zastanou lidé z odlišné skupiny. Lidé Země se vždycky spojí proti vetřelcům, i kdyby to bylo jen v určité oblasti. Tím spíše, když se vetřelci liší viditelně, například jinou barvu pleti, řečí, nebo jsou ještě více odlišní.“

„To známe,“ odtušili. „Abys věděla, podařilo se ti vyvolat v našich světech obrovskou diskusi. Tvé argumenty našly i své zastánce. Není jich mnoho, jen asi dvanáct miliard, ale to úplně stačí, teď už to tak nechat nemůžeme. Budeme se vámi zabývat znovu. Ale nečekej, že se o vás v dohledné době shodneme.“

Dvanáct miliard zastánců? To by znamenalo, že nejednám jen s těmi dvěma, jak jsem si bláhově myslela, ale jejich prostřednictvím s celou mimozemskou civilizací!

Trochu se mi z toho točila hlava.

„Prima – aspoň že o nás jednáte...“ vydechla jsem.

„Proč si myslíš, že je to pro vás dobré?“

„Protože je naděje, že přestanete nečinně přihlížet, jak se v tom škvaříme.“

„Možná... Ale váš problém je příliš vážný. Budeme o vás jednat, ale diskuse, které se účastní dvě stě miliard bytostí, se nejspíš protáhne. Její výsledek se asi nedozvíš tady a teď. Budeš se muset vrátit do svého světa.“

„I tak si myslím, že tahle cesta nebyla zbytečná...“

„Máš pravdu. Nebyla. Podařilo se ti podstatně víc než všem ostatním.“

Opět trochu změkli a jejich myšlenky se přestaly podobat žiletkám.

„Dáme ti něco, co bys mohla podle našeho názoru ve vašem světě použít. Už jsme o té možnosti uvažovali, ale když už jsi přišla až sem, je to vhodná příležitost pro obě strany. Budeš muset našeho daru užívat velice uvážlivě. Je na vaše poměry – příliš mohutný. A pak, každého daru se dá používat nejen k dobrému, ale i ke zlému. Neočekáváme, že bys váš svět napravila, ale nebudeš vůči zlu tak bezmocná.“

„Řekla jsem, že přijmu ráda cokoliv, co nám může pomoci, ale přece jen bych se ráda dozvěděla...“

„To k tomu patří,“ přerušili mě netrpělivě. „Abys mohla naše dary využívat, musíš vědět více než teď. Nestarej se už o nic a pojď!“

Vzali mě za ruce každý z jedné strany. Dotyk jejich kůže jsem necítila, jen jemnou kožešinku kombinézy, ze které byly vidět jejich světélkující oči. Napadlo mě, že oči žádných bytostí Země tak intenzívně nesvítí. Oči některých živočichů odrážejí v noci světlo, ale tyhle svítily víc. Měla jsem dojem, že by mohly v noci své nejbližší okolí osvětlovat přímo, nejen odrazem z vnějšího zdroje světla.

„Ano, naše oči svítí,“ potvrdili mi. „Není to proto, aby osvětlovaly naše okolí, má to jiný důvod. Znáť jej nemusíš, není to pro tebe nijak důležité.“

Vedli mě ke kmeni obrovského stromu. Až teď jsem si uvědomila, proč se mi jevily jeho větve tak rozmazané. Když jsem je spatřila, zaostřila jsem bezděčně oči na vzdálenost, ve které by měly své větve odpovídající pozemské stromy. Teď jsem pochopila, že nejnižší větve toho stromu se nade mnou rozprostírají – snad asi kilometr vysoko. Půdorys kmene by se těžko vešel na největší náměstí pozemských měst, koruna se rozprostírala na desítky kilometrů do stran. Ten strom měl rozlohu velkoměsta a když jsem se zběžně rozhlédla, na všech stranách kolem byly další takové stromy, vzdálené tak, že mezi jejich korunami světlo dvou sluncí nerušeně svítilo až k jejich rozložitým kmenům. Cítila jsem se jako trpaslíček, vydaný na milost a nemilost obrům. Dychtivě jsem se ale kolem sebe rozhlížela. Komu z lidí se poštěstí procházet se po neznámé planetě, kdovíjak od Země vzdálené?

„Podle vašeho počítání je to osm tisíc světelných let,“ ujistili mě ďáblíci. „Máme pro měření vzdáleností jiné jednotky, ale není těžké je přepočítat. Světlo našich sluncí ze Země vůbec nevidíte, mezi námi a vámi je veliká temná mlhovina.“

„Ještě nikdy jsem nebyla tak daleko od domova,“ vzdychla jsem si.

„Porozhlédni se tu, když tě to zajímá... Nemusíme příliš spěchat.“

„Kolik našich lidí jste tu měli?“ zeptala jsem se jich.

„Jsi teprve druhá,“ odušili. „Před tebou zde bylo nedávno jen jedno vaše mládě.“

„Jarmilka?“ napadlo mě.

„Ano,“ ujistili mě. „Všechno ostatní obvykle vyřizují *golovyrgy* na místě, mají pro to dostatečnou inteligenci. V případě vašeho mláděte si ale nevěděl rady, proto nám ji poslal k rozhodnutí našich světů. Golovyrgy jsou na Zemi zvyklé na ledacos, ale aby někdo vraždil dítě přímo na nich... to už bylo příliš!“

„Myslela jsem si, že ten bal... golovyrg je živý.“

„Nejsou to přírodní živočichové,“ ujistili mě. „Kdysi je naši předkové stvořili.“

„Oni jsou – umělí?“ vydechla jsem.

„Ano, ale protože mají inteligenci, jsou našimi partnery a my jejich. Jsou dokonalejší a mocnější než my sami. Jen tak mohou setrvávat na rozporuplných světech, jako je Země.“

„A oni dokáží přenášet věci na dálku?“

„Ne,“ odtušili. „Žádný hmotný předmět ve vesmíru nepřekročí rychlost světla.“

„Rychlost světla?“

„Ano – to už přece víte i vy. Proto je putování od jedné hvězdy ke druhé obtížné, ani pro nás nebylo jednoduché. Na rozdíl od vás víme o něčem, co rychlost světla překonává. Tím rychlým poslem je myšlenka – telepatie.“

„Proto o nás víte všechno... Ale vždyť jste u nás byli, nebo se mýlím?“

„Ano, byli jsme nedávno ve vašem světě,“ přitakali mi. „Naše hvězdné letadlo odletělo dál a na Zemi po něm zůstalo několik golovyrgů. Tak jsme začali vaši civilizaci zkoumat. A nutno říci, byl to pro nás šok.“

„Můj přítel Jíra vaše kosmonauty viděl,“ podotkla jsem.

„Neviděl kosmonauty, kteří létali vesmírem,“ opravili mě. „Posádka toho prvního hvězdného letadla u vás zjistila tak hrozné věci, že se ani neodvážila nechat u vás golovyrg. Nechtěli jsme s vaším světem ztratit kontakt úplně, proto jsme umístili golovyrg na nejbližší pusté planetě. Až po dlouhé době jsme se odvážili spustit se na povrch Země. Bylo k tomu zapotřebí velkého rozmýšlení, dlouhých diskusí. Podle vašeho počítání času to trvalo několik staletí. Nediv se – jste výjimka. Jediná výjimka v prozkoumané oblasti vesmíru. Nepříjemně strašlivá výjimka.“

„Objevili jste ve vesmíru i jiné myslící bytosti?“

„Ano, v současné době je jich skoro pět set druhů, světů je ve vesmíru mnoho. Ale žádný vesmírný druh není tak krutý jako vy a se všemi vycházíme v dobrém. Našli jsme ve vesmíru jediný kmen bytostí horších než jste vy. Ale ti už nejsou.“

„Vy jste je předělali?“

„Neměli jsme k tomu příležitost – ty bytosti se dokonale vyvraždily krátce poté, co jsme je objevili. Ani my jsme tomu nedokázali zabránit. Upřímně řečeno, zdá se nám, že i vy balancujete na samé hraně katastrofy.“

Ach jo, to byla informace. Nejhorší na ní bylo, že mohla být pravdivá. Lidé balancují na pokraji atomové války už dlouho.

„Cestujete často na jiné světy?“ zkusila jsem to raději jinak.

„Ne, takové cestování je spíše výjimkou. Nevidíme v tom nic užitečného, pokud se nejedná o průzkum a osídlování nových pustých světů, které si musíme přizpůsobit. Ale ani pak se zbytečně nenavštěvujeme.“

„Možná je to škoda...“

„Z tvého pohledu se to tak může jevit. My nepotřebujeme přenášet na cizí světy hmotu těl, stačí nám přenést telepatií myšlenku, je to rychlejší a výsledné dojmy jsou téměř shodné. Vždyť i vy poslední dobou nahrazujete dlouhé, obtížné cestování zprostředkovanými vjemy, ačkoli ne tak důsledně. Telepatické přenosy myšlenek jsou ve všech směrech dokonalejší než vaše filmové a televizní obrázky. Snad se s nimi ještě seznámíte, ale – nebude to hned.“

„Ale přece občas cestujete, ne? Jak jinak byste mě k vám dostali? Chcete říci, že jsem jen telepatický přenos?“

„Ty jsi další z výjimek. Nic hmotného nemůže cestovat ve vesmíru tak rychle. Ani golovyrg nedokáže poslat nic jiného než myšlenku. Dělá to tak, že všechno, co pohltní, do posledního atomu rozpustí, analyzuje a v podobě myšlenky telepaticky sdělí jinam, kde tu zachycenou myšlenku jiný golovyrg zpětně převede ve hmotu.“

„To znamená...“ zamrazilo mě. To by znamenalo, že mě ten kámen na Zemi svými trávícími šťávami skutečně rozpustil a já jsem teď jenom – kopie.

„Kopie, shodná do posledního atomu,“ ujišťovali mě. „Jako by tě něco někam poslalo po jednotlivých atomech. Také by sis neuvědomovala co se děje. Tvá hmota ovšem zůstala na Zemi, ale ty jsi teď tady u nás. Hmota není důležitá, důležitější je myšlenka.“

„Ale přece,“ otrásla jsem se při pomýšlení, že mé dřívější tělo umíralo v bolestech a křečích, stravované nestvůrným živočichem. A totéž teď čeká tady mě!

„Je to jinak,“ ujišťovali mě. „Analýza a syntéza probíhá, aniž by sis ji uvědomovala. Během rozkladu necítí žádná bytost bolest, nic si neuvědomuje a nic nevnímá. Tělo nemá možnost přenosu nervových impulsů a probudí se až po syntéze na jiném místě. Golovyrg nemusí původní objekt při analýze rozpustit, umí to i bez jeho destrukce, ale zásadně to se živými bytostmi nedělá. Jen si to zkus představit. Vrátila by ses, ale současně by tvoje kopie zůstala tady. Vžij se do toho, že právě ty jsi ta, která se probudí u nás. Chtěla bys tu zůstat?“

Blesklo mi hlavou, že bych už nikdy neviděla Jíru. Mohla bych žít sama na tomto cizím světě? Proboha, jak je to daleko? Osm tisíc světelných let od Země? Snad bych se zdejšími bytostmi vycházela v dobrém – ale my pozemšťané jsme přece společenského založení. To se opravdu raději nechám sežrat. Je to bezbolestné a ani si neuvědomím, co se děje. Raději si budu představovat, že cestuji – třeba nějakým teleportem.

„Dá se to tak chápat,“ ujišťovali mě. „My to používáme už několik desítek tisíc let. Na to by sis jistě zvykla.“

„Asi máte pravdu,“ povzdychla jsem si.

„Pojď už,“ vybídlí mě. „Jinak než pomocí telepatické myšlenky se odsud nedostaneš.“

Ještě jednou jsem se rozhlédla. Už nikdy v životě tohle neuvidím, uvědomila jsem si náhle smutně. Oni sami také necestují po vesmíru. Měla bych jim být vděčná, že jsem jim stála za opravdu mimořádnou výjimku. Kdybych si odmyslela nestvůrně velký strom, jehož koruna se klenula nade mnou v trojnásobné výši Eiffelovy věže, mohla bych se tu cítit skoro jako na Zemi, třeba v nějaké rovinaté oblasti, například v Rusku, v Africe nebo v Americe. Pod nohama mi šustila stejně zelená tráva, jako roste i u nás. Nebyla obřích rozměrů jako zdejší stromy, podobala se k nerozeznání naší pozemské, ačkoliv také pocházela ze světa nesmírně od nás vzdáleného.

Takže ze všech pozemšťanů jsem na téhle planetě byla jen já – a malá Jarmilka.

„Ještě na něco se vás musím zeptat,“ vzpomněla jsem si. „Vy jste si nás trochu upravovali, že?“

„Jen v dobrém,“ ujistili mě. „Trochu jsme pozměnili vaše životní principy, ale nic z našich změn nebudete chápat jako závadu, spíš naopak.“

„Už vím, že fextové stárnou pomaleji,“ přikývla jsem. „Ale co bude s Jarmilkou? Jak dlouho bude dítětem?“

„Tak dlouho, dokud si to bude sama přát. Bude-li chtít, může tak zůstat dlouho. Až si bude přát vypsět, stane se to stejně rychle, jako by tomu bylo bez našeho zásahu.“

„Kdy takhle upravíte všechny lidi na Zemi?“

„Nemůžeme a ani nechceme upravovat ve vašem světě všechny lidi. Zlých je většina a ti by výhody mít neměli. Ale i kdyby všichni lidé u vás byli dobří, je vás příliš mnoho. Kdybychom všem lidem prodloužili život jako vám, stoupl by váš počet nad hranici, kterou žádný svět neunes. Musíte se nejprve napravit a pak dobrovolně – ne násilím – snížit počet obyvatel vašeho světa. Nebude to snadný úkol. My jsme na něm u vás ztroskotali.“

„Náš věk není obvykle delší sta let. Jíra už žije více než třikrát déle a víme o jednom, který žije pět tisíc let. Jakou hranici dlouhověkosti jste nám dali?“

„Žádnou. Budete žít jako my. Až vás to omrzí, až na to ztratíte chuť, stačí přát si smrt. Od této chvíle začnete spět ke svému konci. Nebude to ani potom příliš rychlé, ale rychlejší, než by to bylo přirozenou cestou.“

„A co když nás neomrzí život nikdy?“

„Každého to omrzí,“ ujistili mě. „Objevíme planetu se zbytky civilizace, která u všech svých členů dosáhla nesmrtelnosti. Na tom světě se přestala objevovat mláďata. Tu schopnost si sami museli zrušit, jinak by byl jejich svět brzy přeplněný. Žili tak třicet tisíc let, než je život omrzel. Nemohli stárnout, ale ponechali si pojistku – možnost vzít si život úmyslně. Všichni jí využili. Bez mláďat ta jinak poměrně vyspělá civilizace zanikla. Také váš svět už je strašně přeplněný, s počty mláďat budete muset být opatrnější než dosud, ale vzdát se jich – to by znamenalo konec. Mláďata vás upravených budou mít vaše vlastnosti, ale můžete je mít jen když budete upravení oba – nejste úplně stejní. Dejte si ale pozor, ať je dobře vychováte. Ve vašem světě na tom vždycky hodně záleží.“

Ano, to by vysvětlovalo, že syn Kaščeje a Jagy patřil mezi Nesmrtelné, kdežto Jíra s Majdalenou neměli děti vůbec. To už jsem vytušila, jen se mi to potvrdilo. Ale musela jsem se Rygyňů rychle zeptat i na další otázky, které jsem měla na srdci.

„Můžeme se i my vrátit do věku dítěte?“

„Ne. Bylo by to možné, ale ponechali jsme to nevratné. Můžete omládnout, když zatoužíte po smrti, ale pak si to rozmyslíte. Vaše tělo se pak obnoví do optimální formy, ale jen když si to přejete. Do věku dítěte se ale vrátit nemůžete. Nechtějte to.“

„Jíra nedávno v golovyrgu omládl,“ řekla jsem.

„Golovyrg to dokáže i skokem,“ ujistili mě. „Každého si pamatuje tak, jak ho spolkl poprvé. Může vrátit až do věku dítěte toho, koho si tak pamatuje.“

Napadlo mě, že by to vysvětlovalo stařeckou podobu Kaščeje Nesmrtelného. Jistě se mu v jeho dlouhém životě přihodilo, že neměl pro co žít a přál si smrt, ale pak si to přece jen rozmyslel. Kostlivý stařec, který nemůže umřít, protože pořád doufá... Jak asi vypadá jeho žena? Podle pověstí je známá jako baba Jaga, takže na tom nebude o mnoho lépe... Ale i oni žijí... Proč? Doufají, že se svět změní? A mohli by i oni omládnout?

„Mohli by,“ odpověděli mi Rygyňové, i když jsem to nevyslovila. „Asi si ještě nepřáli omládnout. Je to ale pro ně jistě těžší.“

„Máte pravdu,“ otrásla jsem se. „Žít tisíce let jako baba čarodějnice, to by bylo hrozné. Naštěstí se mi ještě umírat nechce. A co vím, Jíra taky žije rád a naplno.“

„Podle našich dosavadních zkušeností vám to vydrží i několik staletí, někomu i déle. I v našich světech platí pravidlo, že kdo nenajde smysl života, nemá proč žít. Víme, že je to u vás těžké. Pokud toho jedince potkáte, řekněte mu, že může omládnout, bude-li chtít.“

Došli jsme ke kamenné plošině, na níž jsem spatřila typický znak – tvar hákového kříže. Tady to ale nic zlého neznamenal. Pustili mé ruce a trochu mě postrčili dopředu, ale já jsem se otočila a oběma jsem na rozloučenou stiskla ruku, jak je u nás zvykem. Měli je skoro jako my lidé, jenže na každé ruce měli palec a pouhé tři prsty a kůže na nich byla pokrytá velice jemnými šupinkami.

„Máte ruce skoro jako my,“ vyhrkla jsem.

„Ten tvar je nejvýhodnější v celém vesmíru,“ ujistili mě s telepatickým úsměvem. Cítila jsem jej, i když jsem jim do obličejů neviděla.

„Bez dokonalých nástrojů, jako jsou ruce, to mají inteligentní bytosti všude ve vesmíru těžší. Víme to protože jsme se setkali i s takovými.“

Setrvala bych tu ještě déle, ale žádná návštěva se nedá protahovat donekonečna. Ryba a host třetího dne smrdí. Nebyla jsem tu ani den, ale měla bych být vděčná i za to.

„Tak se tu mějte,“ popřála jsem jim.

Odhodlaně jsem vkročila na svastiku a hledala očima otvor v jejím středu. Nebyl tu – ale kámen se náhle rozevřel, takže jsem se propadla do jeho rudohnědých vnitřností...

Zpátky na Zemi

Probudila jsem se večer. Ležela jsem na kamenném šterku na mýtince co by kamenem dohodil od obrovského balvanu. Pro mě už to nebyl balvan s obrazem svastiky na vrcholku. Věděla jsem, že má jméno *golovyrg* a měla jsem už i představu, jak funguje. Trochu jsem se přitom zachvěla, ale hned jsem vyskočila na nohy.

Jsem doma, na Zemi!

Na okamžik mi blesklo hlavou, že už to nejsem já, ale moje kdovíkolikátá kopie. Když jsem se ale štípla do ruky, zabořilo to velice přesvědčivě. Kopie jsem vlastně od chvíle, kdy se pode mnou hákový kříž rozevřel poprvé. Tehdy jsem si to ani neuvědomila.

Vedle mě ležela kniha – encyklopedie, vypůjčená ve školní knihovně. *Golovyrg* ji asi nepotřeboval, vrátil mi ji a tím mi ušetřil její shánění. Tužka a papír tu nebyly, ani mé staré obnošené šaty. V pořádku, neměly už pro mě cenu. Můj první kouzelný oblek zůstal doma. Před svým výletem ke *golovyrgu* jsem si umínila věnovat jej Jarmilčině bratříčkovi Jirkovi. Uměl s ním zacházet, proč mu neudělat radost?

Byla jsem opět oblečená do kombinézy a když jsem zajela rukou kolem límce dovnitř, vytáhla jsem předmět zavěšený na stříbřitém řetízku.

Nebylo to ale sklíčko *betoripku*. Spíš se to podobalo kovovému holubímu vajíčku, pokrytému různě pokroucenými rýhami, tvořícími neznámý ornament. Věděla jsem ale, že na ornamentu nezáleží. Ani jsem se nikoho nemusela ptát, věděla jsem, co je to za věc a k čemu je dobrá. Mimoszemšťané mi během transportu cosi přidali nejen na krk, ale i do paměti. Už bych jim snad ani neměla říkat d'áblíci, ani mimozemšťané, znala jsem přece jejich skutečné jméno, národ *Rygyň*. Věděla jsem ale také, že jejich vejčitý dar *voikosit* může od základů změnit tvář naší matičky Země.

Pak jsem ale pohodila hlavou a *voikosit* ukryla pod novou kombinézu. Poděkovala jsem *golovyrgu* za cestu, kterou mi umožnil. Inteligentní bytost může ocenit zdvořilost. Věděla jsem, že mě i bez očí pozoruje, má přece lepší smysly než my. Pak jsem se ale k němu obrátila zády a s knihou pod paží spěchala ke svému trabantu.

Stál tam pořád, jak jsem ho tam zanechala. Usedla jsem za volant a nastartovala. Tentokrát jsem nenechala zapnutá ani parkovací světla, baterie byla nabitá, motor naskočil a já se rozjela. Na okamžik mi to přišlo k smíchu. Uvědomila jsem si, že jsem vlastně právě přesedla z jednoho dopravního prostředku do jiného. Zatímco *golovyrg* mě v neuvěřitelně krátké době přenesl přes více než osm tisíc světelných let ze vzdáleného světa Rygyňů zpět na Zem, trabant se mě právě snažil dýchavičně dopravit zbytek cesty – pouhých pár desítek kilometrů. Ale i to bylo lepší než jít to pěšky.

Dorazila jsem domů v pořádku. Neměla jsem hodinky, ale podle sílicího šera bylo tak kolem deseti večer. Okna okolních stavení slabě svítla do tmy, ale všude bylo ticho a klid. Nikdo si mě nevšiml, nikdo netušil, že jsem se právě vrátila z dalek, o jakých se nikomu ani nezdálo. Právě tak nevšimavě předtím všichni kromě nás přivítali Jarmilku.

Před naší chalupou jsem zabrzdila, vystoupila a otevřela vrata do stodoly. Zajela jsem opatrně dovnitř, vypnula motor a zhasla reflektory.

Opět doma!

Jíra už mě čekal. V sednici bylo teplo a na plotně se vařila voda na kávu pro dva.

„Dobrý večer!“ uvítal mě. „Kdepak ses dneska toulala?“

Mohl si to zjistit, byl přece jasnovidcem, ale mohl mě sledovat jen ke *golovyrgu*. Tam veškeré stopy končily. Jíra si z toho nic nedělal. Podle něho to bylo bezpečné, sám tu cestu občas podnikl jen aby získal oblek, který později rozřezal, neboť s ním neuměl zacházet.

„Dáš si kafičko?“ nabízel mi.

„Dám,“ přikývla jsem. „Hádej, kde jsem byla!“

„V balvanu d'áblíků,“ odtušil. „Četl jsem, cos jim psala na ten kus papíru. Setkala ses s nimi? A pamatuješ se na něco?“

„Setkala,“ vydechla jsem. „A pamatuji si všechno. Jen nemám zdání, jak dlouho jsem tam byla.“

„Slabých šest hodin,“ odtušil. „Zase nějaká výjimka!“

Trochu mě to překvapilo. Ale Jarmilka se také vrátila neobvykle brzy. Najednou jsem si uvědomila, že ty čtyři dny vůbec nesouvisí s cestou. Týkají se zkoumání každého tvora golovyrgem tady na Zemi. On to zkrátka rychleji nezvládne. Je to asi hodně složité!

„Takže jsem ani nic nezmeškala,“ oddechla jsem si.

„Vrátili tě nějak brzy,“ podotkl. „Vyprávěj aspoň, jaké to tam bylo? Co jsi tam viděla? Byla jsi v jejich světě, jako předtím Jarmilka? Opravdu mají tři měsíce?“

„Byla jsem tam jen krátce,“ přikývla jsem. „Viděla jsem všehovšudy dva **Rygyně** a kousek krajiny. Jejich svět nemá jen tři měsíce, jak tvrdila Jarmilka. Byla jsem tam ve dne, takže vím, že mají i dvě slunce, rudé a zelené. Nebo i víc, ale viděla jsem jen dvě.“

„Co je to – Rygyně?“

„Tak se jmenují d'áblíci,“ ujistila jsem ho. „Budu je raději nazývat jejich jménem. Název **d'áblíci** se pro ně nehodí. Je příliš pozemský – a příliš zlý.“

„Dobrá, to se snad také naučím. Ale povídej, jaká mají města, kolik jich je...“

„Žádná města jsem neviděla,“ ujistila jsem ho. „Objevila jsem se pod obrovským stromem, jaký náš svět nikdy neviděl.“

„Nikde jsi neviděla ani jedno stavení?“

„Nikde,“ zavrtěla jsem hlavou. „Není snad důležité, zda si Rygyněové staví paláce, nebo žijí na stromech.“

„Na stromech – to snad ne...“

„Kdoví...“ usmála jsem se. „Pro nás to neznamená nic, my máme jiný svět než oni. Důležité je, že jsem se s nimi domluvila. Ačkoliv to nebylo snadné.“

„Tak povídej! Což nevidíš, jak hořím netrpělivostí?“

„Ale prosím tě... Nech mě trochu vydechnout.“

Osladili jsme si kávu a posadili se proti sobě.

„Jíro, změnilo se toho strašně moc,“ zvažněla jsem. „Nejenže jsem se s nimi v pohodě domluvila, dokonce jsem je možná přiměla změnit jejich mínění o nás. Nebudeš se asi divit, že nás považovali za primitivy, ale to by bylo pro nás ještě příliš lichotivé. Asi se ti bude zdát přehnané, že nás až do dneška považovali za smečku krvežíznivých šelem a byli jsme pro ně jen o málo víc než obtížný hmyz.“

„To přece odpovídá tomu, co víme,“ nedivil se tomu.

„Vyčetli mi i těch pár mrtvých, které zabili na náš návrh. Myslím tím Boží soudy.“

„Tak proto to tak neodvratně fungovalo!“

„Ano, jenže i my jsme potom byli v jejich očích také trochu vrahové.“

„Neviděli jsme asi jinou možnost...“

„Oni také ne. Každé prokletí znovu posuzovali, ale pak je až na pár výjimek splnili. Pamatuješ se ale, jak tě proklel Ignác? Jeho kletba se přece nesplnila! Ale ne proto, že jsi fekt! Spíš protože se Ignác zmýlil a nebyl jsi vinen.“

„Takže oni to znovu posuzovali...“ zamyslel se. „To znamená, že se musíme setsakra rozmyslet, než je o takovou nepřijemnou službu zase požádáme.“

„Nebudeme je žádat,“ zavrtěla jsem hlavou odhodlaně. „S Božími soudy je konec. Budeme si muset poradit sami. A jinak.“

„To nevypadá dobře... Ne že bych to dělal rád, ale když jsem viděl, jak to působilo na ty menší lumpy... Ztratíme na účinnosti působit na lidi.“

„To se ti jen zdá. Naopak, máme větší možnosti než dosud. Dostala jsem od nich něco, co bude znamenat... já si ještě ani představit neumím, co to bude znamenat...“

„Něco jako druhý medailón?“

„Něco mnohem významnějšího.“

Ukázala jsem mu vajíčko *voikositu*.

„Co to dovede?“ natáhl se ke mně, aby lépe viděl.

„Raději se mě zeptej, co to nedovede,“ vzdychla jsem si. „Nedovede to vychýlit Zemi z její dráhy. Nedokáže to potopit do moře celé kontinenty...“

„Počkej, tak hrozné katastrofy sem neplet! To nemůže být v silách toho vajíčka.“

„To není vajíčko, ale *voikosit*,“ sdělila jsem mu. „Máš pravdu, katastrofy takového rozsahu jsem připomínat nemusela. Existují i menší pohromy. Hurikány, tajfuny, výbuchy sopek, zemětřesení.“

„I to je trochu silné kafe. Raději mě nenapínej a řekni mi, co ta věčička dovede.“

„To jsem ti právě řekla. Tyhle katastrofy už v jeho silách jsou, rozumíš? Může je rychle vyvolat i potlačit.“

„Opravdu?“ zvažněl.

„Ano,“ ujistila jsem ho. „Dovedeš si to vůbec představit? V rukou zločinců by to bylo prokletí. Asi jsi slyšel o výbuchu sopky Krakatau, proti kterému byly i atomové bomby jen prskavkou na vánočním stromečku. Voikosit dokáže způsobit i sopečný výbuch srovnatelný s pověstnou Krakatau nebo i horší kdekoliv na světě, třeba i na místě některého velkého města. Zničil by je důkladněji než Hirošimu. Dříve se lidé báli, že by atomové zbraně mohly zničit svět, ale když si odmyslíš radioaktivitu a zkázu na místě výbuchu, Zemi jako takové by to neublížilo a odolnější druhy hmyzu by to přežily. Tohle by dokázalo zničit svět tak dokonale, že by nepřežili ani škorpióni.“

Okamžitě pochopil, že nemluvím do větru.

„Pak bychom se měli postarat, aby se to nemohlo nikdy dostat do rukou nějakého zloducha. Což takhle to někam schovat? Zakopat hluboko pod zem?“

„Naštěstí to není nutné,“ zavrtěla jsem hlavou. „Ta věčička neposlechne nikoho kromě mě, tak jako medailónek není nic platný nikomu mimo majitele, na kterého je naladěný. Své medailónky můžeme ovládat i na značnou vzdálenost, pokud se na to pořádně soustředíme, ale nikdo jiný u nich nemá šanci. Nehraje roli, je-li dotyčný fextem nebo ne. Právě tak je tomu i s *voikositem*. Tenhle je zkrátka naladěný na mě. A je jediný na světě“

„To by znamenalo, že jsi teď vlastně – vládkyně světa! Králové a císaři jsou proti tobě pouhé loutky!“

„Vlastně máš pravdu,“ přikývla jsem. „Až na to, že nevím, k čemu by mi bylo být královnou. Nedostala jsem to proto, aby se mi ostatní klaněli, spíš abych zabraňovala zlu. A měla bych to udělat.“

„Jen škoda, že jeden člověk svět nepředělá,“ odušil na to zamyšleně.

„Myslíš? No, jeden asi ne, ale teď mě napadlo, že jediný člověk může strhnout tisíce a uvést do pohybu tolik lidí, že se dá mnohé změnit!“

„Většinou to špatně končí,“ potřásl hlavou Jíra. „Vzpomeň si na Napoleona, Hitlera, Lenina, Stalina, předsedu Mao-ce-tunga nebo na Chomejního. Co po nich zůstalo? Milióny hrobů, svět v rozkladu, všude pachuť krve a puch spálených mrtvol.“

„Zapomínáš na Gándího,“ namítla jsem. „Po něm nezůstaly hroby nevinných, ale svoboda Indie.“

„Gándího nakonec jeden z Indů zastřelil,“ připomněl mi.

„Mě nikdo nezastřelí,“ uvažovala jsem.

Jíra se na mě podíval tázavě.

„Snad nechceš napravovat svět?“

„Měla bych!“ prohlásila jsem odhodlaně.

„Myslím, že nedávno bylo v rádiu něco o Africe,“ odtušil váhavě.

„Dobrá, podívám se na to,“ prohlásila jsem. „Chtěla bych si to vyzkoušet, necháš mě chvíli se soustředit?“

„To se rozumí. Mohl bych ti nějak pomoci?“

„Mohl,“ přikývla jsem. „Vezmi za mě případy, které mi tu nechal pan Smetana.“

Dopili jsme kávu výjimečně rychleji než obvykle. Jíra se nabídl, že umyje hrníčky a já jsem zatím upalovala lehnout si do postele. Nutno přiznat, že Jíra s nádobím mnoho času neztratil, ale než stačil přijít za mnou do komory, ležela jsem s otevřenýma očima a jen jsem zhluboka oddychovala.

„Mám to,“ oznámila jsem mu.

„Co máš?“ otázal se.

„Prakticky jsem ukončila válku. Seslala jsem na ně něco, co by mělo to šílenství zastavit.“

„Proboha! Snad ne nějakou katastrofu? Vždyť by to byla pohroma především pro obyčejné lidi! Zadrž!“

„Nejsem cvok,“ zamračila jsem se. „Nikoho si nevezmu na svědomí, to by se jistě Rygyňům nelíbilo. Nebezpečné to není. Žádné zemětřesení, žádný tajfun. Ačkoliv – jim se to jako katastrofa možná jevit bude. To se teprve uvidí.“

„Co jsi jim vlastně provedla?“

„Nic moc... Jen menší magnetickou anomálii, nebo spíš pořádnou magnetickou bouři.“

„Promiň, ale tomu nerozumím. Vůbec nic mi neříká pojem magnetická anomálie. Co to je a jak se to projevuje?“

„Viditelně na kompasech. Ty se tam teď otáčejí ve vysokých obrátkách.“

„Toho by si vojáci nemuseli vůbec všimnout. A určitě by to bylo poslední, co by jim vadilo...“

„Jenže jim nefunguje nic, co má něco společného s elektromagnetismem. Vysílačky, radary ani telefony nefungují. Benzínové motory se zastavily, protože vysadilo zapalování. Diesellové motory by sice běžet mohly, ale nikdo je nenastartuje. Veškeré elektromotory po zapnutí vyhodí pojistky, fungují jen osvětlovací žárovky na baterie. Zato všechny elektrárny se právě jedna po druhé zastavují. Kdyby pro nic jiného, nedají se ovládat.“

„To také uškodí především civilistům.“

„Myslíš? Ti si už dávno odvykli spoléhat se na elektřinu z veřejného rozvodu. Ale představ si, jaký zmatek panuje na všech štábech, když jim nejdou ani polní telefony.“

„Budou to řešit pomocí kurýrů.“

„Bez aut, bez motocyklů, bez letadel?“

„Určitě mají koně. Případně je mohou zrekvírovat pro válečné účely sedlákům. To se dělalo a dělá.“

„Dnešní farmáři nemají dost koní, aby to armádě stačilo. Automobily, traktory ani lokomotivy nejezdí, letadla nelétají. Vojákům brzy dojde střelivo – snad to na ně bude platit. Nemají možnost přivést si munici, nemají jediné provozuschopné auto.“

„To armáda vyřeší. Munici budou dopravovat stovky mužů na kolech a s batohy. Jestli to nemá vliv na samopaly a ruční zbraně, budou se zabíjet dál.“

„Pak by mi nezbylo než použít něco silnějšího. Třeba nějaké mírnější zemětřesení. Myslíš, že by to jako varování nepochopili?“

„Zemětřesení?“ znejistěl Jíra.

„Je to v mých silách,“ ujistila jsem ho.

„Nevím... Aby ti to nepřerostlo přes hlavu!“ strachoval se.

„Mohla bych udělat něco opravdu nepříjemného. Mohla bych nad územím, kde se válčí, rozprostřít blánu pohlcující světlo. Rázem by byli ve tmě. Bez slunečního tepla by i v Africe uhodily třeskuté mrazy, horší než v Antarktidě. Myslíš, že by nezastavili boje ani pak? Kdyby to nestačilo, mám ještě horší prostředky! To už bych je litovala.“

„Ty mě úplně děsíš!“

„Zatím jim nechám jen tu magnetickou anomálii,“ rozhodla jsem.

Nedočkavě jsme se ten večer těšili na zprávy, ale bylo to pro mě zklamání. Z válečné oblasti přestaly docházet veškeré zprávy. Samozřejmě – bez elektřiny nemohli reportéři své dojmy sdělit ostatním. Nejistota mohla znamenat cokoliv.

Zprávy zatím pokračovaly. V Plzni začal proces s pěti nájemnými vrahy. Tihle profíci neudělali jedinou chybu – a přece se ocitli před soudem. Netušili, že policie na mé označení rozkope kus silnice a najde tam klíčové důkazy jejich zločinu. Vyšetřovatelé tam objevili mrtvoly a zajistili důkazy.

Jeden policista jim ale prozradil, že stopy k jejich zločinům dodala Policii jasnovidka. Neuvedl sice mé jméno, ale dal jim aspoň vysvětlení. Dozvěděla jsem se, že mi všech pět mi přísahalo strašlivou pomstu, až se opět dostanou na svobodu. Nedivila jsem se jim. Pro ty vážené občany musel být kriminál pořádný šok. Zejména když si byli jistí, že se na jejich zločiny nikdy nepřijde. Na pomstu jsem se ale měla těšit až za pětadvacet let. Tolik jim každému vyměřil soud.

„To bychom měli za sebou,“ pochvaloval si Jíra při večerní kávě. „Co dál?“

„To samé co dosud,“ odušila jsem. „Budu učit ve škole, ty máš také zaměstnání. Když budeme mít nějaké detektivní případy, budeme je řešit společně po večerech.“

„Nic víc?“ vzal mě jemně za ruku.

„Zatím nic víc,“ stiskla jsem mu ji. „Samozřejmě věci ani nepočítám...“

„Napadlo mě, že bychom mohli – a asi měli – do toho zapojit ostatní fexty, co jich po světě je. Každý má svůj medailonek a měl by jej využít,“ pokračoval.

„Dobrý nápad!“ souhlasila jsem. „Máš na ně nějaké spojení?“

„Obrátím se na Františka, ten ví o každém. Kromě toho bych mohl některé objet, vím kde bydlí. Franta mi poví o dalších, o kterých zatím nevím.“

„Myslíš, že se k nám přidají?“

„Uvědom si, všichni prošli balvanem – a ten přece lumpy bezpečně odhalí.“

„Ano, ale od té doby uplynula řůra let. Kdo z nich tou zkouškou prošel znovu? Jen ty, znáš přece tajemství *golovyrgu* – sebe a Jarmilku nepočítám, jsme mezi fexty krátce. Lidé se časem mohou změnit.“

„Přesto si myslím, že jim mohu bez výčitek věřit. Vezmi si, co jsi říkala o Božích soudech. Kdokoliv z nás někoho vyzval, splnilo se to – s jednou výjimkou. Znamená to, že nepozemský národ *Rygyňů* o našich činech stále ví. Kdoví, možná všichni ve svých hlavách nosíme něco jako telepatické vysílačky – nebo něco takového.“

„Myslíš, že jsme jen takové – chodící sondy?“ zamrazilo mě trochu.

To mě dosud nenapadlo – a přitom jsem ze všech lidí nejvíce věděla o všem, co se národa *Rygyňů* týkalo. Zůstala jsem na chvíli jako omráčená. Jestli si nás uzpůsobili – a bylo by to logické – pak právě my fextové sloužíme civilizaci vesmíranů k průzkumu našeho světa. Jsme nejdokonalejší roboti jaké si mohla vymyslet. Pomyšlení, že jsme o málo víc než chodící a mluvící panenky, by ale otrásl i tvrdšími naturami. Něco na tom bude,

uvědomovala jsem si. Živý–neživý balvan **golovyrg** každého, kdo se dostal dovnitř, rozpustil na atomy, takže já už jsem třetí kopie původní učitelky Martiny Kodětové. Jíro, Jíro, tys mi pěkně zamotal život!

Jíra mlčel. Kdybych své myšlenky vyslovila nahlas, snad by mi odpověděl, ale takhle nemohl vědět, co se mi honí hlavou. Horší je, že kdesi daleko ve středu Galaxie někdo...

No dobře, napadlo mě, tak ať si **ten někdo** poslouží, když chce vědět, co se u nás děje... Vlastně je chápu, neměla bych se jim divit. Je to sice nerovnoprávné, neboť my o nich nevíme nic, kdežto oni získávají o našem světě dokonalý obraz, o jakém se nám ani nesní, ale na druhou stranu musím přiznat, nedostávají jej zadarmo.

Například já bych bez jejich pomoci byla už dávno mrtvá. Asi by mě už v tamté kůlně zastřelil grázlík Žorž. Pro něho jsem byla nepohodlný svědek. Dovezla jsem darebáky do bezpečí na smluvené místo, ale zbytečně doufala, že mě budou i pak potřebovat jako šoféra. Nejspíš by si se mnou ještě **užili** jako se ženskou, ale až by na místo dorazil ozbrojený doprovod vedený tatíčkem, zbavili by se mě hned v té kůlně. Nebýt Jíry...

A co půlkilová nálož trhaviny, kterou mi pověsil na krk druhý z brášek, Jaroslav? A pak všechny ty velkorážné střely vypálené zblízka! Každá přece spolehlivě zabíjela – i když jiného, než komu byly určeny. Také za to bych měla být Rygyňům vděčná. Nebýt jejich pomoci, už bych vůbec nebyla.

Jenže vědět, že mě někdo sleduje i v posteli...

No a co, napadlo mě. Kromě exotiky nás určitě sledují jen jako odlišný živočišný druh. Vzpomněla jsem si, že naši vědátoři nedávno v rámci jakýchsi pokusů promítali lidoopům pornofilmy – a co se stalo? Šimpanzi, orangutani a gorily se na to chvíli znechuceně dívali, ale brzy se opět věnovali vzájemnému probírání blešek. Bylo pro ně zřejmě zajímavější.

Tak se tedy poučte, Rygyňové!

Udělala jsem si v rychlosti přípravy do školy pro příští týden a pak jsme se s Jírou věnovali jasnovidectví. Smetana se bude divit, pomyslela jsem si.

My o vlku a on byl v té chvíli na cestě k nám.

Dorazil v nezvyklou dobu, ale přinesl případ, který bylo potřeba urychlit.

Týkal se malé ztracené holčičky a Jíra se nabídl, že se tomu věnuje, abych mohla návštěvě uvařit kávu. Samozřejmě jsem uvařila hned tři a než se voda začala vařit, povídala jsem si s panem Smetanou o nejnovějších událostech.

Brzy se dostala na přetřes i válka, odtud přestaly přicházet veškeré zprávy. Zprvu jsem jen poslouchala, co mi pan Smetana vyprávěl, ale dlouho mě poslouchat nenechal.

„Co vlastně o tom víte vy jasnovidci?“ obrátil se na mě, když zhruba shrnul, co jsme znali už ze zpráv.

„Kdybych vám nakrásně řekla, co se tam děje, neuvěříte mi,“ usmála jsem se.

„Vy o tom víte víc?“ díval se na mě zkoumavě. „Mělo mě to napadnout. Když si můžete všechno ověřit nadpřirozenou cestou...“

„Mohli bychom,“ přikývla jsem. „Ale nepotřebovala jsem si nic ověřovat. Já jsem totiž tu ztrátu spojení způsobila.“

„To snad ne!“

Ujistila jsem ho, že je tomu tak a popsala mu, jaké obtíže tam právě mají.

„Vy můžete i tohle? Začínáte mě děsit!“

„Zneužití se snad nemusíte bát,“ ujistila jsem ho.

„Vám bych věřil – ale ty neznámé síly může zneužít někdo jiný a to by bylo zlé.“

„I kdyby se někomu podařilo zmocnit se zdroje, nebude mu nic platný. Ty síly poslechnou na celém světě jedině mě.“

„Víte to tak určitě?“

„Vím. Vzpomínáte, jak jsem vám nabízela zkusit si amulet a jak vás neposlechl? Dnes o tom vím více. Vím například, že každá taková věc poslouchá na světě pouze toho člověka, komu byla svěřena. Je dokonale naladěna na jeho mozkové vlny, všechny ostatní ignoruje. Vlastně jsme to společně zjistili už tenkrát, ale dnes mám v tomto směru naprostou jistotu.“

„Odkud ji berete?“

„Dostala jsem podrobné školení,“ odvětila jsem. „Nebylo z tohoto světa.“

„Ze záhrobí nebo z jiné planety?“ zeptal se věčně.

„To druhé,“ přikývla jsem. „Věříte mi? Vypadá to jako případ pro psychiatry, ale u nás byste se neměl divit ničemu.“

„To máte pravdu. Ale už jste mě přesvědčila tolikrát, že si nedovolím pochybovat. Kde to školení bylo?“

„Na návštěvě v jednom velice vzdáleném světě,“ ujistila jsem ho vážně. „Osm tisíc světelných let od Země. Využila jsem možnost dostat se tam a také se vrátit.“

„S pomocí vesmířanů?“

„Ano. Ale nechtějte vědět víc.“

„Proč? Také bych se chtěl odvážit něčeho podobného. Ale o to snad ani nejde. Víc by mě zajímalo, jaké úmysly mají ti vesmířané s námi.“

„Žádné nebezpečí Zemi nehrozí, můžete klidně spát.“

„Tvrdíte to, jako byste měla důkazy. A zatím můžete být pod nějakým vlivem, ani si to neuvědomujete.“

„Na to potřebujete jen obyčejný selský rozum,“ usmála jsem se trochu. Dotkla se mě ta nedůvěra k Rygyňům, ale budiž, vždyť je neznal. Vymysleli jsme si celé plejády vetřelců z vesmíru a ostražitost bych měla pochopit. V jednom měl pravdu. Jsem pod vlivem Rygyňů. Ale vím o tom – a dokonce to schvaluji!

„Vezměte si dobu, kdy se zde poprvé objevili. Bylo to na sklonku doby ledové, vládla tu doba kamenná a na Zemi žili nevzdělaní barbaři. Myslíte si, že by se mohli lidé postavit na odpor vesmířanům luky a šípy, když oni odrážejí střely z rychlopalných zbraní a mohou vyvolat zemětřesení? Kdyby nás chtěli ovládnout, nebo i zlikvidovat, měli k tomu dostatek příležitostí. Nic takového tenkrát neudělali a to nám dává naději, že nic takového neudělají ani v budoucnosti.“

„Jenže to vám tvrdili oni. Co když je to jinak? Co když jsou tady jen krátce a připravují invazi?“

„Pak vás možná přesvědčí Jíra. Ten se pamatuje na jejich poslední návštěvu, odehrála se krátce po Bílé hoře.“

„Od té doby tu nebyli?“ podíval se na mě pátravě. „Není to podivné? Mít takovou možnost cestování my, určitě bychom ji nenechali celá staletí ležet ladem.“

„Asi se budete divit, ale nestojíme jim za návštěvu. Na Zemi už byli a všechno co je zajímalo si prohlédli. Mají nás v seznámech, cesta sem je pro ně vlastně maličkost, ale snad právě proto se k nám nikdo nechystá. Kdybyste jen tušil, kolik je ve vesmíru zajímavějších světů, nedivil byste se.“

„No, nevím,“ bručel si vážně. „Jste pro mě čím dál tím záhadnější. A já jsem vám chtěl navrhnout, abyste se dali do služeb policie... Oba dva...“

„A co tomu brání?“ podívala jsem se na něho. „Od našeho posledního shledání se moje možnosti zvětšily, až se mi z toho trochu točí hlava,“ přiznala jsem. „Nemuselo by to ale vadit.“

„Nevím... jde o to, zda budete mít ještě zájem, když můžete takové věci...“

„Proč by ne? Povídejte,“ vybídla jsem ho lakonicky.

„Podle současných předpisů vás nemůžeme přijmout přímo,“ začal zdlouhavě. „Nikdo od vás nebude vyžadovat, abyste se účastnili akcí jako řadoví členové. Uvažovali jsme o vás v užším kruhu pár zasvěcených kolegů. Chtěli bychom vás zaměstnat jako odborné poradce detektivy, ale povedeme vás v anonymitě.“

„Proč si myslíte, že bychom se my dva nemohli zúčastnit skutečné akce? Vzpomeňte si, co jsem vám řekla o naší podstatě. Střelné zbraně fextům neškodí. Mohli bychom bez nebezpečí zasahovat i proti nejnebezpečnějším ozbrojeným zločincům.“

„Věřím, ale to nebude vaše starost. Zaměstnáme vás i tak dost, nebojte se. Asi bychom mohli v jistých případech využít všech vašich schopností, ale nechali bychom si to pro krajní případy. Určitě by nebylo dobré, kdyby o vás eventuální protivník předem věděl. Proto bychom spolupráci s vámi nezveřejňovali. Vaši existenci zatajíme, veřejnost o vás nebude vědět, ale pokud jsem dobře pochopil, o slávu vám beztak nejde.“

Mezitím přišel Jíra. Ztracené děvčátko objevil, ale bylo prý na pokraji sil a bylo nutné okamžitě jednat. Pan Smetana to zajistil mobilem a tím jsme opět měli klid. Zopakovala jsem Jírovi nabídku, abychom se oba dali do služeb policie.

„To jsme sami chtěli,“ řekl Jíra. „Dokonce bychom mohli přemluvit pár dalších.“

Dohodli jsme se, že do oficiálních služeb policie vstoupí Jíra. Nesouhlasil ovšem s tím, že by se neměl účastnit žádných nebezpečných akcí.

„Velkou část života jsem byl vojákem,“ přesvědčoval pana Smetanu. „Určitě déle než jste naživu. Ve všech bitvách jsem se pohyboval co nejvíc vpředu, nikdy jsem se za nikoho neschoval. Setkání s německým tankem dopadlo špatně pro posádku toho tanku. A vy mě chcete někde schovávat, aby mě neofouklo?“

„Dobrá, mohl bych zařídit, abyste dostal kursy pro zacházení se zbraněmi a tak...“

„Myslíte, že je budu potřebovat? Kdybych musel zabránit vraždě rukojmí, ujist'uji vás, že umím střílet ze všech typů ručních palných zbraní, co se kdy v Evropě objevily od Třicetileté války!“

„Prozatím jsme se dohodli, že vaši existenci zatajíme,“ trval na svém Smetana.

„Proboha – proč? Vždyť právě to by muselo největší lumpy dokonale odstrašit. Dosud se mohli spoléhat na to, že se na jejich lumpárny nepřijde a v nejhorším, že se prostřílejí pomocí rukojmí. Koho by napadlo páchat zločiny, kdyby se vědělo, že proti jasnovídcům a fextům nemá nikdo z nich nejmenší šanci?“

„Nechtěli jsme, aby naopak někdo objevil, jak by se vám dalo uškodit. Jako jasnovídcí máte pro policii větší význam. Nebojte se, lumpové brzy poznají, že se jejich šance prudce zmenšily. A kdyby nastala chvíle vyžadující nezranitelného bojovníka, vzpomněli bychom si na vás včas.“

„No dobrá, tohle přijímáme, vid', Martino?“

„Pro mě za mě, ale tento školní rok ještě dokončím jako učitelka. Není dobré, aby se dětem měnili učitelé jinak než o prázdninách.“

Ve službách zákona

V následujících dnech se nic podstatného nezměnilo. Pan Smetana mi předal služební mobil a zase odjel. Hned první den se ozvalo zazvonění, představil se mi kapitán Malík a požádal nás o objasnění nové záhadné vraždy. Policie zatím měla k celé věci jedinou stopu: mrtvolu staršího muže ve značně pokročilém rozkladu, nalezenou v lesní houštině.

Případ si vzal na starost Jíra, ale nezávisle na něm jsem se do toho pustila i já. Nebylo příjemné sledovat vraha při práci, ale za chvíli jsme to měli za sebou. Oba jsme shodně přišli na vraha i na ztracené důkazy. Nejprve jsme dali naše postřehy a zejména důkazy dohromady a pak jsme vytočili dohodnuté číslo. Kapitán Malík si naše hlášení zapsal, poděkoval a řekl, že prozatím žádné další případy nemá.

Navrhla jsem mu tedy, aby se spojil s jinými policejními centrály a naše služby jim nabídl. Odpověděl, že už o tom uvažovali, ale zatím se rozhodli držet nás v tajnosti.

Večer jsme se konečně dozvěděli zprávy z oblasti, postižené magnetickou bouří. Ale nebyly vůbec dobré. Pravda, přestala tam fungovat elektřina a zastavily se motory, bohužel to neovlivnilo střelné zbraně. Ochromení těžkých zbraní vládní strany využila ozbrojená opozice k útoku, spojenému s nelítostným vražděním, kterému padly za oběť tisíce civilistů i novinářů. To se mi tedy nepovedlo! Já husa! Tím jsem pouze prohloubila a přiživila chaos. Ještě jsem napomohla stvůrám, financovaným zvenčí, rozvracet další nešťastnou zemičku!

Zrušila jsem okamžitě magnetickou anomálii. Budu muset vymyslet něco jiného, ale ne hned. Ukvapené zásahy jsou jako hašení požáru benzinem.

S Jírou jsme se nakonec shodla, že budu zasahovat jen tam, kde to sami dobře známe. A že do toho zapojíme i další feixty.

Napsala jsem tedy na počítači dopis pro Jírovy kamarády. Požádala jsem je, aby nás co nejdříve v zájmu dobré věci navštívili a pokud ještě mají *betoripky*, amulety od d'áblíků, aby je přinesli s sebou. Slibovala jsem jim, že je s tím naučíme zacházet.

Dopis jsem několikrát vytiskla, s Jírovou pomocí napsala adresy, nalepila známky a vhodila do poštovní schránky. Poslali jsme je prozatím českým feixtům s tím, že na ostatní přijde řada později.

„Nejsem si jistý, zda někdo přijde,“ strachoval se Jíra. „Nejspíš dorazí Honza Sladký, kdysi řečený Kozina, a možná i Franta Hrubý, to jsou dva známí nadšenci. U ostatních si nejsem jistý, ostatně jsem je už hrozně dlouho neviděl a ani nevím, jestli jsem napsal správné adresy. Mohly se dávno změnit.“

Večer nám zavolal kapitán Malík a neklidným hlasem nás požádal o pomoc. Šlo o osmileté děvčátko, které se za záhadných okolností ztratilo v nedaleké vsi. Kdosi si prý všiml cizího auta, které se pomalu projíždělo po vesnici sem a tam a pak zmizelo.

Dívku jsem objevila dříve než jsem položila sluchátko. Stačil mi na to okamžik soustředění. Pak jsem ale vyskočila.

„Pane Malík?“ vyhrkla jsem rychle. „Jste tam ještě?“

„Ano – čekám,“ ujistil mě.

„Znáte to v té vsi?“

„Ovšem.“

„Vezměte si služební auto a aspoň jednoho chlapa v uniformě a jed'te tam. Já tam jedu také, setkáme se na křižovatce u kravína. Tam vám řeknu, co dál.“

„Ale – vy byste neměla...“

„Nezdržujte – Marušce jde o život!“ zarazila jsem ho.

Přerušila jsem spojení a vyskočila.

„Jíro!“ vykřikla jsem.

Ozval se mi z komory.

„Pojeď se mnou!“ prolétla jsem kolem něho a rychle jsem otvírala vrata.

„Co se děje?“

„Sadista unesl holčičku,“ vysvětlila jsem mu. „Chce ji zabít, pojeď se mnou, podíváš se mi na to cestou.“

„Ty budeš řídit?“

„Samozřejmě,“ odtušila jsem.

Nepotřebovala jsem vyjíždět, rozhodla jsem se vyzkoušet *voikosit*. Motorem jsem se nezdržovala. Trabant bez řidiče prudce vycouval z garáže a zastavil před chalupou, zatímco jsem zavírala vrata. Jen okrajově jsem zaznamenala údiv staršího souseda, který na prázdné auto udiveně třesl očima. Neměla jsem čas ani na zdlouhavé vysvětlování, ani na maskování toho efektu. Nasedli jsme a vyrazila jsem. Soused zůstal stát jako tvrdé Y, když nás viděl jet bez motoru. Malíka s dalším policistou jsme předjeli za městem. Vzala jsem to schválně kolem policejní stanice, ale zatímco my jsme urazili cestu od nás do města, oni sotva stačili vyjet ze vrat. Musela bych zpomalit, aby mi stačili, proto jsem raději zastavila.

„Nasedněte si k nám,“ navrhla jsem Malíkovi.

„Přesedněte si k nám,“ volal na mě Malík okýnkem. „Máme určitě rychlejší fáro.“

Nemínila jsem se s ním hádat. Bylo mi jedno, kterým autem pojedeme. Aspoň trabantu neopotřebuji pneumatiky.

„Dobrá, přestupujeme,“ kývla jsem na Jíru. „Na hádky není čas.“

Auto jsem odstavila, zamkla a nasedla dozadu k Malíkovi. Jíra už seděl, pohodlně se opřel a zavřel oči. Opravdu to vypadalo, jako kdyby si únavou zdříml.

„Odbrzďte, ale nedávejte tam rychlost,“ požádala jsem policistu za řízením.

„Proč?“ podivil se.

„Nechci vám očesat převodovku,“ vysvětlila jsem mu suše.

Nechápal, ale po několika vteřinách jsem mu nemusela nic vysvětlovat. Ačkoliv motor běžel jen na volnoběh, auto vyrazilo jako dragster. Během necelých deseti vteřin dosedla ručička tachometru na konec stupnice – dál neměla kam. Auto zrychlovalo dál, jak se dalo poznat už jen podle síly, která nás mačkala do sedadel.

„Co... co to je?“ vyhrkl řidič.

„Nebojte se, řídím já,“ ujistila jsem ho. Seděla jsem na zadním sedadle a přitom jsem měla na další jízdu větší vliv než on, ačkoliv se křečovitě držel volantu.

„Ve vsi máme volno,“ ujistil mě Jíra, aniž by otevřel oči.

Proletěli jsme vesnicí jako raketa a vyděsili pár lidí na zastávce autobusu.

„Martino, pozor, jede proti nám autobus a předjíždí ho ňákej magor,“ hlásil mi Jíra. Jen on viděl, co se děje za nepřehlednou zatačkou.

Bohužel, bylo to tak. Zpomalila jsem, až jsme se všichni museli opřít o co šlo, ale bylo to málo. Nepříliš široká silnice byla do posledního místečka plná. Autobus lízal krajnici, ale mercedes na naší straně byl skoro stejně široký a řítit se jako šílený. Nenechal nám ani metr.

Policista za řízením zesinal a sešlápl pedál brzd. Marně – bylo mu jasné, že srážce při téhle rychlosti nezabrání. A ke všemu brzdy totálně selhaly. Totiž – neselhaly. Všechna kola policejního vozu se zablokovala a ručička tachometru ulehčeně přistála na nule, jenže auto jelo dál. Zvedlo se do vzduchu a nad mercedesem přeletělo ve výšce korun stromů.

„Do prdele!“ ulevil si náš bezmocný řidič.

„Jen klid,“ napomenula jsem ho. „Řídím já, už jsem vám to přece říkala.“

Auto pomalu přistávalo na vozovku. Ve chvíli, kdy se dotklo pneumatikami asfaltu, ozvalo se zakvílení, jako když dosedá na ranvej jumbo-jet. Za námi zůstal jen modrý oblak

kouře ze spálené gumy. Kola se tím pádem opět roztočila a ručička tachometru se podruhé opřela o horní doraz.

„Pozor, dvě ostré zatačky,“ upozorňoval mě se zavřenýma očima Jíra. „Ale nikdo proti nám nejede.“

Prosmykli jsme se oběma. Neviditelná síla přitiskla auto na silnici, jinak bychom se zvedli, chvíli jeli po dvou kolech a skončili v příkopě nebo na některém mohutném kmeni starého stromořadí.

Příští vesnice byla ta, odkud děvčátko zmizelo.

„Pozor, na návsi je plno lidí,“ upozornil mě Jíra. „Chodí přes silnici jak je napadne a nedá se to odhadnout.“

Mohla bych je snad i přeletět, ale bleskově jsem se rozhodla jinak. Zpomalili jsme jako tryskáč na padáku. Návěs byla plná lidí, postávali po malých hloučcích a diskutovali. Stálo tu další policejní auto, ale velký černý vlčák kroužil po návsi bezradně. Pochopitelně ztratil stopu tam, kde ten chlap dívenku vtáhl do auta a odjel. Pes tady nebyl k ničemu.

Projeli jsme za kvílení sirén opatrně davem. Lidé uskakovali a policisté, když spatřili policejní auto, raději také uhnuli. Pak jsem začala zrychlovat, až jsme opět skoro letěli.

„Je to támhle na té samotě,“ oznamoval nám Jíra. „Má ji ve stodole – ale jedeme na poslední chvíli!“

To jsem věděla stejně jako on. Musela jsem se ale ještě víc soustředit. Samota, ze tří čtvrtin obklopená lesem, stála daleko od silnice i od nejbližších domů vesnice. Stavení bylo udržované, ale přitom budilo dojem opuštěnosti. Mimo majitele sem zřejmě nikdo nechodil.

Policejní auto prudce zatočilo na příjezdovou cestu. Naposledy se vzneslo, přehouplo se přes vrata a dopadlo na dvůr, kde stejně prudce zabrzdilo a zůstalo potichu stát, protože motor cestou zhasl, aniž bychom si toho v bláznivém letu všimli. Rychle jsme otvírali dveře. Z nedaleké stodoly se totiž ozýval tlumený, ale zoufalý dětský nářek.

„Všichni za mnou!“ vyskočil Jíra.

Probudil se v něm voják, ale ani já jsem nezůstala pozadu. Jen jsem se trochu zdržela s vraty od stodoly. Velká dřevěná křídla se rozlétla přímo proti nám tak prudce, až to závěsy nevydržely, vytrhly se ze zpuchřelých trámů a obě půlky vrat odlétly stranou. Stodolu zalilo ostré sluneční světlo, ve kterém jsme na vlastní oči spatřili něco hrozného.

Uprostřed mlatu na dlouhém provazu přehozeném přes trám viselo za ruce malé děvčátko. Jeho bosé nožky spoutané provazem se bezmocně zmítaly kousek nad zemí. Dítě zoufale kvílelo bolestí a hrůzou, ale ústa mělo přelepené lepící páskou, takže to nebylo slyšet daleko. Na tělíčku, na rukou i na nohou mělo spousty řezných ran, ze kterých kapala krev do zvětšující se krvavé louže na podlaze.

Ostré sluneční světlo donutilo chlapa, který dítěti velikým nožem pomalu a pečlivě rozřezával kůži na nohou do tvaru pentagramů, aby se otočil. Prudké světlo ho na okamžik oslnilo a navíc se až teď ozvalo praštění vrat, dopadajících na dvůr.

„Jménem zákona!“ vykřikl kapitán Malík.

Vběhli jsme na mlat všichni čtyři současně.

„Rexi, vem si je!“ ukázal na nás oslněný chlap.

Obrovská žíhaná doga nezaváhala. Skrčila se, pak se prudce odrazila...

Klikatý modrý blesk šlehl na mlat těsně před běsnící zvíře. Ohlušil nás hrom, zesílený ozvěnou od stěn stodoly. Doga padla na bok, začala se zmítat v křečích a výt. Šok z úderu bleskem – ale mohla dopadnout hůř, i teď jsem se dost krotila. Jíra se ochromenému zvířeti vyhnul a jedním skokem byl u chlapa, jako by ani neviděl obrovský nůž v jeho ruce.

„Člověče, dávejte pozor, ten sadista je ozbrojený!“ varoval ho Malík a vytahoval raději služební pistoli.

Chlap vymrštil ruku s nožem Jírovi špičkou přímo do břicha, jenže Jíra si nevšímal zvuků trhající se látky. Svou vahou chlapa srazil pod sebe a v okamžiku mu klečel na prsou. Sadista se při pádu naznak udeřil do hlavy, takže nebyl schopen odporu, ale neměl by šanci ani být mistr světa v těžké váze, Jíra by se popral i s medvědem. Nebylo by to poprvé.

„Máte s sebou želízka?“ obrátil se Jíra trochu udýchaně na policisty.

Ozvalo se několik cvaknutí kovových pout na rukou, další na nohou. Jíra vyskočil s krvavým nožem sadisty k dívence a švihnutím přeřal provaz, na kterém visela. Nůž odletěl stranou a Jíra zkrvavené bezvládné tělíčko dítěte zachytil do náruče.

„Martino, sežeň někde vodu,“ obrátil se ke mně naléhavě.

Dívanka omdlela – vzhledem k tomu, co právě zažila, jsem se ani nedivila.

„Mám lepší nápad,“ zavrtěla jsem hlavou. „Polož ji.“

„Na zem?“ nechápal.

„Ano, tady,“ ukázala jsem mu.

Z kapsy pod sukní jsem vytáhla rudohnědý míček. Jíra pochopil a opatrně položil dívku na mlat stodoly.

Zatáhla jsem za černý chloupek a položila míček na bezvládné tělíčko. V několika okamžicích před námi ležela dívka oblečená v rudohnědé kombinéze. Doufala jsem, že ji to zahřeje, navíc by ji kombinéza rychle zbavila hladu i žízně. Víc jsem nedoufala, ale v této chvíli bylo jistě i tohle důležité.

„Co je to za vymoženosti?“ divil se kapitán Malík.

„Toho si nevšímejte,“ mávla jsem rukou. „Hleďte si důkazů a tady toho grázla, ať vám neuteče.“

„S tímhle se nedá utíkat,“ ujistil mě druhý policista a ukazoval na želízka na nohou chlapa. „Ale co tu tropíte s tím dítětem?“

„Řekla bych, že jí to pomůže,“ vzdychla jsem si. „Měli byste přivolat sanitku, nevidíte tu kaluž krve? Maruška je v šoku, ale žije! Panebože, přijít o chvílku později...“

Řidič odběhl k autu zapnout vysílačku.

„Neudělal vám nic?“ staral se Malík o Jíru.

„Rozřezal mi kabát a košili,“ ukazoval Jíra. Řezná rána mu šla těsně nad opaskem kalhot, ale kůže na břicho zůstala celá, i když na ní pomalu bledla červená čára v místech, kde po ní přejelo ostří.

„To jste měl ale setsakra kliku,“ zhodnotil to druhý policista znalecky.

Netušil, že pro každého jiného by ta rána znamenala harakiri a nejspíš jistou smrt.

„Já jsem vás přece varoval, že je ten chlap ozbrojený,“ pokračoval Malík vyčítavě.

„Já vím – ale mně ublížit nemohl.“ mávl rukou Jíra.

„Jak jste na to mohli přijít..?“ chrčel spoutaný chlap. „A co jste vyvedli s Rexem?“

„Jak vy jste mohl...?“ vybuchla jsem na něho. „O psa vám běží – a dítě byste zabil! Co vám udělalo?“

Chlap na zemi neodpověděl.

Malík s Jírou ho popadli a odnášeli do policejního auta jako balík slámy.

„Jestli něco opravdu nesnáším,“ drtil Jíra mezi zuby, „tak to je ubližování dětem.“

„Stejně na mě nemůžete!“ otrnulo mezitím chlapovi. „Mám papíry na hlavu!“

„Položte ho,“ zavrčel Jíra na Malíka. Ten sice nechápal, ale chlapa položili na zem vedle auta.

„Martino, dokážeš se do něho strefit bleskem tak přesně, jako do toho psa?“

Přitom mocí táhl kapitána Malíka stranou. Chlap na zemi okamžitě zesinal.

„To bych mohla,“ přikývla jsem. „Dobrý nápad!“

„Počkejte – to přece nemůžete!“ vykřikl Malík a chtěl se Jírovi vyškubnout.

Bylo však už pozdě. Blesk z čistého nebe sjel do jednoho dílu vrat, ležících nedaleko. Chlapem na zemi to trhlo, jen otevřel ústa a vytřeštil oči, ale víc už nevnímal.

„To si bude pamatovat více než kriminál,“ ujistil Jíra Malíka. „Nebojte se, Martina ví jak udeřit, aby neublížila. Nezabila přece ani toho psa.“

„To snad ani není možné!“ vrtěl hlavou Malík.

„Vždyť víte, že Martina je jasnovidka,“ obrátil se na něho s dobře sehraným údivem Jíra.

„No – jasnovidka, to bych ještě pochopil...“

„Ale čarodějníci už neberete, co?“ usmál se Jíra.

„Já na strašidla ani na čarodějnice nevěřím,“ vyrazil ze sebe Malík.

„Věřte si na nás, nebo ne, jsme tady,“ ujistil ho dobromyslně Jíra. „Jen by mě teď zajímalo, kde vězí ta objednaná sanitka.“

„Nakládá řidiče mercedesu, co jsme před chvílí přeletěli,“ oznámila jsem všem. „On se nás tak vyděsil, až skončil v příkopě.“

„Patřilo mu to, chlapovi bezohlednému,“ ulevil si Jíra. „Jezdí jako bezhlavý a ještě nám sebere sanitku!“

„Budeme muset zavolat další...“ povzdychl si Malík.

„Ba ne. Naložíme dítě a odvezeme je do nemocnice sami,“ navrhl Jíra. „Martina nás tam dostane dřív, než by sem další sanitka vůbec dorazila. Doktoři nám budou vděční.“

Bylo to logické a souhlasila jsem.

Auto ovšem nebylo stavěné pro šest lidí. Malíkův kamarád se nabídl, že tady zůstane a dohlédne, aby se neztratily žádné důkazy na místě činu. Připomněla jsem mu ale, že se za chvíli probere obrovská dogma a že by s ní měl potíže. Zabralo to – a pak už šlo jen o to, jak se do auta naskládat. Ještě že to nebyl můj trabant! Obsadila jsem nakonec místo řidiče, vedle mě se usadil Jíra s omdlelou holčičkou na klíně, vzadu se směstnali oba policisté i se zadrženým delikventem, který byl pořád bez sebe.

A pak jsme vyjeli – totiž vzlétli, neboť jsem se opět nemínila zdržovat otevíráním vrat usedlosti. Aspoň dogma nikam neuteče. Za nimi jsme opět přistáli a zatímco auto svištělo po silnici, Malík nám vysílačkou zajišťoval všechno potřebné.

Nejprve jsme dojeli do nemocnice.

Někdo musel zůstat v autě s delikventem a Jíra se sám nabídl, že s ním počká. Kapitán Malík od něho převzal bezvládné tělíčko dívenky a já jsem se rozhodla otevírat mu dveře. Jen jsem doufala, že tentokrát všechny otevřu klikou – a ne silovým polem.

Už nás čekali. Malík opatrně položil dívku na vozík a zřízenci vystartovali.

Vtlačila jsem se s nimi až do ambulance. Službu konající lékař mě chtěl vyhodit, ale nedala jsem se.

„Beze mě z ní tu kombinézu nesundáte,“ ujistila jsem ho.

„My bychom ji rozřízli, kdyby to nešlo jinak,“ pokrčil lékař rameny.

„Nerozřízli,“ odporovala jsem mu. „Jen byste si ztupili nářadí, není to tak jednoduché, jak si jistě myslíte!“

Opět pokrčil rameny, ale nechal mě vstoupit dál.

Dívku uložili na pohovku v ordinaci a doktor se začal zajímat, jak z ní dostane dolů kombinézu. Jenže ať se díval jak chtěl, žádné zipy ani jiné rozepínání nenašel.

„Tak to z ní sundejte,“ pokynul mi, když mu došlo, že se to nedá nikde rozepnout.

A pak se nestačil divit.

Po pravdě řečeno – ani já jsem nevycházela z údivu.

Na rozdíl od všech okolo jsem se nedivila, když rudohnědá kombinéza zrosolovatěla a sbalila do malé koule. To jsem očekávala, kouli jsem okamžitě zabavila a ukryla do kapsy.

Mě dorazilo něco úplně jiného. Ostatní tady neměli ani tušení, odkud dítě vezeme. Proto je nemohlo překvapit to, co naopak málem vyrazilo dech mně.

Tělíčko dívenky bylo čisté, suché – a bez jediné rány, bez jediné jizvičky. Vytřeštila jsem na to oči, sama jsem přece viděla, jak hustě bylo pokryté řeznými ranami! Vždyť bylo celé od krve, když je Jíra odsekával od provazu a kladl přede mne na mlat. A ta kaluž krve pod ní... ale teď...

Zmizely i četné podlitiny. Maruška byla v pořádku, pokud nepočítám šok. Z toho se ještě nestihla vzpamatovat, ale ten ji snad neohrožoval na životě.

„Co to máte za divný oděv?“ otázal se mě zvědavě lékař.

„Toho si nevímejte,“ mávla jsem rukou. „Pacientka se dostala do rukou pedofila – sadisty a je v psychickém šoku. Udělejte s ní něco, do toho vám už mluvit nebudu.“

A aniž by mě někdo zastavil, vyběhla jsem z ordinace.

Dál už to bylo poměrně hladké. Delikvent se probudil za mřížemi a stáhl se do rohu cely, vytřeštěné oči navrch hlavy. Policisté nás odvezli k trabantu a slíbili pomlčet o všem, co na vlastní oči spatřili. Měla jsem starost, jak tomu lumpovi dokážeme, že dítě týral, když rány díky kombinéze zmizely. Ale o to vlastně nešlo, uzdravení dítěte bylo přednější a ten grázl bude potrestaný už za únos. Kromě toho snad už pochopil, že proti němu stojí víc než pouhá světská spravedlnost a že mu papíry na hlavu nejspíš nebudou nic platné.

Všechno se mohlo vrátit do starých kolejí. Ale nebylo to zase tak jednoduché, jak jsme si líčili. Když nás přivezli k odstavenému autu, zjistila jsem bez velkého nadšení, že mu chybí všechna čtyři kola.

„Někdo je ukradl?“ usmál se Jíra.

„Okrást jasnovidku?“ nasupila jsem se. „To neudělal dobře, ať to byl kdokoliv...“

„Máme vám pomoci?“ nabízel se ochotně kapitán Malík.

„Nechte to na nás,“ odmítla jsem.

„Najdete si ho sami?“ zajímal se ještě.

„O tom nepochybuje,“ ujistila jsem ho.

Pak jsem odemkla auto a vyzvala Jíru, ať nasedne.

„Vždyť nemáte kola!“ zašklebil se policista.

„Víte dobře, že to dokážu,“ ujistila jsem ho. Tón mého hlasu ho přiměl zvažnět, ale já už jsem se soustředovala na zloděje. Nasedli jsme, trabant se s námi nadzvedl do vzduchu a dvacet centimetrů nad vozovkou se rozjel.

Policisté se za námi chvíli dívali, ale už se ani tomu nedivili...

Jíra samozřejmě zloděje ve chvílce vystopoval, neměli před námi velký náskok. Byli dva, seděli v červené volze a dohonili jsme je, když zastavovali před patrovým žlutým rodinným domkem na kraji města.

Zastavili jsme hned za nimi a vystoupili.

„Já začnu,“ nabídl se Jíra.

Neprotestovala jsem.

„Mládenci, co kdybyste nám teď vrátili naše kola?“ promluvil Jíra k mladíkům.

„Jaká kola?“ vytřeštil na nás oči starší, brýlatý.

„Ta, co jste nám odmontovali,“ upřesňoval Jíra.

„My že jsme montovali nějaká kola?“ hrál si na udiveného mladší. „Nepletete se?“

„Hoši, konec hloupostí,“ napomínal je Jíra. „Vraťte je a smažeme to, platí?“

„Spadli jste oba z višně?“ utrl se na něho mladší.

„Nech je, Jíro,“ zastavila jsem ho. „Zřejmě to po dobrém nepůjde. Nemám náladu ani čas se s nimi dohadovat. Dáme jim poslední šanci a pak si to s nimi rozdám já.“

„S ženskými se nepereme,“ odfrkl mladší. „Franto, jde se domů, s těmi debily se přece zdržovat nebudeme...“

„Ta kola jsou teď v kufru vašeho auta,“ obrátila jsem se na něho. „Vyndejte je dřív než napočítám do deseti!“

„To se tedy načekáte!“ ušklíbl se.

Počítala jsem nevzrušeně do deseti. Hoši mě s potěšením sledovali, ale nepohnuli se a když jsem dopočítala, vyzývavě si založili ruce na prsou a čekali, co budu dělat dál.

„První kolo, ke mně!“ zavelela jsem jako na vojně.

Oba se rozesmáli, ale úsměv jim rychle ztuhl na rtech.

Z kufru jejich auta se ozvalo bušení, jako kdyby tam pracovala sbíječka. Víko se otřásalo pod ranami přicházejícími zevnitř, plech se brzy na několika místech vyboulil, lak odprýskával. Pak povolil zámek a víko se odmrštilo tak prudce, až narazilo do zadního skla. Po asfaltu silnice se rozlétl vodopád skleněných kostiček. Z kufru vyskočilo samo od sebe kolo odmontované od našeho auta, vymrštilo se do výšky a dopadlo mi k nohám, poslušně se položilo a znehybnělo. Víko kufru pak dopadlo zpátky a zámek zaklapl.

Chvíli na mě hoši zírali a nemohli se vzpamatovat. Čekala jsem, ale jen pár vteřin.

„Druhé kolo, ke mně!“ vydala jsem další povel.

Druhé kolo se začalo projevovat podobně jako první. Než se mu podařilo probít se ven, na víku kufru naskočilo několik dalších boulí.

„Rozbijete nám auto!“ vzpamatoval se brejláč.

„Měli jste vrátit po dobrém, co vám nepatřilo...“ usmála jsem se na něho bezelstně. „Když říkám, že si to s vámi rozdám já, tak to znamená, že něco uvidíte! Třetí kolo...“

„Ne!“ zakvílel brejláč. Vrhel se k autu a sám kufr otevřel. Kolo poslušně vylétlo ven, v mžiku bylo u mě, po něm i čtvrté.

„Ale to rozbité sklo nám zaplatíte!“ nedal se mladší.

„Ještě matky,“ natáhla jsem ruku a jeho připomínku jsem okázale ignorovala.

„My je nemáme,“ ušklíbl se mladší, zatímco starší brejlatý se na mě díval ustaraně, co asi budu dělat teď.

„Ty matky tam nikde neležely,“ pokrčila jsem rameny.

„My jsme je zahodili do pole,“ vyhrkl brejláč.

„Aha – že mě to nenapadlo,“ pokrčila jsem rameny.

Už jsem mimozemské silové pole ovládala tak zručně, že jsem zkusila i jemnější práci. Trabant se sám nadzvedl a dvě kola sama naskočila na svá místa. Pak odkudsi přilétly chybějící matky, samy se nasadily a dotáhly. Zato auto nenechavců pokleslo na stranu a dvě kola odpadla na asfalt silnice. Aniž bych zděšeným mládencům věnovala jediný pohled, otočila jsem trabanta jen tak ve vzduchu na druhou stranu a stejným způsobem přimontovala i zbývající kola. Ani jsem se nezabývala takovými detaily, jako zda budou matky pasovat na šrouby. Mimozemské pole je prostě utáhlo a basta. Možná je už nikdo nepovolí, ale tím jsem se nevzrušovala.

Červená volha klesla i na druhé straně. Trabant se naopak chystal k odjezdu.

„Ale – to byly naše matky!“ vykřikl brejláč žalostně.

„Najděte si ty naše,“ mávla jsem rukou. „Jistě se pamatujete, kam jste je zahodili.“

„Ale to přece nejde! Na to nemáte právo!“ rozčiloval se mladší.

„Že nemáme právo vzít si, co jste nám ukradli?“ rozesmál se Jíra. „Buďte rádi, že to dopadlo takhle. Příště si rozmyslete brát, co vám nepatří!“

„Mohli byste narazit na čarodějnici, která nebude mít takové pochopení a udělá vám z auta kupu šrotu,“ dodala jsem.

„Čarodějnici?“ vykřikli oba.

Podívala jsem se na oblohu. Teď už nebyla bez mráčku, blesk by vypadal docela pravděpodobně. Přesto jsem se trochu soustředila. Za chvíli se ozvalo zasvištění a na červené střeše volhy se rozprskly tři obrovské kroupy, velké jako pěst. V naleštěném plechu po nich zůstaly tři znatelné dolíky.

„To krupobití vám pojišťovna neuzná,“ usmála jsem se. „Zeptají se meteorologů a ti jim samozřejmě potvrdí, že dnes nikde kroupy nepadaly. Stačilo vám to, nebo vám mám to auto zdemolovat úplně?“

Neodpověděli. Myslím, že z toho byli dokonale paf.

Soustředila jsem se.

Zpětné zrcátko červeného auta se začalo mačkat jako z papíru. Drobné střípky skla se za jemného cinkání sypaly na asfalt.

„Ne!“ vykřikl brejláč. Skoro mi ho bylo líto.

„Příště si řekněte, že s poctivostí dojdete nejdál,“ opáčila jsem klidně.

Nasedli jsme s Jírou do trabantu. Aniž bych nastartovala motor, rozjela jsem se. Zděšeným mládencům jsme brzy zmizeli za nejbližší zatačkou.

Na tohle rozhodně nezapomenou!

Anička

Jírovi kamarádi se neobjevili, zato nás znenadání navštívila tetička Anička.

Když jsem po vyučování vyšla ze školy, spatřila jsem ji sedět na lavičce na návsi. Čekala tam na mě už dvě hodiny od poledního autobusu. Uviděla mě mezi dětmi, vstala a hned se ke mně hrnula.

„Příjemné odpoledne, Martičko,“ objala mě na uvítanou.

Tetička byla poněkud rozložitější postavy a její objetí stálo za to. Chodila pořád ve starodávném selském kroji, jaký se dnes už málokde vidí a její kulatý obličej byl usměvavý jako měsíček v úplňku.

„Tobě taky,“ přála jsem jí na oplátku. „Už jsem tě nějak dlouho neviděla.“

„Já tebe taky ne,“ povzdychla si. „A to jsem kdysi tvé mámě slibovala, že se o tebe postarám. Ale co, jsi už přece velká holka, ne?“

Mohla to být pravda. Dokud byla máma naživu, teta Anička se s ní kamarádila. Od mámina pohřbu jsem ji ale viděla málokdy a pokaždé šlo jen o letmá setkání ve městě. Na návštěvu ještě nikdy nepřijela.

„Přivezla jsem ti nějaké buchty, takové jsi jistě dlouho nejedla,“ ujist'ovala mě.

U lavičky ležel obrovský ranec. Buchty jistě tvořily jen jeho zanedbatelnou část.

„Potřebovala bych, abys mě asi na měsíc přijala pod svou střechu,“ objasnila mi hned ze začátku důvod své nenadálé návštěvy. „Víš, naši mladí se rozhodli předělat skoro celý barák. Chtějí si udělat koupelnu s teplou vodou, slíbili mi, že mi ji zřídí také, ale bude kolem toho moc nepořádku a to víš, já už mám raději trochu toho klidu.“

„Ale to víš, že tě přijmu,“ slíbila jsem jí.

Nabídla jsem, že jí vezmu zavazadlo. Tetička mou nabídku přijala s povděkem, našťestí její ranec nebyl těžký. Odhadovala jsem to na peřiny a pár drobností.

„Mohla's jít rovnou k nám, nemusela jsi na mě čekat tady na návsi,“ řekla jsem.

„Ty nezamykáš chalupu?“ podívala se na mě udiveně.

„Obvykle ano, ale mám tam teď podnájemníka, jistě by tě přivítal za mě.“

„Podnájemníka?“ Tetička se na mě podívala udiveně a trochu jí ztuhly rysy.

„Však ho brzy poznáš.“

„Ty sis – do vlastní chalupy – vzala podnájemníka?“ spráskla ruce tetička. „To se mi snad jen zdá! Víš jak těžko ho budeš dostávat pryč?“

„Proč bych ho měla dostávat pryč? Zatím je tam pořád místa dost. I tebe ubytuju, neboj se přece,“ uklidňovala jsem ji.

„Přece ho tam nebudeš mít věčně? Až se vdáš, budeš potřebovat celou chalupu pro sebe. Kde ho tam vlastně máš? Pokud se pamatuju, podkroví nemáš, jako naši. A dole je jenom sednice a komora.“

„Bude to stačit, neboj se.“

Mezitím jsme došli k naší chalupě. Přivedla jsem tetičku rovnou do sednice. Jíra měl v ruce mobil a s někým telefonoval. Připadalo mi směšné, když místo obvyklého *Haló* říkal soustavně anglické *Ready*, ale nedivila jsem se. Naposledy telefonoval v královské britské armádě u Tobruku, tak jsem to aspoň chápala.

Našťestí krátce po našem příchodu skončil.

„Máme návštěvu,“ oznámila jsem Jírovi a představila jsem je navzájem.

„Je mi potěšením,“ stiskl Jíra tetičce ruku. „Martino, mám práci. Omluvíte mě?“

Přikývla jsem a Jíra odešel do komory, potřeboval se soustředit. Jasnovidectví se dalo provozovat různě, ale nejlépe potmě vleže v posteli za staženými závěsy. Vyhovovalo mi to, aspoň jsem mohla tetičku ubytovat.

„Kam šel?“ ukázala na něho, sotva za ním zapadly dveře do sednice.

„Šel si lehnout do komory,“ informovala jsem ji.

„Ve dne?“

„Kdykoliv je to potřeba,“ ujistila jsem ji. „Podle všeho právě dostal úkol a musí jej co nejdříve rozlousknout.“

„Jaký úkol může provádět – v posteli?“

„Jíra je jasnovidce, tetičko.“

„To že ti nakukal? Snad nevěříš na jasnovidce?“ podívala se na mě až útrpně.

„Nenakukal mi nic,“ zamračila jsem se trochu. „Vím to naprosto jistě. Jsem totiž taky jasnovidka, tetičko.“

„Ale jdi! Fuj – ty, učitelka?“

„Tetičko, tady se budeš možná divit,“ mávla jsem rukou. „Asi ses ještě nikdy v životě nesetkala se strašidly, vid?“

„Žádná strašidla nejsou,“ odtušila skálopevně.

„Tehle názor si budeš muset opravit,“ ujistila jsem ji. „Ale teď se tím nebudeme zabývat. Nejdříve si někam uložíš věci. Vyklidím ti na to jednu polici ve skříni.“

„A kde budu spát?“

„Tady v sednici za pecí.“

„Proč ne v komoře?“

„Protože tam spí Jíra. S ním bys určitě nechtěla být v noci v jedné místnosti.“

„A co ty? Kde budeš spát ty?“

„V komoře s Jírou jako vždycky,“ ujistila jsem ji. „Nevadí mi, že je Jíra strašidlo.“

„Sodoma Gomora!“ spráskla ruce. „To snad ne! Vždyť nejste manželé!“

„Podívej se, teti, jestli chceš bydlet s námi, budeš si na to muset zvyknout. Já si budu dělat, co uznám za vhodné.“

„To je ale spoušť! To kdyby věděla tvoje máma, v hrobě by se obracela!“

„Kdyby moje máma věděla, co dělám, byla by na mě pyšná,“ řekla jsem pevně.

„Co vlastně děláš? Já vím, učíš ve škole. Budiž, to je záslužná práce. Ale co dál? Myslíš si, že je něco krásného, pelešit se s kdejakým chlapem? Co je to za člověka? Kolik mu je let a co vlastně dělá? Moc se nepřetrhne, když chodí spát už po obědě...“

„Už jsem ti přece řekla, že se jmenuje Jíra Stříbrný, je jasnovidcem – a když ti povím, že mu je přes tři sta padesát let, stejně mi to neuvěříš.“

„Kdo by ti taky věřil, když si ze mě děláš blázny? To jsem si od tebe na mou věru nezasloužila!“ durdila se.

„Nedělám si z tebe blázny, tetinko,“ ubezpečila jsem ji. „Ty mi to nevěříš, ale je to všechno čistá pravda.“

„Tři sta padesát let? To přece není možné! Dávno by byl jenom vysušená mumie! Mně se zdá, že mu je – nanejvýš třicet.“

„To se ti opravdu jen zdá.“

„Možná se mi to zdá, ale nezdá se mi, že ses nám řádně spustila!“ horlila s novou vervou. „Že se nestydiš!“

„Nemám za co,“ trvala jsem na svém.

„Kdyby to věděla tvoje máti!“ opakovala.

„Mámu nech být,“ mračila jsem se. „Neudělala jsem nic, zač bych se měla stydět. Dnes už je normální, když si ženská najde chlapa a žijí spolu i před svatbou.“

„Ano, ve městech. Tam je vůbec semeniště všeho zla. Ale ne u nás, na vesnici.“

„Jíra mi zachránil život, víš?“ zkusila jsem to z jiného konce, když jsem viděla, že tetinka nemíní ustoupit.

„To snad neznamená, že mu za to budeš dělat kurvu?“

„A kromě toho mě naučil čarovat,“ vypálila jsem na tetu poslední kalibr.

„Co že tě naučil?“

„Naučil mě čarovat,“ trvala jsem na svém. „Já jsem totiž čarodějnice, rozumíš?“

„Proboha, jak můžeš něco takového vyslovit, holka nešťastná! Kde chceš čarovat, prosím tě? Předvádět se na pouti před obecnstvem? To by byla čistá kariéra pro učitelku! Vždyť to je...“

„Budu tě muset přesvědčit,“ zatvářila jsem se sveřepě. „Prosím tě, podívej se z okna. Naproti na násvi je dobře vidět hospoda. Za chvíli do ní udeří blesk. Umím je přivolávat už docela dobře a zatím to přesvědčilo každého.“

„Blesk?“ nedůvěřovala. „Prosím tě, vždyť je tam krásně, obloha je bez mráčku, jakýpak blesk?“

„Díváš se? Tak pozor, teď!“

Prásklo to pořádně. Nemusela jsem se tak hlídat, udeřilo to plnou silou, ale náboj sjel po hromosvodu neškodně do země.

„Pánbůh s námi! Z čistého nebe!“ vyjekla tetička a vytřeštěně zírala na hospodu.

„Už mi věříš?“

„To jsi udělala – ty?“

„A kdo jiný?“ opáčila jsem klidně. „Neřekla jsem ti, kdy to bude? A už jsi viděla blesk z čistého nebe? Umím taky přivolat kroupy a když se rozzlobím, roztřeše se mi i země pod nohama. To se přece o čarodějnicích říká, ne?“

Anička zůstala stát s očima vytřeštěnými.

„Já tady nebudu!“ vyhrkla po chvíli.

„A proč?“ podívala jsem se na ni nevinně. „Vždyť na žádná strašidla nevěříš.“

„Ale – to je na mě trochu moc! Jedu domů!“

„Prosím tě, teti, chceš se teď trmáčet zpátky? Já jsem tě varovala. Ale z toho si nic nedělej, snad by ses mě nebála? Pořád přece patříme do příbuzenstva.“

„Já jsem myslela, že tady bude klid!“

„A proč by nebyl? Neboj se, blesky ani zemětřesení nedělám každý den. Určitě tu najdeš větší klid než doma.“

„To nebude žádný klid! Jestli jsi opravdická čarodějnice a čaruješ, nebudu strachy ani v noci spát.“

„A nechceš, abych tě něco z toho naučila?“

„K čemu by to bylo dobré? Já přece nepotřebuji přivolávat blesky ani krupobití.“

„O to přece nejde. Ale mohla bych z tebe udělat jasnovidku.“

„Myslíš, že bych pak dopředu věděla, co se stane?“

„Ne dopředu, ale dozadu. Viděla bys do minulosti a věděla bys, co se kdy stalo.“

„Já to vědět nechci. Nechci se dostat do pekla.“

„Tetičko, na čarodějnice nevěříš a pekla se bojíš?“

„Když jsi mě přesvědčila, že jsi čarodějnice, pak by muselo být i to peklo!“

„A to tě nenapadlo, že kromě zlých čarodějů mohou být na světě také dobří? Právě to je totiž podmínka, aby se člověk jako já stal čarodějem.“

„A ty jsi – dobrá?“

„Doufám,“ přikývla jsem.

„A co jsi dobrého vyčarovala?“

„Je toho zatím málo, ale něčím už bych se pochlubit mohla, tetičko. Zachránili jsme spolu s Jírou několik malých dětí.“

„Jak jste je zachránili, prosím tě?“

„Ztratily se a my jsme je našli. Dřív než by se jim mohlo něco zlého stát. Jasnovidci mohou být docela užiteční, nemyslíš?“

„No, když aspoň tak...“

„Vidíš, nejsme nic špatného, aby ses nás musela bát, nebo se nás štítit.“

„Až na to, že spolu žijete bez oddavek,“ musela mít za každou cenu poslední slovo.

„Já bych si Jíru klidně i vzala, ale kdo by nás oddal? Najdeš mi kněze, který necouvne, když se dozví, že je Jíra strašidlo a já už k tomu také nemám daleko?“

„A co kdybyste se toho čarování... třeba odřekli?“

„To nejde. I kdyby se černoch svatosvatě odřekl černé kůže, bělejší proto nebude.“

„Vy přece nejste černí.“

„Není to na nás vidět, ale trochu se od ostatních lidí lišíme. S tím se prostě nedá nic dělat. Máme větší možnosti a byla by škoda nevyužít je pro dobré účely. Ostatně si myslím, že se nemáme za co stydět, jako se žádný černoch nemusí stydět za to, že je černý. To přece není vada.“

Tetička chvíli mlčela.

„Říkej si co chceš, nelíbí se mi to,“ vysypala ze sebe nesouhlasně.

„Na to si zvykneš,“ pokrčila jsem rameny. „Pojď si zatím uložit věci. Ustelu ti za pecí. Je tam pěkný slavník a leží se tam opravdu dobře.“

S tetičkou naštěstí nebyla veliká komplikace. Ustlala si na peci, kde jsem spala, než jsem se přestěhovala k Jírovi. Brzy se zmocnila vlády nad televizorem, který u mě beztak ležel ladem. O počítač nejevila zájem, do komory se za námi neodvažovala. Jediné, v čem jsme se spolu neshodly, bylo vaření.

První večer vybalila krabici buchet. Ačkoliv jsme s Jírou nejedli, vzali jsme si oba s díky jednu symbolickou buchtu, ochutnali a vzdali povinný hold kuchařce. Tetička si vzala také jednu, ale během televizního pořadu postupně sahala pro další, až byla mísa prázdná. Nicméně měla dojem, že nám velice chutnalo.

Když jsem ráno uvařila pro všechny kafe, začala se zajímat, co bude k obědu. Vysvětlila jsem jí, že teď odcházím do školy a o oběd se starat nebudu.

„Co budeme obědovat?“ vyděsila se.

„Budeš si muset skočit na nákup a něco si ukuchtit,“ řekla jsem klidným tónem. „Máš peníze? Jestli ne, nějaké ti dám.“

„A co ten tvůj podnájemník?“

„Jíra bude čarovat v komoře, překážet ti nebude. Kuchyně je ti k službám se vším, co tu najdeš, ale obávám se, že tu kromě kafe nenajdeš nic k jídlu. Budeš si asi muset dojít nakoupit.“

„Ty nemáš vůbec žádné zásoby?“ zděsila se. „Jak si chceš udržet chlapa, když mu ani pořádně neuvaříš?“

„Víš, já ani Jíra skoro nejíme,“ vytáhla jsem na světlo naše malé tajemství.

„To přece nejde!“

„Nezapomeň, teti, strašidla nepotřebují jíst,“ připomněla jsem jí.

To jsem ale neměla dělat.

„Tfuj, ještě mi to opakuj,“ rozhorlila se.

Nedbala jsem na to a odešla jsem do školy. Když jsem za sebou zavírala dveře, slyšela jsem telefon, ale Jíra už měl v telefonování praxi a ani by nechtěl, abych to řešila za něho. Pár kroků od chalupy mě tetička dohonila, a že nebude ani minutu pod jednou střešou se strašidlem.

„Byla jsi tam celou noc se dvěma strašidly a nic se ti nestalo,“ chlácholila jsem ji.

„Já vím, ale ty jsi z příbuzenstva. Kdežto on, ani podívat se na něho nemohu, abych se neotřásla.“

„Jíry se bát nemusíš, kuřeti by neublížil,“ usmála jsem se na ni povzbudivě.

U školy jsme se musely rozloučit. Tetička hned zamířila do místního obchodu, aby nakoupila proviant.

„Prosím tě, krot' se, nakupuješ jen pro sebe,“ varovala jsem ji. „Jestli nakoupíš jídlo pro tři, jak se obávám, budeš to muset sníst sama a za chvíli bys neprošla dveřmi.“

Vyučování toho dne ubíhalo jako každý den. O velké přestávce se mi na chodbě popralo pět kluků, vesměs místní čísla. Udělila jsem jim za trest několik úkolů navíc. Potom děti odešly na oběd a já zamkla školu a vrátila se domů.

Totíž – chtěla jsem se vrátit.

Před školou mě čekalo několik rozezlených matek. Než jsem se vzpamatovala, pustily se do mě jako fúrie. Co to jejich děti učím a co je pravdy na pověsti, že ve své chalupě přechovávám uprchlého trestance.

„Jak jste na to, proboha, přišly?“ podivila jsem se. „Neznáte Jíru? Cožpak si ho už nepamatujete? Vždyť pomáhal o žních?“

„Pomáhat by mohl každý.“

„Za poctivou práci se nikdo stydět nemusí,“ přikývla jsem významně.

„Ale co je pravdy na tom, že byl zavřenej?“ vyjela si na mě paní Jonášová, známá místní nedůvěřivka a drbna.

„Asi stejně, jako že jsem byla zavřená já,“ usmála jsem se. „Prosím vás, co proti němu máte?“

„Kde je vlastně zaměstnaný?“

„Nebojte se, nekrade,“ zastala jsem se ho. „Zaměstnání má, ale nemá se s tím zbytečně kdekomu svěřovat. Prozatím je to tajemství.“

„To bude určitě nějaká levota. U koho je zaměstnaný, že se za to stydí?“

„U kriminální policie jako expert přes vraždy,“ odpálila jsem je. „Tam by ani nemohl dělat, kdyby neměl bezúhonnou minulost. A vůbec, kdo tu rozšiřuje ty nehorázné klevety? Vždyť je to naprostý nesmysl!“

„Říkala to v krámě vaše příbuzná,“ vytáhla na mě poslední trumf paní Jonášová.

„Aha, tetička Anička?“ došlo mi konečně. „Prosím vás, co vám o mně napovídala? Víte, ta ženská je vlastně nešťastná. Kdybyste věděli, co o ní říkal její psychiatr...“

„Ona je – mišuge?“ vytřeštila oči Jonáška.

„To ne, to by ji tam hlídali. Má jen takovou neškodnou mánií, nikomu tím neublíží. Strašně ráda si vymýšlí a všemu co vymyslí sama skálopevně uvěří. To víte, kvůli tomu nebudou nikoho zavírat do svěrací kazajky.“

„Jo ták,“ protáhla zklamaně Jonáška.

„Normální člověk jí na to naštěstí nenaletí,“ neodpustila jsem si rýpnutí. „Stačí se trochu zamyslet a určitě sami poznáte, co je pravda a co jenom bujná fantazie.“

„Tak proto! Ona nám dokonce tvrdila, že vůbec nic nejíte a že jste včera přivolala blesk, co málem zapálil hospodu!“

„No, nějakou ránu jsem slyšela, ale s tím ohněm to nebylo tak horké, hasiči u toho přece nebyli. Prosím vás, co se děje mezi nebem a zemí, nechte meteorologům. Hospoda má hromosvod a i kdyby do ní nakrásně uhodilo, o nic nejde. A že nejím? Všechno je relativní! Tetička například o sobě tvrdí, že *skoro nic* nejí – a jen se na ni podívejte! A když ona nejí *skoro nic*, pak já ve srovnání s ní nejím *vůbec*.“

„To je pravda... Ještě že to umíte tak krásně vysvětlit. Ačkoliv ona také říkala, kdovíco učíte naše děti. Prý je učíte čarovat!“

„Učím je to, co mám v osnovách,“ ujistila jsem je. „Ani bych si nedovolila učit je něco jiného. Poslyšte, už toho snad bylo dost!“

„No tak už se nezlobte,“ smířovala se Jonáška.

„Já se nezlobím, ani na tetičku ne,“ ukončila jsem debatu už v sousedském tónu.

„Ale vykládala zajímavě, to se jí musí uznat.“

„Samo sebou, když jste jí na to skočily,“ usmívala jsem se. „Příště se zamyslete, než na mě vybafnete. Musíte přece samy přijít na to, co je možné a co ne.“

Samozřejmě jsem se to rozhodla tetičce vytmavit, jen co dorazím domů. Že jsem ji ve vesnici na pár let dopředu znemožnila, z toho jsem si hlavu nedělala. Nemusela roztrubovat ještě za tepla všechno, s čím se u nás setkala.

Spěchala jsem a nikde jsem se ani nezastavila. Za malou chvíli jsem už překročila práh předsíně.

„Já jsem jen obyčejná ženská, nechte mě být!“ ozývalo se ze sednice.

Zarazila jsem se. Zbystřila jsem pozornost a maně jsem se zastavila, abych se sama od sebe odpoutala a *podívala* se do sednice ještě dřív, než tam vstoupím.

Nezmýlila jsem se. Teta Anička nebyla v sednici sama. Byli tam čtyři neznámí chlapi ozbrojení pistolemi. Měli cizokrajné tváře a jak to vypadalo, tetičku ohrožovali.

„Necháte ji!“ vpadla jsem mezi ně.

„To je ona!“ ozvalo se za mnou. Otočila jsem se. Mířili na mě všichni, ale jen jeden měl zřejmě správnou představu o tom, která z nás dvou je nebezpečnější.

Nevelkou místností zaburácel ohromující výstřel.

„Nestřílejte, blázni!“ vykřikla jsem. Otočila jsem se na toho, který mi stál nejbliže – a uzavřela ho průhlednou blánou mimozemského silového pole. Vypadalo to, jako by byl v mýdlové bublině, pistoli sice držel v ruce, ale nemohl ji už proti nikomu použít. Objem blány se ke všemu začal rychle zmenšovat. Chlapa to přinutilo předklonit se, pak ho to stočilo do klubička. Přestala jsem si ho všímat, takhle byl neškodný. Do druhé bubliny jsem zavřela dalšího.

Třetí chlap přiskočil k Aničce, postavil si ji před sebe jako živý štít a začal na mě cosi rychle křičet. Nerozuměla jsem mu, mluvil příliš rychle a ke všemu jazykem, který jsem neovládala. Pochopila jsem jen jedno, že mám dát ruce vzhůru a odhodit zbraně.

„Nic nemám,“ zvedla jsem poslušně do výšky prázdné dlaně otočené k němu.

Chlap odhodil tetičku na stranu a vystřelil na mě. Syčák jeden! Měl ale neskonale štěstí. Ačkoli střílel sotva na dva metry, první ranou se nestrefil a další nestačil vypálit. Třetí silová blána ho obalila a zkroutila jako jeho kolegy.

„Bože můj!“ lamentovala tetička. „Co jsi to s nimi udělala, holka nešťastná?“

„Klid, teti,“ zarazila jsem ji hned v počátku. „Musíme se postarat o zraněného.“

„O toho vrahouna?“ zděsila se.

„Samozřejmě,“ ujistila jsem ji. „Dokážeš ho ošetřit? Já zavolám záchranku.“

„Já s nimi nechci nic mít!“ vybuchla tetička. „Chtěli nás zabít! Proč? Co jsem jim udělala?“

„To sice chtěli, ale podívej se, jak dopadli,“ ukazovala jsem na gangstery. „Těm třem nic není, ale ten poslední může zemřít, jestliže pro něho nic neuděláme.“

„Proč jsou vlastně najednou tak schoulení?“

„Nevidíš? Jsou zavřeni v bublině.“

„V jaké bublině?“

Ani jsem se jí neptala, jak to, že nic nevidí. Náhle se mi v hlavě vybavilo, že silové pole vidí jen ten, kdo je vyvolává, nebo je schopen vyvolat. Poněkud to souvisí s polarizací

světla, pomohly by speciální brýle a bude to dobře viditelné i medailónkem, ale tetička není fext, proto vidí jen to, že se chlapi bůhvíproč zkroutili do nepohodlné polohy a pořád tak nehybně setrvávají.

Zvedla jsem mobil, ale byl hluchý a slepý.

„S tím tady jeden z nich praštil,“ upozorňovala mě tetička.

To bude průšvih, myslela jsem si odevzdaně. Mobil byl zřejmě k nepotřebě.

„Nevíš, kde je Jíra?“ zeptala jsem se tetičky.

„Nevím,“ pokrčila rameny. „Poslyš, jak to, že to nevíš? Jsi snad jasnovidka, ne?“

„Když to budu zjišťovat, musím zavřít oči a uklidnit se. Jinak se nesoustředím.“

„Tak se soustřed,“ navrhla mi bezelstně tetička.

„Dobrá, ale jestli se tihle desperáti osvobodí, budeš je muset zpacifikovat ty, já budu tak trochu mimo.“

„Proboha, nedělej to! Já bych si s nimi nevěděla rady!“

„Tak vidíš. Nestačím na všechno sama.“

„Když jsem přišla, Jíra tu nebyl. Asi někam odcestoval. Copak můžu vědět, co vy dva děláte?“

Zřejmě to opravdu nevěděla. V téže chvíli mě napadlo, co udělat. Předně pomoci lumpovi, co střílel. Budou na to stačit zázračné schopnosti kombinézy? Tohle nebyl žádný škrábanec, ale pořádná hluboká rána, možná smrtelná!

Společně jsme s tetičkou sundaly z chlapa košili. Zatímco se tetička sháněla po obvazech, použila jsem na něho raději svou kombinézu.

Pak jsem se soustředila a přenesla se v duchu do města. Před budovou policie stálo auto pana Smetany, majitel byl jistě uvnitř. Věděla jsem, že nemá smysl po něm pátrat, stejně mě neuvidí. Musela jsem mu dát zprávu a věděla jsem už, jak to udělám.

Oslnivá nafialovělá čára sjela z čistého nebe do temene kovové sochy na náměstí před policejní budovou.

Okolojdoucí se samozřejmě polekali, pak se rozhlédli a zjistili, že se nic neděje. Většina se opět otočila a šla si po svých.

Další blesk následoval se zpožděním dvou vteřin po prvním – a pak už šla rána za ranou. Nad městem se rychle vytvořily černé a husté mraky, uspořádané do otáčejícího se prstence. Blesky z něj křížovaly oblohou a všechny dopadaly na hlavu ubohé sochy. Ta to přestála v pořádku – byla přece kovová – ale lidé na náměstí a v nejbližším okolí si už konečně všimli, že se děje něco, co přesahuje jejich chápání.

Náměstí se vylidnilo, jako kdyby uprostřed znenadání přistálo UFO s nechutnými obludami místo obvyklých zelených mužíčků.

Nebeský ohňostroj pokračoval druhou minutu. Pak teprve se na schodišti policejní stanice objevil ten, koho jsem tak netrpělivě očekávala. Detektiv Josef Smetana, jediný kromě Jíry, od koho jsem se mohla dočkat pomoci. Spěchal ke svému autu, nasedl a rozjel se. Zřejmě pochopil odkud vítr fouká, neboť očividně mířil z města k nám.

Naštěstí jel kolem nemocnice a nemohl přehlédnout sérii blesků, které před ním udeřily do nemocniční budovy. Nezpomalil, ale vytáhl mobil a s kýmsi hovořil.

Otevřela jsem oči a vrátila se do reality.

„Za chvíli tu budou,“ řekla jsem s určitostí.

Tetička navzdory svému přesvědčení klečela u zraněného, ale neměla co na práci, krev už netekla. Chlap se nebránil, ale byl pořád bez sebe a podle velké kaluže krve mu nebylo nejlépe. Kombinéza zastavila krvácení, nic víc. Bylo mi jasné, že tady pomůže jen lékař.

Moji pozornost mezitím přilákali tři zbývající bandité. Zdálo se, že ani jim není do smíchu. Nejenže byli zkrouteni do nepohodlných pozic, ale všimla jsem si, jak ztěžka lapají

po dechu a zdálo se, že se dusí. Bublina k nim nepustila vzduch a ten uvnitř si rychle vydýchali.

Nezbylo mi, než je vysvobodit, ale musela jsem to provést tak, aby nás nemohli ohrožovat, až se vzpamatují. Postavila jsem se přímo proti tomu, který vypadal nejvíce přidušený. Pistoli už ani nedržel v ruce a jen se zoufale snažil roztáhnout lokty a kolena bublinu, která ho svírala. Byl v obličejí modrý a díval se na mě s děsem odsouzení k smrti.

Zrušila jsem bublinu a jedním hmátnutím jsem mu sebrala pistoli. Nezdálo se ani, že by se chtěl prát. Ztěžka padl na podlahu a začal oddychovat jako po maratónu.

Nechala jsem ho ležet a obrátila se k dalšímu. Také jsem ho osvobodila, odzbrojila a nechala ležet. Pistole jsem položila na stůl a věnovala se třetímu. Byl ale nejméně přidušený a jak se ukázalo, i nejvíce odhodlaný nenechat se tak lehce odzbrojit. Jakmile jsem zrušila bublinu, hrábl po pistoli a byl rychlejší než já.

Já jsem na oplátku ihned obnovila bublinu kolem něho a tím jsem ho parádně převezla. Dobrá, chceš mít zbraň, měj si ji, pomyslela jsem si. Nová bublina byla o něco větší než první a obsahovala i více vzduchu. Mohl by v ní vydržet déle. Řekla jsem si, že ho pustím až když zbraň sám odhodí. Bez ohledu na vyděšené pohledy tetičky jsem první dvě pistole odnesla vedle do komory a tam jsem je ukryla. Tetička se obávala, že ji nechávám samotnou se dvěma darebáky, kteří se určitě brzy vzpamatují. Naštěstí jsem se obratem vrátila.

„Proboha, co budeme dělat?“ optala se tetička.

„Počkáme na sanitku.“

„Vždyť ti ten tvůj telefon nefunguje!“

„Neboj se. Přivolala jsem je. Umím přece čarovat.“

„A uzdravovat neumíš?“

„Neumím. Nebo aspoň – nejsem si v tom směru jistá.“

„To je mi pěkné. Nač je ti takové čarování?“

Nemohly jsme vlastně dělat nic než trpělivě čekat. Brzy poté se za okny ozval hukot motoru, ale nebylo to auto pana Smetany ani záchranka, jen pravidelná linka autobusu. Napadlo mě soustředit se a podívat se dovnitř. Uvnitř jsem naštěstí spatřila Jíru a spadla ze mě tíseň. Stál u dveří a netrpělivě vyhlížel stanici. Sotva autobus na návsí zastavil a dveře se otevřely, Jíra vystartoval jako o závodech. Nejspíš už věděl, co se tu děje.

O několik okamžiků později vtrhl do sednice. Přidušení bandité se mezitím trochu vzpamatovali, ale po dosavadních zkušenostech si na mě netroufali. Třetí z bubliny zuřivě gestikuloval, ale bublina zvuky spolehlivě pohlcovala a nic jsme neslyšeli. Kdo modravou bublinu neviděl, nestačil se divit.

„Ani nevíš, jak jsem rád, že sis s nimi poradila sama,“ řekl Jíra ve dveřích.

Pak se obrátil k těm dvěma, kteří se teprve teď nejistě zvedali s podlahy. Vybafl na ně takovou bandurskou, až je to oba postavilo do pozoru. Chvilí na ně mluvil, pak jim rukou ukázal a oba se poslušně posadili ke stolu.

„Měl jsem se vrátit dřív,“ plísnil sám sebe Jíra.

„Z toho si nic nedělej,“ mávla jsem rukou. „Dobře že jsi tady a ještě lépe, že se s nimi domluvíš. Prosím tě, vysvětli jim ještě jednou, co jim hrozí. Jeden z nich už na mě vystřelil. Já je přece nechci zabít.“

Jíra se obrátil k oběma chlapům, ale rozmyslela jsem si to, nenechala jsem ho ani promluvit a zarazila jsem ho:

„Moment. Ten třetí neslyšel nic a je schopný střílet. Budeš mu muset bouchačku sebrat násilím. Zvládneš to?“

Jíra samozřejmě přikývl. Pro jistotu jsem se postavila tak, abych vlastním tělem kryla nejvíce zranitelnou tetičku, pak jsem pozvolna bublinu kolem posledního raubíře zmenšila, až ho zkroutila do kozelce. Chvilí jsem počkala a pak jsem ji naráz zrušila.

Jíra vyrazil po pistoli a zmocnil se jí. Chlap byl ale zdeptaný předchozím uvězněním a kromě toho byl Jíra pořádný kus chlapa, ne jako já. Zbraň násilníkovi vykroutil, namířil ji na něho a donutil ho posadit se zkroušeně ke svým kamarádům. Potom všem třem uspořádal v jejich vlastní řeči přednášku o tom, co znamená střelba na festa a protivení se čarodějnicí. Pochytila jsem to z pár slov, podobných našim.

V té chvíli dorazilo očekávané auto s detektivem Smetanou a krátce poté i sanitka.

Předala jsem panu Smetanovi pistole a doktorům zraněného banditu. Brzy dorazil vůz s posilami. Smetana nemohl riskovat jejich odvoz, kdyby na něho měli být tři. Odjela jen záchranka. Když jsem pacienta zbavila kombinézy, chabě zacelená rána se mu otevřela a jeho stav prý vyžadoval okamžitou operaci. Nicméně byl už v rukou lékařů a zdálo se, že to přežije.

„Ani se neptám, jak jste je zvládli,“ podíval se na nás tázavě Smetana. „Ta bouřka byla vaše dílo, že? Zajímavý způsob signalizace, ale účinný. Za normální jsem to považoval jen do třetího blesku. Když jsem zjistil, že se nedovolám, bylo mi to jasné. Rychle jsem také pochopil, že mám přivolat doktory.“

„Budete mě ještě potřebovat?“ otázala se ho tetička.

„Myslím že ne,“ pokrčil rameny pan Smetana. „Máme co potřebujeme. Důkazy, motiv, je tady i spojení s cizí mocností, nic nám snad nechybí.“

Pak odjel policejním autem. Zůstali jsme opět sami tři, ale ne nadlouho.

„Kdy odjíždí další autobus?“ zeptala se tetička, jakmile policejní auta zmizela za nejbližší zatáčkou.

„Snad nechceš odjet?“ podivila jsem se, ačkoliv se toho stalo dost a neměla bych se jí ani v nejmenším divit.

„Zůstat ještě noc a den, zbláznila bych se!“ přiznala tetička rezolutně. „Věřím, že proti mě nic nemáš, ale ti chlapi mě přesvědčili, že tu nesmím zůstat.“

Pokrčila jsem rameny a pomohla jí sbalit věci. Jíra jí je odnesl na zastávku a oba jsme se s tetičkou rozloučili. Po pravdě řečeno, oddychli jsme si, když se za ní dveře autobusu zavřely. Nic jsem proti ní neměla, jen bychom na ni museli brát ohledy a to by bylo těžké.

„Píchl jsem do vosího hnízda,“ sdělil mi Jíra, když jsme osaměli. „Můžeme očekávat další podobné případy, mám už takové zkušenosti.“

„Co se vlastně stalo?“ zeptala jsem se ho. „Ty víš, kdo byli ti chlapi?“

„Samozřejmě,“ přikývl. „Ti tři patří do bandy překupníků drog. Předevčírem jsem je vypátral, včera na ně policie udělala zátah, ale měli na policii informátora, který je varoval a ještě jim prozradil, odkud vítr fouká. Vypravili se sem, aby mě vyřídili, ale na vás by také nebrali ohledy.“

„Nestraš mě,“ pohrozila jsem mu žertem. Ale sama jsem už jasně cítila, že nebude daleko od pravdy.

Odpoledne jsme vytáhli na dvorek plátěná lehátka a pod záminkou opalování jsme se oba dali na detektivy.

Jíra se rozhodl dotáhnout do konce případu drogové bandy, kterou nedokončil, když selhal chystaný zátah. Zabýval se hlavně policistou, který darebáky kryl a prozrazoval jim důležité informace o chystaných akcích. Budou s tím problémy. Samozřejmě by mělo být okamžité propuštění zkorumpovaného policisty, ale bez důkazů by to nešlo.

Já jsem se pokoušela přijít na záhadu vykradené železniční zásilky, což byl pro policii těžko vyřešitelný oříšek, neboť se to mohlo stát na některé z desítek železničních stanic. Pro

mě to ale těžké nebylo. Jakmile jsem se v čase dostala až k přípravě zásilky k odeslání, měla jsem hotovo. Dva vykutálení zaměstnanci firmy zabalili totiž zásilku prázdnou. Aby nic nevyšlo najevo, doplnili balík do požadované váhy suchým ledem, který se odpařoval jen zvolna a balík se ani nepokryl jinovatkou. Během přepravy se ale zvolna a nepozorovaně vypařil, takže po něm ani po pachatelích nezůstala žádná stopa.

„Lidi jsou nesmírně vynalézaví,“ vyprávěla jsem to pak se smíchem Jírovi, když jsme oba seděli u večerní kávy.

„Já jsem to měl horší,“ zakabonil se. „Ti chlapi patří do nebezpečného gangu. Nejhorší na tom je, že mají moc vlivné známé.“

Podrobnosti mi ale neřekl.

„Je to vyřešené, nechtěj vědět všechno,“ pomyslel si.

„Dobře, máš pravdu,“ odpověděla jsem mu.

Více jsme toho na práci neměli. Oba jsme byli unavení. Z jasnovidectví, které nás navzdory tréninku vyčerpávalo, i z bouřlivého odpoledne v chalupě. Oba jsme usnuli, jen jsme ulehli – vlastně poprvé od té doby, co jsem se nastěhovala k Jírovi.

Na jasnovidce jsme byli moc překvapení, když pak za námi o tři dny později přijel večer pan Smetana. Nepřijel si pro vyřešené případy, jak jsme se domnívali, když klepal na dveře a vstoupil k nám do sednice.

„Přišel jsem vám sdělit, že naše spolupráce skončila,“ řekl trochu smutně.

„Proč? Co se stalo?“

„Přeřadili mě k dopravní policii,“ stěžoval si. „Vás se to pochopitelně týká také. Nikdo další od policie už s vámi jednat nebude.“

„Kdo vás přeřadil?“ zajímalo mě.

„Mám obavy, že to od mého přímého šéfa nevyšlo,“ uvažoval pan Smetana. „Ten byl vděčný za všechno, co jste pro nás udělali. Komu to ale mohlo vadit? Kdo mohl mít zájem zlikvidovat tak nadějnou spolupráci?“

„Můžeme to zjistit, jen klid,“ řekl Jíra. „Nechte to na mně, já na to přijdu. Mohla bys, Martino, návštěvě nabídnout kávu? Taky bych si dal...“

Postavila jsem tedy plnou konvici na vařič.

„Proč mi vlastně nechcete prozradit, jak je to opravdu s vámi dvěma?“ obrátil se na mě trochu trpce pan Smetana.

„Domnívali jsme se, že na svém dosavadním místě budete užitečnější,“ řekla jsem a rozdávala klidně do hrníčků kávu. „Už jsem vám vysvětlovala, že není jednoduché stát se tím, čím jsme my dva. Není to ani bezpečné. Tomu, kdo si to příliš vynucuje, hrozí smrt.“

„A teď, když moje užitečnost klesla, jak je snad zřejmé, už mi to povíte?“

Chvilí jsem si rozmýšlela odpověď. Mám – nemám? Ale potom jsem si řekla, že nemám co ztratit.

„Dobře, něco vám povím, snad vás to odradí,“ začala jsem opatrně.

„Já se jen tak nezaleknu,“ ujišťoval mě. „Už jste mi cosi říkala o tajemných silách. Jsem připraven i na to, že jste ve spojení s ďáblem.“

„Tak bych to neformulovala,“ zavrtěla jsem hlavou. „Známe se totiž s bytostmi, které se pozemským představám o ďáblech vzhledově hodně podobají, ale přitom jsou jim tak vzdálené, že se na ně toto slovo vůbec nehodí.“

„Máte spojení na mimozemšťany?“ zvažněl víc než bylo třeba. „To by to asi nejlépe vysvětlovalo. Jsou tu někde na Zemi? Jak jste se s nimi dostali do kontaktu?“

„Ano, máme spojení na mimozemšťany,“ přikývla jsem také tak vážně. „Ale na Zemi nejsou, naposledy tu byli za Třicetileté války. V Čechách se tenkrát odehrávala Bílá Hora

a poprava sedmadvaceti českých pánů, abyste si mohl představit nějaké historické údaje. Jíra je viděl na vlastní oči, když tu byli. On je totiž opravdu tak dlouho na světě.“

„To už vím,“ přikývl netrpělivě.

„Já jsem byla nedávno přímo u nich, v jejich světě.“

„Kde je to?“ zeptal se mě nedůvěřivě po krátkém zaváhání.

„Vím o tom vlastně málo,“ ujistila jsem ho. „Jen to, že jejich svět je od Slunce asi osm tisíc světelných let a světlo mezi námi stíní neprůhledná mlhovina. Žádná z hvězd na noční obloze není ta jejich. Jsou mnohem blíže ke středu Galaxie, mají oblohu plnou hvězd.“

„Zajímavé,“ hučel.

„To není zajímavé ani důležité, zajímavé a důležité je, že se o nás zajímají.“

„No právě! Ale jaký je ten jejich zájem?“

„Pravděpodobně okrajový,“ řekla jsem. „Jsme pro ně jen barbarská civilizace, proslulá svou krutostí.“

„Oni jsou jiní?“

„Ano, oni jsou jiní,“ ujistila jsem ho vážně.

„Proč s námi dosud nenavázali oficiální kontakty?“

„A s kým by měli ty kontakty navazovat?“

„No – já nevím. Nejspíš s vládami největších států, nebo s Organizací spojených národů, zkrátka s našimi představiteli...“

„Vy byste na jejich místě jednal s bandami, které místo aby se staraly o mír na Zemi, starají se především o to, kdo získá větší výhody a vytríská z lidí víc peněz?“

„Vlády snad nejsou bandy...“

„A která není?“ skoro jsem vykřikla. „Američanům jde jen o peníze a suroviny, kde je ropa, tam si před nimi není nikdo jistý. Ani Rusové nejsou svatoušci. V Evropě máme ještě Germány, proslulé největším vražděním v dějinách lidstva, Angličany, kteří si ve svých koloniích také nebrali servítky a Francouze, kteří největší špinavosti dělají Cizineckou legií. Rygyňové tu byli, když Evropou táhla Třicetiletá válka a množství obyvatel se snižovalo jako tající sníh na slunci. Ani my Češi nemáme málo másla na hlavě.“

„Organizace spojených národů snad...“

„Organizace, která nechá bez pomoci umírat miliony lidí?“

„Nic není tak jednoduché, jak to vypadá.“

„Organizace, která spojuje stovky států, by se snad měla starat, aby lidé tak zbytečně neumírali,“ skončila jsem debatu.

„To není tak jednoduché,“ oponoval mi Smetana.

„Divím se jednomu. Že ještě nikoho nenapadlo ukončit válku tím, že by místo milionů vojáků zlikvidoval pár pohlavárů. Organizace spojených národů měla shodit na štáby pár tisíc parašutistů, generály zajmout – a válka by skončila. A zatím? Nobelovu cenu míru dostal darebák, který tou dobou vedl dvě války a další připravoval – není to katastrofa?“

„Myslíte?“ podíval se na mě nedůvěřivě Smetana. „Vzpomeňte si na Somálsko. Tam hlavní město obsadili, ale místní lidé jim darebáky zajmout nepomohli, naopak se proti OSN postavili, takže nezbylo než vojáky stáhnout a odejít s nepořízenou.“

„Vím,“ povzdychla jsem si. „I mimozemšťané přiznávali, že se jejich zásahy nedařily. Udělali to jako OSN v Somálsku. Odtáhli a jen nás z dálky pozorují. Jsme prý pro ně příliš výjimečná civilizace – výjimečná v tom zlém.“

„Ale přece jen... Dostali jste od nich nějaké dary, mám na mysli ty jasnovidné medailónky. Nejsme jim snad tak lhostejní, jak by to vypadalo.“

„To byla pro ně maličkost,“ řekla jsem. „Dali nám je dávno, ale bez návodu k použití, takže nikoho z obdarovaných nenapadlo, k čemu to může být dobré.“

„Ted' už to ale víte, ne? A pokud mohu posoudit, udělali jste spoustu užitečné práce.“

„Kapky proti moři zla,“ povzdychla jsem si.

„Dobrá, ale to je asi tím, že je vás málo,“ přesvědčoval mě opět vehementně.

„Chtěl byste se k nám připojit?“ vypálila jsem přímo.

„Chtěl,“ přikývl.

„Jste ženatý?“

„Myslel jsem, že to víte. Jste přece jasnovidka.“

„Právě protože jsem jasnovidka, zásadně nesleduji nevinné,“ ujistila jsem ho.

„Zatím jsem svobodný,“ odpověděl rychle. „Je to důležité? Myslel jsem, že vy dva...“

„Do jisté míry to důležité je,“ přikývla jsem. „Kdybyste byl ženatý, týkalo by se to další osoby nebo i více osob, nemyslíte? Rozhodně je lepší, když jste bez závazků. Nechci vás strašit, ale váš život se může podstatně změnit.“

„Myslíte, že by byla manželka na závadu?“

„Tak bych to neřekla,“ usmála jsem se. „Bylo by ale nerovné změnit vás a ne vaši choť. Takhle je to jednodušší. Nemusíme se nikoho dalšího na nic ptát.“

„Říkáte změnit?“ zarazil se.

„Chcete-li se k nám dát, změňte se,“ usmála jsem se. „Chcete se přece stát fextem a jasnovidcem. Hlavně abyste měl čisté svědomí, to je nejdůležitější.“

„A kdybych čisté svědomí neměl?“

„Pak se stanete mrtvolou,“ pokrčila jsem rameny. „Nechci vás strašit, ale už jsme to zažili. Třeba s pány Folkertem a Hamáčkem, když to chcete vědět konkrétně.“

„Mám svědomí čisté,“ trval na svém.

„To se uvidí! Ujišťuji vás, že lhaní nikomu nepomůže.“

Nemohli jsme se dohodnout úplně, protože pro mě z komory přiběhl Jíra.

„Martino, tohle je velice důležité,“ vysvětloval mi ve velkém spěchu. „Pojď se podívat, právě se tam o tobě dohadují bossově mafie, co na nás poslali ty hrdlořezy. Pospěš si, ať jsi při tom a nemusíš si to lovit až dodatečně z minulosti!“

Omluvila jsem se panu Smetanovi a požádala ho, aby počkal, pokud nemusí ihned odjet domů. Hodila jsem sebou na postel, ani jsem nerozestlala. Jíra se položil vedle mě. Pak mě naváděl, kam se mám soustředit – stačilo mi sledovat, kam se zaměřuje. Za chvíli jsem byla na místě, v malém salóncu v prvním patře nějaké kavárny. U stolečku seděli dva pánové, jakých bych si na ulici ani nevšimla. Proti nim seděl jeden z chlapů, co nás nedávno přepadli. Ten, co na mě vystřelil a málem se sám zabil. Zřejmě se už trochu vzpamatoval, ačkoliv podle pomalejších pohybů bylo znát, že musí pořád brát ohled na své zranění.

„Škoda, že jim nebudu rozumět,“ zašeptala jsem potichu.

„Od čeho mě máš?“ odpověděl mi šeptem Jíra. „Já je odezírám a přeložím ti je.“

„To budeš hodný...“ souhlasila jsem s ním vděčně.

„Je to horší, než jsme si mysleli,“ začal mi Jíra překládat. „Podle toho, že jste neuspěli, měla ta čarodějnice velice dobrou ochranu.“

Oči jsem měla zavřené, v komoře bylo ticho, slyšela jsem Jíru a viděla darebáky, jako kdybych stála přímo vedle nich.

„Nehlídal ji nikdo, žádnou ochranu neměla. S tou bychom si poradili. Čekali jsme toho chlapa, ale dorazil na místo až když nás prakticky vyřídila. Nepostřehl jsem ani, co ji chrání. Je to něco neznámého, být věřící, řekl bych, že umí čáry – nebo má po ruce démona. Naštěstí na to nevěřím. Podle mě má nějakou tajnou zbraň.“

„Nezlobte se, to se mi nezdá. Chápal bych, kdyby tu zbraň měl ten chlap. Ale kdo by svěřil tajné zbraně ženské a nechal ji ke všemu bez ochrany?“

„Ty zbraně nemusí patřit policii ani armádě. Co víme o zdejších tajných sektách?“

„No právě! V Čechách jsou zednářské lóže, Rosenkruciáni a jiné tajné spolky, kdoví, co před světem tají? Nedovedu si ale představit sektu, která by svá důležitá tajemství svěřila jedné jediné ženě.“

„Mysleli jsme si, že hlavní je ten chlap. Teď se mi zdá, že dělá jen... řekl bych hrubé práce. Může jí pomáhat, ale nezdá se mi, že by ho nutně potřebovala. Aby to nebylo tak, že právě ona je ta hlavní. Ta první ženská, kterou jsme tam zastihli, byla obyčejná vesničanka, vyděšená a bezradná. Ta hlavní si ale rychle věděla rady.“

„Pořád nevíte, jaké jsou její možnosti. Ten policajt blekotal něco o jasnoviectví. Teď už se bude mít před vámi na pozoru a těžko ji překvapíte.“

„Jasnoviectví? Co o nás může vědět? Vrazila mezi nás jako kdyby věděla, že tam jsme, přesto si myslím, že jsme ji překvapili.“

„Překvapili jste ji, ale jak se zdá, nějak příliš snadno nad vámi získala vrch.“

„Z toho se poučíme. Udeříme na ni důrazně a nedáme se zaskočit. Má neuvěřitelné prostředky, ale tím spíš na ně musíme přijít a získat je. Jejich majitel se nejspíš stane pánem celého světa, chápete?“

„Taková čarodějnice může být nebezpečnější než si myslíte. Na vašem místě bych byl opatrný. Teď se spokojila tím, že vás zneškodnila. Příště to může dopadnout hůř.“

„Nebezpečné to bude, ale toho se nelekne. Nějaká ženská nás přece nebude vodit za nos! Brzy jí ukážeme, co to znamená postavit se...“

Nedořekl.

Jakási síla ho odhodila dozadu a mrštila jím na čalouněnou lavici, až mu vyrazila dech. V místnosti na okamžik vzplálo oslnivě jasné světlo, jako by rozsvítili reflektor.

„To jsi byla ty?“ obrátil se na mě šeptem Jíra.

„Ano. Dívej se.“

Chlap sotva lapal po dechu a pomalu se sbíral, byl pořádně otřesený. Do saka měl na hrudi vypálenou černou klikatou čáru. Obrovský, ještě trochu kouřící – otazník.

„Jak jsi to udělala?“ zeptal se mě Jíra potichu, ačkoliv nás nemohli slyšet.

„Umím přece zacházet s blesky,“ připomněla jsem mu.

„To by ho zabilo!“

„To nebyl obyčejný blesk, klasická jiskra přeskakující mezi dvěma potenciály. Byl to kulový blesk. Umím i tuhle formu, je lepší. Ale radši mi řekni, co si povídají teď?“

„Právě jste nejspíš dostal na srozuměnou, že tu čarodějnici nebezpečně podceňujete,“ pokračoval Jíra rychle v překládání.

„To by... to by znamenalo... potom ona ví, co si o ní povídáme...“

„Vidíte. Nejen o nás ví, ale může nás i na takovou vzdálenost zasáhnout. Dávám od toho ruce pryč, dokud to vůbec jde.“

„Naštěstí to nebylo tak zlé. Připouštím, rána to byla pořádná, ale nic zlého mi to neudělalo.“

„A co to spálené sako?“

„Pokud nedovede nic víc? Dalo se to vydržet.“

V místnosti se opět nakrátko rozhořela oslnivá jasná záře. Vycházela z kuličky velké jako pingpongový míček, tančící po stole mezi spiklenci. Z míst, kde se desky stolu dotkla, vyrazil okamžitě dým. Pak se zastavila a pomalu prošla deskou stolu dolů, kde zhasla. Na stole zůstal pŕlmetrový vykřičník. Masivní dřevěnou desku to propálilo a její okraje ještě chvíli řeřavěly, div se nerozhořely plamenem. Chlap netušil, jak blízko smrti v té chvíli byl. Málo scházelo a vykřičník bych nevypálila do dřeva stolu mezi oběma darebáky, ale stejně hluboko do jeho prsou. Naštěstí jsem se na poslední chvíli ovládla.

„Já ho přece nechci zabít,“ vzlykla jsem dotčeně. „Cožpak toho nenechají?“

Otevřela jsem oči a pomalu jsem vstala. Připadala jsem si zhnuseně. Jíra vycítil, že už vedle něho neležím a také přerušil sledování, otevřel oči a vstal.

„Nic si z toho nedělej,“ utěšoval mě. „Dala jsi jim to znát pořádně. Po tomhle si něco dalšího začne snad jenom náboženský fanatik – sebevrah.“

„Co ty víš, jestli to nejsou právě tihle dva?“

„To není jejich případ,“ hladil mě po vlasech. „Jeden už se snažil z dalších akcí vycouvat a po tomhle proti nám nehne prstem – jistě se má aspoň trochu rád.“

„A co ten druhý? Ten fanatik?“

„Ten přece říkal, že není věřící. Co by mohl získat, když proti nám půjde? Dala jsi mu jasně najevo, že ho dokážeš vytrést i na dálku a to nejen symbolicky. Když není věřící, jistě nečeká, že se pomocí mučednické smrti dostane do ráje, jak doufají ostatní fanatici. Pak už musel poznat, že nemá šanci.“

„Nemůžeme ho nechat zkoušet všechny způsoby vražd, nakonec by přišel i na to, jak zabít fexta. Jestli proti nám něco podnikne, zneškodním ho,“ řekla jsem sveřepě.

„Vezmu si ho na paškál,“ rozhodl Jíra. „Občas zkontroluji, co dělá.“

„Dobrá – a co bude s panem Smetanou?“ vzpomněla jsem si na návštěvu, která stále čekala v sednici.

„Slíbila jsi mu, že ho vezmeš k balvanu. Budeš to asi muset splnit. Jestli má opravdu svědomí čisté, uvítáme ho za čtyři dny mezi námi.“

„Dobře, uděláme to tak,“ uklidňovala jsem se pomalu.

Mimo zákon

Trabant dýchavičně vyšplhal poslední metry a zastavil se na lesní mýtině.

„Dál musíme pěšky,“ usmála jsem se.

„Je to daleko?“ zeptal se mě pan Smetana.

„Asi padesát metrů,“ ujistila jsem ho.

„Tady bych nikdy nic nehledal,“ rozhlížel se udiveně, sotva jsme vystoupili.

„Myslíte si, že se pozůstatky po mimozemšťanech musí podobat tomu, o čem tak zasvěceně píše Däniken? Budete-li usilovně hledat něco jako Baalbeckou terasu, tajemné obrazce viditelné z letadla, popřípadě gigantické pozůstatky po kosmodromu, nedočkáte se jich. Přitom máte přímo před sebou **golovyrg**, inteligentní bytost, zanechanou na barbarské planetě Zemi vesmírným národem Rygyňů.“

„Já tu ale nic nevidím,“ obrátil se na mě udiveně. „Kde je tu jaká bytost?“

„Ale vidíte ji! Jen vás ještě nenapadlo, že by to mohl být tenhle velký balvan.“

„Tenhle?“

„Ano, právě ten. Divíte se? Vypadá jako by sem patřil od stvoření světa, ale je to inteligentní živý tvor. Jistě si ani neuvědomujete, že vás právě zkoumá.“

Chvilí si balvan prohlížel.

„Nevypadá jako památka po mimozemšťanech,“ obrátil se po chvílce ke mně.

„Nevypadá – ale je. Vyslanec mimozemšťanů u nás. Dál už budete muset jít beze mne, já vám jen řeknu co a jak.“

Podle mých pokynů vystoupil na vrchol a našel tam sotva zřetelnou prasklinu ve tvaru hákového kříže. Potom se sehnul a fouknutím do úzké trubičky **golovyrg** probudil. Přesněji řečeno, golovyrgy nespí, ale dal mu najevo, že si přeje stát se pomocníkem Rygyňů.

Stála jsem v bezpečné vzdálenosti a věděla jsem, co se stane. Kámen se bez varování rozevřel a bývalý detektiv spadl s poděšeným výkřikem dovnitř. Segmenty se pak zavřely a udusily zbytek jeho výkřiku. Vysvětlování by bylo obtížné a nakonec i zbytečné, Jíra mi také předem neřekl, co se stane – podruhé už jsem se toho nebála.

Chvilí jsem čekala, ale nic se nehýbalo. Tentokrát proběhne standardní čtyřdenní procedura, kterou **golovyrg** potřebuje na analýzu vědomí i podvědomí pohlceného člověka. Věděla jsem jen o třech výjimkách. První byl gangster Folkert, kterého odhalil a obratem vyvrhl – ale umírajícího. Další výjimkou byla zabitá Jarmilka, kterou po návštěvě ve světě mimozemšťanů **golovyrg** vrátil do našeho světa uzdravenou. Třetí výjimkou jsem byla já, i mě vrátil z planety Rygyňů předčasně. Další výjimky očekávat nemůžeme. Pan Smetana se na planetu Rygyňů nedostane, ale stane se jako my fextem a jasnovidcem. Věřila jsem mu, že jednal čestně a že před námi nic nezatajil. Vrátila jsem se proto k autu, nasedla, otočila se a ujížděla zpátky domů.

Jíra mě uvítal méně příjemnou novinkou.

Zjistil, odkud přišly nepochopitelné příkazy o odvolání detektiva Smetany a převelení mezi dopravní policisty. Nitky se tentokrát táhly až do vlády, ale jisté nebylo ani to. Ministr vnitra se nepotřeboval domlouvat na tajných schůzkách po restauracích, svým podřízeným to prostě nařídil telefonem. Telefonní hovory byly i pro Jíru těžkým oříškem. Mohl odezírat jen jednu stranu, ale neslyšel odpovědi. Když zjistil číslo druhé strany, mohl se vrátit v čase a doposlechnout si odpovědi druhé strany přímo u ní, ale bylo obtížné sestavit rozhovor tak jak se odehrál. Navíc bylo jisté, že to nerozhoduje ani ministr vnitra. Občas měl telefonní hovory, kde pouze stručně odpovídal »ano, pane«, případně »ne, pane«. Sám nikdy nevolal, hovory i rozkazy vždy jen přijímal. Vodítkem mohlo být jen to, že odpovídal anglicky.

Příkaz doputoval k policejním důstojníkům a ti komando, které vtrhlo do mé chalupy, obratem propustili na svobodu. Horší bylo, že si policejní důstojníci nedovolili tyto rozkazy odmítnout, zato mohli ze svých privilegovaných míst odvolávat podřízené dřív než se mohli dostat na kloub věci. Odvolali nejprve Svobodu, po něm i jeho dřívějšího šéfa.

Po dlouhé diskusi jsme se s Jírou rozhodli pokračovat v tom, co jsme začali. Zákon si našich služeb nepřeje? Dobrá. Nepůjde to oficiálně, půjde to jinak. Navzdory vypovězeným dohodám budeme sloužit spravedlnosti dál. Pravdu přece nemohou stále odstrkovat!

Naše podmínky se ale prudce zhoršily. Z policie nám už nikdo nevolal a zdálo se, že si další případy musíme hledat sami. Nebylo to tak snadné, jako když nám je předávali.

Následujícího večera jsem se z televize dozvěděla, že v sousedním městě včera někdo spáchal vraždu, do vysílání neobjasněnou. Znamenalo to, že na policii už s námi nepočítají. Dřív by už u nás byli, ačkoliv to byla záležitost sousedů.

Mrzelo mě to, ale nikomu jsem to nedala najevo. Kdyby se na nás obrátili jako jindy, vraždě bychom nezabránili, ale vyřešili bychom ji. Kvůli jejich odmítnutí bychom mohli přijít pozdě i k nějakému vážnému případu, jako byl třeba sadista – pedofil. A co ztracené děti? Naštěstí jich nebylo tolik, ale co když se nějaké dítě ztratilo právě dnes?

Dobrá, pohodila jsem hlavou.

Zjistila jsem si podrobnosti a hned po ránu jsem zavolala redakci novin. Redaktořce, která se mi ohlásila, jsem do nejmenších detailů popsala průběh vraždy, kdo byl vrahem – a jaké důkazy policie na místě činu přehlédla.

Udiveně mě vyslechla a ujistila mě, že si mé informace prověří a podle možností je použije. Její nadšení ale citelně ochladlo, když se mě zeptala, odkud to vím – a já jsem jí po pravdě řekla, že jsem jasnovidka. Pozdě mi došlo, že to nebude tak snadné. Nemínila jsem se ale vzdát. Rozhodla jsem se zajet přímo do redakce a redaktorku na místě přesvědčit.

Než jsem se tam ale vypravila, chtěla jsem počkat, až Jíra rozlouskne další záhadu, popisovanou na stránkách našich novin. Loupežné přepadení v sousedním městě pro nás nepředstavovalo nejmenší problém. Nicméně jsem se zdržela čekáním na výsledek, abych mohla i tento případ přinést jako dárek do redakce.

Mezitím ale přijel autobus – a my jsme dostali dlouho očekávanou návštěvu.

„Pojďte dál, hoši,“ vítal Jíra na prahu dva muže, kteří nesměle ťukali na dveře.

„Jsem rád, že jste na starého kamaráda nezapomněli,“ táhl je dál do sednice. „Martino, máme hosty, jaké jsi ještě neměla.“

„Vítám vás,“ podávala jsem oběma ruce. „Jírovi kamarádi, nemýlím se?“

„A ne ledajací!“ ujišťoval mě Jíra. „Právě tiskneš ruku Honzy Sladkého, známějšího jako Kozina – ano, toť onen Chodský rebel!“

„Kozina?“ vykulila jsem oči. „Ten s Lomikarem?“

„V našem světě nemůžete žít dlouho, člověk brzy vzbudí podezření a případně i závist lidí. Jednu dobu jsem si nechal říkat Kozina, teď už jen Jan Sladký. Dnes si mě nikdo s těmi událostmi nespojuje,“ skromně přikývl nepříliš výrazný človíček a tiskl mi se zdrženlivým úsměvem ruku. Jméno jsem znala, ale jeho podoba neodpovídala žádnému portrétu. Podle ilustrace u Jirásků by to měl být hrdý rebel s pohledem upřeným do dále – já jsem v něm viděla spíš bankovního úředníka. Zdání ale klame.

„Nevím, jestli vám to o mně Jíra řekl, já jsem se nejvíce snažil udržet naši podivnou pospolitost pohromadě,“ představil se mi další fext, František Hrubý. „Mám na mysli naše poutě na horu Říp jednou za deset let. Dávám tam cedulku s iniciálami F.X. – jako FeXt. A co vy, slečno – či snad paní? Jestli se nemýlím, byla byste mezi námi vůbec první žena. To by se mělo nějak oslavit!“

„Zatím není co oslavovat,“ zamlouvala jsem to rychle.

„Ale je, prý jste přišla na záhadu d'ábelského sklíčka,“ zajímal se pan Hrubý.

„Na to přišlo sousedovic dítě, Jarmilka,“ musela jsem je uvést na pravou míru.

„Martina byla zato přímo u d'áblíků,“ vyrukoval hned Jíra s novinou, která oba vzácné hosty jaksepatří udivila.

„U nich? Kde se skrývají?“ skoro vyskočil pan Sladký.

„Jsou to bytosti z hvězd, žijí daleko odtud, víte?“ zavrtěla jsem hlavou.

„Myslel jsem si to už dlouho,“ přikývl vážně pan Sladký.

Nedokázala jsem se před ním zbavit téměř posvátné úcty. Když se o někom učíte v učebnicích jako o skutečné a významné postavě našich dějin, jeho přítomnost vás trochu svazuje. Navíc jsem v chalupě neměla nic k jídlu, co bych návštěvě nabídla. Musela jsem se omluvit, odběhnout narychlo do obchodu a nakoupit občerstvení.

Když jsem se vrátila, leželi všichni v komoře napříč přes Jírovu postel a Jíra je osobně zasvěcoval do jasnovidectví. Medailóny měli naštěstí oba, i v dopise jsem jim připomněla, aby si je vzali s sebou. Postavila jsem zatím vodu na kávu, rozložila na talíř koupené pečivo a připravila pomazánku. Až pak jsem se odhodlala vyrušit je – ostatně, Jíra již instruktáž skončil a kdybych za nimi nepřišla, přišli by za mnou sami.

„Úžasné sklíčko!“ rozplýval se Kozina. „Když si představím, že jsme to po celé věky schovávali jen jako památku! Vědět to už tenkrát, dopadlo by to s námi jinak.“

„Kdyby – chyby,“ mávl rukou František. „Tenkrát jste netušili, k čemu je to dobré. Ještě že se na to přišlo! Teď by bylo strašlivou ostudou takového daru nevyužít.“

„To sklíčko vlastně jasnovidectví neumožňuje,“ řekla jsem jen mimochodem. „Jen nám usnadňuje telepatické spojení s *golovyrgy*, neboli s d'ábelskými kameny, jistě jste se už s nimi setkali. Jsou to inteligentní bytosti, mají více smyslů a jejich paměť se s naší nedá srovnávat. To ony si všechno po celé věky pamatují. Nemohou si ovšem pamatovat úplně všechno – proto jsou vzpomínky z pradávných časů méně ostré a vybledlé.“

„To jsi mi ještě neřekla,“ vyčetl mi Jíra.

„Vím to až od návštěvy u nich a víš sám, jak je to s mými novými vědomostmi. Objeví se mi v hlavě až když je potřebuji.“

„Já vím, zatím jsme měli důležitější starosti,“ dal se snadno přesvědčit.

„Říkal vám už Jíra, co jsme začali?“ optala jsem se opatrně jeho kamarádů.

„Samozřejmě – a musím přiznat, lépe by mě to nenapadlo. Ale vy prý máte nějaké možnosti navíc, jaké nemá nikdo jiný. Co je na tom pravdy?“

„Odvážila jsem se nesouhlasit s Rygyni, těmi mimozemšťany,“ kývla jsem. „Nejspíš jsem probudila jejich zájem o dění v našem světě. Darovali mi *voikosit*, nepoměrně silnější prostředek a pokud vím, na Zemi jediný. Ještě nevím, k čemu nám bude dobrý, zatím jsem ale s jeho pomocí zvládla jen pár pouťových triků.“

„Rádi bychom se k vám, chcete-li, přidali,“ pokračoval František. „Líbí se mi, že jste se obrátili na noviny, když vás zklamala policie. Bylo to správné, ale s novináři si musíte počínat jinak než s policisty. Kdybyste dovolili, mám v těch kruzích zkušenosti a nemalé styky. Nejsem už sice veřejně činný jako dřív, ale od literatury a příbuzných oborů jsem se nedokázal nikdy odpoutat.“

„Vy se tomu věnujete?“ divila jsem se.

„Ano, a mám spoustu známých, které bych mohl pro dobrou věc zapálit. Mohl bych být v tomto směru velice užitečný.“

„Mě zaměstnáte také?“ přidal se pan Kozina.

„Samozřejmě, proč si myslíš, že jsme vám napsali?“ řekl Jíra. „Dva jasnovidci jsou jako když hodíš kámen do řeky. Je to znát jen v malém okruhu – kousek po proudu už nikdo nemá tušení, že se nahoře něco stalo.“

„Mám adresy všech fextů, jak se scházíme,“ prohlásil zamyšleně František. „Všem posílám jednou do roka novoroční přání. Zatím mi každý odpověděl, často i v předstihu – až na výjimky, ze kterých musím páčit každou změnu adresy, vid', Jíro! Zkusil bych svolat mimořádné setkání, abychom se sešli všichni.“

„Žádné takové setkání jsme ještě neměli,“ namítl Jíra.

„Dosud to nebylo naléhavé. Což se právě změnilo.“

„To by bylo užitečné,“ souhlasila jsem. „Ačkoliv jste poznali, že jasnovidectví nejsou žádné čáry a naučit se to dá za pár minut cvičení.“

„Tím spíše bychom to měli uvést do chodu ve větším.“

„Nevím,“ zamyslel se Jíra. „I kdybychom se na to dali všichni, stačíme posloužit spravedlnosti jen na malém dílu světa, řekněme v Čechách. Jinde ve světě je to ale tisíckrát horší a napravovat celý svět není v našich silách.“

„Máš pravdu jen v tom, že nás starých fextů je málo. Můžeme ale naše řady podle potřeby rozmnožit,“ uvažoval František. „Už jste s tím vlastně začali. Nejprve tady se slečnou Martinou, teď s tím detektivem. Každý, koho přivedete k balvanu d'áblíků...“

„Ke *golovyrgu*...“ vskočila jsem mu do řeči.

„Víme všichni oč jde,“ nedal se vyrušit František. „Zkrátka a dobře, zajímá mě, zda se každý člověk, který projde balvanem, změní ve fexta a dostane medailon.“

„Každý ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Darebáky *golovyrg* nepřijme a zločince sám na místě ztrestá.“

„Víte to jistě?“ zapochyboval. „Můžeš mít pravdu, byl jsem svědkem podobného případu, nebyl to pohled pro citlivé duše, ale nejsem si úplně jistý souvislostí s poctivostí či nepoctivostí toho dotyčného člověka.“

„Vím to jistě,“ přikývla jsem. „Nedostala jsem od Rygyňů navíc jen *voikosit*, ale i větší vědomosti než má kdokoliv z vás. Takže vím mnohé, co vy nevíte.“

„Věřím vám. V tom případě nám vlastně dali ti...“

„Rygyňové...“ napověděla jsem mu.

„Dali nám ti Rygyňové víc, než jsme tušili. Takový dar může od základů změnit tvář světa. Uvědomte si, že každý lotr koná svá lotrovství jen proto, že ve skrytu duše doufá, že se to nikdy před tvář spravedlnosti nedostane. Mnohým se to opravdu daří. Buď jsou chytří, nebo mají štěstí. Buď se na ně nepříjde, nebo je spravedlnost odsoudit nemůže, většinou pro nedostatek důkazů, případně protože jsou příliš nedotknutelní. Co se ale stane, když se na všechny špatnosti přijde a lotři, i ti nejvyšší, trestu neujdou?“

„Dají si větší pozor,“ vyhrkl Kozina.

„Nebo se odstěhují jinam, kde nebudeme mít žádný vliv,“ navrhoval Jíra.

„Dejme tomu – zpočátku budou mít kam se na světě schovat. Myslíte si, že jsme schopni dokonale vymýt zlo v určité oblasti – dejme tomu v jednom státě? Tak, aby tu mohl každý ponechat své věci bez dozoru, aby se zámky na dveřích staly zbytečné a lidé si navzájem neškodili?“

„Na malém území – snad ano,“ přikývla jsem. „Záleží na tom, kolik nás bude, ale při troše vytrvalosti...“

„Když se nám to podaří, zaměříme se na další oblast. Běda každému, kdo sejde na cestu zločinu. Potom věnujeme veškerou pozornost sousedním zemím. Mezitím nás bude i více, jistě se nám bude dařit čím dál lépe.“

„A co když se proti nám postaví celé vlády? Jistě víte, že v mnoha zemích zločinci pronikli až tam. Korupce je přece ve světě běžná a kdoví, kolik prodejních lidí je na vysokých postech i u nás,“ obával se Kozina.

„Ti by se před námi měli mít na pozoru nejvíc,“ řekl Jíra sveřepě. „Když bude nejhůře, má naše Martina něco, čím dokáže přesvědčit i nejzatvrzelejší kazimíry.“

„Slyšel jsem o zemích, kde místní zákony zločincům beztrestnost přímo zajišťují,“ vzpomněl si Kozina. „Páni si vždycky dovedou zajistit větší shovívavost soudců. Buďto dostanou menší trest, nebo aspoň měkčí vězeňskou lavici. S televizorem a kaviárem.“

„Nejprve se musíme postarat o spravedlnost tady,“ usmála jsem se. „Připouštím, že máme něco, o čem se až dosud nesnilo nikomu z lidí, kteří se spravedlností zabývají. Čím víc nás bude, tím lépe. Ale také má pravdu Kozina, na světě jsou i nespravedlivé zákony. Všimněte si, jak hladce nás darebáci odstavili v naší vlastní zemi.“

„Neuvědomili si, co se proti nim formuje,“ trpce se usmál Kozina. „Netušili, že spravedlnost nepotřebují jen soudy s policií, ale že je v každé pořádné zemi další síla, kterou není radno podceňovat – a to je síla lidí.“

„Síla, na kterou zatím nemáme žádný vliv,“ podotkla jsem také trochu trpce.

„Ale máme,“ kývl hlavou František. „Nebojte se, v tom směru si najdeme cestu. Mohli bychom například založit vlastní noviny. Nabízím se na místo šéfredaktora. Řekl bych, že tomu rozumím nejlépe, dělal jsem asi deset let u novin redaktora.“

Dohodli jsme se, že pan Hrubý naváže spojení na redakce v Praze, pan Sladký se poohlédne, jak to vypadá kolem Holomóce a navíc urychlíme setkání ostatních fextů.

Na mě zůstalo připravit **školení** pro jasnovidce. Každý medailón bychom měli co nejlépe využít. Chlapi se jednomyslně shodli, že se mám přestat angažovat veřejně. Se svými novými schopnostmi zůstanu v záloze pro případ, kdyby se nám do cesty postavila nějaká větší síla.

„Udělalasi toho už dost, Martinko,“ chlácholil mě Jíra, když jsem se pokusila protestovat. „A krom toho, ty se jistě nevzdáš školy, nemám pravdu?“

Pravda, tím mě zpacifikoval, věděl, že se učitelování vzdát nechci. Ale já jsem si řekla, že ve volném čase budu pokračovat i v práci detektiva.

„To jistě můžeš,“ souhlasil Jíra. „Ale je škoda, abys obíhala byrokraty. To nech na nás, sama budeš dělat něco důležitějšího.“

Přece jen jsem ale nemohla přenést přes srdce, že by se po sousedním městě beztrestně procházel vrah. Redaktorka mě zklamala – bála se uveřejnit něco od jasnovidky, ačkoliv moje důkazy byly zřejmé a nebylo na nich patrné, jakým způsobem jsme je získali. Buď jak buď, hned napoprvé nás noviny zklamaly.

Vypravila jsem se proto přímo za vrahem.

Nemínila jsem ho vyzvat na Boží soud – přece do toho nebudu zatahovat Rygyně. Možná by nám vyhověli, ale tím bychom si to u nich jen zhoršili. Nechtěla jsem útočit na jeho svědomí, to u lidí toho druhu nemá cenu. Chtěla jsem v něm jen probudit strach, že někdo ví o jeho provinění.

Jak jsem už vypátrala, vrahem byl jakýsi řezník Ludvík Krsek. Neměl rodinu a do sousedního města se teprve nedávno přistěhoval z opačného konce Čech. To by jeho čin vysvětlovalo – lumpové široko daleko už pochopili, že bude výhodnější žít se poctivě. Náš řezník neměl řemeslo špatné, ale některým lidem nestačí ani zavedený obchod, ani plná šrajtofle. Sotva půl roku po přestěhování, jen se v novém bydlišti trochu rozkoukal, přepadl vpozdvečer s pistolí v ruce o pár ulic dál zlatnictví. Zlatník se nechtěl dát oloupit bez odporu a pokusil se přivolat policii. Krsek ho ale zastřelil, vybral z kasy peníze, ve chvatu nahnul z okolních vitrín do velké kabely hodinky, prsteny a šperky a uprchl.

Policie nasadila co mohla, včetně služebního psa – marně. Kdyby se policisté obrátili na nás, měli by důkazů dost, ale na rozkaz shora se s námi nesměli zabývat, takže vraha nedopadli. A jak se zdálo, nedopadnou ho.

Podívala jsem se raději na minulost váženého řezníka, zda nemá na svědomí už něco z dřívějšíka. Tušení mě nezklamalo. Vážený pan Krsek měl na svém kontě úspěšné loupežné přepadení, tenkrát naštěstí bez tragických následků. Ve starém bydlišti na druhém konci Čech přepadl prodavačku. Chodila na poštu s tržbou a cestu si zkracovala temnou uličkou. Vyčíhal si ji tam, udeřil do hlavy a než se vzpamatovala, podařilo se mu zmizet temným průchodem i s její taškou a s tržbou. Policie ho nedopadla, ale příliš snadno získané peníze rychle rozházel a navíc se mu zdálo, že se kolem něho začíná stahovat smyčka. Vyřešil to odstěhováním do jiného města, kde ho zatím nikdo neznal. Naneštěstí ho opět zlákala vidina snadno získaných peněz – a tentokrát to dopadlo hůř.

Nerozmýšlela jsem se dlouho, nasedla do auta a vyrazila za ním. Zakotvila jsem ve vinárně na náměstí, kam si už zvykl chodit. Přišel stejně jako jindy, posadil se k baru a začal si poroučet.

Požádala jsem číšníka, aby ho diskrétně přivolal k mému stolku, ale pan Krsek mě neuznal ani za hodnou pohledu.

Zvedla jsem se tedy a přistoupila k němu.

„Pane Krsku, chci se vás na něco zeptat. Znáte paní Královou?“ začala jsem.

Na okamžik pochopitelně ztuhl. Prodavačka Marie Králová byla totiž jeho první oběť. Krsek se na mě zděšeně podíval. Asi mu nešlo do hlavy, jak mě mohlo napadnout dávat to jméno do souvislosti s ním, když se vše odehrálo daleko odtud.

Rychle se ale vzpamatoval, nadechl se a odsekl: „Žádnou takovou ženskou jsem v životě neznal.“

„A také vás pozdravuje ze záhrobí pan Vykoukal.“

Jméno zavražděného klenotníka mělo ještě větší účinek. Už proto, že ten případ ve městě v poslední době všichni diskutovali. Pan Krsek se ke mně otočil a dříve než jsem se nadála, popadl mě pod krkem.

„Co že jste to říkala?“ syčel mi do obličeje. „Zkuste to opakovat – a uvidíte!“

Držel mě za límec tak pevně, že mě začal škrtit. Nevím, zda to bylo úmyslně, nebo mě chtěl jen pevněji přidržet, ale nebylo mi v té chvíli příjemně. Spoléhal jsem se, že mě v baru před tolika svědky nenapadne, navíc jsem věděla, že fexta nezabije ani kdyby chtěl, ale málo platné, když vás drží pod krkem stokilový chlap, který už má jednu vraždu na svědomí, není to příjemný pocit.

„Vím o vás všechno, pane Krsku,“ pokračovala jsem ale přidušeným hlasem. „Nepůjdeme se raději posadit ke stolku? Je tam přece jen míň lidí.“

Dala jsem mu najevo, že mě nezastraší tak lehce, jak nejspíš v skrytu doufal.

Pustil můj límec a bez odporu mě následoval. Můj stolek byl stranou a v přítmí, což nejspíš vyhovovalo i jemu.

„Co vlastně po mně chcete?“ vybuchl polohlasem, dřív než se posadil.

„Máte opravdu smůlu, pane Krsku. Kdybyste byl zdejší, asi byste věděl nejen kdo jsem, ale i co chci. Říkají mi jasnovidka Martina a bydlím v sousedním okrese.“

„Něco už jsem o vás slyšel,“ zasyčel. „Samé babské žvásty.“

„Nejsou to žvásty,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jestli jste o mně slyšel, pak jistě víte, že jsem přiměla mnohé významné lidi změnit názor, případně i zaměstnání.“

„Jo, slyšel jsem o vás. A co vlastně chcete? Abych zasekl sekeru do špalku a začal dělat instalatéra? To se načekáte! Nemám k tomu důvod – ani chuť!“

„To by byl příliš mírný trest za vraždu,“ zamračila jsem se trochu. „Pro vás mám, pane Krsku, jiný návrh. Seberete všechno, co vám z poslední loupeže zůstalo – vím už, že jste z toho hodně utratil – a přihlaste se s tím kající na policii.“

„Vy jste se zbláznila, dámo! O jaké loupeži mluvíte? Nic jsem neprovedl.“

„Provedl a dobře to víte,“ pokračovala jsem tiše, ale neúprosně. „Nenabízím vám nic příjemného, ale vaše vina menší trest nesnese. Vězení je spravedlivý trest za zabití člověka. Jako každému vám dám vybrat ze dvou možností. První jste právě slyšel – a je z těch dvou lehčí, to mi věřte.“

„Nehledě k tomu, že jsem nic neprovedl, opravdu si myslíte, že se půjdu pro nic za nic udat? Vy jste se zbláznila! Proč bych to dělal?“

„Mohu a musím vám samozřejmě sdělit, že pro vás bude pár let v kriminále, navíc s polehčujícími okolnostmi přiznání, menší trest než to druhé.“

„Vašeho vyhrožování se nebojím!“ odsekl. „Nic proti mě nemáte a nemůžete mi nic dokázat.“

„Nejde o důkazy, jaké by vyžadoval soud, kdybych vás obžalovala. Máte pravdu, nic hmatatelného v ruce nemám. Víím co jste spáchal, ale nechci s tím k soudu, tam by to beztak nestačilo. Já ale nejsem policista, vyšetřovatel ani soudce. Jsem jasnovidka. Pravdu znám, ale na světské zákony se nespolehám. Ty přenechám soudcům – pokud dávám provinilcům možnost, aby si to zvolili. Každému dávám vybrat ze dvou možností, každého varuji, že ta první je pro něho výhodnější, ačkoli se mu může zdát tvrdá. Kdo si ji zvolí a odpyká si trest, může dál žít v klidu. Samozřejmě, pokud svůj čin neopakuje. Jsem mírnější, než vyžadují světské zákony, ale to neznamená, že někomu prominu vraždu. Tam musím být přísná. Boží soud je totéž jako rozsudek smrti bez odvolání.“

„Ano, slyšel jsem nějaké historky o božích soudech. S tím si na mě nepřijdete, já na ně totiž nevěřím,“ ušklíbl se.

„Boží soud mám pro větší a nebezpečnější darebáky,“ pokrčila jsem rameny. „Vám ale nenabídnu nic lehčího než vězení. Skutečně vybrat jste si vlastně mohl jen před tou vraždou – a vybral jste si špatně. Když si to tak přebírám v hlavě, vlastně si ani nepřejí, abyste si zvolil vězení. Nabízím vám je, aby to aspoň trochu záleželo na vás. Každý má mít možnost volby, i když si někdy může vybrat jen menší zlo.“

„Trochu přibrzďte, dámo! Mluvíte o trestech, ale nejste soudce. Kriminálu říkáte lehčí trest – co by mělo být to druhé? To je vyhrožování násilím a na to jsou paragrafy! Vydírat se ale od vás nenechám, to si pište!“

„Kdo vás vydírá?“ podivila jsem se okázale. „Myslíte snad, že z toho mám prospěch? Kdybych po vás žádala peníze nebo podíl na kořisti, to by bylo vydírání. Jen vám říkám, že jste se vlastním přičiněním dostal do spárů sil, o jakých nemáte ponětí. Vy ani netušíte, co všechno se děje mezi nebem a zemí!“

„Věci mezi nebem a zemí sem neplette,“ odsekl. „Důrazně vám doporučuju, dámo, abyste si nezahrávala. Ne s nějakými nehmotnými astrálními silami, ale se mnou. Chcete si přivonět k mé pěsti? Já sice ženské nemlátím, ale mohla byste být výjimka.“

„Už druhá – po paní Králové, že?“ podotkla jsem klidně. „Abyste si později v pekle nestěžoval, že jsem vás nevarovala, musím vás na něco upozornit. My jasnovidci jsme lépe chránění než ostatní lidé. Nepokoušejte se mi ublížit, jinak skončíte špatně – a podstatně dříve, než když si zvolíte trest *astrálních sil*, jak jste je výstižně nazval.“

„Nesáhnu na vás, když teď zmlknete a přestanete se do mě navážet!“ prohlásil sverpě. „Nemyslete si, že bych s vámi nedokázal zatočit tak, že byste na to dlouho nezapomněla. To by vám žádné astrální síly nepomohly.“

„Abyste se nedivil!“ varovala jsem ho. „Navážete se do vás nebudu. Ne že bych dala na vaše silácké řeči, ale už jsem vám sdělila co bylo třeba, dál to bude záležet jen a jen na vás. Ať chcete nebo ne, zvolíte si sám. Bohužel, některé volby jsou nevratné. Nevratnou volbou byla vražda pana Vykoukala – z té už nevykouvete.“

„Zbytečně mi vyhrožujete! Stejně se vás nebojím.“

„Vaši odvalu bych obdivovala – pokud si uvědomujete, do čeho se ženete. Mám jen pocit, že to nevíte. A bezhlavá odvaha je čirý nerozum.“

„Nechte si laskavě ty kydy pro někoho jiného,“ odsekl.

Pak se zvedl, obrátil se ke mně zády a odešel sebestě k baru.

Dopila jsem vystydlou kávu, zaplatila a vyšla na ulici. Auto stálo na parkovišti o dvě ulice dále, kolem náměstí byla zóna zakázaného parkování. Cestou k autu jsem přemítala o panu Krskovi. Tvrdší oříšek! Po rozhovoru s ním bych ani nečekala, že by se mě polekal a šel oznámit své zločiny na policii. Budu s tím muset něco udělat, aby nemuseli zasahovat Rygyňové. To bych si přála ze všeho nejméně. Ale – co s ním? Použití proti němu své nové možnosti, to by nebylo čisté řešení. Lepší by bylo uvést na jeho stopu policii. Potíž byla, že policie o důkazy neměla zájem. To mé řešení znesnadňovalo, ne-li znemožňovalo. Nakonec mě napadlo obrátit se na ministra. Každá ryba smrdí od hlavy – musím nejprve přesvědčit ty nahoře. Ministr, který poslouchá rozkazy z ciziny, nemá na tom místě co dělat. Bude to asi podobné vyhlášení války, ale musím to zkusit.

Procházela jsem právě úzkou uličkou, když se od tmavé stěny odlepila postava. Bez nejmenšího varování proti mně natáhla ruku – a vzápětí mě oslnil ostrý záblesk a večerním tichem zahřměla ohlušující rána.

Pocítila jsem ostré štípnutí pod levým okem. Zabořilo to, až mi vhrkly slzy do očí, na okamžik jsem vůbec nic neviděla. Ihned jsem si začala rukou postižené místo mnout. Bolest ustoupila, což bylo dobře. Jak jen bylo možné, rychle jsem oči otevřela.

Přede mnou ležel na zádech zastřelený chlap. Obličej měl pokrytý krví, stříkající z nosu. On vlastně nos skoro neměl, střela z vlastní zbraně ho střelila doprostřed obličeje a znetvořila ho k nepoznání. Určitě mu proletěla mozkem a jeho tělo sebou škubalo už jen mimovolně. Prakticky byl mrtev.

Podle obleku jsem neznámého útočníka okamžitě a bezpečně poznala. Byl to řezník a uzenář Ludvík Krsek, se kterým jsem před chvílkou hovořila.

Napadlo mě, že za mě tu překerní situaci vlastně sám vyřešil. Uvažovala jsem, jak ho potrestat aspoň stejně jako vězením a on mě ke své škodě předešel. Jistě se mého ultimata nezalekl, ale pochopil, že jsem pro něho nebezpečná a rozhodl se mě odstranit. Měl ale smůlu jako více podobných darebáků. Narazil na fexta.

Přiznám se, oddechla jsem si. Ani mě nenapadlo, že bych teď vlastně měla ležet na jeho místě se stejně roztráštěným obličejem. Viděla jsem už tolik násilných smrtí, že na mé city ani nepůsobily. Při pohledu na jeho umírání jsem nepocítila nic víc než ulehčení, že mě zbavil starostí. Vrah Krsek se neúmyslně zastřelil vlastní pistolí. Chtěl mě zavraždit a díky mým vlastnostem fexta si se mnou vyměnil roli oběti. Skoro jako v té písni o fextovi.

Před chvílí šli jsme uličkou, co z náměstí se klikatí
tam další hrůzný příběh vyprávěl si lidí sběh
dnes večer tam prý někdo přepad' mladé děvče poštovní
my viděli jsme pohřební vůz spěšně odjíždět.

Chvíli jsem nad ním stála a uvažovala. Ani jsem se k němu nesklonila, nebylo proč. Rána byla smrtelná, nemělo smysl pokoušet se ho zachraňovat. Klidně bych ho tu mohla nechat ležet a pokračovala bych ke svému autu.

„Ruce vzhůru!“ ozvalo se náhle za mnou.

Otočila jsem se. Dva policisté na mě mířili svými zbraněmi a velice opatrně se ke mně přibližovali. Těm dvěma jsem ublížit nechtěla. Proto jsem jejich výzvy s jistým zaváháním uposlechla a pomalu zvedla ruce nad hlavu. Poručili mi otočit se ke zdi a položit na ni ruce. Za malý okamžik poté mi na ruku zaklapla kovová pouta.

„Jménem zákona vás zatýkám,“ oznámil mi ten, který mi je nasazoval.

Ve vězení

Na policistovo hlášení vysílačkou přijelo s kvílením sirén policejní auto. Dostrkali mě k němu poněkud neurvalým způsobem. Současně přijela i záchranka, ale dobře jsem věděla, že tohoto pacienta žádný lékař nezachrání.

Zkusila jsem to policistům vysvětlit, ale nemínili se mnou ztrácet čas. Byla jsem pro ně jasný případ – vražednice dopadená nad tělem oběti. Tak to viděli oni a nebylo v mých silách jim to vymluvit, už proto ne, že mě nepustili ke slovu. Jakmile jsem se pokusila na ně promluvit, okamžitě mě zarazili.

No nazdar, pomyslela jsem si, jestli tak zacházejí s nevinnými... Vlastně, proč by se namáhali? Pachatele dopadli při činu, kdo by od nich čekal, že se s ním budou vybavovat? Že všechno proběhlo jinak? Kdo by tomu věřil – ostatně, i soud to bude mít jistě lehké.

Přivezli mě na policejní stanici. Už jsem strávila v cele pro zadržené několik hodin díky doktoru Hamáčkovi, ale teď to se mnou vypadalo hůř. Hamáček byl už dávno po smrti, ale tihle měli konečně pádnější důvody.

Zavřeli mě do cely. Kabelku mi odebrali, ale v tajné kapse mi zbyl malý předmět podobný tenisovému míčku: nezničitelná kombinéza od mimozemšťanů. Jakmile jsem byla v cele sama, nezaváhala jsem ani na okamžik. Shodila jsem šaty a rychle ji **oblékla**. Sotva se na mě rudohnědá pěna usadila, složila jsem pečlivě na hromádku své civilní šaty, položila se naznak na podlahu a co nejvíc jsem se uvolnila, abych si prohlédla, co předcházelo mému zatčení. Ale když jsem se přenesla v duchu a v čase na místo, kde se v okamžiku výstřelu nacházeli policisté, musela jsem uznat, že oni to ani jinak vidět nemohli.

Když se ozvalo prásknutí pistole, oba teprve přicházeli k místu, kde temná ulička ústila do náměstí. Rozběhli se po zvuku – v běhu vytahovali a odjišťovali zbraně. Poté, co nedaleko odtud někdo zastřelil klenotníka Vykoukala, pohybovali se strážci pořádku jen ve dvojicích a poctivě dodržovali bezpečnostní opatření, aby byli dobře připravení na setkání s vrahem – nebo vrahy. A když se konečně dostali na místo, spatřili ležícího člověka a nad ním klidně stojící postavu. Co by je jiného napadlo? Nemohla jsem se na ně zlobit. Plnili jen svou povinnost, sloužilo jim to spíše ke cti. Neměla jsem zbraň, ale pistole na místě činu ležela a nebylo znát, že vypadla z ruky pana Krška. Muselo se jim zdát pravděpodobnější, že jsem ji odhodila. Všechno hovořilo proti mně. Utěšovala jsem se, že na vražedné zbraně nejsou a ani nemohou být mé otisky prstů, ale důkazy budou muset nejprve zjistit odborníci.

Každému se může v životě stát, že ho nařknou z něčeho, co neprovedl. Horší je, jak dlouho bude člověk, nevinný jako lilie, sedět ve vězení a zda se to vůbec vyšetří. Bohužel známe případy, že si nevinní odseděli třeba dvacet let, než skutečný vrah udělal další chybu a přišlo se přitom i na jeho starší hříchy. Ve světě je nebezpečně rozšířený zlozvyk strážců pořádku spokojit se prvním dojmem a když se jim podaří zavřít podezřelého, nestarat se o další možné varianty. Skutečným pachatelům tím dávají dost času zmizet a zahladit stopy. Nejhorší jsou případy, kdy jsou nevinní odsouzeni k smrti a na jejich nevinu se přijde až po jejich popravě, jak se také ve světě často stává.

Dlouho jsem ale v cele klid neměla.

Na chodbě se ozval hluk a když se dveře otevřely, vpadla dovnitř za velkého křiku – čtveřice podnapilých cikánů. Policisté je sem naházeli bez jediného slova, potom se dveře opět zavřely – a zůstala jsem s nimi sama.

Cikáni se chvíli hádali mezi sebou, ale pak se přece uklidnili a přestali si vyčítat, kdo z nich nese větší vinu na tom, že jsou tady. Oddychla jsem si ale předčasně. Ačkoliv jsem se krčila v koutku a nevsímala si jich, všichni čtyři obrátili pozornost na mne.

„Hej ty, prečo tu sedíš?“ vyjel si na mě jeden, zřejmě nejstarší z nich.

„Za vraždu,“ odpověděla jsem jim po pravdě, ale s celkem klidným hlasem.

„A koho si zabila?“

„Nikoho,“ odušila jsem.

„To sme na tom rovnako,“ odfrkl si nejmladší. „Sme taktiež bez viny. Neveríš?“

„Když budu chtít, zjistím si to,“ ujistila jsem je.

„A čo keby sis s náma trochu... zašpásovala?“ navrhl ten nejkudrnatější.

„Víte co?“ odpálila jsem ho stroze. „Dohodneme se. Necháte mě na pokoji a já vás nechám naživu. Souhlasíte?“

„Ojoj! Vravíš ako keby si tu mala najmenej pištoľ! Lenže ty máš len holé ruky. Lebo nie?“ odpověděl mi kudrnáč posměšně a udělal další krok směrem ke mně.

„Nepotřebuji pistoli. Jsem čarodějnice, bosorka, víte?“

„Chýry!“ vyprskl pohrdavě kudrnatý. „Tak ľahko nás veru neprekabátiš!“

Vzápětí ovšem ztuhl – a ostatní s ním. Chyběl mu ke mně asi metr, když se před ním znenadání rozsvítilo modravé světélko, veliké jako holubí vejce. Nepříliš hlasitě, ale zřetelně syčelo – asi jako rozzuřená zmije. Všichni jako na povel udělali krok zpátky.

„Tohle znáte?“ optala jsem se jich a ukazovala prstem na modravou kuličku.

„Nie. Čo je to?“ vyhrkl kudrnatý.

„Kulový blesk,“ ujistila jsem ho klidně. „To je takový blesk stočený do klubíčka. Zůstane přede mnou viset tak dlouho, dokud mu neřeknu, aby do něčeho udeřil.“

„A keď mu to povieš?“

„S bleskem nejsou žerty,“ ujistila jsem ho. „Dokáže zabít – i čtyři muže naráz.“

Podívali se na sebe. Byli také čtyři. Jako kdybych to myslela na ně.

„A ty mu môžeš nariadiť...“

„Jsem přece bosorka. Mohu ho i odčarovat. Dívej se!“

Syčící kulička se začala zmenšovat, až se náhle rozprskla do několika fialových jisker. Bylo tu opět ticho.

„Já jen abyste si nemysleli, že máte přesilu čtyř chlapů na jednu ženskou. Raději byste měli přistoupit na můj návrh. Necháte mě na pokoji a já vás nechám naživu. Upozorňuji vás, to není prosba, ale poslední výstraha! Radím vám dobře, zbytečně se ke mně nepřibližujte.“

„My sme to tak zle nemysleli...“ zamlouval to kudrnatý.

„To je dobře,“ přikývla jsem. „Nic proti vám nemám a škodit vám nechci, ale na špásování zapomeňte. A teď mě nechte, musím si něco zjistit.“

Situace se obrátila. Byli to naopak cikáni, kdo se stáhl na opačnou stranu cely. Byla jsem si jistá, že od nich budu mít pokoj. Klidně jsem se soustředila se zavřenýma očima na svůj problém.

Brzy jsem se dozvěděla něco, co mi trochu napěnilo krev. Příčinou byli policisté, tentokrát ne ti, co mě před půlhodinou zadrželi, ale zdejší. Na ty první jsem se nehněvala, každý člověk může udělat chybu. Víc mě rozčílilo, co si o mně říkali ti, co mě převzali a zavřeli. Trochu jsem se už naučila odezírat slova z úst. Jíra to uměl lépe, ale i já jsem už některá slova rozeznala, zvláště když řečník otevíral ústa a nedrmolil si jen tak pro sebe.

„Myslíš, že ta ženská zastřelila Vykoukala? Nevypadá na to!“ ptal se před chvílí jeden policista druhého.

„To je snad jasný,“ tvrdil druhý. „Vypadá jako nevinátka, ale zatím! Dvě bestiální vraždy během jednoho týdne! To musí být potvora! A všiml sis, jak se tvářila? Ani to s ní nehnulo! Ta má ale nervy!“

V té chvíli jiná hlídka dovezla známou čtveřici cikánů.

Podle protokolu se poprali v hospodě – banální rvačka. Šlo o známé firmy, policista sáhl téměř po paměti pro složku, kde měl zaznamenané dřívější případy té čtveřice. Brzy jsem se věděla, že kudrnatý Štefan Ďuriš má na svém kontě mimo znásilnění i podezření na dvě loupežná přepadení. Čili – taky pěkné kvítko, ačkoli vypadal ze všech čtyř sympaticky.

„Mám nápad,“ rozjasnil najednou tvář jeden policista. „Dáme je do cely k té dnešní vražedkyni.“

„Blázníš?“ vytřeštil oči druhý. „Držet chlapy a ženské společně je proti předpisům. Co když jí něco udělají?“

„Jen ať si ji trochu podají. Ďuriš nevydrží sedět vedle ženské jako svatý Antonín. Myslíš, že si to taková kurva vražednická nezaslouží?“

„Asi jo, ale bude průšvih, vsad' se!“

„No a co?“ opáčil první. „Kdyby něco, bude to Ďurišův problém. Alespoň jednou snad může dojít i na tu pravou. U soudu s ní budou beztak zacházet jako v rukavičkách – to já si spravedlnost představuju jinak!“

Aha! Tak ona to nebyla náhoda!

Podívala jsem se do papírů na stole. Ten *spravedlivý* policista, který by mě nechal lynčovat, se jmenoval Josef Soukal a nedávno mu dokonce navrhli odměnu »za pečlivé vykonávání služebních povinností«.

V té chvíli jsem uslyšela skřípění okénka ve dvířkách do cely. Zrušila jsem své soustředění do minulosti a otevřela oči. Dovnitř nakoukl policista, ne Soukal, ale ten druhý. Možná se přece jen obával průšvihů. Když nás spatřil, jak všichni klidně sedíme v opačném koutě cely, zase se stáhl.

Jakmile se jeho kroky na chodbě vzdálily, obrátila jsem se k cikánům.

„Myslela jsem si, že vás už pustí,“ oslovila jsem všechny čtyři. „Vždyť jste skoro nic neprovedli.“

„Vidíte! Ale – ako to viete?“ zarazil se kudrnatý.

Pro jistotu mi už vykal.

„Já toho vím!“ usmála jsem se na něho. „Ty jsi přece Štefan Ďuriš, vid'?" Nejsi tu poprvé, nějak se neumíš udržet, když jde o špásování se ženami.“

„Vy mňa znáte?“ podivil se.

„Neznám. Vidíme se nejspíš poprvé.“

„Tak ako že to viete?“

„Jsem přece bosorka. A taky trochu jasnovidka.“

„A nie ste vy – Martina zo susedného mesta?“

„Jo, tak se jmenuji,“ přikývla jsem a podívala se na něho.

„Pánbožko, ja už budem dobrý!“ přitiskl se Štefan ke stěně. „Ale – ako že ste tu?“

„Policajti si mě spletli se skutečným vrahem,“ zkusila jsem jim to vysvětlit. „Pro pouhý omyl ale nebudu ubližovat nevinným. Budu muset počkat, až se to řádně vyšetří. Ale odkudpak znáte vy mě?“

„To predsa vedia všici!“ vyhrkl druhý cikán. „Kto dal policajtom za posledný rok toľko rozumov? Niekde v tomto kraju sa nachádza bosorka Martina – a ta vraj vie všetko!“

„Přeháníte. Všechno nevím,“ zavrtěla jsem hlavou. „Ale mám takový dar – vidím do minulosti a vím toho dost. Když se mi zachce, nic přede mnou nezůstane skryté. Znásilnění nebo loupež, všechno se dozvím.“

„Ja za to nemôžem,“ vrtěl horlivě hlavou Štefan. „Ja už som taký.“

„Trochu laciné vysvětlení,“ nesouhlasila jsem. „Nikdo se nemůže omlouvat, že je takový či makový. Ty jsi chtěl přece špásovat i se mnou, neříkej že ne!“

„Ja som to tak nemyslel,“ ospravedlňoval se.

Marně. Byla jsem ještě trochu v ráži.

„A proč dali vás čtyři ke mně?“ zeptala jsem se ho. „Já vám to povím. Abyste si se mnou pošťásovali. Poručík Soukal tvrdí, že jsem pana Krska zavraždila a prohlásil, že se nic nestane, když mi to tady trochu *osladíte*. Řekl, že Ďuriš to nevydrží a znásilní mě. A až bude průšvih, kdo to odnese? No – kdo jiný než Ďuriš?“

„Sviniak!“ vyhrkl Štefan Ďuriš. „To mu nedarujem!“

„Ale naletěl bys mu, že?“ Nedalo mi to a rýpla jsem do něho aspoň trochu. „Nějak tě moc dobře zná.“

„Už sa to nestane. Budem si to pamätať.“

„Mě si budete pamatovat? To ještě nevíte, že nás bosorek je víc.“

„Aj, do paroma! To aby sme sa báli do niekoho bacit’!“

„Nikoho nebijte, nic se vám nestane,“ navrhla jsem mu bezelstně. „My přece také nikoho nebijeme. Jen když se někomu zachce s námi špásovat, ale i pak vycházíme se všemi raději v dobrém.“

„Ale keď je to tak, kto potom zabil toho Krska?“ nedalo to dalšímu z cikánů.

„Pan Krsek se zabil sám,“ řekla jsem vážně. „Chtěl mě zabít a nevěděl, že se ode mě odrážejí kule zpátky na toho, kdo vystřelí.“

„Odrážajú – gule?“

„To je taková vlastnost bosorek,“ pokrčila jsem rameny. „Když na mě vystřelíte, kule se ode mě odrazí a zastřelí vás.“

„Ale kto nemá pištol, strachovať sa nemusí...“

„Odražené kule ne,“ souhlasila jsem. „Mohlo by se mu ale stát, že do něho udeří blesk. Věřte mi, nejlepší bude nechat bosorku či bosoráka na pokoji.“

Cikáni chvíli mlčeli.

„Eště že ta moja nie je bosorka,“ ulevil si Ďuriš, ale nikdo z cikánů už nejevil snahu pokračovat v rozhovoru.

Ještě toho dne si pro mě přišli a odvedli mě k výslechu. Musela jsem si vzít věci a skoro kamarádsky se rozloučila i s cikány.

„Jste obviněna z vraždy podnikatele Ludvíka Krska,“ oznámil mi nepříjemně se tvářící policista v civilu. „To je zatím vše, na dalším se pracuje. Nechcete se přece jen přiznat? Byla by to polehčující okolnost.“

„Nikoho jsem nezabila,“ zavrtěla jsem hlavou. „Pak Krsek se zastřelil sám. Přesvědčíte se o tom, když srovnáte otisky prstů na vražedné zbrani. Jsou jeho.“

„K tomu dojde také, nebojte se. Jenže vaši verzi nemůžeme přijmout. Kdyby pan Krsek střílel sám na sebe, vypadalo by jeho zranění úplně jinak. Považuji za prokázané, že tu nešlo o sebevraždu, ale o vraždu.“

„Byl to trochu kuriózní případ, pravda,“ trvala jsem na svém. „Nebyla to vlastně čistá sebevražda. Pan Krsek neměl v úmyslu střílet na sebe. Vystřelil ale jen on. Střílel na mě a zabila ho odražená kule.“

„Ta výmluva je sice lepší, ale tak tomu nebylo,“ přerušil mě policista. „Není tam nic, od čeho by se mohla střela odrazit. Stěny domů v té uličce jsou zašlé, skoro černé. Projektil by v nich zanechal zřetelnou stopu. Můžeme tam někoho poslat rozhlédnout se ještě jednou, ale moc bych se divil, kdyby tam našel stopu, které bychom si nevšimli.“

„Nemusíte se tam vracet,“ zavrtěla jsem hlavou. „Žádná stopa tam není. Ta kulka se neodrazila ode zdi, ale ode mne.“

Podíval se na mě se směsicí podezřívavosti a soucitu.

„Ach jo,“ povzdychl si. „Vy na nás chcete hrát tohle? Buďte si jistá, nevyjde vám to. Znalecké posudky o vašem stavu si vyžádám, ale na nepřičetnou vůbec nevypadáte. Možná dosáhnete, aby se proces o týden odložil, to bude všechno.“

„Nejsem nepřičetná,“ usmála jsem se. „Přesvědčím vás, že mluvím pravdu. Ale co bych chtěla vyřešit dříve, jsou poměry ve zdejší služebně. Co víte o tom, že ke mně dali do cely známé výtržníky, popotahované za znásilnění? Považujete to za normální? Já tedy ne. Tímto si oficiálně stěžuji a žádám vás, abyste mou stížnost laskavě zapsal.“

„Vy si nemáte nač stěžovat,“ odsekl. „Stalo se vám něco? Pokud vím, chovali se k vám všichni korektně.“

„Jen proto, že se dovedu proti obtěžování toho druhu chránit,“ opáčila jsem. „Jiná na mém místě by si teď na pana poručíka Soukala právem stěžovala.“

„Proč na poručíka Soukala?“

„Protože právě on měl nápad dát do mé cely ty výtržníky,“ vysvětlovala jsem mu. „Mimochodem se o mně vyjadřoval dost nelichotivě a doufám, že se mi omluví.“

„Vy jste opravdu nenormální!“ vybuchl vyšetřovatel. „Chováte se jako kdyby se vám děla křivda a zatím vás našli nad čerstvě zavražděnou mrtvolou! Kdybyste raději s námi spolupracovala a získala nějakou polehčující okolnost! Na to nemyslíte, co?“

„Nepotřebuji polehčující okolnosti,“ opáčila jsem. „Nejsem vinná tím, z čeho mě obviňujete. Pravda vyjde najevo a nedostanu nižší trest, jak mi navrhuje, ale budete mě muset propustit. A pan Soukal se mi ještě omluví.“

„Nějak moc si věříte!“

„Věřím, protože jako jediná vím, jak se to seběhlo. Pana Krska jsem nezabila, jeho zbraň jsem nikdy v ruce neměla, to se snad dá pomocí otisků prstů prokázat. Naopak, on chtěl zabít mě a vystřelil na mě. Jediné, co vám může připadat neobvyklé, je tvrzení, že odrážím kulky. Ale o tom vás kdykoli přesvědčím pokusem. Postavím se před pistoli a nechám se střelit, ale jen před odborníkem na balistiku a za jistých podmínek.“

„Právě odborník na balistiku vám nepomůže. Bezpečně vyloučil sebevraždu.“

„Zřejmě vůbec nic netuší o mých schopnostech, co se týče odrážení kulí.“

„Taková schopnost odporuje zdravému rozumu! Pochybuji, že vám ji soud uvěří,“ opáčil s jistotou.

„Jděte mi k šípku s vašim zdravým rozumem!“ vykypěla jsem. „Tohle také odporuje zdravému rozumu?“

Zdvihla jsem prst do výšky očí. Nad ním se po mých slovech objevil kulový blesk. Byl veliký pět centimetrů a osvětloval své okolí modrou, jako měsíční září.

„Co je to?“ vyjekl vyšetřovatel a odtáhl se.

„Kulový blesk,“ ujistila jsem ho. „Odpovězte mi, je proti zdravému rozumu, abych něco takového stvořila a ovládla? Víte, právě taková hračka mi zajistila patřičný odstup – a nejen u cikánů.“

„Hračka, říkáte?“ vstal vyšetřovatel od stolu. „Opravdový kulový blesk by byla velice nebezpečná hračka. Čím to děláte a jak jste k tomu přišla?“

„To je jedna z věcí, které vám neřeknu,“ usmála jsem se. „Mám prostě neobvyklé možnosti. Proto mi tu říkají čarodějnice Martina. Vy jste o mně ještě neslyšel?“

„Jasnovidka Martina?“ podíval se na mě udiveně. „O vás už jsem slyšel. Varovali nás před vašim vlivem. Umíte prý každému vsugerovat co si usmyslíte – zřejmě to není jen pověst. Jen jsem si vás představoval starší. Nicméně mám za povinnost nenechat se ovlivnit. Je divné, že jsme vás chytili tady. Ale ať je to jak chce, musíte se vrátit zpátky do cely.“

„K těm cikánům?“ ušklíbla jsem se.

„Nebojte se, budete ve zvláštní cele,“ zavrtěl hlavou. „Nechce se mi věřit, že by se někdo z našich lidí dopustil takového porušení předpisů. Každý ví, že by byl za to trestně stíhaný a stálo by ho to v lepším případě kariéru, v horším by šel sedět.“

„Někteří lidé doufají, že se na jejich lumpárny nepřijde,“ ujistila jsem ho. „Jen to tam laskavě запиšte, ať se na to nezapomene. Výslech je doufám u konce?“

„Vlastně – ano. Zapišu, co jsem slyšel – pokud jste mi to nevsugerovala. Samozřejmě až si v klidu bez vás přehrají magnetofonový záznam. Abych pravdu řekl, zajímá mě, co na něm bude.“

„Co by na něm bylo jiného než pravda? Na elektronické přístroje sugesce neplatí, to snad víte.“

Vyšetřovatel přivolal dva policisty, zaujatý poručík Soukal ale mezi nimi nebyl. Odvedli mě zdvořileji a bez hrubostí. V cele mě čekala komisi policistka a podávala mi balíček s vězeňskými šaty.

„Převléknout!“ poručila mi stroze.

„Už jsem se převlékla,“ odušila jsem a podala jsem jí svoje složené šaty.

„Tady do toho,“ odsekla policistka.

„Tyhle šaty se mi nelíbí,“ řekla jsem klidně. „Kdoví kdo to měl na sobě.“

„Vybírat si nebudete,“ zasyčela na mě policistka.

Převzala jsem tedy od ní kalhoty a halenu. Pokusila jsem se kalhoty natáhnout přes kombinézu, ale nemohla jsem se do úzkých nohavic vejít.

„Je mi to malé,“ vrátila jsem kalhoty policistce.

„Děláte si ze mě blázny?“ vyštěkla. „Rozumí se samo sebou, že musíte nejprve svléknout všechno, co máte na sobě. Proto tu jsem. Předě mnou se stydět nemusíte.“

„Já tu kombinézu nesvléknu,“ postavila jsem si hlavu. „Je mi v ní dobře a pokud vím, odsouzená jsem ještě nebyla, takže se pro mě vězeňské šaty nehodí.“

„Dejte to dolů – mám někoho zavolat?“

„I kdybyste na mě zavolala Belzebuba, tohle ze mě nedostanete,“ prohlásila jsem s určitostí.

„Nezdržujte, nemám na starosti jen vás,“ zavrčela policistka a šklubla mě za rukáv.

Zůstala jsem klidně stát. Fúrie v uniformě chvíli marně zkoušela strhnout ze mě kombinézu. Mělo ji varovat, že kombinéza neměla jediný knoflík ani zip. Konečně poznala marnost takového snažení, ale nevzdala se. Zavolala si na pomoc policistu, hlídkujícího na chodbě. Také on se chvíli marně namáhal. Nakonec mi začal trochu vyhrožovat, že na mně kombinézu rozřeže nožem, když ji nesundám sama a po dobrém.

„Můžete to zkusit,“ usmívala jsem se.

Věděla jsem, co nevěděli. Ten oblek by odolal pekelné výhni uvnitř kráteru sopky, nebo zubům obřího žraloka. Jen v jednom případě by povolil – kdybych se sama pokusila jej zničit. Ale i pak bych k tomu musela vyvinout úsilí. To bylo nutné, jinak by nevydržel první bouřlivý noční sen, kdy bych se chtěla obleku zbavit a nebyla při plném vědomí.

S neskrývaným potěšením jsem proto pozorovala jeho marné úsilí. Zejména když neuspěl ani ostrým nožem. Nepodařilo se mu oblek sebemeně poškodit.

„Proboha, co je to za látku?“ vzdal to nakonec, udýchaný jako po maratónu. „Drží to jako židovská víra!“

„Museli byste nejprve zlomit kouzlo, které to vytvořilo a chrání,“ ujistila jsem je. „Bez kouzla se svléknout nedá. Pokud budete trvat na tom, abych si oblékla vaše hadry, budete mi muset sehnat větší velikost. Obléknu si je navrch, ale nikdo mě nedonutí svlékat se, když nechci. A já nechci, to mi věřte.“

Byla jsem pevně rozhodnutá v tomhle neustoupit.

„Ale to je proti předpisům!“ trvala na svém policistka.

„Zadržovat nevinné není proti předpisům?“ vyjela jsem si na ni, ačkoliv ona za to tak docela nemohla.

„Jste tady pro úkladnou vraždu, tak jakápak nevinnost?“ vybuchla. „A ještě nám děláte nepříjemnosti!“

A zase mi strkala vězeňské šaty k obličejí.

„Nepříjemnosti? Nikoho jsem nezavraždila. Zavřeli mě jako podezřelou, to chápu jako omyl. Odsouzená za vraždu jsem ale nebyla a nebudu, jen si laskavě ty hadry nechte pro toho, kdo si je zaslouží. Podle vašich předpisů se řídit nemíním. U vás je to jiné, ale můžete po mně vyžadovat co chcete, splním jen co budu sama chtít. Chovejte se ke mně jako k nevinné. Ani já se nechci s vámi dohadovat.“

Pomalou, ale rozhodně jsem opět její ruku odstrčila.

„Taky byste mohla zůstat bez večeře,“ syčela policistka.

„Právě jsem vám chtěla říci, že nebudu jíst,“ přikývla jsem.

„Hladovka – hned první den?“ ušklíbla se.

„Nemám hlad,“ upřesnila jsem. „Nemějte péči, o hladu nebudu. I když nebudu jíst vaše jídlo, něco si už vyčaruju.“

„Vyčarujete?“ podívala se na mě nevěřičně, právě tak jako její kolega.

„Jo ták, vám to ještě neřekli?“ rozesmála jsem se. „Vy opravdu nevíte, koho máte pod střechou?“

„Nechcete snad tvrdit, že jste něco mimořádného!“

„Čarodějnice je trochu mimořádný jev, nemyslíte?“ usmála jsem se. „Zeptejte se někoho, co kdo ví o čarodějnici Martině! Dříve jsem s vámi spolupracovala, teď stojíme proti sobě, místo abychom byli na jedné lodi. Je to ale vaše škoda, ne moje.“

„No dobrá, neberte to tak!“ trhl sebou i policista. Popadl kolegyni za rukáv a bez ohledu na její udivený pohled ji vytáhl z cely. Zůstala jsem sama, ale jakmile za nimi zabouchly dveře, přenesla jsem se v duchu na chodbu.

„To jsem si oddechl!“ odfoukl si policista. „Víte vůbec, paní kolegyně, čemu jsme to oba dva unikli?“

„Co má být?“ nechápala policistka.

„Ta ženská ovládá hypnózu!“ ujistil ji. „Dokáže vnutit svou vůli komu si zamane! Prý zná i africká kouzla, *vúdú*, nebo co to je. Vás před ní nevarovali?“

„Něco jsem zaslechla,“ rozpomínala se. „Ale vůbec jsem tomu nevěřila. Ve snu by mě nenapadlo, že to není fáma!“

„Takových je prý v tomto kraji víc,“ sděloval jí cestou po chodbě. „Zdá se, že je někde tady celá tajná sekta. Jeden z ní nedávno podobným kouzlem začaroval zdejšího vrchního soudce doktora Hamáčka – a ten opravdu zemřel. Nebude to tak nevinné, jak se snad na první pohled zdá. Kdoví, co tahle africká kouzla znamenají.“

Až následujícího dne ráno mě navštívil jakýsi pan Nezdara. Vpustili ho do mé cely, kde se mi představil jako můj obhájce.

„Myslíte si, že vás budu jako obhájce potřebovat?“ usmála jsem se na něho, když jsme spolu byli sami.

„Podle toho co o vašem případě vím, jistě,“ usmál se trochu nuceně. „Obžaloba z úkladné vraždy není obvinění, nad kterým se dá mávnout rukou.“

„Nevím, co se vám už dostalo do rukou,“ přikývla jsem. „Ale všechno je jinak.“

„Poslyšte, slečno Kodětová, jestli vás mám hájit, musím podle pravdy vědět, co se doopravdy stalo,“ zvažněl.

„Pokud jste četl záznam z vyšetřování – a pokud se tam dostalo všechno – pak už celou pravdu znáte. Jen se obávám, že tam všechno podstatné nenapsali.“

„Existují svědectví, o kterých asi nevíte,“ pokračoval, jako by mě přeslechl. „Je tu výpověď dvanácti svědků, kteří vás krátce před vraždou spatřili spolu se zavražděným ve vinárně, pár desítek metrů od místa vraždy. Svědkové vypovídali, že pan Krsek byl po rozhovoru s vámi nesmírně rozrušený. Při placení ani nepočkal na drobné a vyběhl z vinárny neobvykle rychle. Prý jste mu něčím vyhrožovala. Co k tomu můžete dodat? Jak to doopravdy bylo? Navíc mi řekli, že jste i tady měla jakýsi incident kvůli obleku.“

Trochu jsem se zamyslela. Nechtěla jsem si popudit proti sobě i svého obhájce a to hned při prvním rozhovoru.

„Snad vám aspoň řekli, že jsem jasnovidka,“ začala jsem proto opatrně.

„To sice v protokolu je, ale jako svému obhájci mi můžete klidně prozradit, jak je to doopravdy s tím vaším jasnovidectvím...“

„Z vašich slov soudím, že to považujete za nějaký trik, nemýlím se?“

„A co by to bylo jiného?“ podíval se na mě zpřímá.

„Chcete, abych vás o svých schopnostech přesvědčila?“

„Já na jasnovidectví nevěřím, paní Kodětová,“ mávl rukou doktor Nezdara. „Už jsem párkrát obhajoval vaše kolegy z různých cirkusů a varieté. Můžete mi prozradit, jak to děláte, těžko to bude něco, co bych už neznal.“

„Takže mi nevěříte... Máte pravdu, těžko byste mě mohl zastupovat. Uvedli v tom protokolu i to, že jsem vyšetřovateli předvedla kulový blesk?“

Podíval se na mě tázavě.

„To tam nebylo. Lituji.“

„Aha – pan vyšetřovatel to považoval za halucinaci, sugesci, možná za hypnózu nebo něco takového,“ zamyslela jsem se. „Co se dá dělat, předvedu vám to také, snad mi uvěříte aspoň vy. Bylo by ale lepší, kdybyste měl fotoaparát nebo videokameru. Říká se, že přístroje se zhypnotizovat nedají a zaznamenají čistou pravdu.“

„Když mi tu ukážete něco, co hned na místě nedokážu vysvětlit, vezmu si s sebou příště fotoaparát,“ sliboval, ačkoliv z jeho hlasu přímo čísel pobavený tón.

„Dobrá. Podívejte se. Jen na nic, prosím, nesahejte. S blesky nejsou žerty a kulový blesk neškodně jen vypadá.“

„Bez obav, mám pro strach uděláno,“ opáčil klidně.

Sotva ta slova vyslovil, vzal by je nejspíš raději zpět. Ozvalo se ostré zasyčení a na dosah od jeho hlavy se ve vzduchu začala pomalu zvětšovat oslnivě zářící kulička. Byla zprvu velká jako hrášek, pak jako holubí vejce, ale postupně dorostla jako tenisový míč, syčela jako dvacet zmijí a voněla ozónem. Přitom se nezdálo, že by byla horká – trochu tepla od ní sálalo, ale sotva jako od hrnku horké kávy.

„Tohle že je kulový blesk?“ zeptal se obhájce opatrně. „Není to imitace, nebo nějaký... holografický obraz?“

„Je to skutečný kulový blesk,“ ujistila jsem ho. „Malá oblast čisté plazmy, zvláštní stav hmoty. I v malém blesku je energie asi jako v kanistru benzínu a přibližně stejnou paseku to udělá, když vybuchne. Menší domek to rozvalí úplně.“

„No, vypadá to věrohodně,“ připustil. „Opravdu, tenhle trik neznám a jak se mi zdá, je velice úspěšný. Docela by mě zajímalo, jak to děláte.“

„Vy to považujete za trik?“ zeptala jsem se ho ztrápeně.

„Ovšem. Velice by mě zajímalo, čím to, že vás to poslouchá,“ sondoval opatrně. „Podle mě byste na to musela mít nějaký přístroj, nebo ne?“

„Panebože!“ zaúpěla jsem. „Kdy těm nevěřícím Tomášům dojde pravda, když je na ně i kulový blesk málo?“

Nechala jsem kuličku zmenšit a dosednout na stůl. Syčení zesílilo a z desky stolu se vyvalil dým. Vzápětí jí blesk prošel, jako by tam nebyla. Svítil teď dole pod stolem, dírou pět centimetrů v průměru prozařovalo jeho světlo nahoru. Pak uhnul na stranu a opět začal stoupat. Deska stolu ho nezastavila ani podruhé. Zůstaly v ní dvě téměř stejné díry s řeřavějícími okraji. Blesk se pak začal zmenšovat, až byl velký jen jako hrášek. Pak to prsklo – a byla opět tma.

„Vložte si prsty do těch děr, vy Tomáši!“ řekla jsem na adresu advokáta.

Maně mě napadlo, že tahle slova řekl podle Bible Kristus právě tomu prvnímu nevěřícímu Tomášovi a od té doby se tak říká lidem, kteří nevěří ani vlastním očím, když se přihodí něco, co nejsou schopni pochopit.

„Ještě si myslíte, že je to pouhý trik? To mám kvůli vám vyvolat zemětřesení, nebo jinou katastrofu? Kdoví, zda byste mě i potom bral vážně!“

Doktor Nezdara si zaraženě ohmatával obě díry. Přitom se o žhavý okraj trochu spálil, protože sykl bolestí.

„Vy můžete vyvolat i zemětřesení?“ podíval se na mě s nedůvěrou v očích.

„Ano, ale nechtějte, abych začala. Z téhle místnosti se oknem vyskočit nedá, jsou tady mříže.“

„Ale to přece není možné! To není v lidských silách!“ trval na svém zoufale.

„Není to v lidských silách, to máte pravdu,“ souhlasila jsem. „Jsem ale čarodějnice, cožpak vám to znovu a znovu neopakují?“

„Čarodějnice nemají v moderní době co dělat!“ zaúpěl.

„Ale mají! Dobrá, nebudeme tomu tedy říkat čarování, ale využívání vědy. Už vám to zní lépe?“ ustoupila jsem trochu.

„Musela byste na to mít nějaké přístroje, co já vím? Tady přece nic nemáte!“

„Třeba mám,“ přikývla jsem. „Třeba jsem já sama takovým přístrojem.“

„A tomu mám věřit?“ vybuchl.

„Budete muset,“ pokývala jsem hlavou. „Raději neříkejte, že něco nejde. Můžete jen opatrně prohlásit, že se děje něco mimo vašeho chápání. Váženým členům Francouzské akademie kdysi nešlo do hlavy, že by mohly kameny padat z nebe. Prohlásili raději, že kameny v nebi nejsou a tedy nepadají. Omlouvá je, že netušili o meteoritech – ale tím na své hlavy přivolali přímo nesmrtelnou ostudu.“

„Ale jak to, že to ovládáte právě vy, vesnická učitelka? To nepochopím!“

„Proč byste to nepochopil? Neslyšel jste o mimozemských civilizacích pana Dänikena? Představte si tedy, že to všechno znám – třeba od mimozemšťanů.“

„Vy jste nějaké viděla? Ty zelené mužíčky v létajících talířích?“

„Viděla – a nejen já. Jenže jsou do červena a nelétají v létajících talířích.“

Koukal se na mě tak nedůvěřivě, že se nedalo uhodnout, zda je vyděšený, nebo mě v duchu lituje. Řekla jsem si, že jsem mu toho vybrebtala dost a je třeba vrátit se k věci.

„O to snad nejde,“ nasadila jsem opět klidný tón. „Nesedíte tady proto, abych vám vykládala o mimozemšťanech, ale abyste zjistil pravdu. Obvinili mě z vraždy, ačkoliv jsem ji nespáchala. Potřebuji tedy, aby někdo ověřil, že se ode mě odrážejí kule. Slyšel jste někdy výraz *fext*? To jsem totiž já. Důkaz může být přitom jednoduchý. Stačí, když do svěráku upnete pistoli, já před její hlavní podržím ruku, někdo zatáhne za provázek a stiskne spoušť. Musí stát ale stranou, jinak ho odražená střela zabije. Myslíte, že bych tak drastickou zkoušku navrhla, kdyby to nebyla pravda? Jakmile se dokáže, že se ode mě kule opravdu odrážejí, bude jednoduché prokázat, že pan Krsek zabil sám sebe tím, že na mne vystřelil.“

Jen tak na okraj, víte, že pan Ludvík Krsek nedávno zastřelil pana Vykoukala? Mohli jste se to dozvědět hned po činu, kdybyste se na mne obrátili.“

„Jak to můžete vědět?“

„Mám přece jasnovidcké schopnosti,“ připomněla jsem mu.

„Ale to je neuvěřitelné!“

„Je to pravda, i když neuvěřitelná,“ vzdychla jsem si. „Vážně je takový problém sehnat pár odborníků, kteří dokáží posoudit a pravdivě popsat, co spatří na vlastní oči? Když nebudou věřit ani svým očím, mohou si přibrat na pomoc i fotografa.“

„Já nevím,“ přiznal. „Připadá mi to jako zlý sen.“

„Jako zlý sen mi připadá, že tady sedím coby hlavní obžalovaná, místo abych své schopnosti využívala ve službách zákona. Už jsem s policií spolupracovala a myslím, že to byla úspěšná spolupráce. Kdo měl zájem na jejím ukončení? Co víte o tom, že policii zakázali přijímat ode mě rady? Mám na to zlost. Jestli to nevíte, nevádí, však já se dozvím, kdo za tím vězí. Tomu holomkovi ať bude samo peklo milostivo, až se s ním seznámí.“

„Chcete tvrdit, že existuje i peklo?“

„Ale to ne – teď mluvím jen obrazně. Peklo udělám tomu, kdo se bude zastávat zločinců. Třeba tím, že se pokusil postavit mě mimo zákon.“

„Co když to nebylo úmyslné? Aby jasnovidka spolupracovala s policií, to je přece také nenormální, ne?“

„Normální – nenormální. Nedodávala jsem policii hotová řešení případů jako deus ex machina, ani jsem nevyžadovala bezmeznou důvěru v mou pravdu, ale vždy měli ode mne skutečnosti, které někdo přehlédl. Každého zločince museli usvědčit běžnými důkazy. Zákon ani spravedlnost nepřišly zkrátka. Řekněte, kdo měl zájem to rozbít, ne-li nějaký magor – anebo stejný zločinec? I kdyby neměl na těch zločinech podíl, neměl se proti nám postavit. Každý přece musel vidět, že vystupujeme na straně práva. A navíc, existují věci mezi nebem a zemí, se kterými se nežertuje.“

„A vy to opravdu objevíte?“

„Možná mi to bude chvílku trvat, ale najdu ho tak jistě, jako teď vidím vás. Víte, bude to asi hrozná práce. Už jsem zjistila, že stopy vedou velmi vysoko, ale ničeho se neleknu a bude-li třeba, udělám takové zemětřesení, že to někoho asi bude stát křeslo – i kdyby měla padnout celá vláda.“

„Jde z vás strach,“ ušklíbl se.

„No, možná do té doby trochu vychladnu,“ připustila jsem smířlivěji. „Víte, jsem většinou mírná, ale mohla bych vyvolat zemětřesení, až by padaly skály i stromy.“

„To bych rád viděl...“

„To nechtějte vidět, nestačil byste utíkat.“

„Ale přece je něco divného. Když máte takové možnosti, jak mi vysvětlíte, že vás policie zavřela do vězení?“

„Protože nechci nikomu škodit,“ ujišťovala jsem ho. „Policisté konali svou povinnost. Na ně jsem se zlobit nemohla – a tím méně je trestat. Vybojovala jsem si jen kombinézu, je to nepohodlnější oblek, který znám. Když už tady jsem, ačkoliv bez viny, nenutíte mě aspoň oblékat se do příšerných vězeňských hadrů.“

„Vy opravdu nebudete snadný případ,“ povzdychl si doktor. „Budu se snažit dosáhnout nějakých testů, co navrhuje.“

„Prosím – snažte se. Já to tu vydržím. Potřebuji hlavně klid – a ten tu budu mít. Nemyslete si, jasnovidectví není jednoduché, dost člověka vyčerpává. Ale já si nedám pokoj, dokud nepoznám všechno. Pak se uvidí, kdo s koho! Považuji se za mírnou, ale pár lidí, co se proti mně postavili, už to šeredně odnesli.“

Vrátila jsem se do cely, ale klid jsem neměla. Za chvíli mě opět vyvedli k výslechu. Mezitím jsem si zjistila jméno vyšetřovatele – jednalo se o jakéhosi JUDr Milana Sumka. Hned jsem mu samozřejmě vyčetla, že do zápisů píše jen co se mu hodí. Když se ohradil, že to není pravda, chtěla jsem vidět zápis z minulého výslechu, abych se přesvědčila, zda je tam kulový blesk, který jsem mu předvedla.

„Vy jste ten protokol přece už podepsala,“ vysmál se mi do očí.

„Já že jsem něco podepisovala?“ vybuchla jsem. „Asi chcete, abych vás připsala na seznam podezřelých!“

„Na jaký seznam?“

„Mám takový seznam lidí,“ ujistila jsem ho už klidnějším tónem, který – a to on ještě nevěděl – mohl být zlověstný. „Nejvýše jsou na něm ti, kdo se provinili zneužitím svých pravomocí. Čím je hříšník výše postavený, tím hůře pro něho. Jak vidím, vy si to nějak moc zjednodušujete.“

„To je sice hezké, ale na váš seznam těžko někdo bude brát zřetel,“ posmíval se mi očividně.

„Myslíte?“ ušklíbala jsem se. „Víte co? Něco vám přečtu. Budete se divit.“

Opřela jsem se pohodlně jak to šlo, zavřela oči a co nejrychleji jsem se přenesla do jeho včerejší kanceláře, odkud jsem mu v klidu přečetla všechno, co psal do protokolu. Vznášela jsem se nad ním a četla mu přes rameno doslova a do písmene jeho výmysly, jako „*obviněná je psychicky labilní a nerozlišuje mezi skutečností a svými sny...*“

Pak jsem opět otevřela oči a zkoumavě jsem se na něho podívala.

„Poslyšte, vaše dedukce se hezky čtou, jenže jsou vedle jak ta jedle,“ řekla jsem mu nakonec. „Možná byste s nimi uspěl v detektivce, ale ne tady. Protokol z výslechu by měl být rozhodně přesnější. Zejména mi tam chybí to hlavní. Měl jste se aspoň okrajově zmínit o kulovém blesku, co jsem vám předvedla.“

„Nemohl jsem tam napsat halucinace, co jste na mě zkoušela,“ tvrdil skálopevně.

„Halucinace?“ vybuchla jsem. „Jak můžete o mně napsat, že nerozlišuji mezi sny a skutečností, když sám tak jasnou skutečnost považujete za pouhý sen?“

Chvíli jsem se bezradně rozhlížela. Pak jsem ale dostala nápad a opět jsem se na chvíli ponořila sama do sebe.

„Nespěte mi tady!“ zatřásl se mnou vyšetřovatel.

„Já nespím,“ urazila jsem se. „Ale když takhle zavřu oči, můžete si být jistý, že se něco děje. Abyste věděl, za chvíli vám zavolá vaše paní. Bude patřičně vyděšená a není divu. Před chvílíčkou vám vletěl do obýváku kulový blesk. Vy na ně nevěříte, ale doma to máte pěkně černé na bílém. Abyste to neměl tak jednoduché, nechala jsem ten blesk vybuchnout. Ne v bytě, jen na dvorku, ale odnesli to králíci ve vaší králíkárně. Doufám, že po této lekci uvěříte, že mé kulové blesky nebyly pouhý sen!“

„Řeči!“ odsekl. „Raději kdybyste si vzpomněla, jak to doopravdy bylo, když jste střílela na pana Krska.“

„Nikdy jsem na nikoho nestřílela,“ opakovala jsem mu zatvrzele. „A vy tu nejste od toho, abyste mi vnucoval své utkvělé představy. Zbytečně na mě zkoušíte sugestivní otázky. Máte zjišťovat skutečnost. Co takhle otisky prstů na vražedné zbrani? Moje tam nejsou, vždyť jsem tu zbraň neměla ani na okamžik v ruce.“

V té chvíli přiběhla policistka a cosi doktoru Sumkovi šeptala. Byla to právě ta, co ze mě včera marně trhala kombinézu. Večer jsem se rozhodla, že bude asi lépe znát všechny policisty jménem a zjistila jsem si jejich osobní údaje. Poručici Ivaně Váňové bylo už dvaatřicet let a byla dosud svobodná, což také o něčem hovořilo.

Doktor Sumek se na mě udiveně podíval, pak se zvedl a vyběhl z místnosti. Zůstala tu poručice Váňová, ale když jsem se opět schoulila a zavřela oči, obořila se na mě.

„Nejste tady na koncertě, abyste tu spala!“

„Já nespím, paní Váňová. Když takhle zavřu oči, čaruji. Moc mě zajímá, jak se bude pan doktor Sumek tvářit, až dorazí domů.“

„Pan doktor má ještě plno práce. Nejprve vás a pak ještě další vyšetřování.“

„Moc bych se divila, kdyby tu zůstal po tom, co se mu právě přihodilo.“

„Co vy o tom můžete vědět?“

„Víc než vy,“ odsekla jsem. „Jednak jsem jasnovidka, na to jste asi zapoměla. Za druhé jsem čarodějnice, takže jsem tu pohromu na jeho dům přivolala. Pikantní na tom je, že pan doktor Sumek na čarování nevěří. Buď mi uvěří, že je to vůbec možné – pak mu zaplatím i ty králíky. Nebo neuvěří – a v takovém případě si koleduje o ještě horší nepříjemnosti.“

„Jaké králíky?“

„Králíky v jeho králíkárně. Zabila jsem mu je bleskem.“

„Mluvíte, jako kdybyste opravdu uměla čarovat!“

„Potíž je v tom, že umím. Poslyšte paní Váňová, vy mi to také nevěříte, že?“

„Ani slovo,“ přitakala sebevědomě.

Trochu jsem se zasnula. Jen krátce a otevřela jsem oči dřív než mě mohla pokárat.

„Až přijдете domů, dobře se rozhlédněte. Budete si muset dát vymalovat obývací, ale nejprve vám bude muset nějaký zedník zahladit ten nápis na stěně.“

„Jaký nápis?“ nechápala. „Žádný nápis v obývací nemám.“

„Teď už máte,“ ujistila jsem ji. „Je vyvedený nádherně, plasticky, hluboký je tak tři centimetry – a je úplně černý.“

„To je nesmysl!“

„Chcete, abych vám tam něco připsala?“

„Já vám na to nenaletím!“ vybuchla Váňová.

„To není špatný nápad,“ pochválila jsem ji jízlivě. „Já... Vám... na... to... ne... na.. letím... A máte to tam taky, ovšem budete si muset svítit baterkou, nechtěně jsem vám právě přepálila nějaké elektrické vedení. Prskalo to ve zdi jako ze svářečky.“

„Schizofreničko!“ zpražila mě poručice.

Pan doktor Sumek už se nevrátil a místo něho přišel jiný policista. Místo výslechu mě ale s poručicí Váňovou odvedl zpět do cely a když jsem odmítla večeři, zamkli mě a odešli.

Mohla jsem se proto plně soustředit na zjišťování, kde je zakopán pes. Nezabývala jsem se tím, z čeho mě tady obviňovali – spoléhala jsem se, že pravdu prokážu. Zajímalo mě něco jiného. Všechny tady varovali, jak umím ovlivňovat lidi. Ano, umím, ale ne tak, jak jim to prezentovali. Věděla jsem, že mám přímo úděsné možnosti, ale o ovlivňování lidí hypnózou jsem nikdy neuvažovala. Mohla bych protivníky zastrašit, mohla bych způsobit i něčí smrt, ale dobře jsem věděla, že by to nevyvolalo nadšený souhlas Rygyňů. Chtěla jsem přece jednat tak, abych nevzbudila jejich odpor. Ale musela jsem počítat i s možností, že se proti nám postaví mocní tohoto světa.

Trochu jsem se zamyslela. Neměla bych dát najevo Jírovi a ostatním fextům, co se tu děje? Ovládám přece prostředky, které mi umožňují domluvit se i na dálku. A nejen blesky, jako když jsem chtěla přivolat Smetanu. Dnes už umím víc – ovládám i jemnější prostředky.

Promítla jsem se do přítomnosti přímo do své chalupy. Na židličce stranou stolu jsem spatřila Jíru. Seděl, v ruce mobil a s někým hovořil.

Rozsvítla jsem přímo před jeho očima miniaturní kulový blesk, veliký asi jako hrášek. Hned pochopil, že se s ním chci domluvit, ukončil hovor a mobil vypnul.

„Bud' zdrav, Jíro!“ napsala jsem kulovým bleskem rychle ve vzduchu.

Jíra vyskočil a rychle si z obvyklého místa ze zásuvky kuchyňského stolu podal malý sešitek.

„Mám nápad,“ napsal na čistou stránku tužkou. „Vím, kam tě zavřeli. Máš-li kus papíru, mohli bychom si dopisovat, ale pokud nemáš, napíšu ti co budu potřebovat. Ty můžeš klidně mluvit, odezírám si to. Ani nemusíš vyslovovat nahlas.“

Napadlo mě ještě něco lepšího.

„Můžeme psát oba,“ psala jsem jiskřící ohnivou kuličkou do sešitu před ním. Za kulovým bleskem zůstávala na papíře tenká zuhelnatělá čára, tmavší než stopa tuhy.

„Dobrý!“ napsal v odpověď Jíra. „Přiznám se, to by mě nenapadlo, ale je to lepší než odezírání.“

„Je něco nového?“

„Nového je toho hodně. Asi to nevíš, získali jsme několik dalších fextů. Představím ti je, teď stačí, když víš, že táhneme za jeden provaz. Hrubý měl tři kamarády v Praze a když jim vysvětlil oč jde, přidali se k nám. Pustili se do ministerstva, aby zjistili, odkud a kam vedou nitky. Bude z toho pořádný skandál, až to praskne.“

„Myslíš, že nám to někdo uvěří?“ napsala jsem rychle, sotva stačil ucuknout rukou s papíru.

„Na slova nějakých jasnovidců nikdo nic nedá, ale my už máme i písemné důkazy. A řeknu ti, nechtěl bych sedět ve dvou ministerských křeslech, až to vypukne.“

„A co já?“ starala jsem se. „Kde bych měla pomoci?“

„Nedělej nic,“ napsal. „Jednak nejsi provozuschopná, ale především, Františkova parta je dál než kam by ses mohla dostat. Nezapomeň, jsou na to čtyři, nakvartýrovali se do jedné místnosti a vzájemně se informují, co kdo dělá. Asi máš větší palebnou sílu, ale nemáš tak velké množství informací. Druhou skupinu má Kozina s kamarády na Moravě. Chystají se napravit tvůj renonc v Africe. No přece, jak jsi nechtěně podpořila teroristy. Kozinova parta to tam pojede napravit. Ještě si pamatuji na své působení v Tobruku. Kdybychom měli lepší velitele, kteří by dokázali naplno využít mých schopností, nikdy bychom neustupovali! Víš, co dokáže šestice fextů, když se rozhodne projít územím teroristů jako nůž máslem? Taková vyčišťovací operace se vládním vojákům nikdy nepodaří!“

„Neměla bych je podpořit?“ nabídla jsem se.

„Neplet' se jim do toho,“ varoval mě. „Kozina velet umí a těžkou válečnou techniku proti teroristům nepotřebuje. Skoro bych je začal litovat! Ale čím víc budou na ně střílet... však už to znáš!“

„A co my dva?“ napsala jsem mu hned. „Budeme jen tak sedět, když se konečně něco děje?“

„Nejsme dva,“ ujistil mě. „Zapomněla jsi na našeho přítele, pana Smetanu? Vrátil se a abys nemusela zjišťovat, co dělá, je na ministerstvu vnitra. Jistím ho mobilem, protože my dva jsme třetí parta. Jen ty nám zatím chybíš, ale to se snad brzy změní.“

„Co ty o tom víš? Připadám si jako ptáček v kleci.“

„Ptáček se zuby tygra,“ připsal pod to Jíra. „Dobře jsem viděl, co jsi vyvedla panu Sumkovi i paní Váňové. Asi to bylo zapotřebí, ačkoliv to vypadalo trochu pout'ově. Zdá se, že jsi měla úspěch aspoň u pana doktora. Z poručice Váňové sis zbytečně udělala dalšího nepřítele. Podívej se na ni, jak chuděrka brečela nad obývánkem, bude ti to hned jasné.“

„Udělal jsem to, protože jsem ji musela přesvědčit.“

„Nemusela,“ doprovodil Jíra psaná slova zavrtěním hlavy. „Ale co se stalo, stalo se. My jsme se ostatně kdysi také rádi předváděli. Dělat šaškárny nás ale časem přešlo.“

„Šaškárny?“

To slovo jsem nenapsala, jen jsem ohnivou kuličkou udělala černý ovál kolem posledního Jírova slova a doplnila na konec věty otazník.

„To se rozumí,“ psal dál. „Ale nechci tě odrazovat, sama jistě víš, na co bys měla věnovat energii. Ujist'uji tě, pořád platí, zavřít tě mohli, pustit musí.“

„Dobrá,“ ustoupila jsem. „Přestanu se předvádět a věnuji se něčemu důležitějšímu. Ale nerada bych se do toho pouštěla sama. Sám víš, že se to lépe táhne v partě.“

„Ty jsi pořád naše part'áčka,“ napsal mi Jíra na samý dolní okraj papíru. Pak papír otočil. Všechny moje nápisy, vytvořené kulovým bleskem místo perem, byly propálené skrz, ale na dalším listu papíru nebyly znát. Naučila jsem se už vést dostatečně jemně i toto neobvyklé psací náčiní.

Nedalo mi to a napsala jsem poslední větu. Slyšela jsem už na chodbě nějaký hluk a tušila jsem, že chvilková pohoda ve vězeňské cele už dlouho nepotrvá.

„Mám tě ráda, Jíro!“

Napsala jsem to už jen tak ve vzduchu – a vzápětí poté se ohnivá jiskra neškodně rozprskla jako vánoční prskavka.

Vězeň žalářníkem

Vyvedli mě po ránu z cely a brzy jsem opět stála před zamračeným vyšetřovatelem panem doktorem Sumkem.

„Vyhrála jste,“ přiznal, i když očividně kysele.

U mě tím rytířským gestem naopak získal ztracený respekt, o který přišel, když se do protokolu o mém výslechu neodvážil poctivě napsat o kulovém blesku.

„Pokud to nebylo Pyrrhovo vítězství,“ podotkla jsem.

Až jsem litovala, jak razantně jsem jednala. Jíra měl pravdu – nač si dělám nepřátele?

„Přesvědčila jste mě, že máte neobvyklé, nicméně dokazatelné schopnosti.“

„To jsem přece tvrdila od začátku. Mohu vám kdykoliv podat další důkazy.“

„Jak říkám, mě jste přesvědčila,“ mávl odmítavě rukou. „Ta pohroma mi stačila.“

„Králíky vám zaplatím,“ ujistila jsem ho. „Přiznávám to. Ale způsobila jsem vám tu škodu, abych vás přesvědčila, že nelžu.“

„O králíky nejde,“ mávl rukou. „I když ta zvířátka za nic nemohla. Měl jsem uvěřit bez té ukázky.“

„Zvířátek je vám líto – a nevinného člověka ne?“

Zamračil se, ale na tohle rýpnutí nereagoval.

„Uvěřil jsem, že máte neobvyklé schopnosti, ale jako důkaz to nestačí. Ta zkouška, co jste sama navrhovala, to by bylo jiné. Jste opravdu ochotna podstoupit testy i se střelnou zbraní? Dobře si to rozvažte!“

„Nabízím vám to od začátku,“ oddechla jsem si.

Až teď jsem ho měla tam, kde jsem ho chtěla mít. Když místo tvrdošíjného páčení přiznání dojde na důkazy, mám vyhráno.

„Dobrá, půjdeme do balistické laboratoře,“ vstal doktor Sumek. „Už nás tam čekají. Vaši sebejistotu obdivuji, i když mi tvrdíte příliš podivné věci. Rozhodl jsem se risknout to. Kdybyste si jenom vymýšlela, bolelo by vás to určitě více než mě.“

V doprovodu dalšího policisty jsme sešli do sklepa, kde na nás čekali dva pánové. Jednoho jsem poznala, ačkoliv jsem ho viděla jen v barevně zkrusleném jasnovidění.

„Tady je náš odborník na balistiku, pan inženýr Gazda,“ představil mi je na úvod doktor Sumek. „Pro jistotu jsem si přizval i našeho policejního lékaře, doktora Vašátka. To pro případ, že byste nemluvila pravdu.“

„My dva už se známe, ale čím víc lidí to uvidí, tím lépe pro mě,“ podotkla jsem klidně.

Pak jsem se chvíli s inženýrem Gazdou dohadovala, jak pokus provést. Ani se moc nedivil, zřejmě už ho doktor Sumek připravil, že se budou dít věci neobyčejné. Podle mého návodu nejprve pevně upnul do svěráku nabitou pistoli a před ni na opačný konec stolu položil plechovou bednu s papírovým víkem, napěchovanou vatou, jak to používal pro balistické zkoušky zkoumaných zbraní. Stejnou krabici postavil na opačnou stranu za pistoli. Připravil si provázek na stisknutí spouště, aby se sám nevystavoval nebezpečí hrozícímu z odražené kulky. Bylo vidět, že mi docela věří.

Když si všichni nasadili tlumiče, odpálil inženýr Gazda provázkem zkušební ránu. Sklepením práskl výstřel, kulka prorazila papírové víko krabice a bezmocně se zavrtala do vaty. Inženýr Gazda pak samolepkou zalepil otvor po střele.

Přistoupila jsem ke krabici a natáhla ruku, takže moje dlaň zakryla zalepený otvor po první kulce. Pistole byla pevně upnutá a dalo se čekat, že druhá kulka poletí stejnou dráhou jako první. Kdybych nebyla fextem, prostřelila by mi dlaň – jistě by to příjemné nebylo. Klidně bych se kulce do cesty postavila tělem, ale ruka vypadala pro mě i pro ně přijatelněji.

„Nerozmyslíte si to?“ zeptal se mě vážně inženýr Gazda.

„Proč?“ usmála jsem se. „Takových ran jsem už vydržela víc! Jen střílejte!“

Inženýr trochu nerozhodně zatáhl za provázek a tichem sklepení zaburácel další výstřel. Pocítila jsem štípnutí do dlaně, ale nic víc, jak jsem ostatně čekala. Pozornost všech se samozřejmě soustředila nejprve na mou ruku, ale když všichni viděli, že se mi vážně nic nestalo, nevěřicně se otočili k druhé krabici.

Ve víku byl otvor po druhé kulce, přesně tak, jak jsem to předem popisovala. Jen s menším rozdílem. Odražená kulka neprolétla jen papírovým víkem, ale i vrstvou vaty, na druhé straně vylétla z plechové krabice ven a zbyl po ní v plechu otvor s otřepanými okraji. Kule odražené od fextů získávají zdvojnásobením původní rychlosti průraznost. Vzpomněla jsem si na Jírovo vyprávění, jak se u Tobruku postavil německému tanku a kulometčík ho pokropil zápalným střelivem. Odražené střely probily tankový pancíř, tank vzplanul jako pochoděň a zahynul v něm střelec i zbytek osádky.

„Tak měla pravdu,“ povzdychl si inženýr Gazda. Ze všech zúčastněných mužů se vzpamatoval první. „Ona vážně porušuje přírodní zákony!“

„Ukažte mi tu ruku?“ požádal mě doktor Vašátko.

„Tady to mám ještě znát,“ ukázala jsem mu na dlani slabě začervenalé místo.

„Ženská, víte vy vůbec, co to znamená?“ obrátil se ke mě vyčítavě inženýr Gazda, jako kdybych právě provedla něco zakázaného.

„Vím,“ přikývla jsem vážně. „Jsem fext, to vysvětluje vše. Nic míň, nic víc.“

„Jak to, nic víc?“ vybuchl inženýr. „No dobře, jste tedy fext, ale proč nám tady likvidujete balistiku a možná i celou fyziku?“

„Nic nelikviduju,“ řekla jsem. „Prostě jste viděli jeden z extrémních případů.“

Nechala jsem je hádat hádanku s kamenem, vrženým do vody, který se vrátí až na břeh. Kupodivu ani inženýru Gazdovi nedošlo, že je to obyčejná skákající žabka, jaké zná každý kluk. Když jsem jim pak prozradila o co jde, namítl inženýr Gazda, že v mém případě určitě nejde o stejný jev. Souhlasila jsem s ním, jak jinak.

„Máte pravdu, jde o něco jiného a nevím, jak bych vám dokázala popsat, podle jakých rovnic se to chová a co všechno se toho jevu účastní.“

Vytasila jsem se s paradoxem, který dovoluje zasvěceným lidem chodit po žhavém uhlí bosýma nohama či holýma rukama narovnávat rozežhavenou podkovu, jak to Jíra už dávno provozoval.

„Jednu věc mi nevysvětlíte!“ trval na svém inženýr Gazda za souhlasného mručení ostatních pánů. „Proč zrovna vy máte schopnost odrážet střely? Vždyť přesně takovými střelami hynou ve válkách miliony lidí. K těm se fyzika chová normálně krutě, proč to zrovna vás vynechává?“

„To vám opravdu nevysvětlím,“ pokrčila jsem rameny. „To už není účelem vašeho zkoumání. Máte zjistit okolnosti smrti pana Krska. Snad jsem vás přesvědčila, že má verze není pouhá bajka. Měli byste sepsat nějaký protokol – a tím skončíme, už jste mě zdrželi víc než je zdrávo. Jen tak na okraj vám povím něco, co vás jako odborníka bude jistě zajímat. Porovnejte si ty dvě kulky navzájem. Jak jistě víte, podle rýh se dá poznat, ze které zbraně byly vystřelené. Poučovat vás nebudu, jen vás chci upozornit na menší zvláštnost. Tentokrát jsou ty kulky jiné. Ta, co se odrazila od mé dlaně, je zrcadlově otočená.“

„Jak to?“ zvedl údivem obočí inženýr Gazda.

„Odráz kulky od fexta není odraz od pružného materiálu,“ vysvětlovala jsem mu. „To by kulka letěla pozpátku. Tady se obrátí naruby jako rukavička a letí zase špicí dopředu.“

„Obrátí to kulku – naruby?“

„Ano – na okamžik se její hmota stane prostupnější – její špice změní směr a projde zbytkem střely. Říká se, že hmota je neprostupná, ale ne vždy. Jednotlivé atomy jsou v ní dost vzdálené, aby mezi nimi prošlo dvakrát více takových atomů.“

„To vypadá příliš neuvěřitelně. Jak to můžete tvrdit? Vy jste to nějak zkoumala?“

„Nezkoumala. Prostě to vím. Až se vy na ty obrácené rýhy podíváte mikroskopem, dáte mi zapravdu.“

Když jsem konečně přesvědčila odborníky, začal se případ odvíjet úplně jinam. Soudní znalec v oboru balistiky vyšetřovateli potvrdil, že za předpokladu odražení střel, jak jsem je empiricky dokázala, zahynul podnikatel Krsek při pokusu o vraždu obžalované. Vzhledem k dalším indiciím, zejména otiskům prstů, se tato verze stala nejpravděpodobnější.

Nicméně mě vrátili do cely, zůstala jsem hlavní podezřelou. Policie i soudní mašinerie jsou pro zproštění viny neuvěřitelně těžkopádné. Vyšetřovatel Smetana prve riskoval, když zjistil, že pan Hamáček proti mě nic nemá a teprve se chystá všechno inscenovat a proto se rozhodl mě propustit. Ale teď už mi to ani nevadilo. Hlavně že pravda vyšla najevo.

Ukončení výslechů bylo aspoň poloviční vítězství. Kdyby nic jiného, získala jsem klid. Rozhodla jsem se toho využít a zjistit, co nikdo z nás ještě pořádně nezkoumal.

Přenesla jsem se do okamžiku, kdy jsem v kavárně opustila chlapa, který nás se svými kumpány přepadl v mé chalupě. Jak se zdálo, jeden z nich se rozhodl dát od nás ruce pryč a opravdu nic nepodnikal. Zato druhého, který celou akci vedl, jsem nezastavila. Brzy jsem znala jeho jméno i současné bydliště a objevila jeho další aktivity.

Jmenoval se Kwama Guriss a bydlel v osamělém domě ve vesnici za Prahou. Nebyla to vila, ale hospodářské stavení s dvorem, obytnou částí a stodolou.

Znepokojilo mě ale, kolik za ním chodilo podezřelých chlapů. Neměla bych nic proti přátelským večírkům, ale oni se v té stodole trénovali ve střelbě a měli až podezřelý arzenál zbraní. Uvažovala jsem se znepokojením, k čemu je potřebují.

Tušila jsem ale správně. Dříve než jsem se dopracovala do současnosti, objevila jsem první vraždu. Obětí byl podnikatel z Libně. Unesli ho, když se po ránu vracel z nočního klubu. Před smrtí jim podepsal šeky na celý svůj majetek, aby si zachránil aspoň holý život, ale nepomohl si. Skončil s dírou v hlavě a s velkým kamenem na krku na dně rybníka, kam ho ještě v noci odvezli. Kwama Guriss získal nemalé finanční prostředky, ale nestačilo mu to, se svými komplici si začali vyhlížet další oběti. Než jsem ho vysledovala do současnosti, věděla jsem o čtyřech. Rozhodla jsem se zastavit ho.

Zastihla jsem ho v jeho domě. Už se chystal ke spánku, když se ve vzduchu před ním objevilo malé světélko. Zprvu se po něm ohnal rukou jako po dotěrném hmyzu, ale světélko prudce vzrostlo a začalo syčet; to už pochopil, že se děje něco neobvyklého. Naštěstí měl na psacím stole otevřený blok, na který by se dalo psát.

„Hello, Kwamo,“ napsala jsem na horní list ohnivou kuličkou, zmenšenou jako hrášek.

„Co je tohle?“ odpozorovala jsem z jeho úst. Pak začal hovořit příliš rychle, takže jsem mu nerozuměla ani slovo.

„Napište mi to, neslyším vás,“ napsala jsem před ním svítícím světélkem.

Pochopil a sáhl po propisce.

„Kdo jste?“ napsal pod mé vzkazy.

„Česká čarodějnice Martina,“ připsala jsem kulovým bleskem pod jeho slova.

„Jste někde tady?“ napsal rychle.

„Ne, ale vidím vás, jako bych u vás byla. A nejen vidím. Víím už toho o vás dost!“

Očividně při těchto slovech znejistěl.

„Co vám je do mě?“ odepsal mi značně naježeně.

„Zabijíte lidi,“ připomněla jsem mu. „Nejste tu doma, host se takhle nechová.“

„Vás se to netýká. Proč se do toho mícháte?“

„Sám jste si o mou pozornost řekl! Nevzpomínáte si, jak jsem nedávno zpacifikovala vás i vaše komplice? Míchal jste se do mě, jen vám to oplácím!“

„Radím vám, dejte ode mě ty pracky pryč!“ napsal výhruzně. „Dráždíte hady bosou nohou a nevíte, proti čemu se stavíte!“

„Mám se vás snad bát? Věděl jste, kde bydlím, zaútočil jste, teď jsem vás ale vypátrala já a všechno je jinak. Vy teď na mě nemůžete, já na vás ano.“

„Touhle kuličkou?“ napsal rychle.

„Třeba,“ připsala jsem. „Není tak nevinná, jak vypadá.“

Kuličkou, zvětšenou jako pingpongový míček, jsem během okamžiku propálila desku jeho psacího stolu. Jednou dírou tam a druhou zpátky. Odtáhl se od ní, ale to už jsem ji opět zmenšila do velikosti hrášku.

„Takovou díru můžete mít v hlavě, to by bylo horší,“ připsala jsem mu klidně na papír.

„Tak proč to neuděláte?“ vybuchl. „Bojíte se mě, co?“

„Nebojím, ale každému dávám možnost polepšení,“ odpověděla jsem mu.

„Myslíte, že o to stojím?“ ušklíbl se, když si podával další čistý papír.

„Nic jiného vám nezbude,“ napsala jsem. „Nehodlám vás předávat spravedlnosti. Sám skončíte s terorem, rozpustíte mančaft a vrátíte se domů. Pak možná smažu všechno, co jste dosud dělal, i ty vraždy.“

„Spravedlnost je na mě krátká,“ ušklíbl se. „Proč bych neměl pokračovat? Nenechám si od vás nic líbit, na to můžete vzít jed!“

„Když se nepolepšíte, potrestám vás sama. Mám na to prostředky.“

„Seru na tebe, kurvo!“ napsal už trochu roztřeseným písmem.

Vytáhl automatickou pistoli, až mě to rozesmálo. Chce se snad strefovat do ohnivého hrášku kulového blesku? Ten si přece mohu vytvořit kdykoliv znovu a znovu.

Kwama Guris však přistoupil k oknu na ulici a pistoli namířil oknem ven. Smích mě okamžitě přešel. Že začne střílet do lidí venku! Grázl je na to dost velký!

Modravá bublina obalila vraždychtivého chlapa a odtáhla ho od okna. Oddychla jsem si, ale jen trochu. Co s ním? Nemohu ho přece držet v zajetí věčně. Bublina je veliká, ale po několika desítkách minut by se zajatec začal dusit. Pokud ho nechci popravit, budu ho muset pustit. Co jiného mohu dělat?

Horečnatě jsem vzpomínala.

Znalosti vštípené golovyrgem do mé hlavy při myšlenkovém transportu na Zem byly málokdy jasné, abych si je hned uvědomovala. Možná to tak udělali schválně, aby se mi ze všeho nerozskočila hlava, možná k tomu měli jiné důvody. Všechny poznatky jsem měla v hlavě v podobě vzpomínek. Když jsem začala řešit nějaký problém, představy v mé hlavě vyvstávaly, jako se v temné komoře objevují obrazy na fotografickém papíře, ponořeném do vývojky. Občas jsem se podívovala, jak ostře a jasně si vzpomínám na detaily, jaké bych ve své hlavě nikdy nehledala. Většinou ve chvíli, kdy jsem je potřebovala.

K čemu vlastně mají tyhle modravé bubliny Rygyňové? Určitě ne ke zneškodňování zločinců, jako jsem je tady v nouzi použila já. Oni přece zločince neznají, rozhodně ne v pozemském smyslu toho slova.

Vzpomněla jsem si i teď. Bylo to přece prosté. Bubliny byly určené k něčemu jinému. Rygyňové je vytvářejí pro dopravu na krátké a střední vzdálenosti, jako my na Zemi máme automobily a letadla.

A okamžitě jsem dostala spásný nápad.

Soustředila jsem se. Rygyňové řídili dopravní bubliny zevnitř, ale nic mi nebránilo řídit ji na dálku. Bublina se zajatým teroristou se zdvihla, prolétla oknem a zamířila vzhůru. Nikdo na ulici si jí nevšiml. Bez nejmenšího hluku se tiše ztratila ve večerním soumraku. Nevšimli si ani toho, že se jejich soused před okamžikem chystal bezdůvodně je kosit.

...kdo potká večer stín ten temný, klidí se mu s cesty rád
však běda tomu, kdo mu zavčas uhnout nestačí...

Ano – ale platí to a bude to platit jen pro lumpy. My už nebudeme jen trpně čekat, až to za nás někdo vyřeší!

Na chodbě před celou se znenadání ozvaly kroky. Pak v zámku zaskřípěly klíče a dveře do cely se otevřely.

„Vstávejte!“ uslyšela jsem nepříjemný hlas.

Seděla jsem strnule se zavřenýma očima. Pilotovala jsem právě protáhlou bublinu se svým nedobrovolným pasažérem někde nad Středozemním mořem poblíž Kréty, měla jsem co dělat, abych ho stačila sledovat a chvilka nepozornosti mohla skončit tím, že by bublina v rychlosti tryskové stíhačky vrazila do mořských vln. Byla jsem teď současně vězněm i žalářníkem – nádherný paradox!

„Počkejte chvíli!“ odmítla jsem. „Teď nemám čas.“

„Vám snad přeskočilo! Jaképak cavyky, jdeme!“

„Teď to nejde,“ odtušila jsem nervózně.

„Nevymýšlejte si,“ zacloumala mým ramenem neurvale čísi ruka. „Nebudu se o tom s vámi dohadovat!“

Vytrhla jsem se – a aniž bych otevřela oči, obalila jsem se stejnou bublinou, aby na mě nikdo nemohl. Pak jsem se dál věnovala řízení mimozemského letadla z modravých siločar, teď už opět v klidu a v pohodě.

Kupodivu jsem si stále uvědomovala, kde se můj vězeň nachází. Vpředu bylo pobřeží Afriky, ale nemínila jsem zastavit, ba ani zpomalit. Jen jsem pozvolna zdvihala výšku letu. Napravo zůstaly pyramidy, před námi bylo opět moře.

Rudé moře...

Nikdy v životě jsem v těch místech nebyla, nepočítám-li cesty prstem po mapě. Byla jsem dál než kdokoliv z lidí, ale teprve tento výlet na mě naplno dolehl poznáním nesmírné rozlehlosti naší staré dobré matičky Země.

Namodralá bublina zamířila podél pobřeží Arabského poloostrova dál.

Uvažovala jsem, zda jsem si nevzala příliš velké sousto. Kdyby byl se mnou někdo z fextů, mohl by se podívat dopředu a zjistil by co je před námi. Zatím jsem se navigovala čistě intuitivně, teď bych vážně potřebovala, aby mi někdo pomohl. Jíro, kde jsi? Nevíš, jak mi právě teď chybíš!

„Co se děje, Martino?“ uslyšela jsem najednou vzdálený Jírův hlas.

„Jíro, kdybys mi tak mohl pomoci...“ povzdychla jsem si, ale jen tak v duchu.

„Jak bych ti mohl pomoci?“ otázal se potichu. „Vidím tě, jsi celá obklopená takovou divnou blánou, myslel jsem, že si ji děláš sama.“

Okamžitě jsem zpozorněla.

„Kde jsi?“ zeptala jsem se rychle. „Nemohu otevřít oči, nevidím tě.“

„Jsem doma, ale sleduji tě,“ odtušil.

„Jak to, že tě slyším?“ zatrnulo mi.

To by znamenalo, že spolu mluvíme – na dálku!

„Nevím,“ divil se. „Překvapilo mě, že jsem tě slyšel, myslel jsem si, že to děláš ty.“

„Možná to opravdu dělám já,“ pomyslela jsem si. „Ale teď nemám čas to zjišťovat.“

„Jsi zaměstnaná jinde, vid’?“ ubezpečoval se. „Jak vidím, tvé skutečné okolí tě ani nezajímá. Víš, co je zajímavé? Trochu cítím i směr, kterým jsi zaměřená.“

„Jsem v myšlenkách daleko od nás, blížím se k Indickému oceánu,“ přitakala jsem. „Jíro, jestli opravdu cítíš směr, kterým to je, mohl by ses mi tam podívat?“

„Zkusím to,“ ujistil mě. „Když budeš usilovně myslet na svůj cíl, možná to najdu.“

Modrá bublina s uvězněným Kwamou Gurissem svištěla nad stále stejnými zelenými vlnami. Viděla jsem, jak zajatci dochází vzduch, už teď mu nebylo příjemně, ale zastavit jsem nemohla. Rygyňové používali bubliny k dopravě nanejvýš na stovky kilometrů, kdežto my už jsme urazili přes čtvrtinu obvodu Země, deset tisíc kilometrů.

„Našel jsem to – nebo si to myslím,“ ozval se mi v hlavě Jírův hlas. „Vidím chlapa jen tak letícího vzduchem. Je to ono?“

„Ano, to je ono,“ ujistila jsem ho rychle. „Ten chlap je mnohonásobný vrah. Chci ho zneškodnit, ale ne zabít.“

„Ty ho – někam přenášíš?“

„Ano,“ odušila jsem. „On si po dobrém nedá říct. *Je blbej, ale zásadovej*. Nemohl bys mi najít nějaký opuštěný ostrov? Vysadím ho tam.“

„Podívám se,“ slíbil.

Letěli jsme dál. Neviděla jsem až k dalekému obzoru nic než odlesky odpoledního slunce na zvlněné hladině.

„Odkloň se vpravo,“ ozval se mi po chvíli v hlavě Jíra. „Viděl jsem tam nepatrný ostrov. Nikdo na něm nežije, není tam žádné obydlí, jen palmy.“

Pocítila jsem, jak se moje pozornost stáčí napravo. Změnila jsem směr letu a brzy jsem na obzoru spatřila nevelký ostrov, na první pohled pustý a neobývaný, placka na hladině s jediným nevysokým kopečkem, porostlým hustou vegetací. Žádné obydlí, ani malá chýše, široko daleko žádný jiný kus země. Přesně to jsem potřebovala.

Zpomalila jsem a nad písčnou pláží zrušila bublinu silového pole.

Kwama Guriss dopadl z výšky jednoho metru na všechny čtyři jako kočka, hned ale vyskočil a s pistolí v ruce se vyplašeně rozhlížel kolem sebe.

„Tady přemýšlejte o spravedlnosti,“ napsala jsem pomocí silového pole do písku přímo před jeho očima.

Rozhlížel se poplašeně kolem, pak i nahoru, ale nikde nikoho nespatriil.

„Tisíce kilometrů kolem vás je jen moře plné žraloků,“ připsala jsem do písku.

Ohlédl se. Jako na potvrzení mých slov se nedaleko vynořila z azurových vln šedá ploutev charakteristického trojúhelníkovitého tvaru. Objevila se jen na okamžik, pak zmizela a víc se neukázala. Nicméně to stačilo.

„Chceš ho tu nechat?“ zeptal se mě Jíra.

„Tady nikomu škodit nebude,“ ujistila jsem ho.

„Určitě kolem brzy popluje nějaká loď a vysvobodí ho.“

„Nevypadá to, že by tu pluly lodě často, není tu místo na zakotvení. A kdyby, najdu ho a vrátím ho sem – a to velmi rychle,“ ujistila jsem ho.

„Nenajdeš dost ostrovů, abys mohla na každý vysadit jednoho lumpa.“

„Vím, ale je to jen pokus, určitě časem přijdu na něco lepšího.“

Pak jsem otevřela oči a zrušila ochrannou bublinu kolem sebe. Byla jsem ve věžeňské cele sama. Dozorci nejspíš poznali, že se mnou nic nesvedou. Jistě to nebylo vážné, jinak by mě lépe hlídali!

Nezavírala jsem oči, ale opět jsem se zkusila soustředit na Jíru.

„Jíro,“ pomyslela jsem si co nejzřetelněji.

„Slyším tě, Martino,“ ozvala se mi okamžitě v hlavě jeho tichá odpověď.

„Jíro, to znamená, že nám Rygyňové mimo jiné uvolnili telepatii, možnost domlouvat se na dálku.“

„Nepatří to jen mezi tvé nové speciality?“

„Vyzkoušej to, Jíro,“ poprosila jsem ho. „Zeptej se, jak je na tom s pátráním František a Honza Sladký.“

„To zajímá i mě samotného,“ slíbil Jíra.

Chvíli jsem čekala. Ani jsem nemohla začít něco jiného, tak jsem byla zvědavá. Pokud to funguje jen mezi námi dvěma, mnou a Jírou, bylo by to zajímavé, ale jestli to účinkuje na všechny feixty, budeme mít další výhodu. Nebudeme potřebovat telefony ani jiné, v kritické chvíli obvykle nedostupné prostředky. Kdyby to patřilo mezi moje speciality, jistě bych se tím způsobem mohla domlouvat se všemi feixty. Pak bych jim musela zprostředkovávat vzájemné domlouvání – byla bych něco jako živá telefonní ústředna.

Jíra se ozval brzy a spokojeně mi oznamoval, že zkoušel telepatické spojení, ale František ho požádal, aby se mu ozval později.

„Něco prý dělají a spěchá to,“ vysvětloval mi. „Podařilo se mi ale zavolat Kozinu. Byl hrozně překvapený a bude sám zkoušet volat další. Poslyš, Martino, jestli jsme tohle měli nevědomky po celá ta dlouhá staletí, ale nevyužívali to z pouhé neznalosti, budeme se tlouci do hlavy, jak jsme na to mohli – nepřijít.“

„Neměli jste to,“ ujistila jsem ho. „To nám dali až teď. Vím to.“

V té chvíli se opět ozvalo harašení klíče v zámku. Odpoutala jsem se od Jíry. Dveře se otevřely a v doprovodu dozorců vstoupil můj obhájce, doktor Nezdara.

„Vy odmítáte opustit vězení?“ začal s pobaveným úsměvem. „To jste první, o kom jsem něco takového slyšel.“

„Jak to myslíte?“ opáčila jsem, ale hned mi došlo, co se stalo. Předtím mě nepřišli odvést k dalšímu výslechu, ale propustit! A tomu jsem se úspěšně ubránila!

„Vlastně ano, trochu jsem čarovala,“ odušila jsem provinile. „To jsou okamžiky, kdy se nenechám vyrušovat.“

„Ani když vás chtějí pustit na svobodu?“

„Pochopte mě, šlo o život,“ řekla jsem vážně. „Ne o můj, ale někoho jiného. Nemohla jsem to přerušit.“

„Čáry a kouzla – já se z vás asi zblázním.“

Po posledních formalitách, kdy jsem musela podepsat pár lejster, jsem dostala zpátky kabelku a balíček se svými šaty. Doktor Nezdara mě vyprovodil až na ulici. Byla už tma.

„Svezu vás domů, chcete?“ napadlo mě, když jsem viděla, že tu nemá auto.

„Nemáte čím,“ ujistil mě. „Váš přítel si vaše auto odvezl hned druhého dne po vašem zatčení. Já mám své vozidlo v opravně, takže budeme muset jet domů autobusem. Poslední večerní spoj stihneme v pohodě. Máte peníze na cestu? Mohl bych vám půjčit. Mohl bych vám zajistit i odvoz policejním vozem, ale to by dlouho trvalo.“

„Nepotřebuji,“ usmála jsem se. „Naopak. Svezu vás domů já a nebude to autem. Od čeho umím čarovat?“

Stál na chodníku přímo proti mě, když nás modrá bublina objala oba. Podklouzly mu nohy, ale na zem nedopadl. Namísto toho se udiveně posadil – jen tak ve vzduchu. Také jsem se posadila, ale na rozdíl od něho jsem věděla, na čem sedím. Když jsem se o to opřela rukou, měla jsem pocit, jako když ponoříte ruku v plastickém sáčku do vody. Pohodlně jsme se opírali o silokřivky mimozemského pole, pevné jako kdybychom seděli na kraji nafukovacího gumového člunu.

„Co je zas tohle?“ zeptal se mě udiveně.

„Kouzla a čáry, co jiného?“ ujistila jsem ho s úsměvem. „Ovládám přece nadpozemské síly. Ne, nemusíte se bát, neblázníte. Na to si zvyknete.“

Vznesli jsme se pomalu nad střechy okolních budov. Zamířila jsem nejkratší čarou vzduchem k jeho domu. Přistáli jsme před vchodem do paneláku a vyvolali pozdvižení mezi několika pozdními chodci. Neviděli totiž bublinu, jen nás dva.

„Už mi věříte?“ usmála jsem se na něho, když jsem rušila bublinu. Stáli jsme teď skoro stejně jako prve, jen před jiným domem.

„Já se z toho zblázním,“ potřásal hlavou. „Nezvyklé? To je příliš slabé slovo. Co to bylo za zázrak?“

„Třeba se to jednou dozvíte,“ usmála jsem se. „Nezlobte se, dnes vám to neřeknu, to by bylo na dlouhou odbornou debatu. Mějte se tu jak to půjde nejlépe.“

Podali jsme si ruce už skoro jako přátelé. Pak jsem se obalila bublinou a vzlétla do výšky. Minutu poté jsem přistávala před naší chalupou.

Jíra už mě tam vyhlížel.

Okna do vesmíru

Venkovní světlo bylo rozsvícené, Jíra stál na zápraží. Už věděl, že jsem na cestě domů a nedivil se ani mému dopravnímu prostředku.

„Je to stokrát lepší než soukromá helikoptéra!“ ujišťoval mě, jakmile jsem silové pole zrušila a objala se s ním. „Můžeš okamžitě prodat trabanta.“

„Věnuji ti ho,“ prohlásila jsem velkoryse. „Hlavně že už jsem zase doma.“

„Však jsi nám tu chyběla!“ ujišťoval mě. „Tedy, mně více než ostatním.“

To už jsme byli opět v naší sednici. Jíra mě překvapil, neboť na mou počest uvařil báječnou večeři. Ani jsem netušila, že by uměl vařit. A navíc – jak dobře! Mělo to být jakési staročeské jídlo, smetanová omáčka s uvařenými kroupami, s masem a houbami. Nemuseli bychom jíst, měli jsme na sobě čarovné kombinézy, ale Jíra řekl, že tohle bude stát za to. Odložili jsme kombinézy a oblékli se „normálně“. Chutnalo nám – škoda slov! Přitom mě seznamoval se stavem všech rozjetých záležitostí.

Sedm ministrů České vlády včetně premiéra dostalo ultimatum. Když do konce měsíce rezignují, nedostanou noviny kompromitující materiály o jejich korupci. V opačném případě vypukne příští měsíc největší korupční aféra tohoto století. Dalo se to chápat jako vydírání nebo jako poslední šance pro ně, ale spíš to druhé. Fexti nežádali peníze ani jiné výhody, šli nekompromisně po jejich odstavení.

Zklamali jste – odejděte!

František to měl perfektně organizované. Důležité materiály měl ukryté, aby je nemohl nikdo objevit a zničit dříve, než se objeví v redakcích. Postiženým ministrům by navzdory jejich současným pravomocem nepomohlo ani obsazení a vyřazení redakcí policií.

„To ani nemusí dělat,“ řekla jsem skepticky. „Znáš naše média? Redakce to cenzurují samy i bez nátlaku. Presstituti jsou v nich zkorumpovaní až na půdu!“

„Máme noviny, které nejdou podplatit ani zastrašit,“ řekl Jíra. „Kritické číslo vyjde v takovém nákladu, jako všechny ostatní české noviny dohromady. Šéfredaktory, kteří naše zprávy cenzurují, připišeme na seznam zkorumpovaných.“

„Zažalují vás!“ varovala jsem ho.

„To bude pozdě,“ mínil Jíra. „Kromě toho žaloby prohrají, důkazy máme neprůstřelné jako jsme my sami. Navíc tahle aféra nastartuje v zahraničních listech. Fextové v Německu a ve Francii nám jako samozřejmou věc nabídli pomoc – rozjíždějí právě cosi podobného a pochvalovali si, jak výtečné jsou ty starodávné medailónky. Od nás získali i telepatii, taky se jim bude hodit. U nich je to navíc spojené s kampaní proti teroristům. Nejlepší je, když teroristé jako Guriss napadnou na veřejnosti fexty!“

„Neprovokují je němečtí fexti schválně?“ zeptala jsem se.

„Ale to se ví, že je provokují!“ ujistil mě s úsměvem. „Zásadně jen na veřejnosti, aby to nikdo proti nim nemohl obrátit. Videá pak dávají na internet, už jich je tam víc.“

„Jak jste v Čechách získali kompromitující materiály?“ zajímala jsem se.

„Nebyl problém zjistit, co ti holoubci po celou dobu dělali,“ pokrčil rameny. „Kozina pak došel na ministerstvo a pečlivě všechny dokumenty ofotografoval.“

„Jak se k nim dostal?“

„Vyčíhali jsme si nestřežený okamžik,“ usklíbl se Jíra. „Mít naše možnosti zloději a špióni, ti by měli život... My vlastně tak trochu špióni jsme, ale zloději ne, nikomu jsme nic neukradli. Jen si to pěkně zblízka ofotíme.“

„No dobrá,“ souhlasila jsem. „Já se do toho zapojím také a řeknu ti, mám zase pár dobrých nápadů.“

„Zdá se, že si v téhle akci už nevrzneš,“ usmál se. „Je to rozjeté i bez tebe.“

„Nebud' tak sebejistý!“ napomenula jsem ho. „A uvědom si, taky jsem přišla na něco, co by mohlo účinkovat. Tak jako jsem zneškodnila Kwamu Gurisse, mohu v kritické chvíli »uklidit« i jiné ptáčky. Nečekaný výlet zdarma do střední Číny by nemusel být marný. Než se vrátí, bude to dlouho trvat...“

„Nebude to nutné,“ ujist'oval mě. „Bylo by to nepřijatelné omezování osobní svobody, nechceme používat nezákonných metod.“

„Ani když budou oni používat ještě větší zákeřnosti?“

„Možná by se o tom dalo uvažovat,“ ustoupil trochu. „Ale každý takový nepřítel se ti vrátí rozezlený a místo aby dal pokoj, bude tím větším problémem.“

„Nebude,“ ujistila jsem ho. „Špioni nemají v Číně na různých ustláno! Když se vrátí za deset let, může být rozezlený až na půdu, ale nebude mu to nic platné!“

„V krajním případě by to snad šlo,“ ustoupil opět. „Ale tím to neskončí, to bude teprve začátek. Vymysleli jsme, že obsadíme ministerstvo vnitra a spravedlnosti. Prosadíme tam lidi, kteří budou opravdu sloužit spravedlnosti.“

„Koho tím myslíš?“

„Například pana Smetanu,“ řekl. „Má zkušenosti od policie a sám je jasnovidcem. Vypracovali jsme přehled, jak byla pod jeho vedením úspěšná policie v našem městě a jeho nejbližším okolí. Uveřejníme to jako úvod kampaně za jeho prosazení.“

„Jak vidím, máte to pěkně rozjeté. Počítáte se mnou aspoň s něčím?“

„Samozřejmě. Chceme tě navrhnout na prezidentku.“

Tím mě trochu zarazil.

„A nenapadlo vás, že byste se mě měli nejprve zeptat?“ vyhrkla jsem, když jsem opět popadla dech.

„Napadlo,“ přikývl. „Takže ti to právě jménem kolegů – fektů oficiálně navrhuji. Dobře si rozvaž, zda to přijmeš nebo odmítneš. František tvrdí, že na to budeš nejvhodnější, nejen protože máš nové možnosti.“

„To si budu muset promyslet,“ řekla jsem.

„Času dost,“ řekl Jíra. „Nejde o záležitost nejbližšího měsíce. Prezidentské volby letos ještě nebudou a nemáme zájem vyvolávat je předčasně.“

„Uvidíme,“ řekla jsem. „Bylo by to asi podivné – nejprve sedět ve vězení a hned nato kandidovat na prezidenta. Je to trochu paradox, nemyslíš?“

„Ani v tomto směru bys přece nebyla první.“

Bylo už k půlnoci, když jsme šli konečně spát.

„A víš, že jsme na něco nového přišli i my?“ oznámil mi Jíra pyšně, sotva jsme ulehli. „Zjistili jsme, že telepatie není řeč na dálku, ale něco složitějšího a dokonalejšího. Nemusíš s tím druhým jen rozmlouvat, ale úplně se vcítit do všech jeho pocitů. Je to zvláštní – jako bys byla úplně v cizím těle. Nemůžeš je ovládat, zůstává dál pod vládou svého skutečného vlastníka, ale vnímáš všechno, jako kdybys byla na jeho místě. Jde to jen se souhlasem a za jistého přispění toho druhého. Musíš se s ním předem domluvit a on ti musí vcítění umožnit, ale stojí to za to.“

Zamyslela jsem se. To je opravdu novinka.

„Jak jste na to ale přišli?“ zajímalo mě.

„Přišli s tím nováčkem,“ řekl. „Nejspíš to vědí od golovyrgu, takže od Rygnyňů. Nemusíš všechny novinky šířit jen ty sama!“

„No prima! Mohla bych to zkusit s tebou?“

„Beze všeho. I když ještě nevíme, jak to vypadá, když se žena vcítuje do pocitů muže a naopak, ale určitě to půjde a bude to jistě zajímavé.“

„Myslíš, že by to šlo za všech okolností?“

„Nemáme s tím zatím dost zkušeností, vždyť jsme na to přišli dneska. Víme zatím jen o podmínce, že musíš být při vcit'ování v naprostém klidu jako při jasnovidectví. Ten, do koho se vcit'uješ, omezovaný není, může si dělat co chce. Ví sice o tom, že je v něm někdo druhý, ale vůbec mu to nevádí. Jak říkám, zkoušeli jsme to krátce. Byl jsem tady a přitom jsem se s Kozinou procházel po Brně. Bylo tam slunečno a horko, prostě nádhera!“

„Myslíš, že by to šlo...“

Nedořekla jsem.

Napadlo mě cosi, co mě vytrhlo z dosud obyčejných myšlenek.

„A kdyby ses vcítil do mě a já přitom do někoho třetího?“ napadlo mě.

„To ještě nevíme,“ přiznal.

„Tak to vyzkoušíme,“ napadlo mě. „Zkus se vcítil do mě, já to pak zkusím dál.“

„Dobře – ale musíš se na okamžik naprosto uvolnit.“

To nebylo těžké splnit, byli jsme oba v klidu. Zachytila jsem ten prchavý okamžik, kdy jsem se rozdvojila a pak opět splynula v jedno.

„Teď vnímám totéž co ty,“ řekl mi jemně Jíra.

„Dobře, zkusím to také.“

Chvilí jsem se soustřed'ovala. Jíra mi už-ůž chtěl pomoci navázat telepatické spojení s některým z fextů, ale já jsem měla jiný cíl.

Najednou jsem věděla, že vnímám někoho dalšího.

A potom – potom se to stalo...

Udiveně jsem si prohlížela své ruce, pokryté zelenými šupinami, jemnými jako šupiny pozemských ještěrek. Stála jsem na jemném mechu pod obrovským stromem. Jeho větve se nade mnou klenuly kdesi v kilometrové výši a svěží vítr přede mnou načechrával modravou trávu. Ta tráva byla úplně jiná než u Rygyňů, ale nevádílo mi to.

„Martičko – co se děje? Kde to jsme?“ vyhrkl překvapením Jíra.

Cítila jsem, že je se mnou, ve mně – ale oba jsme byli spolu hosty v těle bytosti, která – nebyla člověkem. Co je to za bytost?

„Jsem Go Varra,“ pocítili jsme telepatickou řeč. „Vítejte u nás – ve světě Muár.“

Nevěděla jsem, kde to je, mateřský svět Rygyňů to zřejmě nebyl, ale podle všeho jsme byli ve spojení s někým, kdo se nacházel velmi daleko od naší Země.

„Jste na takovém výletě poprvé, vidíte?“ usmál se v duchu Go Varra. „Jste ti noví, že? Jen se u nás rozhlédněte, mládeži!“

Otočil se a pomalu očima objal celou širou krajinu kolem sebe. Bylo tu několik dalších bytostí. Některé byly oblečené do známých rudohnědých kombinéz a okamžitě jsem v nich poznala Rygyně. Jíra je také poznal, ačkoliv je naposledy viděl před více než třemi sty lety. Některé z bytostí ale nebyly oblečené do kombinéz, jen zavnuté do nevelikých kusů látek, většinou bílé barvy, málokteří měli oděv pestřejších barev. My vlastně také nejsme pořád ve společenském obleku. Na koupaliště, na pláž u moře, nebo při sportu máme jiné oděvy.

Poprvé jsme oba viděli Rygyně bez obvyklé kombinézy, zřejmě při odpočinku. Ačkoli měli nadále postavu vzpřímenou, podobali se teď více chodícím ještěrkám, než nám lidem. Vždyť to byli dinosauři, vzdálení příbuzní našich prehistorických praprapředků! Nedávno jsem vyšetřovateli panu Sumkovi tvrdila, že mimozemšťané nejsou zelení. Teď jsem sama viděla, že to není pravda. Šupiny zelené měli, sice trochu do modra, ale zeleň v té kovově se lesknoucí barvě jasně převažovala.

Go Varra nám vyšel vstříc ještě víc. Myšlenkou vytvořil bublinu silového pole, vznesl se do výšky a začal se rozhlížet kolem. Asi nám chtěl ukázat co nejvíc a opravdu, z ptačí perspektivy se toho dalo přehlédnout mnohem více než ze země. Teprve z výšky bylo vidět

nedaleké údolí široké, mohutné řeky, táhnoucí se od obzoru k obzoru. Dokud jsme stáli, bylo celé údolí skryté za okrajem terénní plošiny. Teď jsme viděli obrovskou řeku, větší než jsem dosud viděla. Plynula si tu majestátně a klidně. Nikde nebyly znát zásahy do přirozené krajiny. Břehy řeky nebyly upravené, z hlavního toku odbočovala slepá ramena se břehy porostlými vysokou trávou, podobně jako u nás roste na březích řek a rybníků rákosí.

Go Varra slétl se svou bublinou blíž k řece. Pochopil, že nás to zajímá a snažil se nám vyhovět. Spatřili jsme spousty drobných živočichů. Nejen zástupci dinosaurů říše, ale u vody se majestátně procházelo několik desítek srstnatých čtyřnohých tvorů, kteří se dinosaurům nepodobali.

„To jsou repyno, obyvatelé světa Muár,“ klidně nám objasňoval Go Varra. „Máme tu i naše druhy, pokud se shodli s místními. Teď tu žijí pohromadě.“

„Jak dlouho už tu žijete?“ zeptala jsem se.

„Asi dvacet tisíc oběhů,“ odušil Go Varra. „Podle počtů našeho původního světa je to o něco déle, kolem dvaceti pěti tisíc oběhů.“

Věděla jsem, že planety Rygyňů, včetně jejich domovské, obíhají kolem jasnějších sluncí než je naše. Znamená to, že musí mít oběžné dráhy vzdálenější, jinak by na nich nemohl vzniknout a udržet se život. Rok na planetě Rygyňů je jako dva pozemské – pár procent plus minus nehraje žádnou roli. Planetu Muár kolonizovali před padesáti tisíci pozemskými roky. To po Čechách běhali vlci a mamuti a naši prapředkové se jim na dálku obezřetně vyhýbali, pokud jim nepomohla vhodná lest, nejspíš v podobě pasti.

Prohlíželi jsme si pomalu povrch cizí vzdálené planety, jako kdybychom nad ním letěli helikoptérou. Potom ale náš průvodce zamířil zpátky.

„Rád bych vám ukázal víc, ale mám domluvenou schůzku s přítelem,“ omlouval se. Bylo to pro nás jemné gesto, že bude třeba skončit.

„Děkujeme vám,“ rozloučila jsem se – a zrušila seanci.

Vzápětí jsem pocítila, že se opět rozdvoují. Oddělil se ode mne Jíra, nejspíš aby si to v klidu v hlavě přebral.

„Jíro,“ zašeptala jsem a hmátla jsem potmě po jeho ruce.

„Martino, to bylo... něco úžasného,“ vydechl tiše. „Jak tě to napadlo? Vždyť jsme oba byli – v nějakém jiném světě! Muár – kde to vůbec je?“

„Oni vzdálené světy poznávají takhle!“ došlo mi. „Proto nepotřebují cestovat jako my! Každý z nich naopak ochotně umožní prožívat a vychutnávat nádheru svého světa druhým. Dneškem počínaje se i my můžeme toulat po vesmíru jak se nám zlíbí. Světy, na kterých žijí Rygyňové a další přátelské bytosti, jsou nám otevřené.“

„Myslíš, že nám to opět umožní? To by bylo nádherné!“

„Oni nás určitě takhle využívali už dávno, vždyť víš, že o nás věděli skoro všechno. Neměli jsme o tom nejmenší tušení, dokud jsem nenavštívila jejich svět. Ale dnes – dnes nás poprvé vzali mezi sebe. Rozumíš tomu? Respektují nás! To je na tom to nejkrásnější!“

„Myslíš?“ trochu znejistěl.

„Cosi mi říká, že je tomu tak. O telepatii a vcit'ování jste nevěděli, ale ne protože byste byli nedovtipní. Prostě to pro lidi ze Země dřív nebylo. Tu možnost jsme získali až teď.“

„To určitě něco znamená,“ uvažoval nahlas.

„Samozřejmě,“ přikývla jsem. „Znamená to, že jednáme správně a že si přijetí do světa Rygyňů zasloužíme. Zatím ne všichni, jen několik fextů, co se dali do služeb dobra – podle jejich způsobu chápání. Oni tam teď o nás diskutují a výsledkem jsou tyhle změny!“

„Pro ostatní lidi to účinkovat nebude?“

„Ne – ale my teď máme netušené možnosti. To jsem se zase dozvěděla já. Můžeme s pomocí *golovyrgů* měnit lidi na fexy – to už víš. Nevíš, že můžeme tuto čtyři dny trvající proceduru zkrátit na pouhou chvíli.“

„Jak?“ podivil se.

„Musíme se za takového člověka zaručit,“ pokračovala jsem. „Jen tím tu proceduru zkrátíme – aby *golovyrg* nemusel člověka rozkládat na prvočinitele, zkoumat a opět dávat dohromady. Jenže až dosud bych se neodvážila ručit beze zbytku za kohokoliv.“

„Teď už se odvážíš?“

„Asi minutu jsem se soustředovala.“

„Projdi se v mysli po okolních domech,“ navrhla jsem mu poté. „Je tu dost lidí – zkus se vcítit do někoho z nich.“

„Myslíš, že to půjde?“ zapochyboval.

„Právě jsem si to ověřila. Můžeme se vcítit do kohokoliv. Kdo není fext, nejspíš vůbec nebude tušit, že ho zkoumáme. Nikdo před námi nic nezatají.“

„To by – to by bylo příšerné,“ otrásl se. „Martino, toho se bojím. Jestli je možné někomu vstupovat do vědomí a číst myšlenky aniž by o tom věděl – z toho by mohlo být peklo!“

„Ano, kdyby toho někdo zneužil. Stejně peklo by vzniklo, dostat se do špatných rukou jasnovidectví. My jsme přece jasnovidectví nezneužili a určitě budeme využívat v dobrém i vcítování do svých netušících bližních. Třeba proto, abychom se mohli za někoho zaručit.“

„Nebylo by v takovém případě lepší nechat to na *golovyrg* a spolehnout se na jeho zkoumání? Má to přece vyzkoušené.“

„Ano, ale uznej, proč by právě tohle měli za nás zkoumat mimozemšťané? Když nám dali možnost za někoho ručit, určitě ne proto, abychom všechno pořád nechávali na nich.“

„To ale znamená...“

„To znamená, že jsme dostali důvěru,“ ujistila jsem jeho i sebe. „Můžeme – a vlastně musíme – popostrčit náš svět, aby i ostatní lidé získali důvěru Rygyňů.“

„Myslíš, že napravíme i vrahy?“

„Všechny lidi nepředěláme. Můžeme ale postupně vliv darebáků omezovat, vyhazovat je z pohodlných křesel, ze kterých rozhodují, ze štábů armád i z ministerstev, až na celém světě zbudou jen lidé, kteří nebudou mít potřebu komukoliv ubližovat.“

Dohodli jsme se, že si na chvíli odpočineme od pátrání po zločinech a každý si na svou pěst vyzkoušíme své možnosti ohledně vcítování.

A bylo to něco, co stálo za to.

Nejprve jsem se letmo dotkla našich přátel, ale většinou byli zaneprázdnění a neměli čas na nezávazné tlachání. Pak jsem si troufla dál, až kamsi mimo Evropu. Zkusila jsem spojit možnosti medailonku s telepatí. Zaměřovala jsem své vidiny telepatickým citem, vedl mě jako kouzelná nit. Za malou chvíli jsem se tím způsobem propracovala daleko, daleko od nás. Jako už dřív, i teď jsem si vychutnávala báječné pocity volného letu nad dalekými kraji. Čas od času jsem si uvědomovala přítomnost dalších možných telepatických bytostí nalevo i napravo, ale nedala jsem se tím vyrušovat. Vrátil jsem se k nim, ale teď jsem měla jen jeden určitý cíl.

Konečně jsem ho objevila.

Seděl na lavičce před chaloupkou. Tam, co žil, nastávalo ráno a na východě se nad vrcholky lesních velikánů pomalu vysouval zatím úzký srpeček slunečního kotouče.

Osamělý muž se očarovane díval na zázrak vycházejícího slunce. Musel takových svítání vidět už více než milion – kdyby se na všechny díval. Oblečený byl prostě, na sobě

měl bílou košili, kalhoty a na nohou vysoké černé holínky. Svěží vítr mu povíval dlouhými bílými vousy a vlasy. Nevšímal si toho. Sledoval zlatou část slunce, dokud jeho záře nestoupne tak, že pohled na ně bude bodat – i Nesmrtelného.

Kolem chaloupky byla utěšená zahrádka, obehnaná dřevěným plotem. Tak nějak jsem si to představovala. Jen špičaté kůly se sádrovými lidskými hlavami mi tu chyběly.

„Dobré jitro přeji,“ pokusila jsem se navázat řeč se starcem.

Samozřejmě telepaticky, ale abych trochu dala najevo svou přítomnost, nechala jsem objevit sotva metr před ním malinké světélko – můj oblíbený kulový blesk.

Stařec sebou trhl a obrátil svou pozornost na zářící bod před sebou.

„Kdo je to? Nebo co? To jsem ještě nezažil...“ zachytila jsem jeho myšlenky.

„Jsem jedna z Nesmrtelných, Kaščeji,“ ujistila jsem ho.

„Jago – jsi to ty?“ vyskočil. „Tak přece jsem se dočkal! Ale trvalo ti to...“

Zachycovala jsem nejen jeho odpovědi, ale podle všeho i myšlenky, které neměly být nahlas vysloveny.

„Nejsem tvá Jagoda,“ zarazila jsem ho rychle. „Žiju daleko odtud, ale chtěla bych tě navštívit. Smím přijít?“

„Ach – tak tedy nejsi. Co dělat. Jsi-li dobrá, přijď,“ souhlasil s trochou smutku a opět se posadil na lavičku.

„Nebude to dnes, ale bude to brzy.“

„A kdo vlastně jsi? Tohle světýlko?“

„Ne, to ne,“ zasmála jsem se. „Jen jsem tě chtěla na sebe upoutat. Jsem strašidlo jako ty – a taky z masa a kostí.“

„Jak ses o mně dozvěděla?“ zajímal se.

„Pamatuješ se ještě na nesmrtelného vojáka, kterého jsi během Napoleonova tažení Ruskem hostil na jeho cestě domů?“

„Ano, pamatuji,“ položil si ruku na čelo. „Francouz to byl, na koni přijel, ne o své vůli, ale z nouze. Ale ty nejsi on, vid’? Vyprávěl ti o mně? O mně toho lidi navypráví... Co ti napovídal on?“

„Neříkal o tobě nic špatného, proto tě chci poznat blíž. Přijmeš mě jako hosta, až se za tebou vypravím?“

„Zajisté. Kdo v dobrém přijde, toho jako hosta chovám.“

„Přijdeme možná spolu s Jírou. Toho už znáš.“

„Židle se u mě i pro dvanácte hostů najdou, ačkoliv jich u mě tolik najednou asi nikdy nebylo... Přijed’te, popovídáme si, pohár vypijeme. Těžko je strašidlu samotnému.“

„A kdybych cestou přibrala Jagu?“ napadlo mě.

„Kde je jí konec!“ povzdychl si. „Tvrdohlavá bývala, až to nakonec špatně dopadlo... Ale je mi po ní smutno...“

„Je-li ještě naživu, najdu ji,“ ujistila jsem ho. „Naučila jsem se vycítit Nesmrtelné na sto verst, najdu ji. Sama jsem na ni zvědavá. Smím ji pozvat k tobě, až ji objevím?“

„Pozvi. Jen jestli ona bude chtít. Když si něco umanula, nikdo jí to nerozmluvil...“

„Třeba bude přístupnější,“ nadhodila jsem. „Kdoví, možná je jí také smutno.“

„A co ty, co ty vlastně jsi? Jsi člověk, nebo ne? Zdá se mi, že hovoříš jako žena. Jsi mladá, nebo stará?“

„Na Nesmrtelnou jsem opravdu velice mladá,“ ujistila jsem ho. „Bude mi šestadvacet let a učím malé děti.“

„Ale musíš být velice chytrá, když dokážeš tohle... Ani ve snu by mě nenapadlo, že je něco takového možné.“

„To teď bude i tvoje schopnost,“ ujistila jsem ho. „Máš ještě kouzelné skličko?“

„Nemám. Ani jsem nevěděl, že bylo kouzelné. Dva tisíce let tomu nazad se mi utopilo v bažinách Věrchuvky, málem jsem tam sám utonul. Ani ta vesnice už na tom místě není. Je tomu příliš dávno...“

„Nevadí, opatřím ti nové, budeš si moci aspoň povídat se sobě rovnými,“ prozradila jsem mu, co ostatně přestávalo být tajemstvím.

„S tebou?“

„Se mnou i s jinými. Možná bys mohl sám zkusit najít si mezi všemi svou ženu.“

„Nestojím o ni, utekla ode mne,“ vybuchl.

Trochu mě to překvapilo, ale ne nadlouho.

„Ale kdyby se přece jen chtěla vrátit...“ pomyslel si jen slabě. Druhá myšlenka zřejmě nebyla určena pro mě.

„Možná měla důvod, možná se ještě vrátí...“

„Nemusí, když nechce,“ řekl. „Ale na tebe budu čekat. Přijed', kdy se ti zachce.“

„Díky za pozvání... musím toho ještě mnoho zařizovat,“ odušila jsem. „Ale návštěvu jsem ti už slíbila. Určitě přijdu.“

„Tady se nikdo neobjevil celé dlouhé roky. Strašně je dnes na Rusi širé. Stojí tu města obehnaná dráty, kde strážní věže nehlídají nepřítel. Na vlastní lidi se vojáci jako vlci na ovce sápu, aby nikdo neutekl... Na mne jako na Tatařina stříleli, ačkoliv jsem tam jen maně zabloudil a jim samotným nic nedělal. Ale to nebylo nejhorší. Když jich několik vlastními kulkami padlo, ostatní začali nevinné lidi v tom dráty obehnaném městě zabíjet. Viděl jsem tisíce mrtvých a ještě víc nešťastných. Smutno mi z toho bylo, o sto let jsem v jedné hodině zestárl. Proč jsou lidé na sebe tak zlí? Nikdy na Rusi tak zle nebylo, a nikdo ať neřekne, že žil jsem jen krátce. Také je u vás dnes tak zle?“

„Není, Kaščeji,“ ujistila jsem ho rychle. „V prošlém věku byla i u nás města, jaká jsi viděl. Ale tady už jsou všechna rozpuštěna a ti vlci v nich, o kterých jsi mluvil, nemají zuby. V Rusku zlo ještě na potrestání čeká, ale věř, dočkáš se dne, kdy i u vás potrestáno bude. Větší zlo je dnes jinde. Ale svět se mění k lepšímu a my jsme se rozhodli tomu pomáhat. Přidáš se k nám? Jeden Nesmrtelný nic nezmuže, ale je nás více a když jsme se rozhodli něco dělat, ani smečky vlků nás nezastaví.“

„Přidám se k vám,“ přikývl. „Ani pluk takové svóloče mi v tom nezabrání. Ale kde tě mám hledat?“

„Brzy k tobě přijdu na návštěvu,“ slíbila jsem mu. „Pak si všechno domluvíme. Bude lépe na Rusi i ve světě.“

Vytrhla jsem se z telepatie a zamířila nazdařbůh jinam. Na světě je už teď spousta lidí, upravených národem Rygyňů, uvědomila jsem si. Pozdravila jsem se s dalším, pak s dalším. Nebyl v Rusku jen Kašcej. Ale někteří ani nevěděli, co jsou zač. Pochopili, že žijí déle než ostatní lidé, ale sami se toho báli, až zoufale to skrývali před ostatními.

S některými jsem se jen letmo pozdravila, s některými jsem i pár slov prohodila, ale nezdržovala se. S jinými jsem si povídala déle. Překvapeni byli pochopitelně všichni, ale někteří byli tak zvědaví, že se ode mě ani odpoutat nechtěli a musela jsem jim slíbit, že se vrátím. Vysvětlovala jsem jim ochotně, že se jedná o novou vlastnost, kterou ode dneška mohou i oni používat. Zvala jsem je také na chystané setkání – ačkoliv jsem ještě neměla tušení, kam je pozvu. To mi ale nevadilo, však na něco přijdu. Většinou byli pozváním nadšeni, jiní byli opatrnější, ale přímo neodmítl nikdo. S některými jsem si popovídala déle. Nešlo to jinak, zvědavost byla silnější než spěch.

Jagodu Běssměrtnuju jsem našla v chaloupce u Volhy. Trochu jsem ji poškádlila, že od svého muže utekla, ale ani ona nebyla tak zlá, jak se o ní traduje. Přiznala, že by se ráda vrátila, ale zařekla se přísahou nikdy nepřekročit práh chýše, odkud v hanbě na duši prchala.

„Práh té chýše už nikdy nepřekročíš,“ napadlo mě náhle. „Ta chýše se dávno na prach rozpadla. Kaščeje žije jinde a v jeho nové chýši bys byla vítanější než dřív. Nemůže na tebe zapomenout. A oba byste mohli omládnout, budete-li si to přát!“

Ujistila jsem ji, že jsem s Kaščejem před chvílí mluvila a že jeho nová chýše nemá plot z lebek, který se jí kdysi tak hnusil. Pak jsem ji zanechala přemítání, zda by bylo či nebylo porušením přísahy vrátit se do chýše k člověku, který se za ty stovky let jistě také změnil...

Pak jsem se vrátila do našich krajů. Nejdéle jsem si povídala s jednou bývalou vílou. Německou Lorelai v dávných dobách skutečně považovali za vílu, ale teď si mi postěžovala, že je už několik století sama. Slíbená návštěva ji nadchla. Nežila úplně o samotě, ale což si mohla otevřeně povídat s lidmi, kteří ji pranic nechápali?

Trvalo to hodinu – anebo pět?

Pak jsem si náhle uvědomila, že se mnou chce mluvit Jíra, ať telepaticky, nebo přímo. Chtěl se na něco zeptat. Vytrhla jsem se ze vcit'ování a obrátila se k němu. V komoře byla tma, ale okno bylo zatažené. Je večer nebo půlnoc? To bylo v této chvíli vedlejší.

„Co tě trápí?“ zeptala jsem se ho.

Měla jsem v té chvíli skvělou náladu, takže se jí část přenesla i na něho, i když byl pořád vážnější než já.

„Pořád o tom přemýšlím, ale zdá se mi, že nás na to bude málo,“ řekl bez okolků. „Ani dvacet lidí svět nepředělá.“

Myslel tím jistě počet nás fextů, kteří bychom se mohli dát do nápravy světa. Já už jsem ale věděla zase o něco víc než ještě před chvílkou.

„Není nás málo. Franta Hrubý má přehled o jedné malé skupince, ale fextů je mnohem víc. Vzpomeň si na Kaščeje Nesmrtelného. Bydlí teď až na Sibiři, daleko za Uralem. Určitě neměl život jednoduchý, kolikrát už propadl beznaději, ale zatím pořád ještě žije, i když je mu přes pět tisíc let. Kdoví, možná mu dodáme chuť do další tisícovky.“

„Jak víš, že se přestěhoval na Sibiř?“

„Zkus se vcítit naslepo kolem, aby ses nedotkl svých známých. Vcítit se do fextů, kteří tomu nechtějí, se ti nejspíš nepodaří, ale vycítíš jejich přítomnost, i kdyby se nacházeli na opačné straně zeměkoule. Zkusila jsem se některých aspoň zeptat na jméno. Telepatické spojení nikdo neznal, proto mi z překvapení odpověděli. Povídala jsem si s babou Jagou – Jagoda Běssměrtnaja bydlí na jihu u Volhy. Zachytila jsem i další legendy. V Indii přežívá kdysi uctíváný Krišna, ačkoliv v jeho blízkém okolí už nikdo neví, že je to právě on sám; ve fjordech u Naarviku zase poklidně rybaří starodávný vůdce Vikingů Thorn, po celé věky považovaný svými současníky za boha... V severním Vestfálsku žije bývalá víla, nesmrtelná Lorelai, dokonce si tam drze vede pod svým vlastním jménem hospodu – *U Lorelai!* Vidiš, mezi fepty je více žen, než jste si do dneška mysleli!“

Jíra mlčel. Vnímala jsem, jak duchem bloumá po Evropě, ale nikde se nezastavil.

„Máš pravdu,“ přiznal po chvílce. „Je nás víc, než jsme si představovali. Padesát... možná sto... Ale to pořád není mnoho, navíc jsme roztroušení po celém světě.“

„Měli bychom uspořádat setkání všech fextů světa, nejen vaší skupinky. Kdyby to bylo nutné, sama je dopravní bublinou Rygyňů oblétam a třeba je osobně přivezu. Kdybychom se dohodli na setkání, svozím všechny jako autobusem. Nezdá se mi to jako špatný nápad.“

(Také jsem to později realizovala, ale to už byla jiná historie...)

„A navíc nevím, zda pro naši věc všechny získáme,“ pokračoval Jíra ve výčtu těžkostí.

„Nemusíme spolupracovat jen s fepty odpradávná. Když každého prokoukneme během jediného vcítění, bude nás jistě časem víc. Lidi stejného smýšlení můžeme změnit na fepty, násilníky a podvodníky naopak omezíme. Od policie a soudů vyženeme úplatkáře, kteří své pravomoci zneužívali ke škodě jiných. Zbudou pro ně zaměstnání, kde nebudou mít vliv.“

„Nelíbí se mi vcit'ování jako takové. Přece jen – jde o soukromí člověka...“

„Rozumím ti, Jíro,“ objala jsem ho. „Vadí ti, že by se z toho daru mohlo vyklubat strašlivé zlo. Máš pravdu, ale dostali jsme to jen my. A právě my musíme zajistit, aby to pradávné zlo, stále obsažené v lidech Země, už nikdy nedostalo příležitost.“

Chvíli usilovně přemýšlel.

„Dobrá. Přesvědčila jsi mě. Jsem ti k službám.“

„K službám?“ usmála jsem se. „My dva jsme přece partneři ve všem, nebo ne?“

Neodpověděl. Pokud nebylo odpovědí, že mě prudce stiskl.

© Václav Semerád, 1996 Praha, 2016 Nová Ves

FEXT - stín z temnot (balada)

M: Dnes netoulej se, hochu můj, tam venku není zdravý vzduch,
po nocích se tu toulá někde prapodivný duch.
To strašidlo když v noci venku potkáš náhodou,
nenajdeš před ním úkryt – kříž není ochranou.

Ž: Nevypadá prý příšerně a můžeš s ním i hovořit,
však nežli se s ním začneš přít, to včas si rozmysli.
Kdo nedbá rady rozvážné a chtěl by spor s ním přiostrit,
ten brzy trpce lituje, proč dal se unésti.

Ž+M: Kdo potká večer stín ten temný, klidí se mu s cesty rád
však běda tomu, kdo mu zavčas uhnout nestačí.
My každou chvíli slyšíme jen zvěsti divné od záhad,
kdo v noci hledá neštěstí ať ven se odváží.

**Ref: Ten stín z temnot prý jako člověk jenom vypadá,
však kdo je to, to nikdo z nás neví.
Netuší nikdo kde se vzal a kam se ubírá
ta prapodivná hříčka přírodní.**

M: Když naposledy válka krutá krajem našim kráčela,
smrt strašlivé své hody všude kolem slavila.
Až jednou večer krácel městem pochod smrti poslední.
„Stůj chlape!“ na mostě se ozval výkřik zlověstný.

Kdo z dálky viděl chlapa v černém vstoupit vojsku do cesty
ten na prstech si spočítal, že špatně dopadne,
když ozval se pak růžence těch kulí koncert štekavý
za duši jeho modlil se už jenom bezradně.

Tam na tom mostě jak na honu stříleli prý na něho
on jediný však po svých vlastních nohou odešel,
a chlapů moc tam ve své krvi potom ležet zůstalo
ti splatili té válce daň svým vlastním životem.

**Ref: Ten stín z temnot prý jako člověk jenom vypadá,
však kdo je to, to nikdo z nás neví.
Netuší nikdo kde se vzal a kam se ubírá
ta prapodivná hříčka přírodní.**

F: Máš jistě pravdu, brachu můj, ten stín se nebezpečný zdá
však ne tomu, kdo hovoří s ním jako ty a já.
Je jméno jeho fext a to prý krutý osud znamená
je temná síla v kůži jeho navždy zakletá.

Kdo z lidí žije poctivě, osidla jiným nestrojí
ten fextův příběh vyslechne si před večerem rád.
Fext rád má lidi upřímné, jen mordýře on nesnáší,
ti bojí se ho právem - ostatním je kamarád.

Kdo s fextem jedná po dobrém ať nemá žádné obavy
kdo není vrahem, nemusí se báti strašidla.
Kdo by ho chtěl však zabít, dočká se kruté odplaty
kule se od něj odrážejí - vrahům do čela.

Ref: Ten stín z temnot prý jako člověk jenom vypadá,
však kdo je to, to nikdo z nás neví.
Netuší nikdo kde se vzal a kam se ubírá
ta prapodivná hříčka přírodní.

M: Ty určitě bys obrátil, až potkal by ses s takovým
teď mluvíš směle, ale venku je to jinačí.
Až uvidíš ho, marně budeš hledat kam se rychle skrýt
vždyť ani křížem poznamenat se prý nestačí.

Ž: Kdo z dálky sám to viděl dnes už vlastním očím nevěří
ti mrtví také nikomu už více nepoví.
Kdo smečce té se postavil byl blázen jistě šílený
to nikdy v životě nepochopí občan vážený.

Ž+M: A nikdo už se nedozví, co život jim tam zkrátilo,
pluk vojska pobít není v silách chlapa jednoho!
Ten stín z temnot má na své straně sílu pekla samého
ta na mou duši nepatří do světa našeho.

Ref: Ten stín z temnot prý jako člověk jenom vypadá,
však kdo je to, to nikdo z nás neví.
Netuší nikdo kde se vzal a kam se ubírá
ta prapodivná hříčka přírodní.

F: Já úkryt hledat nebudu, mě jeho tvář už neděsí,
já vídávám ji častěji než kdo si pomyslí.

když setká se s ním nenávist, pak poražena odchází
ze jména jeho darebákům děs a hrůza zní.

Ž: Před chvílí šli jsme uličkou, co z náměstí se klikatí
tam další hrůzný příběh vyprávěl si lidí sběh
dnes večer tam prý někdo přepad' mladé děvče poštovní
my viděli jsme pohřební vůz spěšně odjíždět.

F: Ta zpráva není z nejhorsích nemějte liché obavy,
tam padly jenom rány dvě ze zbraní lumpů dvou
to děvče k smrti zděšené přec nemá ani škrábnutí,
však ti co chtěli zavraždit je, měli smůlu zlou.

Ref: Ten stín z temnot prý jako člověk jenom vypadá,
však kdo je to, to nikdo z nás neví.
Netuší nikdo kde se vzal a kam se ubírá
ta prapodivná hříčka přírodní.

Ž: Tys' byl tam snad, že víš tak dobře, co se tam přihodilo?
Vždyť strážníci tam živou duši poblíž nepustí!
Dvě střelné rány tři desítky svědků prý potvrdilo
však nikdo z lidí nevěděl či je zbraň smrtící.

F: Obě ty rány osudné vystřelili loupežníci
na chlapa, co se nešťastné té dívky zastat šel...
Netušili bez soucitu a svědomí ti zbojníci
že vlastní kulí sami sobě napíší ortel...

M: Co říkáš, to je strašlivé - pak oni stín ten potkali
co za války u mostu zahubil pluk nepřátel!
Však vysvětli nám ještě - kde se vzaly na tvé košili
dvě díry ohněm ožehlé cos ráno tam neměl...

Ref: Ten stín z temnot prý vážně jako člověk vypadá,
a odkud přišel, jedině on ví.
Sám netuší jen maličkost - kam dál se ubírá
ta prapodivná hříčka přírodní.

Varování!

Tato kniha vychází v malém nákladu, proto musíme čtenáře včas varovat:

Milovníci *amerických akčních příběhů* mohou knihu na pultech knihkupců nechat bez povšimnutí. Nejde o thriller, horor ani o střilečku, děj má spíš poklidný charakter. Hrdinka není James Bond, barbar Conan a tím méně Superman, v celé knize neprobodne, nezardousí, k smrti neukope ani nezastřelí žádného ze svých protivníků. Vždyť ani střílet neumí! Jen občas se v ději vyskytují okamžiky, kdy musí pohnout kostrou. Když situaci nezvládne, je odkázána na pomoc svých přátel. Takže – nic pro vás...

Milovníci *červené knihovny* jistě vrátí knihu na pulty také. Vztah mezi hrdiny je málem platonický, klasický milostný trojúhelník zde nenajdete, nemusíte se namáhat. Takže – nic pro vás...

I milovníci *jadrných a vulgárních výrazů* budou zklamáni. Navzdory dobře míněným radám komerčních vydavatelů a kritiků neodpovídá knížka současné komerční literatuře a postrádá její nezbytné kořeny: psychicky vyšinuté a zvrhlé jedince, výbuchy tropického šílenství, sado–maso–erotické scény, nejsou zde běžné ani vulgární výrazy. Proč také, když se hrdinka neumí afektovaně rozčilit? Příběh navíc nekončí ani bezvýhodnou katastrofou, ani klasickým happyendem a svatbou. Takže – nic pro vás...

Těm kdo toto varování přečetli a neodradilo je, přeji příjemné čtení. Napínavé pasáže snad v příběhu nechybí, jen někdy přicházejí trochu nečekaně. Kniha je určena čtenářům věku, kdy ještě nemají přístup na většinu dnešních filmů, asi tak jako kdysi verneovky „od 9 do 99 let“. Snad má s nimi cosi společného a čtenáře přece potěší. Kromě jiného proto, že popisuje svět i vesmír takový, jaký by – snad – měl být...

© Václav Semerád, 1996 Praha, 2016 Nová Ves